

A woman with blonde hair styled in an updo with a red flower, wearing a red off-the-shoulder gown with a large gold sash, stands in a field of yellow flowers. The background is a soft-focus landscape with a horse and a cloudy sky.

LASĂ DRAGOSTEA SĂ TE GĂSEASCĂ

„Umor, senzualitate
și intensitate
emoțională“

RT Book Reviews

JOHANNA LINDSEY

SERIA „FAMILIA REID“

Societatea londoneză are propriul Cupidon. Faimosul crescător de cai și, ocazional, peșitor, Devin Baldwin face legătura între tinere domnișoare și pretendenți potriviți, bazându-se pe teoria magnetismului animal. Netemându-se să șocheze înalta societate, acest bărbat chipeș și nonconformist oferă sfaturi la fel de pătrunzătoare precum legendarele săgeți ale zeului iubirii, menite să sporească șansele găsirii unui partener.

Fiică de duce, frumoasa Amanda Locke este tot ce și-ar putea dori un nobil, însă, cu toate acestea, intră în cel de-al treilea sezon al ei încă necăsătorită. Bărfele pe seama ei sunt în floare, iar familia nedumerită caută soluții radicale. Însă sfaturile insuportabilului Devin sunt ultimul lucru de care Amanda are nevoie.

Atunci când un conte pasionat de cai devine ținta ei, Amanda știe că trebuie să-și depășească teama de călărie – și așa ajunge să ia lecții de la enervantul Devin Baldwin. Când însă cucerește inima bărbatului nepotrivit, un vechi secret de familie și un peșitor disperat o obligă pe Amanda să riște totul pentru a reuși să transforme o pasiune arzătoare într-o iubire de-o viață.

„La fel ca în cazul seriei Malory, și aici farmecul cărții se bazează pe aventurile unei familii ieșite din comun și a delicioasei lipse de predictibilitate a dragostei.“

RT Book Reviews

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

JOHANNA LINDSEY

*Lasă dragostea
să te găsească*

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Let Love Find You

Johanna Lindsey

Copyright © 2012 Johanna Lindsey

Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Lasă dragostea să te găsească

Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Lasă dragostea să te găsească / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4045-1

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Băiatul stătea în fața ferestrei, privind zăpada care cădea. Se lipea de drum și probabil avea să se depună de această dată. Era suficient de frig pentru asta. Îi plăcea zăpada. Făcea strada să pară curată și strălucitoare, mai ales noaptea, atunci când lămpile o luminau. Dormitorul lui dădea înspre stradă. Stătea adesea la fereastră, privind trăsurile elegante care treceau prin față în timpul zilei. Din când în când, atunci când nu putea dormi sau se trezea dintr-un motiv sau altul, privea și noaptea pe fereastră. În astfel de momente vedea o anumită trăsură oprind în fața casei în care locuia împreună cu mama lui, Elaine, așa cum se întâmplă și acum. Trăsura nu venea niciodată ziua, numai noaptea târziu.

Bărbatul înalt păși afară, cu poalele hainei gri înfășurându-se în jurul lui atunci când se răsuci pentru a închide ușa, spunându-i ceva birjarului înainte ca trăsura să plece. Bărbatul se grăbi înăuntru. Avea propria sa cheie. Acest bărbat venea în casa lor de când își putea aminti băiatul.

Casa în care creștea părea o gospodărie londoneză obișnuită. Aveau câțiva servitori. Mama sa era mereu la dispoziția lui în timpul zilei. Pentru un timp suficient de lung, el se dusesese la culcare suficient de devreme pentru a nu-și da seama că nu era la dispoziția lui și noaptea.

Tocmai împlinise șase ani, dar nu-și aducea aminte câți ani avuse atunci când o întrebase pe mama lui pentru prima dată cine era bărbatul acela. Știa doar că fusese cu mult timp în urmă. Ea păruse surprinsă în acea zi de faptul că el știa de existența bărbatului.

– Lordul Wolseley este proprietarul casei, asta este tot. Vine pentru a se asigura că locuința este într-o stare corespunzătoare.

– Atât de des?

– Între timp am devenit prieteni, buni prieteni. Nu este un om fericit, iar eu am un umăr potrivit pentru cineva care vrea să plângă.

Își mângâiasă umărul, zâmbind. Îl cunoști bine, doar ai plâns și tu pe el de atâtea ori, nu-i așa?

Își amintea că se simțise stingherit în acea zi. Ea pomenise despre toate rănila și vânătăile lui, care nu l-ar fi făcut să plângă dacă ea nu l-ar fi luat de fiecare dată în brațe, cocoloșindu-l. Încercase să și-l imagineze pe bărbatul acela înalt plângând pe umărul ei, însă nu reușise.

I se spusese că tatăl său era mort, murise când el era încă un copil, deși mama lui refuzase să-i mai dea alte detalii.

– Amintirile acelea mă fac să plâng, spusese ea. Cândva o să-ți povestesc totul, dar nu acum.

Dar nu-i spusese niciodată mai mult. Singurele momente în care mama lui fusese tăioasă cu el fuseseră atunci când el pusese mai multe întrebări despre tatăl lui. Ultima dată când întrebese, ochii ei se umpluseră de lacrimi. Nu o mai întrebese niciodată după aceea.

Însă vizitele târzii ale proprietarului continuaseră, iar băiatul auzea ușa de la dormitorul mamei sale deschizându-se și închizându-se încet. Uneori ieșea pe coridor și-i auzea râsul de cealaltă parte a ușii. Dacă bărbatul o făcea fericită, de ce nu se căsătoreau, pentru a putea și el să le împărtășească fericirea?

Ceva mai devreme în acel an curiozitatea lui luase o nouă formă, iar el își întrebese mama:

– Va fi tatăl meu?

Ea îl luase în brațe și-i spusese:

– Ce-ți trece prin minte, dragul meu? Lawrence are propria familie, o soție și copii. Este doar un prieten. Uneori mă simt singură, înțelegi? Este plăcut să am cu cine sta de vorbă.

Curând după aceea, băiatul începuse să creadă că lordul Lawrence Wolseley era tatăl său adevărat. Odată ce îi încolțise această idee, nu renunța la ea. Îi era teamă să-și întrebe mama, totuși. Ei nu-i plăcea să discute despre proprietar și nici despre tatăl lui „mort”. Îl dorea să creadă că l-ar fi mințit. Spera să se înșele, dar trebuia să afle adevărul.

Așa că în această seară ieși pe coridor. Ușa de la dormitorul mamei sale era închisă, ca de obicei. Nu bătău la ușă. O auzi râzând, apoi auzi voci vorbind atât de încet, încât nu putu distinge ce spuneau. Nu-și lipi urechea de ușă, se așeză doar jos, își încrucișă picioarele și așteptă.

Fu o așteptare îndelungată. Aproape adormi acolo. Însă, în cele din urmă, ușa se deschise. El sări de îndată în picioare, înainte să fie călcat. Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat atât de aproape. Era mai înalt decât crezuse băiatul, frumos, bine îmbrăcat, cu părul la fel de negru ca al lui. Haina îi atârna peste braț, iar pe deget îi strălucea un inel împodobit cu pietre prețioase.

Băiatul puse întrebarea înainte să-i piară curajul:

– Ești tatăl meu?

Bărbatul, care încă nu-l observase, îi aruncă o privire. Pe fața lui apăru încruntarea.

– Ar trebui să fii în pat. Pleacă!

Înfrișat de tonul tăios al bărbatului, băiatul nu se putu mișca, însă bărbatul se îndepărtă iute în josul coridorului. Ușa de la camera mamei lui era încă deschisă. Băiatul aruncă o privire înăuntru, asigurându-se că mama lui era bine. Era așezată la măsuța de toaletă, în cealaltă parte a camerei, admirând un colier pe care el nu o mai văzuse purtându-l până atunci.

Băiatul se grăbi să ajungă înapoi în camera lui, confuz și speriat, sperând că bărbatul nu avea să-i spună ei despre întrebarea pe care i-o pusese – și la care nu primise nici un răspuns.

Mai târziu în cursul săptămânii, mama îl chemă jos în holul de la intrare. În pragul ușii văzu un bărbat pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Cu părul în mână, mare, avea părul blond și ochii albaștri, ca mama lui. Ea părea supărată. Pe el? Sau pe străinul la care se uita?

Mama lui privi în jos și spuse:

– Acesta este unchiul tău Donald, fratele meu. Nu am vorbit ani întregi, dar lui Donald i-ar plăcea să locuiești cu el un timp, la ferma lui de la țară. Îți va plăcea acolo.

Ochii băiatului se căscară. Nu știuse că mama lui avea un frate! Mai speriat ca niciodată, se întoarse și-și înfășură brațele strâns în jurul taliei ei. Îl trimitea de-acasă? Nu înțelegea!

– Nu, te rog! plânse el. Nu mai întreb niciodată nimic, promit!

Ea îl îmbrățișă strâns.

– Liniștește-te, dragul meu, te voi vizita curând. Te vei distra atât de bine la țară, că nici nu-ți va fi dor de mine.

– Nu! Vreau să stau aici, cu tine!

Ea îl împinse spre unchiul său.

– Acum, înainte să plâng, îi strigă ea lui Donald.

Băiatul fu târât în țipete afară din singura casă pe care o cunoscuse. Încercă să evadeze din trăsura care îi aștepta. Când unchiul lui îl împiedică, se agăță de geam, strigând-o pe mama lui, cu lacrimile brăzdându-i obrazii. Încă o putea vedea pe mama sa stând în capul scărilor, făcându-i cu mâna.

Însă mama lui avusese dreptate. Deși îi ducea dorul teribil de mult, pe măsură ce lunile se scurgeau, băiatul descoperea că-i plăcea să trăiască cu unchiul și mătușa lui în Lancashire, pe proprietatea lor. Datorită cățelușului pe care îl primise de la mătușa lui și a tuturor celorlalți prezenți peste tot în casă. Pentru că acolo își făcu primul prieten, unul din fiii unui muncitor, de care deveni în curând inseparabil. Pentru că acolo erau atâtea de făcut, spre deosebire de oraș. Însă mai ales datorită cailor. Erau atât de mulți! I se permitea să ajute la îngrijirea lor. În curând deveni expert în îngrijirea și hrănirea cailor și progresă cu antrenarea mânjilor.

Nu-și mai văzu niciodată mama. Cel puțin nu în viață. În ziua în care mătușa și unchiul său veniră să-i spună că murise din cauza pneumoniei, toată durerea produsă de faptul că-l abandonase revenise în forță. Împlinea opt ani în anul acela și era încă prea tânăr pentru a-și putea reține lacrimile care îi curgeau pe față.

– A vrut ca tu să ai asta.

Se uită în jos la calul de porțelan pe care i-l pusese Donald în mână. Mama lui îi luase iubirea, îl abandonase, nu-l vizitase nici măcar o dată de când îl trimisese de-acasă. Nu dorea *nimic* de la ea acum și, într-o criză de furie, ridică brațul, pregătindu-se să arunce figurina de un perete, zdrobind-o, așa cum și ea îi zdrobise speranța că aveau să mai fie vreodată împreună. În schimb, murise, asigurându-se că asta nu avea să se întâmple nicicând.

Însă Donald îl opri.

– N-o face, băiete! A vrut să-l ai. A spus că într-o zi vei înțelege și-ți vei da seama cât de mult te-a iubit.

Minciună! Era moartă! Nu avea să o mai vadă niciodată, nu avea să-i mai simtă niciodată brațele în jurul lui.

Lacrimile nu se opriră în acea zi, nici în următoarea, nici în cealaltă, când trupul mamei lui fu adus acasă în Lancashire, pentru a fi îngropat acolo unde crescuse ea. Durerea pe care o simți el când o coborau în pământ fu copleșitoare. Durea atât de tare, încât căzu în genunchi. Mătușa lui ingenunche lângă el și îl ținu în brațe.

Mai târziu în acea noapte, se strecură din casă și alergă la micul cimitir. Adusese cu el calul de porțelan. L-ar fi pus mai devreme în mormântul mamei sale, dacă nu ar fi crezut că unchiul său l-ar fi oprit. Îl îngropă acum, alături de mormântul mamei sale, însă acum durerea era parcă și mai intensă, abia putea să vadă din cauza lacrimilor. Nu avea să păstreze calul acela! Nu voia nimic de-al ei, nimic ce să-i amintească de faptul că propria mamă nu-l dorise.

Își jură în acea noapte că nu avea să mai plângă niciodată... și nici nu avea să mai iubească pe nimeni niciodată. Era prea dureros.

Capitolul 1

Lady Amanda Locke oftă uitându-se la reflexia ei din oglindă. Așezată la măsuța sa de toaletă din camera confortabilă care îi fusese oferită în casa din Londra a verișorului ei, Rupert, își imaginează că văzuse un rid în colțul ochiului. Icni. Oare era acolo? Se aplecă mai aproape de oglindă. Nu, fusese doar imaginația ei și felul în care cădea lumina, dar nu avea să mai dureze mult până la apariția primului rid. Tocmai împlinise douăzeci de ani! În curând lumea bună avea să o numească fată bătrână – dacă nu o făcea deja.

Oftă din nou. Camerista ei, Alice, se prefăcu că nu aude în timp ce-i fixa ultima șuviță blondă. Acest lucru nu ar fi oprit-o pe Amanda, dacă ar fi simțit nevoia să-și verbalizeze melancolia, însă n-o făcu în această seară. Alice auzise deja totul, și încă adesea. Întreaga familie a Amandei auzise totul, și avea o familie numeroasă. Dar obosise să se plângă din cauza acestei stări a lucrurilor, doar că nu se putea abține uneori.

Primul ei sezon londonez nu ar fi trebuit să fie așa un dezastru. Ar fi trebuit să fie un real succes. Nu se așteptase la mai puțin de atât. Nici familia ei nu se așteptase la mai puțin. La urma urmei, era o frumusețe, una destul de la modă, cu părul ei blond și ochii albaștri, împreună cu trăsăturile aristocratice moștenite de la familia ei. Era, de asemenea, singura fiică a lui Preston Locke, duce de Norford. Doar asta ar fi trebuit să facă să curgă cererile în căsătorie. Nimeni nu se îndoiește, nici chiar ea, că avea să strălucească mai bine decât toate celelalte debutante în sezonul organizat cu doi ani în urmă. Dar nimeni nu fusese pregătit pentru scandaluasa Ophelia Reid, care debutase odată cu ea, și nimeni, nici măcar Amanda, nu se putea compara cu frumusețea uluitoare a Opheliei.

Amandei i se părea aproape amuzant acum cât de geloasă fusese atunci din cauza Opheliei, atât de geloasă încât își petrecuse prima jumătate a sezonului gândindu-se numai la acest lucru și ignorând astfel tinerii care încercaseră să o cunoască. Așa că putea recunoaște

că era singura vinovată de dezastru. Însă, desigur, emoțiile îi scăpaseră de sub control, mai ales atunci când aflase că propriul ei frate, Raphael, căzuse sub vraja reginei de gheață.

Pe atunci Ophelia nici măcar nu era plăcută! Amanda își aminti cum se întrebese de ce era fratele ei atât de năucit doar din cauza frumuseții neobișnuite a Opheliei. Aceasta era manipuloare, mincinoasă și ranchiunoasă până în măduva oaselor. Oricine avea ochi putea vedea asta, ceea ce însemna că în acel an nici un bărbat din Londra nu-și folosisese ambii ochi, inclusiv fratele Amandei!

Rafe se îndrăgostise de Ophelia, se căsătorise cu ea și o îmblânzise. Ophelia cu care se căsătorise fratele ei nu mai avea *nimic* neplăcut.

Toate acestea făcuseră parte din primul sezon dezastruos al Amandei. Cu un an în urmă încercase să urmeze sfatul fratelui ei și să lase dragostea să o găsească. Se distrase făcând asta, poate puțin prea mult. Relaxată, ocupată doar să se bucure de petreceri, descoperise că-i plăcea pe unii dintre admiratorii ei, că putea chiar să-i numească prieteni pe câțiva, însă nici unul nu-i câștigase inima. Înainte să-și dea seama, cel de-al doilea sezon londonez luase sfârșit, iar ea tot nu-și găsisese încă un soț.

Acum, la începutul celui de-al treilea, era aproape disperată. Ceva trebuia să se schimbe în acest an, deoarece era evident că nu căuta un soț în cel mai potrivit mod. Nu era atât de prostută și de nestatornică pe cât credeau oamenii, dar până și ea știa că lăsa uneori această impresie.

– Te-ai plictisit deja de sezonul ăsta, nu-i așa? spuse Alice în spatele ei.

Amanda se încruntă, întâlnind privirea cameristei în oglindă. Era problema atât de simplă? Își petrecea toată ziua plictisindu-se, iar seara, când avea în sfârșit ceva de făcut, se purta ceva mai efervescent decât ar fi fost cazul?

Nu încercă să nege.

– Este altfel aici, nu e deloc ca acasă, la țară, unde am atâtea lucruri care îmi ocupă timpul.

– Mătușa dumitale a făcut o sugestie zilele trecute. De ce nu ai fost de acord?

Amanda își dădu ochii peste cap.

– Să ajut la cursul acela de cusut pe care l-a început prietena ei? Îmi place să lucrez cu acul, dar nu atât de mult încât să le predau asta fetițelor care ar prefera să fie afară, la pescuit.

Alice nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Chiar nu cred că celor mai multe fete le stă mintea la pescuit, așa cum făceai tu. Dar ar trebui să găsești ceva de făcut cât timp stai în Londra, în loc să numeri minutele până la următoarea petrecere. Trecerea asta de la plictiseală la distracție nu este deloc echilibrată, în nici o împrejurare.

Amanda reuși să *nu* ofteze din nou, însă era pe cale să părăsească locuința, așa că deja simțea fiorii entuziasmului. Seara aceasta putea fi seara în care își întâlnea viitorul soț. Ei bine, *se putea* întâmpla. Așa că dădu doar din cap și se hotărî că găsirea unui proiect care să o țină ocupată în timpul zilei putea aștepta până a doua zi, când avea să se simtă din nou plictisită.

Trebuia să recunoască, era pregătită nu doar pentru una, ci pentru două petreceri în această seară. Amanda se roti o ultimă dată în fața oglinzii lungi până în podea, asigurându-se că nimic nu era nelalocul său. Totul era în regulă. Camerista ei era foarte pricepută din acest punct de vedere. Rozul pal al noii sale rochii de seară i se potrivea și se asorta de minune cu rubinele mamei ei, pe care le purta la urechi și la gât.

Nu arăta diferit față de cum arătase în timpul primului ei sezon, când crezuse că avea să fie prima dintre prietenele ei care să se logodească, însă sfârșise fără nici un logodnic. „Lasă iubirea să te găsească, o va face cu siguranță, să știi“, o asigurase Ophelia. Da, dar când? Cât trebuia să aștepte până la sosirea celui moment magic?

Amanda coborî pentru a vedea dacă verișorul ei Avery sosise deja. Cel de-al doilea fiu dintre cei trei fi ai mătușii Julie, Avery avea propriul apartament în Londra acum, însă Amanda îi trimisese un bilet în cursul după-amiezii, informându-l că avea nevoie de un însoțitor în această seară, de vreme ce fiul cel mai mare al mătușii Julie, Rupert, împreună cu proaspăta sa mireasă, Rebecca, nu se întorseseră încă de la Norford, așa cum sperase Amanda. Ultimul fiu al mătușii Julie, Owen, era prea tânăr pentru a escorta pe cineva, la cei numai șaisprezece ani ai săi.

Amanda locuise în casa familiei St. John și în timpul sezonului precedent, de vreme ce tatăl ei nu deținea o casă în Londra. Se putea baza pe doi dintre verișorii ei, precum și pe mătușa sa, ca să joace rolul de însoțitori, deși nici unul nu era ideal pentru asta. Însă acum, vechea ei prietenă, Rebecca Marshall, făcea și ea parte din familie,

deoarece se căsătorise recent cu Rupert St. John, iar *ea* era însoțitoarea ideală.

Amanda fusese încântată de vestea căsătoriei lui Rupert cu Rebecca. Aceasta avea să fie escorta perfectă, deoarece Amanda se putea distra cu ea. Însă Becky o surprinsese pe Amanda refuzând cu hotărâre la început, pretinzând că nu i se părea potrivit, dat fiind faptul că era cu câțiva ani mai tânără decât Amanda. Însă încăpățânarea acesteia din urmă dăduse roade – putea fi extrem de tenace fără să-și dea măcar seama – și reușise să o convingă pe Becky. Dar Rebecca plecase apoi la țară fără să-și ia nici măcar rămas-bun, lăsând-o pe Amanda cu variantele pe care le avusese încă de la începutul sezonului.

Spera că prietena ei avea să se întoarcă deja. Nu era îngrijorată de faptul că Rupert ar fi vrut să le însoțească. El avusese parte de suficiente baluri și petreceri. Fusese însoțitorul Amandei în trecut și de fiecare dată reușise să creeze agitație din cauza frumuseții și a felului în care flirta, ceea ce avea tendința de a-i face geloși pe ceilalți tineri prezenți, iar tinerii geloși nu simțeau nevoia să danseze. Acesta era motivul pentru care apela la Rupert doar în ultimă instanță.

Mama acestuia, Julie, era la fel de nepotrivită! Își crescuse singură cei trei fii după moartea soțului ei, ultimul marchiz de Rochwood, și încercase să le fie atât mamă, cât și tată, ceea ce, din nefericire, o transformase într-o femeie oarecum intimidantă. Atunci când Amanda încercase să o convingă pe Rebecca să o însoțească la petreceri, aceasta îi spusese:

– Deși mătușa Julie este de acord să mă însoțească, își petrece întreaga seară mormăind. Crede-mă, nu sunt prea mulți bărbați care să nu dea bir cu fugiții odată ce devin ținta uneia dintre privirile ei încruntate.

Rebecca avusese însă un argument puternic: dacă admiratorii Amandei puteau fi atât de ușor intimidați de către mătușa ei, nu erau potriviți pentru ea. Amanda trebuise să recunoască și că de câteva ori fusese bucuroasă că mătușa Julie reușise să-i sperie pe câțiva dintre ei.

Amanda aproape coborâse toate treptele, când își încetini pașii. Se întreabă dacă Avery sosise deja. Chiar dacă nu se plângea de faptul că era nevoit să o însoțească, trebuia adesea să-și anuleze propriile planuri pentru asta, lucru care o făcea pe Amanda să se simtă rău. Uneori nu era disponibil, deoarece lipsea din oraș.

Se gândea acum că ar fi fost bine să aștepte întâi confirmarea și abia apoi să se îmbrace pentru seara de dans. Începea să se panicheze. Mătușa Julie avea să fie furioasă dacă trebuia să se îmbrace pentru a o însoți, fără să fi avut timp suficient să se pregătească. Dar Amanda refuzase deja două invitații din pricina lipsei lui Becky. Pur și simplu nu le putea refuza și pe cele din această seară, nu când una dintre petreceri era organizată de una din prietenele ei apropiate, iar cealaltă de către cumnata ei, așa că Amanda hotărâse să participe la ambele – dar nu fără un însoțitor!

În holul de jos nu Avery fu cel care apărură, atras de oftatul ei sonor, dar bărbatul respectiv o făcu să uite pe dată de orice necaz.

– Tată! Zbură în brațele deschise ale lui Preston Locke. Ce faci tu aici? Nu vii niciodată la Londra decât pentru afaceri.

El o îmbrățișă grabit înainte de a-i da drumul, explicând:

– Consider asta o afacere, o afacere de familie. Am venit să aflu ce face vărul tău Rupert aici, când noua sa soție este la Norford. Știi că nici măcar nu s-au deranjat să mă informeze cu privire la căsătoria lor?

Amanda tresări, cu gândul la verișorul ei. Fratele ei, Rafe, făcuse același lucru, se căsătorise în grabă cu Ophelia Reid fără a spune întâi familiei, iar tatăl lor fusese destul de supărat din acest motiv.

– Asta explică de ce a plecat Rue atât de repede azi, spuse Amanda, aruncându-i tatălui ei un zâmbet de cunoscător. Își putea imagina foarte bine cum decursese conversația dintre unchiul enervat și nepotul admonestat. Crezi așadar că o va aduce pe Becky înapoi în Londra?

– Așa-mi imaginez.

– Curând, sper? Poate chiar în această seară?

– Mă îndoiesc.

Amanda oftă.

Preston îi ridică bărbia.

– Ce este?

– Abia așteptam să fiu însoțită de Becky în seara asta. Acum trebuie să merg iarăși cu Avery.

Preston se încruntă gânditor.

– Nu este Becky puțin cam tânără pentru...

– Nu, nu, îl întrerupse Amanda repede. Este căsătorită! Știi bine că asta este acceptabil.

Preston o privi neconvins, ceea ce o făcu să se agite. Era un bărbat mare, înalt, bine făcut. Ea și fratele ei, Rafe, moșteniseră ochii lui

albaștri și părul său blond, deși Preston avea acum câteva fire argintii la tâmpile, lucru care nu-i făcea plăcere. Însă își pierdea rareori cumpătul, părea mereu stăpân pe sine. Putea avea o influență atât de liniștitoare atât asupra prietenilor, cât și a dușmanilor, încât era dificil să fii furios în prezența lui. Nu se certa pe marginea afirmațiilor lui, reușea să le transmită într-o manieră extrem de rezonabilă, iar dacă se dovedea că greșise, râdea pur și simplu și își reconsidera poziția. Singura excepție era felul în care se comporta cu surorile sale, pe care îi plăcea să le tachineze. Fratele ei moștenise și asta de la tatăl lor, spre neplăcerea ei.

Înainte ca tatăl ei să-i interzică să se bazeze pe Rebecca drept însoțitoare doar pentru că era cu câțiva ani mai tânără decât ea, Amanda spuse:

– Știi că Becky a fost domnișoară de onoare chiar înainte să se căsătorească cu Rue? Acolo a întâlnit-o, la palat. Deoarece a servit la curtea regală, respectă eticheta mai mult decât oricine altcineva pe care-l cunosc.

– Nu, nu știam. Totuși mătușa ta Julie este cea mai bună...

– Ei nu-i place să meargă la astfel de petreceri. Merge, desigur, dar știi cum e atunci când nu-i place ceva, murmură ea.

Preston oftă.

– Mi-ar fi plăcut să se recăsătorească în loc să îndeplinească ea ambele roluri și să se transforme într-o ființă atât de morocănoasă.

– I-ar fi plăcut același lucru în privința ta, spuse Amanda, apoi adăugă grăbită: nu și ultima parte!

Era oare adevărată roșeața care urcă în obrajii lui? Cu siguranță, nu. Nu era ca și cum familia nu ar fi știut de ce alesese să rămână văduv după moartea soției lui. O iubise mult prea mult. Preferase să onoreze acea dragoste și să nu încerce să o înlocuiască. De fapt, ea și Rafe concluzionaseră că tatăl lor nu dorea să fie dezamăgit de o a doua soție, după ce fusese atât de fericit cu prima. Nu puteau să nu fie de acord. Nici ei nu doreau ca mama lor să fie înlocuită. Însă își doreau ca tatăl lor să fie fericit, așa că nu ar fi obiectat dacă el și-ar fi găsit pe cineva care să-l facă fericit. Doar că el nu căuta pe nimeni. Le cunoștea deja pe doamnele disponibile de acasă și nu era interesat de nici una dintre ele, iar la Londra, unde ar fi putut întâlni pe altcineva, venea foarte rar.

Dar acum era aici. Se întrebă...

– Apropo, l-am trimis pe Avery acasă, spuse Preston pe un ton nepăsător. Te voi însoți eu în seara aceasta, draga mea. Vreau să văd cu ochii mei care sunt tinerii eligibili și de ce îți ia atât de mult timp să te hotărăști.

Deși era dificil să strige de bucurie și în același timp să ofteze, Amandei îi reuși de minune.

Capitolul 2

– Două petreceri în aceeași seară, asta e ceva normal zilele astea? întrebă Preston curios.

Raphael râse de tatăl său.

– De aceea ați apărut tu și Mandy atât de târziu? Ați fost întâi la o altă petrecere?

Preston se strâmbă.

– Sora ta a insistat că nu poate lipsi de la nici una, așa că da. Cea-laltă a fost organizată de una din prietenele ei de la școală, puțin mai jos pe aceeași stradă. Nici măcar nu i-aș spune petrecere, la cât de puțină lume a fost prezentă.

Raphael îi ținea companie tatălui său pe una din laturile marii săli de bal în care erau adunați în această seară oaspeții Opheliei. Din fericire, nimeni de acolo nu l-ar fi recunoscut pe Preston, atât de rar venea el la Londra, și niciodată nu participa la evenimentele mondene decât la solicitarea reginei. Așa că nimeni nu știa că ducele de Norford era prezent. Dacă s-ar fi știut, s-ar fi format o coadă pentru a face cunoștință cu el.

Cel puțin tatăl lui Raphael era obișnuit cu evenimentele sociale organizate la țară, mulțumită Opheliei. Cele cinci surori ale lui Preston obișnuiseră să organizeze astfel de petreceri la Norford destul de frecvent, însă asta fusese cu mult timp în urmă, pe când Mandy nici măcar nu se născuse. Iar după ce ultima din cele cinci se căsătorise și se mutase, Norford rămăsese tăcut și liniștit. Mama lor preferase așa, iar după moartea ei, Preston devenise un fel de pustnic. Nu organizase nici un eveniment nici pentru debutul Amandei, o trimisese doar la Londra, unde avea șansa de a alege dintre cei mai

distinși tineri disponibili. Era o adevărată năpastă pentru familie că nu făcuse încă acest lucru.

Pentru a răspunde curiozității tatălui său, Rafe spuse:

– Nu, două petreceri în aceeași seară nu este normal deloc și probabil că este vina Opheliei. Petrecerea asta a fost organizată cam pe neașteptate. A trimis invitațiile abia azi-dimineață.

Preston era uluit.

– Și atât de mulți oaspeți au răspuns în ultimul minut?

Raphael chicoti.

– Una din dorințele Opheliei a fost să devină cea mai căutată gazdă. A luat ideea asta de la mama ei, căreia îi plăcea să organizeze evenimente de acest fel.

– Ce lucru neînsemnat!

– Pentru doamne nu e deloc neînsemnat! râse Raphael. Dar a renunțat la asta după ce ne-am căsătorit. Nu a mai fost deloc important pentru ea după ce s-a născut Chandra.

– Și cu toate acestea s-a întâmplat?

– Desigur, doar pentru că este cine este. Este prea frumoasă, prea controversată, se vorbește încă și astăzi despre ea mai mult decât ar trebui și, pe lângă toate acestea, este nora singuraticului duce de Norford.

Preston pufni auzindu-se descris în acest fel.

– Cum pot să fiu singuratic, când Ophelia dă atâtea petreceri la Norford de fiecare dată când veniți să stați cu mine?

Raphael răspunse:

– Da, dar invită doar vecinii de la țară, pe care-i cunoști deja. Aici în Londra lucrurile stau altfel, și nu-ți pot spune câți străini apar în pragul ușii, pentru că nu invită numai prietenii și cunoștințele, ci pe oricine i se pare interesant, oricine care pare interesant în ochii lumii, și, desigur, pe toate debutantele, încercând să le sprijine în găsirea unei partide potrivite.

Preston se încruntă.

– Sper că nu s-a apucat de pețit.

– Nu, sigur că nu, lasă asta în seama doamnelor în vârstă, ca cele două de colo, Gertrude Allen și Mabel Collicott. Raphael arăta cu capul înspre două din cele mai bătrâne doamne din încăpere, peste drum de ei. Privește-le, aproape că poți auzi cum se învârt roțile în capetele lor, încercând să facă perechi din toate persoanele

necăsătorite pe care pun ochii. Apoi îl tachină pe tatăl său. Ai face bine să speri că nu vor privi și în direcția ta!

Preston izbucni în râs.

– Cred că sunt în siguranță din acest punct de vedere. O cunosc pe Gertrude. O bătrânică drăguță, care m-a încolțit acum câțiva ani, încercând să afle dacă nu vreau să mă recăsătoresc. Am lămurit-o fără echivoc.

– Ei bine, cele două petitoare ar trebui să fie foarte fericite în această seară, de vreme ce Phelia se străduiește mereu să afle cine sunt debutantele și invită întotdeauna câteva la petrecerile ei.

– Nu te deranjează atâtea petreceri?

– Nu prea. Ea se distrează. Și e greu să nu doresc s-o fac fericită, la cât de mult o iubesc.

– Mandy nu a pomenit că ăsta ar fi un bal, spuse Preston, aruncând o privire în jurul sălii de bal.

Raphael chicoti.

– Nu este! Ophelia ar fi vrut să ne adunăm în salon, pentru ceea ce se dorea a fi o serată, dar, așa cum se întâmplă adesea la petrecerile ei, numărul celor care au venit este dublul celor invitați.

– Se pare că ai nevoie de un majordom mai sever, spuse Preston pe un ton dezaprobator.

– Nu este vorba de necunoscuți, ci de prieteni și însoțitori în plus ai celor care *sunt* invitați, iar Phelia urăște să refuze pe cineva, așa că se adaptează și se asigură doar că are mereu mâncare în plus la îndemână. Adevărul e că nimeni nu vrea să piardă vreuna din petrecerile ei, și chiar anulează alte angajamente pentru a veni aici, acesta fiind probabil motivul pentru care au fost atât de puțini oaspeți la cealaltă serată. Cele mai multe gazde se asigură că aleg seri în care Ophelia nu organizează nici un eveniment. Însă din când în când se întâmplă ca ea să organizeze o petrecere pe neașteptate, precum cea din seara aceasta, mai ales atunci când abia sosim în oraș.

Ochii lui Preston se luminau căzând asupra Amandei, aflată în centrul încăperii. Raphael îi urmă privirea. Sora lui râdea încântată, înconjurată de patru tineri gentilomi, fiecare încercând să o distreze, și se părea că unul chiar reușise. Era încurajator.

Probabil că Preston nu credea la fel. Acesta chiar oftă înainte să remarce:

– Roiesc în jurul ei, dar văd de ce îi este atât de greu să-și găsească un soț, dacă aceștia sunt cei mai de seamă reprezentanți în acest sezon.

Erau destui care roiau și în jurul soției lui Raphael, spre neplăcerea acestuia, deși acum era căsătorită! Aruncând o privire înspre cei patru tineri care îi înconjurau sora, trebui să fie de acord cu tatăl său. Arătau mai degrabă obișnuit, deși probabil sora lui nu și-ar fi ales soțul doar pentru că ar fi fost frumos, însă era la fel de puțin probabil să se îndrăgostească de cineva care nu era măcar interesant. Iar Amanda căuta iubire, nu un titlu sau avere, doar iubire. Auzise acest lucru de atâtea ori, că dragostea era singura care putea transforma o căsnicie într-una fericită. Obișnuise să strâmbe din nas la auzul acestei afirmații, dar acum nu mai putea, nu când propria căsătorie era atât de fericită datorită iubirii.

– Cum rămâne cu prietenii tăi? I-a întâlnit pe toți? Nu ai putea recomanda pe nimeni?

Raphael aproape se înecă.

– Doamne, nu! Cei câțiva care voiau să se căsătorească au vrut asta înainte ca Mandy să ajungă la vârsta potrivită. Pe ceilalți nu i-aș lăsa în apropierea surorii mele. Dar mă îndoiesc că lotul acesta e cea mai bună ofertă disponibilă în acest sezon. Evenimentul din seara asta nu a fost destinat găsirii perechilor. Mai bine de jumătate dintre invitați sunt căsătoriți. Din nefericire, am observat că două dintre cupluri sunt prieteni vechi de-ai lui Mandy.

– Din nefericire?

– Asta o s-o facă să se simtă melancolică, odată ce-i observă, presupuse Raphael. Acum câteva zile i s-a plâns soției mele că toate prietenele ei sunt fie căsătorite, fie logodite, așa că nu vor apărea la multe petreceri anul acesta, și probabil din această cauză le-a invitat Phelia acum, de dragul Amandei. Aș fi vrut să-mi spună întâi mie, i-aș fi putut explica de ce *nu* ar fi trebuit să le invite – tot de dragul lui Mandy.

– Prostii! Știu că draga mea fiică nu este mulțumită de faptul că este încă necăsătorită. Eu, unul, sunt, dacă vrei să știi. La vederea sprâncenei ridicate de Raphael, Preston adăugă: Îmi va fi teribil de dor de ea odată ce se va muta la casa ei, deși nu-i spune vreodată că am spus așa ceva. Nu vreau să mai aibă încă un motiv de îngrijorare. Dar nu se poate să fie supărată numai pentru că prietenele ei s-au căsătorit înaintea ei.

– Crezi că nu? Nimănui nu-i place să fie lăsat la urmă. Chiar dacă ție nu ți-a pomenit nimic despre asta, mi-a spus.

– Ei bine, în seara asta pare să se simtă foarte bine, la fel de efervescentă ca de obicei – și se distrează. De fapt, pot vedea de aici că sporovăiește prea mult.

– Când nu o face? spuse Raphael râzând, apoi îi aruncă o nouă privire surorii sale. În acel moment ea era cea care întreținea atmosfera, nedându-le celor patru tineri nici o șansă să strecoare vreun cuvânt. Îi zăpăcește de cap, dar e prea frumoasă ca ei să se supere dintr-atâta. Se pare totuși că seara asta nu a fost un succes. Voi vorbi cu Phelia și voi aranja ca la celelalte petreceri ale ei să includă toți tinerii disponibili în acest sezon. Dacă aceștia sunt într-adevăr reprezentativi, vom fi condamnați să ascultăm la nesfârșit plângerile de fată bătrână ale lui Mandy.

Preston pufni.

– Nu este nicidecum o fată bătrână.

– Încearcă să o convingi pe ea de asta. Odată ce-i intră asta în cap, știi că-i va fi imposibil să și-o scoată.

– A pomenit ea așa ceva?

– Nu, dar dacă nu-și găsește viitorul soț în următoarele câteva săptămâni, nu am nici o îndoială că o va face, spuse Raphael. Mă mir că speculațiile despre lipsa succesului ei în această privință nu fac deja obiectul bârfelor. De fapt, din câte știu, poate că fac, însă nimeni nu ar avea curaj să-mi spună mie.

– Poate că este timpul să intervin și să fac ceva, spuse Preston gânditor.

– Să-i cumperi un soț? Doamne, nu, nici măcar nu încerca. Pentru ea e dragoste sau nimic. Îți spun, nu se va mulțumi cu nimic altceva.

Preston scoase un sunet dezaprobator.

– Nu, nu m-am gândit la ceva atât de desuet ca o căsătorie aranjată. Știu foarte bine cât de tare ar supăra-o lucrul acesta. Dar am fost cam egoist, sperând că nu se va grăbi, însă trei sezoane cu același rezultat pot avea consecințe nedorite, după cum tocmai mi-ai arătat.

– Te referi la titlul de *domnișoară bătrână*?

– Într-adevăr. Este prostesc, știu, dar sunt de acord că ei nu i s-ar părea la fel. Nu, mă gândeam mai degrabă să stau de vorbă cu vechea mea prietenă, Gertrude Allen.

Raphael chicoti, aruncând o nouă privire în direcția celor două bătrâne petitoare.

– Presupun că nu are ce să strice acum. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta.

– Exact. După aceea voi simți că am făcut ceva să o ajut în această căutare a unui soț care este atât de importantă pentru ea.

O mică agitație la ușa de intrare le atrase atenția atât lor, cât și celorlalți oaspeți, în timp ce doi musafiri întârziați intrară în încăpere. Cel mai scund dintre cei doi bărbați îi părea vag familiar lui Raphael, însă celălalt bărbat, probabil având în jur de douăzeci și cinci de ani, era înalt și frumos, avea un trup bine legat, părul negru puțin mai lung decât era la modă atunci, iar în jurul lui plutea un aer ușor amenințător care părea să-l facă nelalocul său în sala de bal, deși era bine îmbrăcat. Era puțin prea musculos, îi amintea lui Raphael de un bătaș sau chiar mai rău.

– Cine este? întrebă Preston cu interes. Face și *el* parte din tinerii eligibili?

Instinctele protectoare ale lui Raphael se treziră la viață.

– Nu știu cine este, însă nu-l vreau deloc în apropierea surorii mele.

Preston ridică dintr-o sprânceană.

– De ce?

Raphael gemu în sinea lui. O spusese instinctiv, și era greu să ignore ceva simțit atât de puternic. Era oare singurul care simțise că nou-venitul era periculos?

Dădu un răspuns ambiguu.

– E un pic neșlefuit, nu ți se pare?

– Așa e și bunul tău prieten, Duncan MacTavish.

– Duncan are o scuză. A crescut în munții Scoției.

– Poate că ar trebui să afli cine este tânărul înainte să-l descalifici doar pentru că pare puțin nelalocul său aici.

Observase și tatăl său acest lucru? Însă individul nu părea să fie complet necunoscut. Unii dintre invitați îl cunoșteau, deoarece un cuplu de tineri logodnici se grăbi în direcția lui, salutându-l cu efuziune. Poate că Raphael se înșela. Poate că bărbatul era complet inofensiv și părea doar periculos din cauza staturii sale.

– Domnule duce?

Preston tuși auzindu-se strigat astfel, iar Raphael se întoarse și zări un domn de vârstă mijlocie întinzând mâna către Preston.

Fusese descoperit! Acest lucru îl făcu pe Raphael să-și ia gândul de la noul venit pentru moment și aproape că izbucni în râs, imaginându-și coada de oaspeți formată pentru a face cunoștință cu solitarul duce de Norford.

– Neagă, îi șopti Raphael tatălui său, rânjind.

– Nu fi absurd, îi răspunse Preston, acceptând mâna întinsă a bărbatului.

Raphael văzu alte două cupluri îndreptându-se grăbite în direcția tatălui său și spuse pe un ton amuzat:

– Tu ai vrut-o.

Îl auzi pe Preston oftând înainte să plece de lângă el, în căutarea Opheliei. *Ea* trebuia să știe cine era individul.

Capitolul 3

– Nu am nici o idee cine este și nici nu am avut încă timp să aflu, spuse Ophelia. Abia am ajuns în oraș, așa că încă nu sunt la curent cu ultimele bârfe. Am auzit însă pe cineva numindu-l Cupidon. Destul de interesant, nu crezi?

Raphael reuși să domolească fiorul de gelozie care îl încercase auzind că Ophelia îl găsea interesant pe individ și așteptă ca ea să termine de dat servitorilor instrucțiunile pentru bucătăreasă. Desigur că voia să știe cine venise la petrecerea ei. Se asigura întotdeauna că afla cine erau oaspeții neinvitați înainte de a pleca, în cazul în care ar fi dorit să-i includă pe lista de invitați pentru următoarea ei petrecere.

– Unde am rămas? Întrebă ea, întorcându-se și oferindu-i lui Rafe unul dintre zâmbetele ei uluitoare.

Dumnezeule, cât de frumoasă era, se gândi el. Cu părul blond-deschis, ochi albaștri, pielea ca alabastrul și trăsături atât de fine încât luau ochii oricui o privea. Mica gropiță pe care o avea pe obrazul stâng, urmare a unui accident de călărie, nu distrăgea deloc atenția de la frumusețea ei. El aproape că și-ar fi dorit acest lucru, dacă pe ea nu ar fi deranjat-o. Nimeni nu trebuia să arate *atât* de bine. Își dorea să nu mai simtă gelozia ocazională pe care o mai simțea văzând-o stând de vorbă cu alți bărbați. Nu avea nici un control asupra

momentelor în care-l cuprindea gelozia, chiar dacă știa că nu avea nici un motiv. Însă nimeni nu se putea compara cu frumusețea ei și probabil nimeni nu avea să o poată face vreodată.

- Discutam despre frumosul tău oaspete neinvitat, îi aminti el.

- Ah, da. L-am invitat pe prietenul său, onorabilul William Pace, deoarece are o soră care debutează anul acesta și nu mi-am amintit numele ei. Am crezut că o va aduce, dar presupun că avea deja alte planuri.

- Desigur, Pace, mi-l amintesc acum. E un om de treabă. Și-a pierdut ambii părinți de curând. Nu cred totuși că i-am cunoscut sora. Cupidon, spui? Aruncând o nouă privire în direcția perechii nou-venite, Raphael își dădu ochii peste cap. Acesta era exact felul în care începeau zvonurile și bârfele, atunci când oamenii nu cunoșteau detaliile unui subiect și elaborau singuri pe marginea acestuia. Țasta este probabil un zvon care a luat-o razna, că doar nu cred că este un pețitor.

Ophelia chicoti.

- Sunt de acord. Sunt sigură că numai femeile fac așa ceva. Dar trebuie să existe ceva care-l face să fie atât de cunoscut, altfel nu aș fi auzit acest nume de trei ori înainte să sosească, și încă de câteva ori după ce a intrat. Însă înainte să apuc să cer lămuriri, am fost întrebată despre tatăl tău. Cineva l-a recunoscut, așa că acum toată lumea este curioasă de ce a ieșit din hibernare, cum se spune.

- Pentru Mandy, desigur. Ai crede că pot ajunge și singuri la concluzia asta, dându-i pace.

Ea nu fu de acord.

- Deloc, nu când ea a avut deja două sezoane fără ca el să o însoțească.

Priviră amândoi în direcția Amandei, însă Raphael se încruntă, observând încă un tânăr în grupul care o înconjură și care nu fusese acolo mai devreme.

- Ce naiba face Exter acolo? Afurisitul este un cunoscut vânător de averi.

- Stă cu familia lordului Durrant. Nu am știut asta decât atunci când au sosit, aducându-l și pe el. Dar Mandy nu se va lăsa păcălită de cineva ca el. Poate că-i place să pretindă altceva, dar este o fată deșteaptă.

- O iubesc până peste cap, dar vorbești de sora mea. Poate fi absolut împrăștiată și aeriană...

Ophelia îl împunse cu degetul în piept.

– Nu este deloc așa. Este doar ușor de entuziasmat. Nu este nimic în neregulă cu asta. Mă îndoiesc că nu-și va da seama care dintre admiratorii ei o iubesc pe ea și care pe tatăl ei... Ophelia se opri suficient pentru ca Raphael să izbucnească în râs, apoi se corectă: adică titlul tatălui ei.

El își puse brațul în jurul umerilor soției sale.

– Știu, probabil mă îngrijorez degeaba. Se bătu cu palma peste piept. Numai că simt aici nefericirea lui Mandy în legătură cu dificultățile pe care le are. Nu ar trebui să-i fie *atât* de greu. Privește-o, e adorabilă, e o partidă pe cinste. Ce naiba le ia acestor tineri atât de mult să o cucerească?

– Deoarece nici unul dintre ei nu este tocmai potrivit pentru ea. Este pur și simplu o problemă de sincronizare. Dragostea nu poate fi forțată. Pur și simplu nu a sosit încă momentul potrivit pentru ea. Dar anul acesta în oraș au sosit alți tineri eligibili. Noi oportunități. Putem spera că anul acesta dragostea o va găsi, în sfârșit.

Sfârșiră amândoi uitându-se iarăși la nou-venit, la bărbatul cel înalt și frumos. După ce-l văzuse răzând alături de cuplul de tineri logodiți, lui Raphael nu i se mai părea atât de amenințător ca la început. Poate că ar fi trebuit să fie sociabil și să i se prezinte musafirului, încercând să afle dacă instinctul său avusese dreptate sau nu.

Ophelia se gândea la cu totul altceva. Cupidon? Doar cineva care avusese succes în a găsi perechi putea câștiga un astfel de renume. Doar dacă nu era o glumă, ceea ce era foarte posibil. Nici un bărbat nu ar fi vrut să fie asemuit cu un heruvim, nu-i așa? În orice caz, trebuia să afle detalii.

De cealaltă parte a încăperii, de îndată ce Sir Henry și Elizabeth Malcort terminară de vorbit cu ei și se îndepărtară, William Pace își asigură cel mai bun prieten încă o dată:

– Ți-am spus că te vei potrivi aici și că îi vei cunoaște măcar pe unii dintre invitați.

Devin Baldwin râse, deoarece știa amândoi că cel puțin prima parte a afirmației nu era deloc adevărată. Devin era prea mare, prea bronzat, din cauză că petrecea afară cea mai mare parte a zilelor, și prea aspru, pentru că, indiferent de compania în care se afla, nu-și alegea cuvintele cu prea multă grijă și nici nu avea să o facă vreodată.

Deși fusese crescut ca un gentleman, găsisese acele lecții fie nefolositoare, fie absurd de amuzante sau ipocrite.

William încercase să-l convingă să vină la o astfel de petrecere ani în șir, însă Devin reușise să găsească beneficii în asta doar recent. Nu era vorba că nu socializase atunci când avusese timp. Însă invitațiile pe care le primise de la clienții săi fuseseră pentru evenimente mai puțin însemnate, nu atât de elegante ca acesta, unde fiecare oaspete avea un titlu sau altul. Cu toate acestea, acum primea invitații de la nobili pe care nici măcar nu-i întâlnise, totul numai pentru că îi ajutase pe câțiva dintre clienții săi cu niște probleme care nu aveau nici o legătură cu caii pe care îi creștea.

Până acum ignorase invitațiile elegante – până în această seară. Nu-i prea plăceau acești nababi londonezi – decât dacă erau clienții lui. Dar chiar și atunci îi găsea cam netoți și frivoli, preocupați de nimicuri și de distracții mai degrabă decât de viața adevărată. Îi aduceau prea mult aminte de tatăl pe care îl ura. Îi aminteau de mama care întorsese spatele familiei pentru a se bucura de păcatele Londrei. Era mult mai obișnuit cu nobilimea de la țară, lorzi care își conduceau propriile moșii în loc să le dea pe mâna arendașilor, bărbați pe care îi putea respecta, deoarece nu se temeau să se murdărească pe mâini.

– Este fascinantă, nu-i așa? remarcă William.

Devin își mută privirea spre șemineul decorat cu sculpturi înainte de a întreba:

– Cine?

William râse de el.

– Ei bine, gazda noastră este căsătorită și, din câte se pare, fericită în căsnicie. Dar știi prea bine că vorbeam despre micuța domnișoară Rază-de-Soare.

– Încerc să nu o observ.

– De ce?

– Tu ești cel care-și caută o soție bogată, nu eu, replică Devin. Iar domnișoara aceea care sporovăia întruna și la care i se întorceau mereu privirile era prea drăguță. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie tentat de o femeie pe care nu o putea avea.

– Drăguț din partea ta să cedezi de dragul meu, prietene, dar nu sunt un netot, spuse William. Nu am nici o șansă cu cineva ca ea.

– Prostii...

William îi tăie vorba lui Devin cu un chicotit.

– Foarte bine, voi recunoaște că am încercat sezonul trecut. Atunci nu știam că tatăl ei este un duce. Nu mi-a păsat nici după ce am aflat. Dar ea nici măcar nu și-a amintit numele meu! Mi-a căzut cam greu, așa că am renunțat. Dar tu, înalt și frumos cum ești, nici nu le mai pasă că ești ușor neșlefuit pe la colțuri.

Asta stârni râsul pe care îl așteptase William de la prietenul său, deși afirmația era destul de adevărată.

– Poate că am pus din nou pe picioare vechea fermă a familiei, dar nu consider că acesta este venitul *meu*. Iar titlul care a aparținut odată familiei mele a dispărut prin intermediul unei fice în loc să fie transmis verilor îndepărtați. Îți dai seama că familia domnișoarei Rază-de-Soare va cere măcar unul din aceste atribute, dacă nu pe amândouă?

– Ai putea crede asta, spuse William gânditor. Da, da, chiar crezi asta, dar unele familii sunt atât de bogate și de sus-puse, încât așteptările firești nu-și au rostul.

– Sau sunt și mai importante.

William ridică din umeri.

– Cine știe? Dar voi tăcea din gură – însă doar pentru că insiști că încă nu te interesează o soție. Dar cred că ar trebui să fii pregătit pentru eventualitatea în care ți-ar cădea una în poală...

– Parcă spuneai că vei tăcea din gură?

William rânji, însă apoi ochii i se aprinseră imediat și spuse:

– Oho, pregătește-te, competiția este pe cale să te acosteze.

– Cine?

Devin se întoarse și văzu două doamne în vârstă apropiindu-se de el. Cea din față era plinuță, căruntă și arăta suficient de nervoasă. Cealaltă era subțirică, avea încă părul blond amestecat cu argintiu și arăta stânjenită, așa cum își urma îndeaproape prietena corpulentă.

– Tinere, am o treabă cu tine! se răsti doamna cea bine făcută la Devin.

– Doamnă, schimbați-vă tonul sau găsiți-vă altă treabă, replică el, la fel de direct.

Ea rămase fără cuvinte pentru un moment. William profită de oportunitate și făcu repede prezentările. Cea de-a doua doamnă, Gertrude Allen, chiar păru surprinsă auzind numele complet al lui Devin.

– Ești cumva rudă cu Lydia Baldwin? îl întreabă Gertrude.

Devin îi zâmbi doamnei cu voce blândă.

– Într-adevăr, este mătușa mea.

– Oh, îți cunosc familia destul de bine. Fostul meu soț obișnuia să meargă până în Lancashire ca să-și aducă alți cai numai de la ei. Minunați crescători de cai! O veche tradiție de familie, nu-i așa? Pe atunci bunicii dumitale erau încă în viață. Iar mai recent, mătușa dumitale a ajutat-o pe Fluffy a mea după ce ea și unchiul tău s-au mutat la Londra. Ce antrenoare desăvârșită de câini este ea! După numai o săptămână cu ea, Fluffy a mea s-a întors acasă și nu a mai ros niciodată vreun picior de masă! Mabel, ți-am povestit despre...

Doamna mai în vârstă își revenise pe atunci și interveni:

– Poate crește câți cai vrea, dar ar trebui să nu-și bage nasul în lucrurile de care nu are habar. Ascultă aici, *Cupidon*, spuse Mabel pe un ton disprețuitor, folosind porecla pe care și-o câștigase recent Devin, poate că ești la modă acum, că ai avut un oarecare succes în găsirea unor perechi potrivite, dar este absurd din partea ta să presupui că poți face asta când abia ai ajuns în oraș și...

– Nu sunt nou-venit în Londra, spuse Devin.

– Ba sigur că ești. Cine a auzit de tine înaintea acestui sezon?

William încercă să dezamorseze situația, însă acum părea și el puțin supărat în numele lui Devin.

– N-aș spune că sunt un nimeni, Lady Mabel. Devin este cel mai bun prieten al meu. Am fost la școală împreună. Chiar s-a născut la Londra, dacă vreți să știți. S-a dus în nord, încercând să pună din nou pe picioare afacerea familiei doar după ce am terminat școala, așa că a fost prea ocupat în ultimii ani pentru a veni în oraș să socializeze. Dar a cumpărat o proprietate în apropierea Londrei pentru a fi mai aproape de clienții săi, așa că-l veți vedea mult mai des acum.

Bătrâna doamnă nu fu deloc intimidată, abia îi aruncă lui William o privire, spunând:

– Astea *nu* sunt vești bune, William Pace.

Apoi își îndreptă degetul spre Devin.

– Până acum ai avut noroc, dar te joci cu niște treburi serioase, iar oamenii vor fi răniți dacă îi îndrepti în direcția greșită. Pentru tine e doar o glumă, nu? Doar un mod amuzant de a-ți petrece timpul?

Devin ridică din umeri.

– Nu pot spune că nu este amuzant, dar nu e ceva ce mi-am propus să fac. Așa s-a întâmplat. Dar nu este vorba despre noroc, ci doar despre magnetismul animalic, responsabil de succesul unei perechi.

Un bărbat și o femeie trebuie să-și dorească să se împerecheze, dar după aceea trebuie să aibă ceva în comun, altfel nu vor putea fi fericiți împreună.

– Cum... cum îndrăznești? se bâlbâi Mabel.

– Gândește-te puțin și-ți vei da seama că am dreptate. Câte dintre perechile tale fericite sunt încă fericite? Sau au deja soții amante?

William tușea, pe jumătate înecându-se de râs și pe jumătate gemând. Gertrude își privea picioarele. Mabel rămase din nou fără cuvinte și era atât de roșie la față, încât arăta că și cum era pe cale să plesnească. Chiar și Devin știa că întrecuse măsura, dar pur și simplu nu-i păsa. Afurisita nu avea nici un drept să-l ia la rost cu privire la metodele de bun-simț care funcționau.

Gazda lor alege tocmai acel moment pentru a-și face cunoscută prezența și, judecând după expresia ei, era destul de amuzată de ceea ce auzise. Iar acum Devin roșea! La naiba!

Ophelia își puse cu blândețe mâna pe brațul lui Mabel.

– Nu ai de ce să fii supărată, draga mea. Din când în când este înviorător să auzi lucrurile spuse pe șleau. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă toți artiștii ar picta la fel? Pereții noștri ar fi extrem de plictisitori.

– Nu este relevant, mormăi Mabel, în timp ce obrazii începeau să își revină la culoarea obișnuită.

– Poate că nu, dar nimeni nu-ți umbrește munca. Metodele verificate funcționează întotdeauna, dar este mereu loc și pentru ceva nou, nu? Doamne, dar încă nici nu mi-am cunoscut oaspetele încă.

Ophelia le zâmbi orbitor celor doi bărbați.

– Eu sunt Ophelia Locke. Ce drăguț că ați venit la noi în această seară. William, este o plăcere să te văd, ca întotdeauna!

Mabel chicoti.

– N-ar trebui să faci asta, Phelia.

– Ce? Întrebă Ophelia, cu un zâmbet inocent.

– Știi bine că i-ai lăsat pe amândoi fără cuvinte. Le face foarte bine, adăugă Mabel în timp ce pleca, târând-o și pe Gertrude după ea.

– Cred că veți supraviețui, nu-i așa, domnilor? Dar spune-mi, Devin Baldwin, îți place să fii asemuit cu un heruvim sau găsești doar că este amuzant?

William o privea încă, stând ca pe ghimpi. Lui Devin îi trebuia câteva secunde pentru a auzi întrebarea. Deja își spusese că femeia acea era cea mai frumoasă pe care o văzuse în viața lui, însă, la naiba,

zâmbetul ei era ucigător. Îi era milă de soțul ei – pe naiba îi era, aproape că râse de el însuși.

– După cum spune mitologia, Cupidon era și zeul iubirii, precum și fiul lui Venus.

Ochii ei se aprinseră.

– Dumnezeu, nu mi-am dat seama că te asemuiau cu un zeu!

El râse.

– Ceea ce este cât se poate de prostesc, este adevărat, așa că da, mi se pare destul de amuzant.

– Metodele despre care povesteai par destul de interesante. Te-a ajutat această abordare să-ți găsești o soție?

– Nu am timp pentru o soție.

William interveni:

– Dev se ocupă cu creșterea cailor de curse la noua lui fermă din afara Londrei, aflată la nordul pistei de curse.

– Da, spuse Devin. Am schimbat puțin afacerea familiei. Este un proces de durată, dar la primăvară voi ști dacă funcționează sau nu.

– Ai ceva armăsari iuți de vânzare? Se apropie ziua de naștere a soțului meu și m-am gândit să-i cumpăr un cal nou.

Devin rânji.

– Poate unii mai iuți decât cei cu care este el obișnuit.

– Splendid! Asta va fi o surpriză potrivită pentru el. Abia aștept să facem afaceri împreună.

Capitolul 4

– Și uite așa barca mea se îndrepta direct spre stânca ce ieșea din apă, deși pot jura că înainte nu fusese acolo, le povestea Oliver Norse celor din grupul care o înconjura pe Amanda. Era o barcă nouă-nou-ță! Eram îngrozit că se va face bucățele.

– Așa s-a întâmplat? întrebă Farrell Exter, singurul din grup care nu auzise încă povestea.

– Oliver ne-a spus să sărim în apă, așa că asta am făcut, spuse John Trask, cu un zâmbet atrăgător. El fusese cu Oliver în barcă în ziua aceea.

– Dar eu m-am scufundat cu barca! se laudă Oliver.

– Vrea să spună c-a fost aruncat din ea când s-a înclinat pe o parte și a fost aproape azvârlit pe bucata de nisip care înconjura stânca.

Farrell izbucni în râs. Amanda răsese și ea prima oară când auzise povestea, cu un sezon în urmă. Acum reuși să zâmbească politicos, în ciuda faptului că se simțea teribil de plictisită.

Ar fi trebuit să-și dea seama că, deoarece Ophelia și Rafe tocmai ajunseseră în oraș, cumnata ei nu avusese timpul necesar să se pună la curent cu toți tinerii disponibili în acel sezon. Ophelia invitase doar câțiva dintre tinerii pe care îi cunoștea din anul anterior care nu se căsătoriseră încă. Însă Amanda îi cunoștea deja pe aceștia și nu era deloc interesată de ei decât ca simpli prieteni. Ea era cea care trebuia să facă eforturi pentru a menține conversația în micul ei grup, altfel toți ar fi tăcut într-un mod stânjenitor, așa cum se întâmplase înainte ca Oliver să spună povestea pe care o mai spusese în multe alte ocazii. Însă, spre deosebire de admiratorii ei, ea avea o mulțime de povești de spus, cele mai multe despre fratele ei, care dusesse o viață mult mai palpitantă decât ei.

– Este timpul să împărțiți, domnilor, spuse Phoebe Gibbs în timp ce-și trecu brațul pe sub al Amandei și o trase dintre tinerii care refuzau să plece de lângă ea în acea seară. Nu am văzut-o pe Mandy toată săptămâna, așa că vă rog să ne scuzați puțin.

Amanda era recunoscătoare pentru intervenție. Phoebe era una din prietenele ei de la școală, care se căsătorise cu un an în urmă. Amanda o zări cu privirea pe o altă fostă colegă, și ea căsătorită. Nu mai avea nimic în comun cu vechile ei prietene acum, așa că nu le abordase pe nici una, cel puțin aceasta era scuza pe care și-o inventase. Adevărul era că o făceau să se simtă și mai deznădăjduită din cauza dificultății de a-și găsi fericirea.

Însă Phoebe era cea mai mare bârfitoare din grupul ei de vechi prietene, iubea bârfele noi și adora să le transmită mai departe, așa că Amanda nu ar fi fost surprinsă să audă niște zvonuri delicioase pe care Phoebe murea să le împărtășească și se dovedi că avea dreptate.

– Chiar credeam că în această seară va fi prezent și contele de Manford, spuse Phoebe.

– Cine este?

– O întrebare foarte bună. A moștenit titlul copil fiind, când și-a pierdut ambii părinți, bietul băiat! Tocmai a ajuns la vârsta potrivită, dar nimeni nu pare să fi pus încă ochii pe el. Credeam că, dacă este

ceva ce l-ar putea ademeni în oraș, ar fi una dintre petrecerile organizate de Lady Ophelia.

Amanda simți că-i era stârnit interesul. Un tânăr pe care nu-l întâlnise încă? Rânji.

– Trebuie să fie ademenit?

– Așa se pare, pufni Phoebe. Aparent nu este gata să se căsătorească, așa că nu se deranjează să vină la Londra. Este prea ocupat cu caii săi iuți.

Amanda își pierde pe loc interesul. Dacă tânărul conte nu era interesat de căsătorie, atunci nu o interesa deloc să îl cunoască. Politicoasă, se arată însă interesată de dragul prietenei ei.

– Un alt crescător de cai?

– Nu, el îi cumpără doar pentru grajdurile sale. Este un iubitor de cai. Îi aud numele menționat doar atunci când se vorbește despre cai iuți.

Amanda se scutură. Nu-i plăceau caii – ei bine, decât dacă îi privea de departe, pe hipodrom, pariind pe care avea să câștige cursa. Căzuse destul de rău în copilărie de pe unul, nu mult după ce începuse lecțiile de călărie, și-i fusese teamă să mai urce în șa după acel incident.

Phoebe oftă acum.

– Ai auzit deja așadar despre crescătorul de cai care se află aici în această seară?

Amanda se abținu să nu pufnească. Cum să nu fi auzit despre bărbatul al cărui nume era pe buzele tuturor? Îl observase imediat după sosirea acestuia. Era frumos într-un fel aspru, masculin, dar acesta era exact motivul pentru care îl descalificase de la bun început. Era prea sălbatic parcă.

– Ce poreclă prostească i-au dat, Cupidon! Phoebe chicoti. Cu toate acestea, atât de potrivită! Imaginează-ți pe cineva ca el reușind să creeze perechi de succes.

De data aceasta, Amanda chiar pufni.

– Exact. Nu sunt convinsă că locul lui e aici, când arată ca un bătauș.

Ochii lui Phoebe se aprinseră.

– Înseamnă că *nu* ai auzit totul! Familia Baldwin este una de nobili din Lancashire. În familie chiar a existat un conte cu ceva timp în urmă. Dar s-au îndeletnicit mereu cu creșterea cailor, ceea ce poate

fi motivul pentru care acest Baldwin este mai... care, Doamne, este cuvântul pe care-l caut?

– Animalic?

Phoebe se încruntă.

– Nu, nu ăsta era... oh, *brut*. Acesta-i cuvântul care-mi scăpa.

„Animalic era mai potrivit“, își spuse Amanda. Nu avea de gând să ducă acest subiect mai departe, tot din politete. De fapt îi zâmbi lordului Oliver, invitându-l să i se alăture din nou, iar el se conformă de îndată.

Lui Phoebe nu-i plăcu să fie întreruptă și arată acest lucru.

– Zău, Oliver, aş mai fi reţinut-o numai câteva minute.

– Un minut departe de Amanda pare o eternitate, doamnă dragă, replică Oliver galant.

Phoebe scoase un sunet dezaprobat, însă apoi zâmbi.

– Este greu de contestat așa ceva, și în plus îmi văd soțul făcându-mi cu mâna. Vorbim mai târziu, Mandy.

Amanda aproape că râdea când fu din nou înconjurată de admiratorii ei. Acum era din nou plictisită! Începu aşadar povestea despre pictorul minunat descoperit de Rafe pe continent și pe care îl sponsorizase *după* ce-l pescuise dintr-un râu. În curând auditoriul ei râdea, dar ea își supraveghea cu un ochi tatăl aflat în cealaltă parte a încăperii. De îndată ce acesta își termina conversația, ea avea de gând să-i sugereze să plece.

Devin era mai mult decât pregătit să plece. Avusese o zi lungă, pe care o petrecuse în cea mai mare parte pe pista de curse, deoarece avusese ocazia de a cumpăra unul din caii listați și dorise să vadă întâi dacă armăsarul merita să fie adăugat hergheliei sale. Armăsarul ajunsese pe locul al treilea, o poziție mai bună decât anticipase el, dar nu suficient de bună pentru a schimba prețul pe care era dispus să-l plătească.

Însă îi întâlnise deja pe aproape toți invitații din această seară și realizase ceea ce-și propusese – să afle dacă merita să participe la astfel de petreceri ale nobilimii, unde putea întâlni bogații Londrei, care ar fi putut să-i cumpere caii. Se părea că răspunsul era afirmativ. Deja găsisese doi potențiali cumpărători. Era aşadar bucuros că William i se alăturase în această zi la hipodrom și îl convinsese să vină la petrecere, însă acum nu credea că avea de ce să mai rămână. În plus, era enervat de el însuși. Ochii i se întorceau mereu către micuța

domnișoară Rază-de-Soare. Aceasta nu-și închidea gura nici măcar o clipă, nedându-le celor din jurul ei șansa de a scoate nici măcar un cuvânt! Cum naiba se aștepta să-l cucerească pe vreunul dintre ei?

– Ce ghinion că Blythe a răcit ieri, iar nasul i s-a înroșit atât de tare, încât astăzi a refuzat să iasă din cameră, se plânse William de lângă el, privind în aceeași direcție cu Devin. Lady Amanda nu pare deloc interesată de tinerii care o înconjoară. Sora mea și-ar fi putut alege pe unul dintre ei.

– Îi va întâlni suficient de curând.

– Da, știu asta, doar că nu m-am așteptat să fiu *eu* cel care se ocupă să-și găsească o partidă bună. Mama abia aștepta să facă acest lucru. William oftă. Îmi este foarte dor de ei.

Devin se simțea stingherit de durerea prietenului său.

– Curaj, prietene! O vom căsători cât ai zice pește!

Devin nu folosise pluralul numai din simpatie pentru prietenul său. Îl asigurase deja pe William că avea să-l ajute oricum putea, în afară de a se căsători el însuși cu Blythe. Chiar și *ea* știa că putea găsi o partidă mai bună. Adevărul era că frații Pace aveau buzunarele destul de goale, deoarece moartea părinților lor îi lăsase cu o grămadă de datorii și fără nici o altă cale de scăpare în afara unor căsătorii bune. Era exclus să-și găsească ceva de lucru. La urma urmei erau aristocrați, și chiar dacă nu făceau parte din pătura superioară, tatăl lor fusese lord, iar unchiul lor fusese conte. Dar planul era să găsească întâi un soț pentru Blythe, după care William putea să nu se mai îngrijoreze în privința ei și să se concentreze la găsirea unei soții pentru el. Problemele familiei Pace aveau să fie rezolvate, și toată lumea urma să fie fericită.

Devin și-ar fi dorit să-și planifice viața la fel de ușor, însă știa că nu avea să-și găsească o soție, cel puțin nu în timp ce socializa cu lumea bună. Poate că era acceptat din anumite motive, însă nu și-ar fi lăsat ficele să se căsătorească cu el, nu după destăinuirea adevărului despre el, adevăr pe care nu-l putea ascunde de o potențială soție sau de familia acesteia. Între timp însă, nu îl deranja să se folosească de acești oameni pentru a-și promova noua fermă sau să profite de noua afacere care îi căzuse în brațe și care părea a fi deosebit de profitabilă.

Indiferent de cum privea lucrurile, această nouă afacere era distractivă. Era plătit pentru a le găsi perechi tinerilor! Doar din cauză că reușea atât de bine să citească oamenii, mai ales pe cei tineri, care

vorbeau prea mult atunci când erau agitați. Cu câteva săptămâni înainte întâlnise chiar perechea perfectă pentru William, simțea în adâncul sufletului că cei doi aveau să se îndrăgostească până peste cap, și acum aștepta doar ca sora lui William să-și găsească și ea un soț înainte să i-o prezinte. Însă această afacere secundară îi aduse-se o avalanșă de invitații la astfel de petreceri, de când Sir Henry și Elizabeth Malcort își anunțaseră logodna și afirmaseră că Devin îi ajutase să se găsească unul pe celălalt.

Lumea bună îl considera o curiozitate și, din acest motiv, îi doreau prezența la petrecerile de acest fel. Lui nu-i prea păsa, atât timp cât astfel avea clienți pentru una dintre afacerile lui. Însă își dorea al naibii de tare să-și poată lua ochii de la Rază-de-Soare, însă, după ce William se duse după ceva de băut, descoperi că-i era imposibil.

Ea strălucea cu adevărat, și asta nu avea nimic de-a face cu bijuteriile scumpe pe care le purta. Era plină de viață. Efervescentă. Când zâmbea sau râdea, părea să lumineze întreaga încăpere, atât era de frumoasă. I-ar fi plăcut să știe ce povestea de-și ținea auditoriul atât de captivat. De fapt, probabil că tinerilor nici nu le păsa ce spunea, erau doar încântați să se afle în compania ei.

– Cred că ar trebui să-ți iei ochii de la sora mea, cel puțin până îți vei declara intențiile.

Devin aruncă o privire într-o parte. La puțin peste un metru optzeci, era obișnuit să privească de sus la ceilalți, dar în acest caz lucrurile stăteau diferit. Tânărul pe care nu-l mai întâlnise până atunci, blond, cu ochi albaștri, era aproape la fel de înalt ca și Devin, și se uita ținând spre centrul sălii de bal, unde fusese îndreptată și privirea lui Devin. În timp ce animozitatea din afirmația bărbatului nu era vizibilă în expresia lui, o notă puternică de amenințare se făcuse simțită în tonul pe care îl folosisese.

– Nu am nici o intenție, replică Devin. Mă întrebam cum poate să pară că se distrează de minune și în același timp că se plictisește de moarte.

Bărbatul se încruntă ușor, încă privindu-și sora, apoi spuse:

– La naiba, nu am observat asta. Chiar știi să citești oamenii, se pare.

Devin ridică din umeri.

– Este un talent de-al meu.

Animozitatea era încă prezentă în tonul bărbatului. De ce? Era oare atât de protector față de sora lui, încât nu-i plăcea nici măcar

faptul că Devin își pusese întrebări în privința ei? Posibil, și acest lucru ar fi fost un indiciu clar că individul nu-l considera pe Devin suficient de bun pentru sora lui. El știa că nu era, dar nimeni altcineva nu știa de ce ar fi fost primul de acord cu această caracterizare. În mod normal, astfel de reacții nu-l deranjau deloc. În această seară însă îl deranjă, deși nu era sigur de ce.

– Ești căsătorit?

– Nu, replică Devin concis, pe picior de plecare.

Bărbatul se încrunta încă atunci când remarcă:

– Al naibii de ciudat, atunci.

Devin ridică dintr-o sprânceană.

– Ce?

– Că nu ești extaziat în fața surorii mele, ca restul tinerilor. Bărbatul făcu o pauză. Sau ești un celibatar convins?

Devin zâmbi doar, lucru care îl făcu pe celălalt să se legene pe călcâie câteva secunde, iar animozitatea dispăru complet. Ei bine, asta explică lucrurile. Înțeleg perfect. Și eu am fost la fel până mi-am întâlnit soția. Apropo, sunt Raphael Locke, Rafe pentru prieteni. Iar tu ești Devin Baldwin, din familia Baldwin din Lancashire, cu titlurile distribuite în cadrul altor ramuri, dar făcând parte din nobilime, oricum.

Acum abia se prezenta bărbatul?

– Se pare că bârfitorii au fost ocupați astă-seară, spuse Devin.

Raphael chicoti.

– Eu, unul, nu suport bârfele. Nu, soția mea se asigură întotdeauna că știe cine vine la petrecerile ei, în caz că ar dori să mai invite pe cineva.

Acesta era omul căsătorit cu gazda lor cea diafană? William uitase să menționeze care erau legăturile de familie atunci când recunoscuse că-și încercase norocul cu fiica ducelui.

– Ești norocos.

– Știi prea bine, spuse Raphael. Sunt surprins că nu ne-am întâlnit până acum, deși eu îmi petrec încă majoritatea anului la țară, cu familia. Așadar ocupația ta amuzantă de petitor profesionist te-a adus la oraș?

– Nu consider asta ca fiind o ocupație. Ocupația și pasiunea mea sunt reprezentate de creșterea cailor. Asta e ceea ce mă ține ocupat, mai ales că acum încerc să produc cai de curse, nu doar armăsari de calitate. Mătușa și unchiul meu, care s-au mutat în oraș, mi-au sugerat să mă mut mai aproape de ei, de vreme ce nu găsesc niciodată

timp pentru a-i vizita. Așa că am cumpărat vechea fermă Harksten, chiar lângă oraș, suficient de aproape pentru a locui din nou cu ei, ceea ce-i face fericiți.

– Hmm, cred că Phelia a uitat să menționeze partea asta! Cai de curse, spui? S-ar putea să-ți vizitez ferma.

Era amuzant. Devin se gândi că trebuia să-i spună lui Lady Ophelia că dacă nu-i cumpăra ea soțului ei un cadou cât de curând, trebuia să găsească o altă idee pentru ziua lui de naștere. Nu o văzu însă nicăieri prin apropiere și nu avea de gând să plece în căutarea ei, când nu dorea decât să meargă acasă. Îl zări pe William arătând plictisit de conversația pe care o avea în cealaltă parte a încăperii și, prinzându-i privirea, arătă cu capul înspre ieșire. Prietenul lui își arătă acordul rânjind, așa că Devin își luă rămas-bun de la gazda sa și porni spre capătul opus al sălii – ceea ce-l duse tocmai pe lângă domnișoara Rază-de-Soare.

Ar fi trebuit să reziste. Cu adevărat. Însă dacă fata era pe piața căsătoriilor încă de anul trecut, când o întâlnise William, trebuia deja să știe ce făcea greșit.

Devin se opri și se aplecă suficient de mult pentru ca șoapta lui să ajungă doar la urechile ei.

– Cum ar putea admiratorii tăi să te cucerească dacă nu taci suficient de mult pentru a le permite să încerce?

Capitolul 5

Era de mirare că Amanda reușise să doarmă vreun pic, la cât de furioasă fusese când se dusesese la culcare. Cât tupeu avusese individul acela odios să-i spună ceva atât de scandalos și să plece apoi de la petrecere înainte ca ea să-și fi revenit suficient cât să-i poată da o replică usturătoare. Nici măcar nu fuseseră prezentați!

Dar furia i se potoli puțin peste noapte, iar a doua zi era doar puțin iritată de ideea că bărbatul își permisese să-i dea un sfat fără să știe nimic despre ea.

Cine era, de fapt, Devin Baldwin? Un bătaș, așa cum crezuse inițial, sau doar un netot de la țară, fără maniere și nerafinat? Asta ar fi explicat îndrăzneala lui, dar ea ar fi trebuit să știe deja asta, doar

petrecuseră împreună câteva ore la petrecere! El ar fi trebuit să găsească pe cineva care să le facă prezentările la un moment dat în cursul serii trecute, astfel încât ea să fi putut afla mai multe despre el, nu doar bârfele care circulau și care puteau să nu fie adevărate. De ce naiba n-o făcuse?

Aproape că se ocupase singură de problemă după mica ei discuție cu Phoebe, care îi stârnise curiozitatea, în ciuda siguranței că el nu aparținea într-adevăr acelui loc. Luase în considerare chiar să se prezinte singură atunci când îl văzuse pe fratele său stând de vorbă cu el. Cu Baldwin lângă Rafe, era că și cum ar fi privit ziua și noaptea una lângă cealaltă. Rafe era blond și avea pielea deschisă la culoare. Bruta avea pielea puternic bronzată, dar ea nu se putuse abține să nu observe din nou cât de frumos era, cu părul lui negru ca pana corbului și – chiar avea ochii de culoarea chihlimbarului? Nu se apropiase de el suficient pentru a fi sigură. Era și suficient de în vârstă pentru ca acesta să nu fie primul lui sezon în Londra.

Unde se ascunsese până atunci? Era atât de misterios! Nimeni nu știa cu adevărat prea multe despre el ori despre familia lui, decât că se trăgeau din Lancashire și că se ocupau de multe generații cu creșterea cailor, așa că zvonurile care circulau pe seama lui puteau fi foarte bine neadevărate. Un pețitor? Era absurd să i se atribuie un astfel de rol când nu făcuse decât să facă prezentările câtorva persoane care se plăcuseră suficient de mult pentru a se căsători până la urmă. Ea făcuse exact același lucru în timpul primului ei sezon, dar nimeni nu îi spunea ei pețitoare. Dar știa cum funcționau lucrurile în lumea bună. Se legau de orice merita bârfit, chiar și de ceva atât de prostesc ca ideea că un crescător de cai putea fi pețitor! Ei bine, era o combinație bizară, nu-i așa? Tocmai de aceea ar fi fost interesant – dacă ar fi fost adevărat. Și tocmai de aceea fusese stârnită curiozitatea ei.

Aproape că dăduse buzna atunci când fratele ei discutase cu Baldwin, se pregătise să o facă. Și de ce-i venise atât de greu să o facă? Agitată? Ea? Amanda nu era *niciodată* cuprinsă de timiditate, așa cum fusese cu o seară în urmă. Însă Baldwin nu era genul de gentleman cu care era ea obișnuită – dacă putea fi numit un gentleman. Era un lucru bun că ezitase. Cele câteva cuvinte pe care i le spusese el confirmaseră prima ei impresie. Nu era decât un netot grosolan și încrezut de la țară, și spera să nu-l mai vadă vreodată, altfel avea să-i spună câteva de la obraz.

Ophelia trecu pe acolo dimineață devreme, pentru a o invita la o plimbare.

– Unde mergem? întrebă Amanda atunci când coborî pentru a i se alătura Opheliei și cameristei sale, Sadie O'Donald, în salon, unde acestea o așteptau. Sunt îmbrăcată potrivit?

Ambele femei se ridicară și-și puseră jachetele pe ele. Amanda își adusese cu ea o manta tivită cu blană, pe care o ținea pe braț, nefiind sigură dacă avea sau nu nevoie de ea. Era toamna târziu, dar încă nu era suficient de rece pentru haine mai groase și pentru jupoanele suplimentare folosite de obicei în această perioadă. Rochia de plimbare a Amandei, albastru-deschis cu alb, era făcută dintr-un brocart gros, iar jacheta asortată, care se oprea în talie, era probabil suficientă pentru a-i ține de cald.

– Arăți perfect, ca întotdeauna, draga mea. Ophelia își petrecu brațul pe sub cel al Amandei și o conduse în hol. Mergem la cumpărături. Am crezut că ai vrea să ieși puțin din casă, iar eu trebuie să iau cadoul pentru ziua de naștere a fratelui tău.

– Și crezi că ai nevoie de sfatul meu?

– Nu, de fapt nu am. Dar vino, îți voi explica pe drum.

Ophelia nu era foarte sigură cum să abordeze subiectul sau dacă trebuia să o facă de pe acum. Luase hotărârea îndrăzneată de a-l angaja pe Devin Baldwin să o ajute pe Amanda, în ciuda neîncrederii inițiale pe care o avusese Rafe în bărbat. De fapt acționa împotriva dorinței lui. Vorbise despre asta cu Rafe după petrecerea din seara trecută, sugerând că noul Cupidon ar putea să-și dea seama care este problema Amandei. Rafe refuzase ideea categoric, spunând că nu prea știa ce să creadă despre Devin după ce stătuse de vorbă cu el, dar că până când reușea să-ți dea seama de ce avea ezitări, prefera să o țină pe Amanda departe de el.

Ophelia nu era mereu de acord cu soțul ei. Acesta era un astfel de moment. După ce fusese intrigată de abordarea mai modernă a lui Cupidon în privința pețitului și după ce vorbise cu cei doi tineri pe care îi ajutase el și auzise de la aceștia despre alte câteva povești de succes, fusese convinsă că tocmai de așa ceva avea nevoie Amanda.

Până atunci nu acționase totuși niciodată împotriva dorințelor lui Rafe. Dar dacă acum lucrurile funcționau așa cum spera, toată lumea avea să fie fericită, iar Rafe nici nu trebuia să știe ce rol jucase ea în toate acestea. Dar asta numai dacă Devin accepta slujba. Poate că avea deja prea mulți clienți. Poate că nu dispunea de suficient

timp, de vreme ce ferma sa de cai părea să fie prioritatea lui. Trebuia întâi să afle acest lucru. Așa că nu avea de ce să-i spună Amandei ceva înainte să vorbească cu Devin.

– Mergem la cumpărături în afara Londrei? întrebă Amanda atunci când observă că erau deja pe un drum de țară.

– Da, fratele tău a pomenit acum câteva luni că armăsarul lui îmbătrânește, așa că m-am gândit că unul nou ar fi o surpriză frumoasă pentru ziua lui de naștere. O fermă de cai ne va oferi o selecție potrivită. Însă te-am invitat și pe tine, deoarece, draga mea, deși știu că nu-ți place să călărești și cunosc și motivul, nu crezi că ar trebui să încerci din nou? Am putea lua un cal și pentru tine astăzi.

– Nu, spuse Amanda fără nici o ezitare.

– Dar este atât de distractiv și e o activitate socială, de asemenea, știi prea bine. Nu se știe pe cine ai putea întâlni dacă ieși la o plimbare călare prin parcurile orașului. Îți va oferi, de asemenea, ceva de făcut în timpul zilei, de vreme ce îți descurajezi tinerii admiratori să vină în vizită la mătușa Julie – încă îi descurajezi? Sau asta a fost valabil numai anul trecut?

Amanda își dădu ochii peste cap.

– Îi văd și așa prea mult, mai ales că nici unul nu mă interesează cu adevărat. Apoi rânji. Iar mătușa Julie este scuza perfectă. Odată ce o întâlnesc, cred cu ușurință când le spun că nu-i place să primească vizitele domnilor. Doamnele vin în continuare, desigur, dar asta nu-mi ocupă toată dimineața și după-masa.

– Nu, sigur că nu, fu de acord Ophelia. De aceea m-am gândit că ai vrea să încerci din nou să călărești. Ar fi un mod bun de a-ți petrece cele câteva ore în care nu ai nimic de făcut.

Amanda își mușcă buza, gânditoare.

– Îmi doresc să găsesc ceva distractiv și interesant cu care să-mi ocup timpul cât sunt în oraș, dar acela *nu* va fi călăritul. Serios, Phelia, am încercat din nou – de fapt aveam de gând, însă... nu, călăritul nu e pentru mine.

Ophelia nu mai insistă. Fusese oricum o încercare riscantă. Raphael îi povestise despre accidentul în care fusese rănită Amanda în copilărie și despre cum aceasta rămăsese cu teama de cai în urma lui. Ophelia sperase că trecuse suficient timp pentru ca Amanda să-și fi depășit frica, însă se părea că nu era așa.

– Ei bine, a fost doar un gând, spuse Ophelia. Poți totuși să mă ajuți să aleg un cal pentru fratele tău. Sunt sigură că nu va dura mult.

După câteva minute însă reveni asupra acestei afirmații. Râzând de ea însăși, după ce aruncă o privire pe fereastra trăsurii, Ophelia spuse:

– Doamne, nu știu de ce mă așteptam să găsesc toți caii într-un singur grajd. Nu credeam că ferma este atât de mare.

În timp ce birjarul le ajuta să coboare, Ophelia fu silită să concluzioneze că Devin Baldwin nu era un novice în ceea ce privea creșterea cailor de rasă, așa cum erau mulți dintre aristocrații iubitori de cai care încercaseră să o facă. Nu avea nici o idee unde l-ar putea găsi. Se gândise că probabil avea să fie la grajd, însă erau trei grajduri! Și un hambar. Era, cu siguranță, o proprietate potrivită pentru o fermă de cai.

– Ei bine, de vreme ce nimeni nu se grăbește să ne sară în ajutor, Paul, tu du-te la grajdul din stânga, Mandy, tu la cel din mijloc, iar eu îl voi verifica pe cel din dreapta.

– Ce căutăm? întrebă Amanda.

– Pe samsarul sau pe proprietarul fermei, ori pe cineva care ne poate arăta caii care sunt de vânzare.

Capitolul 6

Amanda era impresionată. Mai trecuse pe lângă multe ferme de cai de la țară, dar nu văzuse una atât de mare ca aceasta. Pe lângă cele trei grajduri, mai exista un hambar și o casă cu două niveluri, într-o stare destul de precară. Atât de mulți cai pășteau pe câmpurile înconjugurate de garduri, încât nici măcar nu încercă să-i numere. Există chiar și o pistă de călărie! Părea o versiune mai mică a pistei la care fusese cu mătușa ei, dar nu avea tribune pentru spectatori, așa că se îndoia că acolo erau organizate curse.

Amanda se luptă să deschidă ușa grajdului din mijloc, către care o trimisese Ophelia, în căutarea proprietarului. Ușile mari, duble, ale celor trei grajduri erau închise, fără îndoială pentru a reține căldura în timpul lunilor mai reci.

Însă găsi acolo *mult* mai multă căldură decât anticipase, după ce reuși să deschidă ușile. Dumnezeu, înăuntru era ca într-o seră. Numeroase felinare erau agățate de stâlpi, iar Amanda mai numără cel puțin trei vase cu mangal care dădeau și lumină, și căldură. Pe unul din culoare stătea o căruță plină cu fân. Boxele cailor erau aliniat pe marginile încăperii cavernoase, precum și pe mijlocul acesteia. Înaintând pe culoarul din dreapta, văzu că în fiecare boxă se afla câte un cal.

Nu era foarte sigură, însă majoritatea iepelor păreau să fie în ultimul stadiu de gestație. Acest lucru nu o surprinse. Mătușa Julie îi spusese în timpul uneia dintre vizitele lor la hipodrom că lunile preferate pentru împerecherea cailor de curse erau cele ale primăverii și verii, deoarece producerea unui mânz dura aproape un an. Această sincronizare se făcea pentru ca mânzii de doi ani să fie pregătiți pentru testare la sfârșitul primăverii, atunci când începea sezonul curselor de cai. Cursele se desfășurau pe parcursul întregului an, dacă vremea o permitea, dar cursele din sezonul de vârf erau cele mai interesante și mai căutate, deoarece spectatorii aveau ocazia de a fi martorii apariției unor noi campioni.

Amanda trecu pe lângă un grăjdar care îngrijea o iapă într-una din boxe. Era pe cale să i se adreseze, când își dădu seama că bărbatul nu avea cămașă. Neobișnuită să stea de vorbă cu bărbatii cu pieptul dezgolit, continuă să înainteze. Una dintre ușile duble din partea din spate a grajdului se deschise, lăsând să intre mai multă lumină, iar ea văzu silueta unui bărbat călare în lumina strălucitoare de afară. Protejându-și ochii, strigă:

– Bună ziua! Este pe-aici proprietarul? Cumnata mea vrea să cumpere un cal.

După ce băgă calul înăuntru, bărbatul închise din nou ușa. O auzise măcar?

– Lady Amanda?

Ea icni și se întoarse brusc, pentru a-l vedea pe Devin Baldwin scoțându-și capul din boxa pe lângă care tocmai trecuse. Auzea din nou vocea aceea profundă, aceeași voce care o insultase cu o seară în urmă. Își deschise gura pentru a-i servi replicile pe care le merita, însă cuvintele nu se lăsară rostite. El ieșise cu totul din boxă acum, închizând ușa în urma lui. Nu ar fi trebuit să facă asta. Era pe jumătate dezbrăcat!

Amanda nu-și feri privirile, așa cum ar fi trebuit. Gândul acesta nici măcar nu-i trecu prin minte. Nimic nu i-ar fi putut desprinde privirile de pe trupul lui bine făcut. Devin avea brațele musculoase, părul negru care îi acoperea pieptul larg, care sclipea din cauza transpirației, pantalonii vârați într-o pereche veche de cizme de lucru, murdare de noroi uscat și de cine știe ce altceva. Până și fața îi era transpirată, așa că se șterse cu prosopul mic ce-i atârnase peste unul dintre umeri.

În mod normal ar fi deranjat-o să interacționeze cu cineva care avea expusă pielea mai mult decât era decent. Ar fi scos probabil un sunet de dezaprobare și și-ar fi îndepărtat privirea. Se întâmplase să mai vadă servitori care renunțau la ținuta completă din cauza căldurii. Mai trecuse, în drumul spre oraș, pe lângă grădinari care lucrau la bustul gol sub soarele fierbinte, deși la moșia Norford nu făceau asta. Angajații unui duce trebuiau să fie prezentabili în orice moment, indiferent de cât de fierbinte ar fi fost soarele – sau cât de încălzite ar fi fost grajdurile.

Tocmai se gândea la asta când el păru să-și dea seama în sfârșit de ținuta sa nepotrivită în prezența unei doamne și se întinse după o cămașă care atârna pe o balustradă. Scoase o înjurătură și se întinse în schimb după o găleată cu apă.

Amanda icni din nou când el se aplecă și-și turnă apa peste cap, stropindu-i cizmele și tivul rochiei. Acesta era bărbatul care făcea senzație în lumea bună, cel căruia îi spuneau Cupidon? Cum îndrăzne să se poarte așa cu ea? Nu era decât o brută grosolană.

– Îmi pare rău. El se șterse cu prosopul peste cap și piept. Ținem cald aici pentru că nu vreau s-o prindă curentul pe vreuna din doamnele de aici. În apropiere locuiește un veterinar foarte bun, și chiar și el îmi spune că le răsfăț prea mult. Dar asta nu face rău. Încă n-am pierdut nici un mânz.

Ea îl privi doar cu ochii larg deschiși, ceea ce-l făcu să întrebe:

– Nu-ți amintești de mine? Sunt Devin Baldwin. Ne-am întâlnit seara trecută, la...

– Nu, nu ne-am întâlnit! îi tăie ea vorba, găsindu-și în sfârșit cuvintele. Nu te-ai obosit să mi te prezinți cum se cuvine înainte să mă insulti cu sfaturile tale necerute. Lucrurile se fac într-un anume fel, dacă nu știi.

– Sunt conștient, spuse el cu o urmă de amuzament în voce.

– Și cu siguranță nu am nevoie de sfaturi de la cineva ca tine! sfârșii ea. Nu știi nimic despre mine. Cum poți presupune...

– Știi că vorbești prea mult. O faci chiar și acum. Dar seara trecută, la petrecerea cumnatei tale, nu le-ai lăsat acelor tineri nici o șansă de a spune ceva. Cum te poate flata un bărbat dacă nu taci suficient de mult pentru a-i auzi complimentele?

Ochii Amandei se îngustară.

– Ți-a trecut cumva prin minte că tinerii aceia sunt cunoștințe mai vechi? Că-i cunosc de mult timp? Că mi-au făcut deja toate complimentele posibile?

– Spune-mi unul!

– Ce?

El pufni.

– Așa cum credeam, le-ai auzit dar nu le-ai ascultat, de fapt, cu adevărat. Acum înțeleg. Lady Amanda, de ce să-ți pierzi timpul dacă nu ești cu adevărat interesată de acești bărbați?

– Poate pentru că, spre deosebire de tine, eu nu sunt *nepoliticoasă*?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu crezi că e nepoliticos să-i ții așa în suspans? Când ei sunt niște tineri în căutarea unor soții? Dacă nu vrei să te căsătorești cu nici unul dintre ei, lasă-i în pace, să-și poată găsi pe altcineva potrivit.

Mai mult decât înfuriată, Amanda țipă:

– Nu i-am încurajat absolut deloc!

– Nu, doar îți place să-i vezi gravitând în jurul tău, indiferent dacă au vreo șansă să te cucerească sau nu. Dar îmi dau seama că problema este legată de *cine* ești. Nu se vor opri din a încerca să cucerească fiica unui duce decât atunci când nu va mai fi pe piață. Așa că alege-l pe unul dintre ei și eliberează-i pe ceilalți.

Ea rămase fără cuvinte. Aceasta era cea mai rea insultă a lui, să-i spună că admiratorii roiau în jurul său numai datorită tatălui ei. I-ar fi putut spune, la fel de bine, că nimeni nu ar găsi-o atrăgătoare sau nu ar plăcea-o pentru ea însăși.

Atunci însă ochii lui Devin Baldwin o măsurară de sus până jos, încet, prea încet – chiar și *asta* era o insultă –, iar el adăugă, morocănos:

– Ești destul de drăguță. Păcat că nu ai învățat să te folosești de asta în loc să monopolizezi conversațiile și...

– Dumnezeule, îi tăie ea vorba furioasă, refuzând să mai asculte un singur cuvânt. Nu-mi vine să cred că o faci din nou. Nu vreau

sfaturile tale, *Cupidon*! Pronunță porecla pe care i-o dăduse lumea bună a Londrei cu tot disprețul pe care reușise să-l strecoare în ton. Dumneata, domnule, ești intolerabil!

Amanda se întoarce și ieși în trombă din grajd.

Capitolul 7

Devin o privi pe domnișoară ieșind în trombă din grajdul său. Nu era la fel de strălucitoare de data asta. Și ce naiba făcea aici, până la urmă? Stai, pomenise de cumnata ei înainte să-i atragă el atenția. Termină repede cu îmbrăcatul și se duse să o caute pe Ophelia Locke.

— Ce naiba i-ai spus lui Mandy? îl întrebă Ophelia Locke. Este afară, mormăind la iarbă.

Devin râse.

— Așa face? Adevărul despre sfaturile oferite gratuit este că tind să fie refuzate sau ignorate dacă nu vin din partea prietenilor sau a familiei. Dar dacă plătești pentru ele, ai impresia că ți-ai cheltuit înțelept banii.

Cu o sincronizare perfectă, Reed Dutton li se alătură tocmai atunci. Cel mai bun prieten din copilărie al lui Devin, înainte ca acesta să plece la școală și să-l întâlnească pe William Pace, Reed era încă foarte apropiat de Devin și era cel în seama căruia acesta lăsase ferma din Lancashire; fără un om de încredere acolo, nu și-ar fi mutat niciodată baza de operațiuni aproape de Londra, unde se simțise liber să devieze de la afacerea unchiului său și să se axeze pe producția de cai de curse în schimb. Reed aducea caii care erau de vânzare, de vreme ce unchiul lui Devin avea încă mai mulți clienți din sud decât aproape de casă, și de fiecare dată când nu era prea mult de lucru la ferma din nord, Reed venea să-l ajute pe Devin la ferma cea nouă.

Devin îl prezentă pe Reed Opheliei, explicând:

— Reed va aduce pe pistă câțiva cai din care puteți alege. Presupun că știi care sunt preferințele soțului dumitale. Unii bărbați preferă un armăsar puternic și chiar le place să se ocupe de unul — ca într-un fel de bătlie a voințelor. Alții vor doar viteză, fără ocazionale dificultăți.

– Rafe are acum un armăsar pe care l-a selecționat de la primul lui cal. Este un sentimental, s-ar putea spune.

Devin rânji.

– Și eu am încă urmașul primei mele iepe. Nu mai e bună de nimic, doar de decor, dar nu vreau să renunț la ea.

– Este prea bătrână pentru a fi călărită?

– Nu, doar prea blândă pentru scopurile mele actuale. Are suficientă putere, dar nu a excelat niciodată la viteză, și toți urmașii ei îi copiază temperamentul, așa că am încetat să o mai înmulțesc.

Îi spuse apoi prietenului său:

– Reed, adu animalele despre care am povestit pe pistă, pentru ca Lady Ophelia să vadă dacă avem ce-și dorește.

În timp ce se îndreptau spre pista de curse, Ophelia mărturisi:

– Speram să cumpărăm un cal și pentru Amanda astăzi, unul ca cel pe care l-ai descris înainte, însă ea refuză în continuare să călărească. A căzut în copilărie și după aceea s-a temut să mai urce pe vreun cal.

– Frica poate fi ușor depășită printr-o instruire corectă.

– Știu, dar Amanda nu prea are vreun motiv pentru care să încerce. Apropo, am mai avut un motiv pentru care am vrut să vin aici. Am fost impresionată de teoriile tale cu privire la pețire și aș vrea să te angajez pentru cineva care are nevoie de ajutor în această privință – asta dacă nu cumva ai deja prea mulți clienți.

– Deloc, dar de obicei nu sunt disponibil pentru angajare. Sunt totuși de acord uneori să ajut anumite persoane, ca o favoare.

– Dar ai un onorariu, nu?

– Nu. Dar ferma asta este încă în creștere, așa că nu refuz mulțumirile care vin sub forma monedelor. Nimeni nu se simte astfel îndatorat pentru o simplă favoare, iar eu pun tot ce primesc de pe urma acestor eforturi în dezvoltarea fermei.

Ea zâmbi.

– Îți înțeleg punctul de vedere. Și sunt bucuroasă că faci astfel de favoruri. Am vrut să te întreb seara trecută, cum ai ajuns să faci asta?

El ridică din umeri.

– A fost un accident. Când am făcut schimbarea și m-am axat pe înmulțirea cailor de curse, am început să petrec destul de mult timp la hipodromul din sud, pentru a-mi testa stocul sau pentru a cumpăra noi armăsari. Am întâlnit acolo o mulțime de oameni, alți iubitori

de cai. Unii erau tați care sperau să-și căsătorească copiii. Unii dintre acești tați își aduceau fiii cu ei. Nici nu știu de ce l-am rugat pe unul din acești fii să descrie ce anume caută el la o soție. Probabil voiam doar să fac conversație, de vreme ce băiatul nu era interesat de cai. În mod ciudat, am întâlnit prin intermediul surorii lui William o tânără ce corespundea perfect descrierii băiatului, și le-am făcut prezentările. S-au căsătorit primăvara trecută. Dintr-odată, din senin, alți tați m-au abordat și mi-au oferit bani pentru a-i căsători pe fiii lor. Nu a fost o sarcină dificilă, și de vreme ce am putut folosi banii aceia pentru a-mi îmbunătăți stocul de animale de reproducere, nu am refuzat.

– Pe câți i-ai ajutat?

– Doar patru cupluri până acum, deși am găsit perechea perfectă pentru William. Însă nu am de gând să-i pomenesc nimic despre asta, de vreme ce vrea să-și vadă întâi sora căsătorită, înainte să-și caute și el o soție.

– Cum o cheamă pe sora lui? Am crezut c-o va aduce cu el la petrecere seara trecută, dar nu mi-am adus aminte numele, să-l trec pe invitație.

Devin chicoti.

– Numele ei e Blythe Pace. Ar fi încântată dacă ai invita-o la alte petreceri sezonul acesta.

– Îi cauți și ei perechea?

– Nu, încă nu a întâmpinat greutate, abia ce a împlinit optsprezece ani. Sunt doar atent, însă nu prea am cu ce să lucrez. O cunosc de ani întregi, dar cu toate acestea singurul lucru pe care îl știu despre ea este că-i place să conducă o gospodărie. Nu are alte interese, cel puțin nu unele despre care să vorbească. Simpla atracție nu este suficientă pentru a garanta succesul unei căsătorii. Rânji. Deși este suficientă pentru a pune lucrurile în mișcare. Însă pentru o relație de durată este nevoie de mai mult de atât.

– Ai dreptate, dar cu toate acestea sunt sigură că ai întâlnit și excepții.

El izbucni în râs.

– Desigur, există excepții în orice situație. Dar ai fi uimită de cât de des tinerii nu au habar despre ce vor cu adevărat de la ei, cu atât mai puțin ce vor de la un partener de viață. Cu toate acestea, cei mai mulți cred că trebuie să se căsătorească, cel puțin tinerele fete cred

asta și au impresia, pline de naivitate, că totul o să decurgă lin după acest pas.

Ophelia îl privi curioasă.

– Poate că vezi căsătoria doar din punctul de vedere al unui bărbat. Voi, bărbații, aveți atât de multe preocupări, dar crezi că și femeile au nevoie de la fel de multe?

Devin zâmbi.

– Sigur că nu. Probabil vrei să-mi spui că unele femei sunt absolut fericite să fie doar soții și mame, că nu au nevoie de nimic altceva pentru a simți că totul este perfect în lumea lor.

Ea tuși cu delicatețe.

– Da, așa voiam.

– Ei bine, da, adesea se întâmplă așa. Dar cum rămâne cu soții? Crezi că ei rămân la fel de fericiți și fără să aibă nimic în comun cu soțiile lor, în afara copiilor? Nu crezi că de aceea au și amante? Pentru că nu sunt satisfăcuți de soțiile lor?

Devin fu uimit să audă amărăciunea care i se strecurase în voce, amărăciune care nu-i scăpase de altfel nici Opheliei. Ea îl privea cu ochii larg deschiși. Camerista ei făcea chiar mai mult de atât. Îi arunca priviri furioase pentru că deschisese un subiect nepotrivit pentru urechile unei doamne.

Enervat pe sine, el adăugă sec:

– Îmi pare rău, am văzut asta întâmplându-se. Nimeni nu este fericit într-o asemenea situație. Toți cei implicați sunt afectați de vinovăție, rușine și de o multitudine de alte emoții neplăcute. De aceea consider că într-o căsnicie este nevoie de mai mult pentru ambii soți, și ei trebuie să știe asta înainte să se căsătorească, nu după aceea, când este deja prea târziu.

Ophelia aprobă din cap, cugetând o clipă la cele afirmate.

– Trebuie să spun că pari mai degrabă un înger păzitor decât un Cupidon.

El izbucni în hohote. Nu ar fi văzut niciodată lucrurile din această perspectivă, dar știa bine că femeile și bărbații gândeau diferit.

– Oh, Doamne! Ea îl zări pe Reed apropiindu-se dinspre grajd cu un șir de cai în urma sa. Cum i-a adunat atât de repede?

– Nu îi prăsim doar, îi și antrenăm. Se duce să le pună șeile înainte să vină cu ei înapoi.

Capitolul 8

Amanda încercă să aștepte în trăsură în timp ce Ophelia își termina afacerile, însă nu reuși. Era încă prea furioasă pentru a putea sta într-un singur loc. Încercă să scape de furie plimbându-se, însă nici asta nu păru s-o ajute prea mult. Încă era atât de furioasă pe Devin Baldwin, că-i venea să țipe. Nimeni nu-i vorbise vreodată așa până atunci. Nimeni!

Era uimită că bărbatul era proprietarul unei asemenea ferme impresionante. Probabil că altcineva se ocupa de partea de afacere, altfel n-ar mai fi rămas cu nici un client. Cine ar fi dorit să aibă de-a face cu cineva atât de arogant și de condescendent ca el? Trebuia să o caute pe Ophelia înainte ca el să o insulte și pe ea. Puteau merge să cumpere cadoul lui Rafe de la o altă fermă de cai.

Trecu pe lângă câteva bănci pe care le ignoră însă, încă prea agitată pentru a se așeza. Lovi cu piciorul câteva grămăjoare de iarbă, înainte să-și dea seama că deja făcuse un tur complet în jurul celor trei grajduri. A doua oară văzu încotro se îndreptase Ophelia, către pista din spatele grajdurilor. Trei cai tocmai fuseseră conduși înăuntru. Iar *el* era acolo. Era de mirare că nu se prăbușea cerul asupra lui, la ce priviri furioase arunca ea în direcția lui.

– Bădăran insuportabil, murmură ea.

– Ce-i acela un bădăran?

Amanda se întoarse brusc, icnind, și văzu o fetiță stând în spatele ei, ținând hăturile unui ponei și privind-o plină de curiozitate. Părea de vreo cinci sau șase ani și avea o fețișoară drăguță, plină de pistrui, și codițe roșcate. Ce Dumnezeu făcea un copil la ferma aceasta?

Doamne, Amanda nu-și dăduse seama că vorbise cu glas tare. Pentru a-i răspunde fetiței, spuse:

– Un bădăran este cineva cu care nu ți-ai dori să te întâlnești vreodată.

– Oh! Fetița părea nedumerită. Apoi însă zâmbi, dezvelind gingia știrbă. Vrei să facem cunoștință? Eu sunt Amelia Dutton.

În ciuda dispoziției ei întunecate, Amanda nu se putu abține să nu zâmbescă.

– Încântată de cunoștință, Amelia. Eu sunt Amanda. Locuiești aici?

-Nu, locuiesc cu părinții mei în Lancashire, la cealaltă fermă a unchiului Devin, dar tata aduce câteodată cai aici. De obicei eu și cu mama nu venim cu el, dar unchiul Devin mi-a pregătit cadoul ăsta. Amelia mângâie coama poneiului. Așa că acum am venit. Este minunat, nu-i așa?

Amanda fu uimită să audă cuvântul *minunat* imediat după numele lui Devin, însă apoi aproape că izbucni în râs, dându-și seama că fetița vorbea despre poneiul ei.

- Da, ai un ponei minunat.

- Și ție îți plac caii?

- Păi... mi-au plăcut când aveam vârsta ta, dar acum nu-mi mai plac la fel de mult.

- Cum să nu-ți placă? întrebă Amelia, cu ochii larg deschiși.

Amanda nu avea de gând să sperie copila, pomenindu-i de teribilul accident în care fusese implicată pe când avea vârsta Ameliei și din cauza căruia nu mai urcase niciodată pe un cal. În schimb, întrebă:

- Așadar ești rudă cu Devin Baldwin?

Un alt zâmbet știrb luminează fața Ameliei.

- Aș vrea să fiu, este atât de drăguț și de amuzant, mă face mereu să râd. Dar mama spune că ar trebui să-i spun unchi, de vreme ce este prietenul cel mai bun al tatălui meu. Acolo este tatăl meu acum, cu el.

Amanda privi din nou înspre pista îngrădită, unde văzu doi bărbați galopând pe câte un cal. Demonstrația era făcută pentru Ophelia, care probabil nu se hotărâse încă ce cal să cumpere pentru Rafe. Devin, călare pe un armăsar negru, era în față. Amanda ar fi ales calul alb pe care îl călărea tatăl Ameliei, însă asta numai pentru că văzuse, nu cu mult timp în urmă, o cunoștință călărind un cal asemănător în Hyde Park, unde ea se plimba cu trăsura, și se gândise ce splendid ar fi arătat ea călare pe un asemenea exemplar. În ziua aceea avusese o scânteie de curaj și se gândise că ar putea încerca din nou să călărească. Gândul însă dispăruse până să ajungă acasă.

Aparent Ophelia se hotărâse, deoarece îi făcea cu mâna lui Devin și arăta înspre armăsarul acestuia. Amanda nu era surprinsă. Chiar și ea era impresionată de cât de grațios și de impunător arăta Devin pe cal. Avea o asemenea înfățișare încât ea suspecta că ar fi putut vinde castraveți grădinarului. Fusese oare prea grăbită în a-l judeca? Chiar și această fetiță îl adora, iar copiii puteau fi extrem de perceptivi.

Cu acest gând în minte, Amanda fu luată prin surprindere când o auzi pe fetiță spunând:

– Nu urăști caii atât de mult încât să-i rănești, nu?

Privi în jos și o văzu pe Amelia încruntându-se la ea.

– Nu-i urăsc deloc, doar că nu-mi place să-i călăresc. Dar ce te face să crezi că i-aș putea răni?

– L-am auzit pe tata vorbind despre asta.

– Despre *mine*?

Amelia scutură din cap.

– Nu, îi povestea mamei despre fânul putrezit care a îmbolnăvit niște cai, iar mama a spus că animalele nu l-ar fi mâncat, așa că trebuie să fie vorba de altceva care i-a îmbolnăvit.

Amanda înțelese acum. Desigur că fetița ar fi prins din zbor ceva ce suna misterios și înfricoșător, pentru ca mai apoi să-și țină scenariul în minte.

Sperând să potolească temerile fetiței, Amanda îi aminti:

– Din ceea ce mi-ai spus, unchiul tău Devin pare prea drăguț pentru a avea inamici.

– Nu credeam că cineva încearcă să-l rănească pe el, numai caii.

Amanda se certă în sinea ei că-i dăduse copilei și mai multe motive de îngrijorare, așa că scoase un chicotit, încercând să ia lucrurile în glumă.

– Sunt sigură că Devin nu va lăsa să se întâmple ceva rău cailor lui. Acum trebuie să mă duc la cumnata mea, deoarece se pare că a ales deja calul pe care vrea să-l cumpere. Mă bucur că te-am cunoscut, Amelia!

Amanda se grăbi din nou spre partea din față a grajdurilor. Calmă acum, după conversația avută cu fetița, își dădu seama că-i era puțin frig după ce petrecuse atât de mult timp afară. Intră în grajd pentru a se încălzi pentru câteva minute, iar când auzi vocea Opheliei din spatele grajdului, se îndreptă într-acolo.

– ... așa că-l cumpăr.

– O alegere foarte bună, spuse Devin. Armăsarul meu actual este urmașul lui, acesta fiind singurul motiv pentru care sunt de acord să mă despart de el. Dar nu vrei să știi întâi care este prețul lui?

– Când vine vorba despre a-mi surprinde plăcut soțul, prețul nu mai contează. Iar asta este valabil și pentru familia lui.

Amanda ieși de după colț tocmai la timp pentru a o vedea pe Ophelia înmânându-i un săculeț voluminos. Asta este pentru

abilitățile tale de pețitor, adăugă Ophelia. Voi dubla suma dacă ai succes.

– Și pe cine vrei să ajut?

– Pe sora soțului meu. Are dificultăți în a-și găsi iubirea, și nu se va mulțumi cu mai puțin de atât. După trei sezoane de încercări, întreaga familie îi înțelege necazul. Cred că ești exact ceea ce are nevoie pentru a schimba lucrurile, și sunt încântată că ai fost de acord să-ți oferi ajutorul.

Amanda se opri brusc, oripilată de faptul că Ophelia făcuse așa ceva fără măcar să discute cu ea. Și să prezinte lucrurile ca și cum ar fi fost la ananghie? Să-i spună *lui* așa ceva?

Nici măcar nu observă că Devin începuse să se încrunte în timpul explicației date de către Ophelia, însă îl auzi întrebând:

– Bănuiesc că soțul tău nu are mai multe surori, nu?

– Nu, doar pe Amanda.

Devin îi înapoie Opheliei săculețul cu un pufnet nepolitic.

– Las-o baltă! Dacă fika unui duce nu-și poate găsi un soț timp de trei sezoane, nu are nevoie de ajutorul meu, are nevoie de un miracol, și-ți voi spune de ce gratis. Vorbește prea mult, este prea mândră pentru a asculta pe altcineva care-i spune ce face greșit și, după câte se pare, ar vrea să facă un top cu toți bărbații pe care-i poate ține în șah înainte ca ei să-și dea seama...

– Cum îndrăznești! interveni Amanda, înaintând cu forță. Tu ești cel care nu-și dă seama de nimic, neghiob înfumurat!

Devin înțepeni, însă nu spuse decât:

– Se poate să fi fost puțin prea direct, dar nu m-am așteptat ca o tânără domnișoară să se strecoare prin spatele clădirilor mele, trăgând cu urechea. Nu că altfel aș fi adeptul îndulcirii adevărului, oricare ar fi motivul.

Amanda rămase fără aer, în timp ce obrații i se colorară și mai tare.

– Nu, ești doar obișnuit să fii un bădăran arogant.

Însă pe Ophelia era și mai furioasă, așa că-l ignoră pe Devin și se întoarse către cumnata ei.

– Pheli, cum ai putut face așa ceva? Să-l angajezi pe la spatele meu? Pe *el*? Nu i-aș accepta ajutorul nici dacă m-aș îneca.

Ophelia tresări.

– Mandy...

– Nu, nu în fața lui. Nici un alt cuvânt în fața lui! sâsâi Amanda.

Își ridică fusta și fugi pe drumul pe care venise, temându-se că avea să izbucnească în lacrimi în orice moment. Abia putea respira, atât de gătită era de emoții. Nu fusese niciodată umilită într-un asemenea hal, dar nici nu se mai comportase vreodată astfel. Dumnezeu, nu știa ce era mai rău, ceea ce auzise, sau felul în care reacționase ea!

Împingând ușa grajdului, ieși în fugă și se lovi imediat de o altă persoană. Și-ar fi pierdut complet echilibrul, dacă o pereche de mâini nu i-ar fi prins umerii, stabilizând-o. Ea își ridică privirea, pentru a se scuza pentru accident, însă nu reuși să scoată nici un cuvânt. Se uita țintă la cel mai frumos chip de gentleman pe care îl văzuse vreodată.

– Bună, spuse el cu o voce profundă. Am fost tare neîndemânatic. Nu te-am rănit, nu?

– Nu, eu... Amanda descoperi că nu putea îngăima nici un cuvânt. Era atât de frumos! Avea părul buclat, șaten-deschis, ochi verzi, frumoși, și avea aproape un metru optzeci înălțime.

– Să ne așezăm puțin, să mă asigur că ești bine. O conduse la banca de sub copacul singuratic din fața grajdurilor. Te rog, permite-mi să mă prezint. Sunt lordul Kendall Goswick, domniță, la dispoziția dumitale. Aș putea să-ți aflu numele?

Roșind, ea răspunse:

– Amanda.

– Ești bine, da? Te rog, vreau să fiu sigur.

– Sunt bine. A fost vina mea, nu m-am uitat pe unde merg.

Cu un zâmbet șmecheresc, el spuse:

– Consider că a fost un adevărat noroc. Ești aici pentru a cumpăra un nou cal? Baldwin are un stoc remarcabil.

– Da, pentru ziua de naștere a fratelui meu.

– Înseamnă că iubești caii la fel de mult ca mine!

– Ei bine, de fapt a fost ideea cumnatei mele, dar da, așa este, cum să nu iubești caii? Amanda îi zâmbi, însă în sinea ei gemu. Nu-i venea să creadă că tocmai spusese așa ceva!

Capitolul 9

Devin se uită țintă în urma fetei care fugise și rămase cu ochii în aceeași direcție și după ce ea dispăru din raza lui vizuală. Amanda

Locke, foc și pară cum era, era o privescătoare impresionantă. Cu ochii albaștri scâpărând, cu pumnii încheștiți, cu trupul micuț încordat, era prea furioasă pentru a asculta explicațiile Opheliei. Devin nu cunoștea prea multe doamne care să-și piardă astfel cumpătul pentru nici un motiv – de fapt se putea gândi la una singură.

După câteva momente Ophelia pocni din degete în fața lui pentru a reuși să-i atragă atenția. El începu să râdă de sine însuși, dar se opri și privi înspre Ophelia. Nici ea nu părea prea binedispusă, ci mai degrabă supărată și tristă, deopotrivă.

– Probabil ar fi trebuit să o avertizezi, spuse el cu un zâmbet amuzat.

– Nu, am vrut întâi să mă asigur că ești disponibil înainte să deschid subiectul acesta cu ea.

El ridică din umeri.

– Ei bine, înțelegi ce vreau să spun? În loc să recunoască faptul că abordează greșit problema găsirii unui soț, se supără.

Ophelia țiștui.

– Oricine s-ar fi supărat auzind cele spuse de tine.

– Sunt primul care recunoaște că nu ar fi trebuit să audă ce am spus, dar adevărul nu este întotdeauna drăguț.

– Adevărul poate fi prezentat în nenumărate feluri, unele care nu includ batjocura, dar primele impresii nu sunt întotdeauna corecte, și, din câte se pare, ai judecat-o greșit pe Mandy. Aș fi spus că tu, mai ales, nu ai judeca atât de repede pe altcineva.

Era certat? De data aceasta chiar râse.

– Nu vrea ajutorul meu, iar eu nu am chef să conduc vreun bărbat la abator azi. Așa că mai bine să convenim că sarcina asta este una imposibil de dus la capăt.

– Ceea ce spui sună ca și cum ai crede că este o cauză pierdută. Nu e așa, să știi. Doar că încă nu a întâlnit bărbatul potrivit. Dar aici ai fi intervenit tu, găsind acest bărbat potrivit. Așa că mai bine păstrează asta, spuse Ophelia, trântindu-i săculețul în piept. Gândește-te puțin! Dacă după o săptămână sau două nu găsești nici un astfel de bărbat pe care ea să nu-l fi întâlnit încă, asta e.

Amanda Locke avea nevoie de mult mai mult ajutor, dar Devin spusese deja asta. Dacă doamna voia în continuare să arunce banii pe apa sâmbetei, el nu avea de gând să renunțe și a doua oară la cadou.

– Foarte bine, spuse el.

– Oh, și dacă te mai întâlnești cu soțul meu, te rog nu-i spune că te-am angajat.

– A spus că va veni să-și caute un cal nou, așa că poate ar fi bine să iei calul acasă astăzi și să-i oferi cadoul mai repede. Dar de ce nu vrei să știe despre cealaltă afacere?

Ea oftă.

– Am abordat aseară subiectul angajării tale pentru a o ajuta pe Amanda. A fost oripilat de această idee, mi-a spus să nu mă gândesc la așa ceva. S-a gândit că sora lui ar fi îngrozită să audă despre un asemenea plan, și a avut dreptate în legătură cu asta, după cum tocmai ai văzut.

– Ți-a interzis să faci aranjamentul acesta, nu-i așa?

Ea aprobă din cap, cu o mică tresărire.

– Și crede că-l ascult.

– Nu ți-e teamă că sora lui îi va spune, la cât e de furioasă?

– Mă voi strădui din răputeri să o conving că nu ar fi o idee bună.

– Dar nu ești deloc îngrijorată de faptul că-i trădezi încrederea?

Ea clipi.

– Nu fac așa ceva – oh, crezi că ordinul lui reprezintă ultimul cuvânt în această discuție? Aproape că izbucni în râs, iar Devin își dădu seama că abia se abținea. Nu, nu este așa. Avem un mariaj de felul celor pe care încerci tu să le aranjezi, plin de fericire. Încerc să-i ajut sora. Ar fi făcut la fel dacă nu s-ar fi temut că Mandy l-ar învinui pentru asta. Dar chiar și tatăl lor a concluzionat că este nevoie de un plan nou în acest moment, iar seara trecută a stat de vorbă cu una dintre pețitoarele pe care le cunoaște.

Devin râse.

– Înseamnă că nu ai nevoie de mine.

– Dimpotrivă, nu știu rezultatul conversației dintre duce și pețitoare, însă nu cred că poate ajuta. Eu, pe de altă parte, cred că tu poți fi de folos, altfel nu te-aș fi întrebat. Abordarea ta este inovativă. Tu treci dincolo de suprafață și te asiguri că perechea pe care o aduci împreună va rezista.

El o privi cu scepticism în timp ce o conducea în biroul său din spatele grajdului, pentru a încheia prima afacere.

– Vrei să livrez armăsarul astăzi la reședința voastră din Londra?

– Nu, sărbătorim toate zilele de naștere la Norford, iar ziua lui Rafe nu este decât luna viitoare. Întreaga familie se va reuni

la conacul de la țară pentru a sărbători. Notă adresa și data pentru Devin. Mă voi gândi la ceva pentru a fi sigură că Rafe amână cumpărarea unui cal până atunci.

– Cum dorești.

Devin așteptă până când ea puse bine chitanța și până când ajunseră în partea din față a grajdului, înainte de a-i aminti:

– Știi, i-am dat cumnatei tale un sfat bun. Ea s-a supărat și, așa cum ai spus, și-a scos colții. Acum, după ce a auzit, mai degrabă m-ar scuipa decât să accepte să lucreze cu mine pentru a-și atinge scopul.

– Este pur și simplu sensibilă la acest subiect, iar asta este de înțeles. Toate prietenele ei și-au găsit soți. Ea este singura rămasă fără unul.

– Ceea ce dovedește doar că este prea pretențioasă, spuse el printre dinți, în timp ce deschidea ușa grajdului pentru Lady Ophelia.

– Te-am auzit, dar nu sunt de acord. Ai spus-o chiar tu, întâi trebuie să existe atracție, și... Ophelia se opri, aruncând o privire afară. Oh, se pare că cerința aceasta a fost deja îndeplinită. Cine este tânărul acela arătos care stă lângă Amanda, vorbindu-i plin de entuziasm? Pare destul de încântat de el.

– Kendall Goswick, conte de Manford, răspunse Devin, surprins să-l vadă pe Kendall acolo. Îmi este client de când a ajuns la vârsta majoratului, anul trecut, și a scăpat de sub tutelă. Este un iubitor de cai. Dacă nu o convingi pe Amanda să încerce din nou să călărească, nu e pentru ea.

– Adevărat?

– Adevărat. Kendall își petrece în șa cea mai mare parte a zilei, chiar și atunci când nu este nevoie! Nu doar că iubește caii, are o mică obsesie pentru ei și nu se dă în lături să caute noi exemplare peste graniță, acum că are controlul asupra banilor săi. Probabil că tocmai s-a întors din Irlanda. S-a dus acolo acum câteva săptămâni, să cumpere o iapă despre care a auzit.

Fuseseră observați. Kendall îl salută cu voioșie pe Devin și veni să o cunoască pe Ophelia. Devin făcu onorurile. Amanda nu mai părea deloc furioasă atunci când li se alătură. Nu părea să-și poată desprinde ochii de la tânărul domn.

– Ai avut o călătorie reușită? îl întrebă Devin pe Kendall.

– Într-adevăr! Vei fi uimit să vezi iapa aceasta, Devin, și da, încă poți avea primul mânz. O aduc la primăvară pentru... ăăă...

– Desigur, spuse Devin, scutindu-l pe tânăr să mai roșească menționând împerecherea în compania doamnelor.

Kendall îi spuse Opheliei:

– Trebuie să fiți însoțitoarea lui Lady Amanda? Tocmai voiam să o întreb dacă i-ar face plăcere să o însoțesc la o plimbare călare într-o dimineată, poate în Hyde Park? Am auzit că au piste de călărie acolo, deși încă nu am fost în oraș, să aflu mai multe. S-ar putea, Lady Ophelia?

Zâmbetul dispăru de pe fața Amandei. Devin observă că se cris-pase ușor la auzul acestei propuneri. Desigur că nu putea răspunde afirmativ când nu călărea!

Însă înainte ca tânărul să observe reacția Amandei, Ophelia spuse repede:

– De ce nu veniți la ceai în cursul săptămânii, și vom putea dis-cuta despre asta. Sunt sigură că fratele ei, Rafe, ar fi încântat să vă cunoască.

– Desigur, ce nătarău sunt, să începem cu începutul! fu de acord lordul Kendall.

Mai vorbiră puțin, Kendall primi adresa casei Opheliei, iar apoi tânărul se aplecă și sărută mâna Amandei la despărțire, făcând-o să roșească și să zâmbească din nou.

Odată ajunsă înapoi în trăsură, Ophelia spuse pe un ton triumfător:

– Vezi, știam că Devin Baldwin are să fie de ajutor!

– Nu *el* a aranjat întâlnirea, începu Amanda tăios, apoi oftă. Mulțumesc pentru că m-ai salvat. Nu m-am putut gândi la nici un răspuns atunci când lordul Kendall a menționat plimbarea călare.

– Asta s-ar putea să fie o problemă, spuse Ophelia cu grijă. Sau mi s-a părut doar că-ți place tânărul conte?

Amanda rânji.

– A fost atât de evident? Ce ar putea să nu-mi placă la el? Și fru-mos, și fermecător.

– Dar este un iubitor de cai și un călăreț pasionat.

– Este?

– Da, după spusele lui Devin așa este. Așa că nu sunt surprinsă că, în loc să îți ceară voie să te viziteze, te-a invitat să călărești cu el. Ai înțeles ce voia să spună, nu?

-Ce?

-Că vrea să fie sigur că iubești caii la fel de mult ca și el. S-ar putea ca aceasta să fie o cerință obligatorie pentru o eventuală soție.

Amanda se prăbuși pe locul ei.

Ophelia o certă cu îngăduință.

-Nu renunța! Am fost asigurată astăzi că, dacă ai avea parte de instructajul corect, ai putea reveni în șa și chiar ți-ar putea plăcea. Vei putea călări cu tânărul conte prin parc cât ai zice pește.

Dar frica o cuprinsese deja pe Amanda, care spuse pe un ton plin de speranță:

-Dar poate că nu este o cerință obligatorie. Ar fi bine să aflăm asta înainte să risc să-mi rup din nou gâtul.

Ophelia țistui.

-Asta ar însemna să amâni o nouă întâlnire cu contele de Manford, sau atunci când va veni la ceai va trebui să refuzăm invitația sa, pentru că nu ai început imediat lecțiile de călărie. S-ar putea să nu-l mai vezi niciodată dacă trebuie să-i spun așa ceva. Amanda își mușcă buza de jos, ceea ce o făcu pe Ophelia să adauge: serios, Mandy, nu va fi cazul de accidente cu instructorul potrivit.

-Cu Baldwin, vrei să spui? Amintindu-și din nou de el, Amanda spuse: Pheli, nu ar fi trebuit niciodată să încerci să-l angajezi, și este foarte bine că a refuzat.

Ophelia se feri să menționeze că Devin nu refuzase în cele din urmă. Nu avea sens să discute acest subiect când se părea că nici măcar nu mai era necesar! Așa că spuse doar:

-Am vrut să ajut. Omul are clienți din toată Anglia, bărbați pe care nu i-ai întâlni altfel și care ar putea fi exact ceea ce cauți. Ca lordul Kendall, de exemplu. Cine ar fi ghicit că vom întâlni pe cineva ca el astăzi, aici? Ești gata să renunți la el doar din cauza fricii pe care ai putea-o depăși ușor? Cei mai mulți bărbați iubesc călăria. Celor mai multor soți le place să călărească alături de soțiile lor. Știi doar, călăresc cu Rafe în fiecare dimineață când suntem la țară. Este distractiv, este palpitant, iar uneori ne întrecem, deși probabil nu voi mai câștiga aceste curse după ce-i voi dărui noul armăsar!

-A fost de acord Baldwin să mă învețe să călăresc?

-Nu, dar sunt sigură că poate fi convins. *El* a fost cel care a spus că ar fi simplu.

Capitolul 10

– Am uitat să pomenesc asta ieri când am ajuns, dar domnișoara Hilary se căsătorește.

Devin aruncă o privire în sus și îl văzu pe Reed sprijinindu-se de un stâlp, privindu-l cum își înșeuă armăsarul pentru drumul înapoi spre Londra.

– Nu am mai auzit numele ăsta de secole, replică Devin. Sunt surprins că a așteptat atât de mult. Au trecut aproape doi ani de când am plecat din Lancashire.

Reed oftă ușurat.

– Nu te deranjează, deci? M-am gândit că s-ar putea, de vreme ce păreai să o curtezi – neoficial, desigur.

Devin clătină din cap.

– Nu o curtam, mă bucuram doar, ocazional, de compania ei.

Fusese totuși atras de Hilary. Doar că nu o iubea și nu s-ar fi putut căsători cu ea, chiar dacă ar fi vrut. Încercase să o facă să înțeleagă de la bun început că nu ar fi putut fi altceva decât prieteni. Se temea însă că ea sperase totuși că puteau fi mai mult decât prieteni, de aceea așteptase atât de mult înainte să accepte propunerea altui bărbat. Spera că era fericită acum. Nu ar fi fost niciodată fericită cu el odată ce ar fi aflat adevărul despre el.

Pentru a dovedi că nu avea nici un fel de regrete, Devin adăugă pe un ton lipsit de grijă:

– Bucătăreasa mamei ei era cea mai bună din ținut! Adevărul e că asta mă ademenea mereu la casa lor.

Reed râse și replică, cu o scânteie de amuzament în ochi:

– Ei bine, doamnele care au venit azi-dimineață în vizită sunt încântătoare, suficient de frumoase pentru a face un bărbat să uite oricare altă femeie întâlnită vreodată!

Devin chicoti.

– Ai observat asta, așadar?

– Cea căsătorită m-a dat pe spate. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost vreodată atât de uluit de frumusețea unei femei.

– Lady Ophelia pare să aibă acest efect asupra celor mai multor bărbați – cel puțin la prima vedere. Dar a fost o vizită profitabilă.

Chiar și lordul Goswick a reușit să mă convingă să-i vând un mânz înainte să plece.

– Se pare că-ți surâde în sfârșit norocul, spuse Reed cu un rânet.

– Îclin să fiu de acord. De fapt mă simt foarte bine după ziua de azi. Începusem să mă îngrijorez, după toate piedicile de până acum. O ciudățenie a fost suficient de rea, dar două în numai câteva săptămâni?

Umorul lui Reed se evaporă.

– Știu. Încă nu sunt convins că pierderea celor trei mânji și a iepei s-a petrecut din cauza neglijenței unui fermier. Însă moartea armăsarului în mijlocul cursei... ei bine, lucrurile acestea se mai întâmplă. Cât despre fânul stricat care ar fi putut ucide toate iepele... nu ar fi fost doar un ghinion, ar fi fost ceva ce ar fi putut pune capăt fermei tale.

– Cel puțin ai fost aici în acea zi și ți-ai dat seama că ceva era în neregulă.

Fusese un adevărat tur de forță să retragă tot fânul ce fusese distribuit în cele trei grajduri. Prima iapă care îl mâncase murise, la fel și mânzul ei. Celelalte își reveniseră, dar ambele își pierduseră mânji a doua zi. Fermierul care livrase fânul jurase că nu mai văzuse nicio dată așa ceva. Nici Devin nu mai văzuse. Dar fânul avusese un miros puțin ciudat, așa că fusese evident că ceva îl contaminase înainte de sosire, însă nimeni nu-și putuse da seama despre ce era vorba.

– Dar abia cumpărasem armăsarul acela atât de promițător, spuse Devin supărat, încă deranjat de moartea acestuia. Ar fi încă în viață dacă nu aș fi fost atât de nerăbdător să-l testez în cursa aceea lipsită de importanță.

– Nu a fost vina ta. Nu-i cunoșteai valoarea, trebuia să-l testezi înainte să-l împerechezi.

– Era în frunte, știi, ar fi putut câștiga ușor. Ți-am pomenit de asta?

Însă tocmai atunci se întâmplase absurdul – animalul căzuse pur și simplu mort. Inima lui cedase, aceasta fusese părerea generală. Nu era ceva nemaiauzit, deși se întâmpla rar unor cai atât de tineri. Pur și simplu ghinion, din nou. Cel puțin călărețul supraviețuise căzăturii.

– Am stat cu ochii pe băieții de aici, doar pentru a fi sigur, spuse Reed. Însă par să fie cu toții muncitori harnici și de treabă.

– N-aș fi crezut altceva, dar ai dreptate, nu strică să verificăm, pentru orice eventualitate. Mă bucur că ai fost de acord să-ți prelungești șederea de data asta. Apreciez lucrul ăsta mai mult decât crezi.

Reed râse.

– Nu o pot da pe Amelia jos de pe poneiul acela suficient de mult încât să-i duc acasă. Iar soția mea nu se supără. De fapt, este încântată să aibă suficient timp să curețe de sus până jos casa aia veche.

Devin chicoti.

– Casa aia stă să se prăbușească. Dar cel puțin va fi curată lună.

Prietenii buni erau o adevărată binecuvântare, se gândi Devin în timp ce călărea înapoi spre Londra. Însă ziua aceasta fusese evident un moment în care norocul se întorsese. Nu doar că vânduse doi cai, ci câștigase încă două sute de lire fără să facă nimic – deocamdată. Dar așa putea cumpăra material genetic de calitate pentru ferma sa, ori chiar armăsarul de rasă, ale cărui calități le cunoștea prea bine, pentru care nu crezuse niciodată că avea să strângă banii. Sau putea repara în sfârșit casa pe care o cumpărase odată cu proprietatea. Mai mult, îi fuseseră promise alte patru sute de lire dacă reușea să-i găsească un soț acelei domnișoare temperamentale.

Rezultatul acesta nu era deloc sigur. Ar fi putut fi. Dacă Amanda Locke ar fi călărit, cele șase sute de lire ar fi fost cel mai ușor câștig din viața lui. Chiar avusese o discuție amănunțită cu Kendall în această după-masă, pentru a vedea ce altceva îl mai interesa pe acesta în afara cailor. Se părea că nimic. Însă Devin își dăduse deja seama de asta. Așa că, în ciuda interesului aparent al Amandei în privința tânărului lord, lucrurile nu aveau să meargă deloc dacă nu era dispusă să urce din nou în șa.

Însă tot se simțea mândru că fusese angajat de viitoarea ducesă de Norford. Acest lucru avea să se dovedească fie un noroc incredibil, dacă lucrurile ieșeau bine, fie un ghinion, în caz că eșua. Această a doua opțiune îl îngrijora puțin. Putea pune capăt acestei afaceri secundare. Deși nu fusese ceva plănuțit, norocul său în a găsi perechile potrivite îl ajutase să-și finanțeze ferma. Iar acum, că era angajat de către cei mai bogați londonezi, această afacere secundară putea ajunge să fie mai profitabilă decât ferma în sine.

Ar fi preferat să nu renunțe la această activitate. Ceea ce începuse aici, cu ferma sa cea nouă, era mult mai interesant și mai provocator decât să aibă grijă de ferma din Lancashire pentru unchiul său, și-i oferea un scop în viață. Nu fusese nefericit muncind în Lancashire,

având în vedere cât de mult iubea caii, dar lucrurile nu mai fuseseră la fel după ce Donald și Lydia se mutaseră la Londra.

El nu știuse că plănuiau acest lucru de mult timp și că așteptaseră doar ca el să termine școala pentru a-i împărtăși planurile lor.

– Nu vreau să crezi că te abandonăm, departe de noi acest gând, îi spusese Donald la câteva săptămâni după ce se întorsese acasă de la școală. Dând din mână pentru a sublinia cele spuse, adăugase: Toate acestea vor fi ale tale într-o zi, de vreme ce ești moștenitorul meu. Acum că ai terminat școala, ești suficient de mare pentru a prelua conducerea.

Donald îl adoptase după ce mama lui Devin murise, pentru ca acesta să ducă mai departe numele familiei. Era ironic, dacă se gândea că probabil nici nu și-ar fi cunoscut acești membri ai familiei dacă tatăl său nu l-ar fi vrut îndepărtat din casa în care Devin își trăise copilăria. Mama lui cu siguranță nu menționase niciodată existența unui frate decât în ziua în care acesta apăruse în pragul ușii, iar ea îl eliminase din viața ei.

Devin nu vorbise niciodată despre aceste lucruri cu unchiul său. După moartea mamei lui, nu-i mai venise deloc să vorbească despre ea. O urase pentru că murise. Apoi fusese trimis la școală, la una elegantă, și toate întrebările prea dureroase fuseseră îngropate.

Asta până în ziua în care Donald îi spusese că-i lăsa ferma, adăugând:

– Mama ta ar fi atât de mândră de tine!

Menționarea mamei sale deschisese zăgazul.

– Ai repudiat-o, nu-i așa? De aceea nu mi-a spus nimic despre tine până în ziua în care ai venit la Londra după mine?

– Nu, doar ne-am certat. Acum nu mai contează.

Fusese evident că unchiul lui nu dorea să vorbească despre acest subiect nici măcar atunci. Însă amărăciunea lui Devin revenise, iar toate acele întrebări pe care nu le pusese niciodată ieșiră din nou la suprafață.

– Nu crezi că sunt suficient de mare să aud că sunt un bastard?

– Dar nu ești! Încercă Donald să insiste, însă culoarea îi dispăruse din obraji și nu-l putuse privi pe Devin în ochi atunci când continua: s-a căsătorit cu tatăl tău. Doar că el a murit când erai mic.

– Un bărbat al cărui nume nici măcar nu mi-l amintesc, deoarece ea a refuzat mereu să vorbească despre el? A fost inventat de ea? Sau de tine?

Donald oftase, se așezase și închisese ochii. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani atunci, deși arăta mai în vârstă. Părul blond era presărat din plin cu fire albe, ochii albaștri erau aidoma ochilor surorii lui, pielea îi era ridată și umerii căzuți. Nu doar că toată viața crescuse cai, ci îi și antrenase, îi îngrijise, îi hrănise, îi tratase ca și cum ar fi fost copiii lui, copii pe care nu-i avusese niciodată. Își împărtășise toate cunoștințele despre cai cu băiatul pe care îl primise în casa sa cu atâția ani în urmă.

Devin nu crezuse că unchiul său avea să mai spună vreun cuvânt, arătase prea îndurerat. Devin ar fi vrut să renunțe la subiect din acest motiv. Își iubea unchiul. Bărbatul fusese bun și iubitor cu el.

– Sora mea avea perspective atât de bune, spusese Donald în cele din urmă, cu amărăciunea răzbătându-i în voce. A primit trei cereri înainte chiar să ajungă la vârsta măritișului, una din partea unui viconte. Dar s-a îndrăgostit de un bărbat din Londra, pe care nu-l putea avea, iar tu ai fost rodul acelei relații. Când a refuzat să vină acasă, i-am spus niște lucruri pentru care nu m-a iertat niciodată. Am lăsat mândria să aibă întâietate în fața iubirii, și regret până în ziua de azi. Da, am lăsat să se înțeleagă că s-a căsătorit și că soțul ei a murit imediat după nașterea ta. A fost atât de furioasă pe mine, încât a refuzat să folosească numele pe care îl inventasem pentru el, deși a folosit povestea, spunându-le însă tuturor că prefera numele ei de fată, de vreme ce nu fuseseră căsătoriți atât de mult timp.

Cuvintele unchiului său stârniseră în Devin o amintire de mult pierdută.

– Mi-a spus odată: „Nu știi ce înseamnă să iubești în felul acesta. Sper să nu afli niciodată”. O întrebasem despre tatăl meu în ziua aceea. Asta a fost scuza ei pentru a nu vorbi despre el. Dar vorbea, de fapt, despre tatăl meu adevărat, nu-i așa?

– Nu știu, cu adevărat nu știu, Dev. Nu mă îndoiesc că l-a iubit. Cred că de aceea nu a vrut să se întoarcă acasă. Voia să fie lângă el, chiar dacă el nu voia – nu putea să se căsătorească cu ea.

– Lordul Wolseley, afurisitul de proprietar?

Ochii lui Donald se deschiseseră brusc, auzind ura din vocea lui Devin.

– Wolseley? A fost un prieten de-al mamei tale, da, dar nu a fost proprietarul casei. Casa aceea era a ei. Tatăl tău i-a dăruit-o.

– Atunci de ce spunea... lasă, nu contează, a fost doar o minciună, evident, prin care să explice numeroasele lui vizite nocturne. El *a fost* iubitul ei! M-a trimis de acolo din cauza lui!

– Devin, nu, nu este adevărat. Te-a trimis deoarece începeai să pui întrebări, iar ea credea că ești prea tânăr pentru a primi răspunsuri. Când m-a chemat să te iau, mi-a spus ce ai crezut, în mod eronat, și că voia să-ți dea explicații despre tatăl tău după ce creșteai mai mare. Nu știu dacă l-a iubit pe Wolseley, dar sunt sigur că l-a iubit pe tatăl tău. Nu mi-a spus niciodată cine era. Se temea că aș fi încercat să-lucid, ceea ce probabil aș fi făcut. El a plătit pentru educația ta, să știi. Aș fi putut-o face eu. Aproape că am aruncat scrisoarea anonimă pe care am primit-o, în care spune că întreaga ta școlarizare fusese deja plătită și în care am găsit numele școlii care te aștepta deja.

– De ce nu ai făcut-o?

– Pentru că nu voiam să-ți fac rău ție doar pentru că-l uram pe el. Iar mătușa ta m-a convins că era cel mai bun lucru pentru tine. Ceea ce ai fi învățat acolo și oamenii pe care i-ai fi întâlnit ți-ar fi permis să accezi în cele mai înalte straturi ale societății. Dacă e să fiu cinstit, am simțit că-ți datorează cel puțin atât. De vreme ce nu a dorit să joace vreun alt rol în viața ta.

Devin tot nu credea că Lawrence Wolseley nu era tatăl său. Mama lui îl mințise. De ce să nu-și fi mințit și fratele? Totul pentru a-l proteja pe nemernicul pe care îl iubise atât de mult, încât își abandonase familia pentru el, *întreaga* familie. Cândva avea să-l înfrunte pe Wolseley. Dar nu dorise să-și supere și mai mult unchiul atunci pe marginea unui subiect care nu avea nici o finalitate – atunci.

Timp de cinci ani se implicase atât de mult în gestionarea zilnică a fermei lui Donald, încât nu prea avusese timp să se gândească la problemele rămase nerezolvate. Nu doar că Donald îi lăsase totul lui, dar el și Lydia se mutau cu totul din Lancashire! Doreau să călătorească puțin înainte să îmbătrânească și mai tare, și lipsiseră trei ani făcând acest lucru. Dar Lydia voia, de asemenea, să mai trăiască în orașul în care se născuse și în care crescuse, în Londra. Toate vechile ei prietene erau încă acolo și o imploraseră ani în șir să-și aducă talentul cu ea înapoi în oraș. La țară se ocupase în principal cu creșterea câinilor, dar de fapt excela și în privința dresajului acestora, iar aptitudinile ei erau la mare căutare în Londra. Iar Donald se apucase de pictură!

Mătușa și unchiul lui locuiau în Londra de patru ani de-acum – Devin fusese aici doar jumătate din acest timp – și erau fericiți, mai

ales acum că Devin aproape că locuia din nou cu ei. Acesta era adevăratul motiv pentru care nu reparase încă locuința de la fermă.

Casa din oraș a unchiului său era poziționată în capătul vestic al Jermyn Street, nu departe de St. James Square, la sud de Piccadilly, care făcea legătura cu Bond Street, așa că traseul lui zilnic către și dinspre fermă nu era lung.

Își duse singur calul în grajdul din colț, mai degrabă decât să lase pe unul dintre servitorii lui Donald să facă acest lucru. Era o stradă atât de liniștită și de plăcută, încât îi făcea plăcere scurta plimbare, chiar și atunci când copacii erau desfrunziți, ca acum.

Se opri pe treptele care duceau la intrarea principală a casei, privind în direcția clădirilor din apropiere, unde se găsea fosta casă a mamei sale, și gândindu-se din nou la ea. Nu mai pusese niciodată piciorul în acea casă, nu-și dorise. Toată mobila fusese vândută, iar lucrurile personale ale mamei lui fuseseră împachetate și depozitate în podul casei din Lancashire. Nu se uitase niciodată prin acele cutii. Frumoasa lui mamă avusese doar douăzeci și șase de ani atunci când murise. S-ar fi putut căsători din nou și ar fi putut duce o viață normală. Dar nu o făcuse, nu atâta vreme cât fusese încă îndrăgostită de nemernicul acela de Wolseley. Devin nu înțelegea de ce, nici măcar în ziua de azi. Dragostea, scuza ei, nu era un motiv suficient pentru a-și distruge viața. Poate deoarece Wolseley o întreținuse în lux. Avusese servitori, haine elegante, bijuterii. Reușise chiar să facă economii, pe care Donald i le transmisese lui. Nu refuzase. Moștenirea aceea îi permisese să pună pe picioare noua fermă, care acum se întreținea singură. Iar acum avea o multitudine de animale care erau proprietatea lui. Nu trebuia să le păstreze pe toate pentru împerechere, așa că avea în sfârșit ceva profit. În plus, primise un cadou neașteptat, în persoana Opheliei Locke.

Devin o găsi pe mătușa lui în salon. Ea avea cu zece ani mai puțin decât Donald și arăta încă bine, fără nici un fir gri în părul negru. Avea două musafire, deși una din ele era probabil o clientă, judecând după câinele pe care îl ținea în brațe, ezitând să-l lase jos, printre toți ceilalți câini din încăpere. Deși Lydia avea și alte pasiuni, creșterea și dresarea câinilor erau ocupațiile ei preferate, așa că prin casă puteai găsi mereu cel puțin jumătate de duzină de căței și câini. Trei dintre ei ședeau la picioarele ei, altul era încovrigat pe un colț de canapea, iar doi din cei mai tineri se luptau pe niște resturi de dantelă

găsite pe undeva prin casă. Cealaltă musafiră, o femeie mai tânără, era aplecată și se distra văzând lupta celor doi căței.

Lydia se ridică în picioare.

– Devin, lasă-mă să ți le prezint pe Lady Brown și pe fiica ei, Jacinda. Tocmai plecau, dar Jacinda a pomenit că te cunoaște.

Devin nu o recunoscuse pe tânără, dar nu o făcu să se simtă stingerită, spunând acest lucru.

– Mă bucur de cunoștință, doamnelor, replică el, cu o ușoară plecăciune.

Jacinda se îndreptase acum și-i zâmbi ușor. Mai înaltă decât mama ei, subțire, era destul de drăguță cu părul ei blond și ochii căprui, așa că el știa că nu ar fi uitat-o dacă s-ar fi întâlnit cu adevărat înainte. Suficient de tânără pentru a fi una din debutantele acestui sezon, avea o sclipire curioasă și senzuală în ochi în timp ce-l privea. Devin nu s-ar fi așteptat ca o debutantă să privească în acest fel un bărbat.

Mama ei era nerăbdătoare să plece și spuse, în timp ce se îndrepta spre ușă:

– Mulțumesc încă o dată, Lydia. Voi ține minte să-i tai mai des ghearele de acum încolo.

Devin rămase uluit, până când își dădu seama că femeia vorbea despre câine, nu despre fiica ei!

Fiica sa trecu pe lângă el puțin prea aproape, urmându-și mama.

– Păcat că nu te-ai întors mai repede acasă, șopti ea.

El încerca mereu să fie politicos cu clientelele mătușii lui, dar de data aceasta putea face o excepție. Fata aceasta era în mod evident o provocatoare, genul de care se ținea la distanță.

– De unde mă cunoști, întrebă el direct.

– Nu te cunosc. Dar am auzit atâtea despre infamul Cupidon, în cât pare că ne-am întâlnit deja!

– Jacinda, vino, strigă Lady Brown de pe hol.

Jacinda oftă.

– Sper să ne întâlnim la balul familiei Hammond. Voi rezerva mai mult de un dans pentru dumneata, ca să ne cunoaștem mai bine.

Pauza făcută fusese puțin prea lungă. Devin clătină din cap.

– Mă îndoiesc foarte mult că asta se va întâmpla. Du-te acum, mama dumitale te așteaptă.

Ea zâmbi, apoi ieși din încăpere unduindu-și șoldurile. Devin își dădu ochii peste cap.

Lydia reveni un moment mai târziu, râzând și comentând:

– Lady Brown a crezut că sunt veterinar! Dar tot am reușit să o ajut. Bietul ei câine șchiopăta, deoarece nu i-a tăiat niciodată ghearele. Oh, înainte să uit, azi ușierul a avut mult mai mult de lucru decât de obicei.

– Am observat teancul de invitații de la intrare.

Lydia îi oferi un zâmbet încântător.

– Nu sunt surprinsă. Uite cât de frumos te-ai făcut! Probabil toate amfitrioanele din oraș te plac. Te întâlnești cu cineva despre care ar trebui să știi?

Devin aproape că izbucni în râs. Mătușa lui ar fi fost încântată dacă s-ar fi căsătorit și i-ar fi oferit niște nepoți. În mod ciudat, nu vedea faptul că era un copil nelegitim ca pe un obstacol, dar era de altfel sigură că acest aspect nu avea să iasă la lumină. Se asigurase de acest lucru, împreună cu Donald. Dar nu știau că, deși lui nu-i păsa de ce credeau cei mai mulți oameni, nu putea păstra aceeași atitudine și în cadrul unei căsătorii. Cu toate acestea, se așteptau să se căsătorească și să ducă numele familiei mai departe. El însă nu putea face acest lucru, nu fără a găsi o femeie căreia să nu-i pese ce fusese mama lui.

– Cupidon e cel care primește toate aceste invitații, mătușă Lydia.

Ea își dădu ochii peste cap. Mătușa și unchiul lui râseseră amândoi copios atunci când le povestise despre porecla pe care o primise.

– Nu crede asta, spuse ea. Ești un celibatar căutat, *asta* îți aduce toate aceste invitații. Sper că mi-ai urmat sfatul și ți-ai comandat niște ținute formale pentru sezon. Două din invitațiile din teancul acela sunt pentru baluri.

La naiba, uitase cu desăvârșire. Nu avea nici un rând de haine elegante de seară.

– Am fost ocupat. Mă tem că mi-a scăpat din minte.

Ea icni.

– Devin!

Capitolul 11

Amanda se strecura afară din casă în vârful picioarelor. Desigur că tatăl ei alesese tocmai acel moment să iasă din birou, așa că o observă îndreptându-se către ușă.

– Unde pleci, draga mea?

Nu-i putea spune! Dacă misiunea ei eșua, trebuia să o recunoască, iar asta nu-i convenea deloc. Așa că fără să mintă propriu-zis, menționa celălalt lucru pe care plănuise să-l facă mai târziu în cursul zilei.

– Vreau să fac o plimbare cât mai este soare. Vreau să merg în vizită la casa lui Lilly, să le spun lui Rebecca și Rue că m-am întors acasă pentru câteva zile. Probabil voi face o oprire și în oraș, în Norford. Dar mă întorc la timp pentru prânz.

– Invită-i la cină!

– Ce idee bună!

Îi făcu tatălui ei cu mâna și se strecură pe ușă înainte ca el să se ofere să o însoțească. Conacul ducal era atât de întins, încât drumul până la grajd putea fi considerat într-adevăr ca o plimbare, așa că nu mințise! Amprenta mamei ei era încă evidentă în fiecare încăpere de la Norford Hall. Redecorase întregul conac înainte să moară, și nimeni nu dorise să mai schimbe ceva. Clădirea era atât de mare, încât era destul de ușor pentru oaspeți să se rătăcească prin ea. Fiecare dintre cele trei aripi separate de la parter dispunea de trei saloane.

Norford Hall. Acesta era locul căruia îi spunea acasă, locul care o umplea de pace și de un sentiment de împlinire. Familia, servitorii cu care crescuse și care erau ca o familie pentru ea, atât de multe amintiri! Rafe și Ophelia locuiau încă aici în cea mai mare parte a anului. Agatha, bunica Amandei, locuia și ea acolo, deși își părăsea rareori apartamentul. Celor mai mulți membri ai familiei le plăcea să o viziteze sus, deoarece în camerele ei era mereu prea cald, dar cu toate acestea, o făceau. Agatha nu-și mai amintea numele nimănui, atât de bătrână era. O confunda mereu pe Amanda cu una dintre numeroasele ei fice. Pe Amanda nu o deranja, dar nici nu o corecta, pentru că era mai ușor să o lase să creadă asta.

Când Amanda ajunsese la grajd, intră și-l găsi pe bătrânul Herbert acolo unde-i ceruse să o întâlnească. Încă nu-i venea să creadă că avea să facă asta. Dar trebuia!

Pe drumul de întoarcere de la ferma lui Devin Baldwin cu o zi în urmă, Ophelia o dusesese pe Amanda direct pe Bond Street și-i comandase câteva costume de călărie. Amanda nici măcar nu fusese de acord să ia lecții! Încă se mai gândea la această idee. Nu era ca și cum nu ar mai fi încercat niciodată să se urce în șa după accident. Încă își amintea teama copleșitoare pe care o simțise. Poate că fusese prea devreme, când încă durerea aceea îngrozitoare mai era prezentă

în mintea ei. Așa că nu declină oferta Opheliei de a-i cumpăra hainele potrivite – pentru orice eventualitate.

Era încă entuziasmată de întâlnirea ei cu Kendall Goswick. Era primul bărbat de care se simțea atrasă după mult timp. Foarte atrasă! Nu voia să renunțe la el, așa cum se exprimase Ophelia doar pentru că se temea să călărească. Sigur că acest fapt nu ar fi fost un impediment în calea unei iubiri gata să înflorească. Dar dacă era, totuși? Îndrăznește oare să-și asume acest risc?

La sfârșitul zilei devenise cu adevărat îngrijorată și concluzionase că trebuia măcar să *încearcă* să urce din nou pe un cal. Dar nu avea de gând să apeleze la crescătorul acela înfumurat de cai. Nici vorbă! Așa că hotărî să se întoarcă la Norford Hall dimineată, împreună cu tatăl ei. Petrecerea câtorva zile la țară împreună cu familia și prietenii ei avea să-i dea curaj. Îi trimisese un mesaj bătrânului rân-daș care îi dăduse lecții de călărie în copilărie, spunându-i că era gata să încerce din nou. Dacă cineva o putea aduce din nou în șa, Herbert era acela. Nu fusese niciodată altfel decât blând și răbdător cu ea.

Herbert o aștepta în spatele grajdului. Calul pe care i-l pregătise arăta la fel de bătrân ca și el. Amanda reuși să-și țină teama în frâu – până când ajunse lângă cal. În acel moment, toate amintirile accidentului o copleșiră din nou – durerea, atât de multă durere.

– O luăm încet, domniță, spuse Herbert, simțindu-i anxietatea. Nu e nici o grabă.

Ea nu-i răspunse, așa că el așteptă în tăcere în timp ce ea privea țintă calul pe care îl înșeuase pentru ea. Se uita țintă. Și începură să o treacă toate apele.

În cele din urmă, el spuse:

– Nu te îngrijora, domniță. Călăritul nu e pentru toată lumea.

Ea oftă și se îndepărtă. Nu, nu era pentru toată lumea. Trebuia să-i spună acest lucru lui Kendall Goswick. Iar dacă el își pierdea interesul față de ea, ei bine, pierderea lui. Sezonul abia începuse! Lordul Goswick nu avea să fie singurul chip nou în Londra în acest an, deși oricum nu păruse că avea de gând să ia parte la petrecerile sezonului. Dar dacă voia să o vadă din nou, altfel decât călare pe un cal, putea să o facă. În plus, ei pur și simplu nu-i venea să creadă că și-ar putea alege soția pe baza unei cerințe atât de stupide, ca ea să călărească. Ophelia îi arătase doar cea mai rea concluzie posibilă; asta nu însemna că avea dreptate.

Într-o stare mult mai bună acum, Amanda se întoarce la Londra cu vărul ei Rupert și cu soția acestuia, Rebecca. Rămăseseră încă vreo câteva zile la țară, pentru a o vizita pe mama lui Rebecca, Lilly. Amanda îi convinsese chiar să o însoțească la cel de-al doilea bal al sezonului, în această seară. Iar prietena ei, Larissa Morrise, trecuse în vizită în această după-masă, în timp ce Amanda se pregătea pentru balul de la familia Hammond, pentru a o pune la curent cu ce se întâmplase în ultimele câteva zile.

La fel ca majoritatea colegelor de școală ale Amandei, Larissa era deja căsătorită. Era, de asemenea, însărcinată în vreo cinci luni, așa că evita petrecerile din acest motiv. Însă își vizita zilnic prietenele care erau în oraș, și, asemenea lui Phoebe, îi plăcea să bârfească. Numele lui Devin Baldwin era încă pe buzele tuturor, din câte se părea, deși Larissa fu prima care să menționeze că unele dintre debutantele mai tinere își puseseră ochii pe el.

– Mai ales Jacinda Brown, se laudă peste tot că o să-l cucerească.

Amanda își privi cu incredulitate prietena, înainte să pufnească.

– Dar e un crescător de cai. Ar fi putut adăuga „și-i lipsește cu desăvârșire rafinamentul, și este nepoliticos până în măduva oaselor“, dar apoi prietena ei ar fi întrebat-o de ce credea așa ceva, și ar fi preferat să nu vorbească despre întâlnirea cu el la ferma lui de lângă oraș.

Larissa chicoti.

– Și? Nu este nimic ieșit din comun, când atât de mulți nobili au această pasiune. Cai, câini, vor paria mereu pe ceva ce poate participa într-o cursă!

– Dar cine este Jacinda Brown?

– Una din debutantele din acest an, una puțin cam îndrăzneță, dacă mă întrebi pe mine. Pretinde că este mai sofisticată decât ar putea fi de fapt. Dar ultimele zvonuri sunt despre viconte Altone, despre care se spune că-și va face prima apariție londoneză la balul din această seară. Se spune că este cea mai bună partidă a sezonului.

– De ce?

– Ei bine, este frumos și are deja un titlu. Iar tatăl său, un marchiz, este bogat.

– Ești sigură?

– În ce privință?

– Că este frumos?

Larissa chicoti din nou.

– Nu, nu sunt deloc sigură, de vreme ce încă nu l-am întâlnit, să pot vedea singură asta. Repet doar ce am auzit ieri. Dar de obicei zvonurile au o sămânță de adevăr.

– Iar uneori nu au nici una. Nu am auzit de el până acum – Amanda se opri și rânji dintr-odată. Sau am auzit? Numele lui e cumva Kendall Goswick?

Larissa clătină din cap.

– Nu, numele lui e Robert Brigston, dar cine e Kendall Goswick?

– Un tânăr fermecător pe care l-am întâlnit acum câteva zile.

– De ce nu am auzit *eu* de el până acum?

– Pentru că nu cred că a fost încă în Londra. Tocmai s-a întors din Irlanda, unde s-a dus să cumpere un cal. Mi-a povestit totul despre asta.

Și cam atât, își dădu Amanda seama. Doar despre *asta* vorbise atunci când se întâlniseră. Gemu în sinea ei. Probabil trebuia să-l uite – nu, asta nu era deja ceva stabilit.

Amanda spuse:

– Dar nu am auzit până acum de Robert Brigston.

Larissa ridică din umeri.

– Nici eu, dar asta probabil pentru că familia lui locuiește în nord. Unde era oare? Se încruntă, apoi fața i se luminează. În Essex, cred. Nu, se poate să fi fost vorba de Kent, sau... nu contează, vei avea ce să-l întrebi atunci când îl vei întâlni, nu? Dar acum este prima oară în Londra, din ce se spune.

Amanda se încruntă.

– Nu este proaspăt ieșit de pe băncile școlii, nu-i așa? Asta l-ar face mai tânăr decât mine!

Larissa se strâmbă.

– Asta-i destul de posibil, dar *el* nu are de unde să știe. Dar poate că nu este așa. Poate că a făcut un tur al continentului și abia a revenit în țară. Atât de mulți bărbați fac asta, înainte să-și caute o soție. Dar în momentul în care am auzit despre el, m-am gândit la tine.

Amanda oftă. Toate prietenele ei se așteptaseră ca ea să se căsătorească înaintea lor. Fiecare din ele încercase, după măritiș sau după logodnă, să-i găsească și ei pe cineva potrivit, prezentându-i câte un verișor, un frate sau chiar un unchi tânăr! Sau, așa cum făcea Larissa, oferindu-i informații despre cine părea să fie o alegere potrivită. Știa că încercau doar să-i fie de ajutor, iar ea le iubea pentru

asta. Însă aceste eforturi nu făceau decât să-i întărească convingerea că nu-și putea găsi singură un soț. Eșuase. În curând avea să fie o fată bătrână. Era oare prea critică cu propria persoană?

Era foarte posibil. La urma urmei, până când îl întâlnise pe Kendall Goswick, singurul bărbat care îi trezise vreo urmă de interes în ultimii doi ani fusese scoțianul Duncan MacTavish, iar *el* fusese logodit cu Ophelia. Rupseseră logodna o dată, apoi o reluaseră, însă nu ajunseseră niciodată la căsătorie, deoarece el se îndrăgostise de Sabrina Lambert, în timp ce el și Ophelia își dădeau seama că nu se potriveau unul cu celălalt. Toți ceilalți bărbați pe care îi întâlnise Amanda nu fuseseră deloc interesați – nu, nu era foarte corect. Unii fuseseră frumoși, ca John Trask sau Farrell Exter. Câțiva fuseseră amuzanți, făcând-o să râdă din plin, precum Oliver Norse. Oliver fusese atât de prietenos, încât ea păstrase legătura cu el. Dar nici unul nu-i atrăsese atenția prea mult și nu-i făcuse inima să tresalte.

Era vina ei! Avea prea multe pretenții? Avea așteptări prea ridicate? Ei bine, trebuia să facă ceva în această privință, și încă repede. Cu toate acestea, se presupunea că dragostea apărea pur și simplu, nu? Crezuse întotdeauna că avea să știe de la prima întâlnire că-și găsise perechea. Dar dacă așa stăteau lucrurile, se părea că *el* nu se prea grăbea să apară.

Privi din nou către prietena ei și o întreabă din senin:

– Pentru tine dragostea a apărut dintr-odată?

Larissa râse.

– Dumnezeu, nu, m-a cuprins încetul cu încetul.

– Atunci când ai știut?

– Când primul nostru sezon a luat sfârșit și m-am întors în Kent, și am descoperit cât de mult îmi lipsea lordul Henry.

– Așa este, l-ai întâlnit din nou primăvara, nu?

– Da, la o petrecere la țară. Mi-a cerut mâna înainte de sfârșitul acesteia. Larissa rânji. Și el îmi dusesese dorul, foarte tare.

Amanda oftă pentru sine. Probabil aceasta era problema. Se așteptase la dragoste la prima vedere, să știe de îndată că se întâmpla, dar pentru că nu se întâmplase, renunțase la toți tinerii aceia care poate că i s-ar fi potrivit – la un moment dat. Toate acestea doar pentru că nu se îndrăgostise de vreunul dintre ei conform planificării fanteziste pe care și-o făcuse singură!

Capitolul 12

Devin privi în jurul sălii de bal, observând persoanele pe care le cunoștea deja. Îi zări pe câțiva dintre clienții săi și fu surprins să-l vadă acolo pe Owen Culley. Devin nu s-ar fi așteptat să-l găsească acolo pe nobilul mai vârstnic, deși Mabel Collicott și Gertrude Allen, care erau și ele destul de înaintate în vârstă, erau de asemenea prezente. Însă știa de ce participau *ele* la acest bal, precum și la oricare alt eveniment important al sezonului. Spera că aveau să se țină departe de Blythe. Fata era suficient de temătoare și fără să fie nevoită să facă față unei persoane agresive ca Mabel.

– Nu te vânzoli atâta, pari agitat, șopti Blythe.

El aproape că izbucni în râs. Blythe era cea agitată, lucru sesizabil în tonul ei aspru. Era singurul moment în care compania ei nu era o adevărată plăcere. Dar Devin nu avea de gând să-i arate acest lucru, făcând-o să roșească. Voia ca ea să strălucească în această seară, dar nu din pricina stingherelii.

Știa de ce era agitată. Invitația la acest bal elegant îi fusese trimisă lui, nu ei, și fusese prima invitație în care se specificase că putea aduce cu el un singur oaspete. Dacă nu ar fi fost așa, l-ar fi invitat și pe William, deși prietenul său pretinsese că avea o altă obligație pentru această seară și chiar întrebasese dacă putea împrumuta trăsura lui Donald, de vreme ce Devin și Blythe aveau să folosească vechea trăsură a familiei Pace.

Slavă Cerului că Blythe fusese pregătită și nu trebuise să facă rost de o rochie de bal în ultimul moment, așa cum fusese cazul lui. Nu mai avea să folosească niciodată croitorul *acela*. Dar Blythe își avea deja pregătită garderoba pentru sezon, pentru care William era acum dator.

– E al naibii de costisitor să-ți căsătorești sora, se plânsese Will de mai multe ori în ultimele câteva luni.

– Este din cauza hainelor noi, încercă Devin să-i explice neastâmpărul. Sunt inconfortabile, țepene și aspre.

Ochii verzi ai lui Blythe se plimbară câteva clipe asupra ținutei lui, dintr-un postav negru, cu revere de catifea.

– Nu par inconfortabile și-ți vin foarte bine.

– Croitorul le-a căptușit cu lână! Mi-a împuiat capul cu faptul că femeile o folosesc pentru jupoane, așa că ar fi normal ca și bărbații să beneficieze de un strat suplimentar în timpul sezonului rece. Idiotul naibii!

Era vina lui pentru că fusese nevoit să găsească un alt croitor care să-i facă hainele pe care croitorul lui nu le putuse face într-un timp atât de scurt, și pentru că oricum plătitese deja pentru taxa de urgență, nu avusese de gând să cheltuiască și pentru o lână mai fină. Însă nemulțumirile lui exagerate își atinseră scopul. Blythe arăta mult mai relaxată acum, și părea chiar să-și rețină un hohot de râs.

El adăugă:

– Și așa putea adăuga că și tu arăți răpitoare în seara asta.

Fata era într-adevăr fermecătoare în rochia ei de bal, albă cu roz. Părul blond, ochii verzi, curbele în locurile potrivite, osatura frumoasă – toate o făceau să arate foarte drăguță, mai mult decât unele dintre celelalte debutante, deși nu se putea spune că era o frumusețe. Era puțin prea scundă, poate, dar așa erau și mulți dintre bărbații prezenți.

O roșeață ușoară apărură în obrajii lui Blythe.

– Ai spus deja asta, dar îți mulțumesc din nou.

– Ce ai primit la intrarea în sală?

Ea îi arătă micuțul carnețel legat în piele, cu stema gazdei lor pe copertă, pe care îl atașase deja la încheietura mâinii ei.

– Știi că și pentru tine este primul bal, la fel ca pentru mine, dar trebuie să fi auzit despre carnețelele de dans atunci când ai învățat să dansezi.

Devin chicoti.

– A fost unul dintre acele cursuri la care nu am fost prea atent.

Ea icni.

– Dar știi să dansezi, nu-i așa?

– Cred că mă descurc.

– Ei bine, carnețelul de dans include o listă cu toată muzica ce va fi cântată de către orchestră în seara asta. Are chiar și un creion atașat. Haide, pune-ți numele în dreptul unuia dintre dansuri. Astfel va fi rezervat pentru tine.

Lui îi veni să geamă în timp ce făcu acest lucru. Încă un lucru în privința căruia să fie îngrijorat: umplerea carnețelului lui Blythe. Problema era că balul din această seară era unul organizat pentru debutante, iar Blythe nu participase încă la suficiente petreceri

pentru a cunoaște măcar pe jumătate dintre cei prezenți. Chiar și Devin vedea multe fețe noi în această seară. La început crezuse că Ophelia Locke aranjase această invitație, ceea ce însemna că și Amanda avea să participe, dar încăperea era deja aproape plină și muzicienii își acordau instrumentele, iar el nu dăduse încă cu ochii de ea, așa că se putea să nu fie așa.

Tinerii făceau ocolul sălii de bal, trecându-și numele în carnețele de dans, dar cum muzica era pe cale să înceapă, începură să se grăbească. Doi dintre cei pe care Devin îi cunoștea deja se opriră și salutară. Devin îi prezentă de îndată lui Blythe. Ei își trecură numele în carnețelul ei și, câteva momente mai târziu, alți cinci bărbați li se alăturară. Ei bine, era o ușurare.

El îi zâmbi larg și-i verifică din nou carnețelul, tachimând-o. Oliver Norse își trecuse numele de două ori chiar. Ce-l interesa pe Norse? Devin întâlnise atât de multe persoane noi în această săptămână, încât trebuia să înceapă să-și ia notițe. Bărcile! Asta era!

– Două dansuri pentru lordul Oliver? Ai putea să-i pomeniști despre navigație în timp ce vă învârtiți pe ringul de dans, îi sugeră Devin. Familia lui are în proprietate câteva iahturi. Este deosebit de pasionat de acest subiect.

Ochii lui Blythe se luminară, făcându-l pe Devin să se întrebe cu voce tare:

– Și ție îți plac vasele?

Ea râse.

– Nu știi! Dar am vrut mereu să aflu. Am încercat să-l conving pe tata să cumpere o mică barcă cu pânze când eram mai tânără, însă a considerat că ar fi o cheltuială frivolă și nu a vrut să mai audă nimic pe marginea acestui subiect. Așa că am economisit pentru a-mi cumpăra singură una, însă apoi părinții noștri au murit și știam că Will este strâmtorat cu banii, așa că am renunțat la această idee.

– Așadar ai și alte pasiuni? De ce nu ai spus asta niciodată?

– Îmi place și grădinăritul, dar în privința bărcilor, care ar fi fost rostul discuției despre lucruri despre care nu credeam că se vor împlini vreodată?

Devin își dădu ochii peste cap.

– Cine spune asta? Și de unde știi că nu te vei căsători cu un bărbat căruia îi place să facă ceea ce îți place și ție?

– Ție îți place să navighezi?

El nu auzi întrebarea. Prima melodie începuse, iar ringul de dans era acum plin de cupluri care valsau. Amanda Locke alege tocmai acel moment pentru a intra în sala de bal împreună cu însoțitorul ei, un tânăr deosebit de arătos.

Devin spera că era un alt membru al familiei ei. Individul era *prea* frumos. Ce domnișoară nu și-ar fi pus ochii pe el, dacă nu ar fi făcut parte din familie? Însă îngrijorarea lui Devin era legată doar de pierderea restului de bani promiși de către Ophelia, în cazul în care Amanda și-ar fi ales deja soțul fără recomandările lui.

Intenționa să stea de vorbă cu ea în această seară, pentru a vedea dacă era posibil să poarte o conversație fără ca temperamentul ei vulcanic să iasă la suprafață. Un bal era ocazia perfectă, pe ringul de dans, singuri pentru un timp, fără ca ea să fie înconjurată de admiratorii ei. Voia să afle dacă ea avea de gând să coopereze și să reia lecțiile de călărie, pentru a deveni perechea potrivită pentru Goswick. Dacă nu, Devin trebuia să afle mult mai multe despre ea înainte de a-i putea face alte recomandări.

Însă cu Amanda și cu tânărul cel frumos mai venise cineva, o altă femeie tânără care intra acum în sala de bal, trecându-și un braț pe sub brațul Amandei și celălalt pe sub brațul bărbatului, conducându-i în încăpere. De îndată, toți tinerii care nu erau pe ringul de dans se grăbiră spre Amanda. La naiba, trebuia să stea la rând pentru a-și trece numele în carnețelul ei de bal?

Capitolul 13

Rebecca St. John izbucni în râs.

— Știam că ar fi trebuit să rămânem acasă în seara asta. Este acceptabil social uneori să ajungi târziu la o petrecere, mai ales atunci când o tânără se străduiește să-și facă intrarea, dar așa ceva nu se face niciodată în cazul unui bal, când carnețelele de dans trebuie să fie deja pline înainte de începerea muzicii.

Ochii Amandei se lărgiră văzând ceea ce vedea și Rebecca: bărbați grăbindu-se în direcția ei din toate colțurile încăperii, câțiva dintre ei chiar împingând din calea lor cuplurile aflate pe ringul de dans pentru a ajunge la ea mai repede. Fără saluturi politicoase, nu era timp

de așa ceva! Pentru următoarele câteva minute, încheietura Amandei fu trasă în toate părțile, în timp ce tinerii își treceau cu repeziciune numele în carnetul ei, îndepărtându-se apoi pentru a face loc unui alt grup, totul înainte ca primul vals să ajungă la final.

– Asta este ceva normal pentru Mandy, draga mea, îi spuse Rupert soției sale. S-ar fi întâmplat și dacă am fi ajuns la timp. Uiti că am mai însoțit-o și altă dată.

– Mă tem că, fiind doamnă de onoare la curte, nu am avut nicio dată un sezon obișnuit. La palat nimeni nu s-ar grăbi în halul acesta. Niciodată. Te-ai purtat la fel și tu când erai mai tânăr?

– Nu a fost nevoie. Veneau fetele la mine.

Amanda auzi acest lucru și încercă să nu râdă. Vărul ei Rue *nu* exagera deloc. Rebecca își dădu doar ochii peste cap.

Lordul Oliver fu singurul care încercă să converseze cu Amanda în timpul aceluia iureș, deoarece el reușise să-și treacă primul numele și refuzase să se îndepărteze după aceea. Așa că ea nu-i văzu de fapt pe jumătate din bărbații care o înconjurau, și nu putea decât să se întrebe dacă Robert Brigston era sau nu printre ei.

Era prezent la bal măcar? Făcu efortul de a afla odată ce ajunsese pe ringul de dans și-și plimbă ochii ca din întâmplare în jurul sălii de bal, în timp ce lordul Oliver complimenta felul în care arăta în rochia ei albastru-deschis, care îi făcea ochii să arate și mai albaștri, făcând-o cea mai frumoasă femeie cu care avusese vreodată plăcerea...

Ea nu mai auzi restul, deoarece privirea îi trecuse razant peste Devin Baldwin, revenind însă de îndată. Era și *el* aici? Ei bine, de ce nu? Lumea bună îl găsea atât de fascinant, încât era încă subiectul favorit al bârfelor, așadar și pe listele de invitați ale tuturor.

Nu dansa. Amanda aproape că rânji sfidător, gândindu-se că un individ ca el probabil nici nu știa să danseze. Apoi se enervă pe ea însăși că se gândise la bărbatul acela nepoliticos, mai ales acum că îl avea pe lordul Brigston la care să se gândească. Dar cine era tânăra aceea lângă care stătea Devin?

– L-am întâlnit la o petrecere în Yorkshire anul trecut. Drăguț tip, chiar dacă puțin cam tăcut.

Ochii ei se întoarseră la lordul Oliver.

– Cine?

El arată din cap înspre cealaltă parte a încăperii.

– Lordul Brigston. Tocmai a sosit.

Ea aruncă o privire în direcția ușii, dar în cadrul ei nu mai era nimeni. Pe cei aflați în apropiere îi recunoștea pe toți. Unde dispăruse viconte de atât de repede? Muzica luă sfârșit, iar lordul Oliver o însoți înapoi lângă verișorul ei și se grăbi să-și găsească următoarea parteneră.

Amanda avu la dispoziție un moment să se uite în carnețelul ei, asigurându-se că mai avea locuri libere pentru lordul Robert. Nu trecu de prima pagină, deoarece ochii i se opriră la numele lui Devin, aflat în dreptul celui de-al cincilea dans. Așadar dansa? Sau avea de gând să o calce pe picioare, încercând? Și cum naiba îi scăpase momentul în care își trecuse numele în carnețelul ei, la cât de mare era? Probabil semnase stând în spatele ei, atunci când Oliver îi monopolizase atenția.

John Trask făcu o plecăciune formală în fața ei atunci când veni să o invite la dans, apoi îi zâmbi șmecherește, făcând-o să râdă în timp ce o conducea spre ringul de dans. Îl cunoscuse pe John în timpul sezonului trecut, probabil conversaseră de zeci de ori și, cu toate acestea, ce știa despre el? Sau despre oricare dintre ceilalți tineri? Contase atât de mult pe dragostea la prima vedere, încât nu-i luase cu adevărat în considerare pe nici unul dintre admiratorii ei. Poate că acum avea două perspective atrăgătoare, dar una putea dispărea din cauză că nu călărea, iar pe celălalt încă nici nu-l întâlnise. Dacă nici unul nu era de fapt potrivit? Trebuia să o ia de la început, nu? Ce gând supărător!

Se hotărî să-i acorde toată atenția lordului John. Își aminti că avea un simț bun al umorului. Ca și Oliver, John era unul dintre admiratorii ei care o făceau cu ușurință să râdă. Dar nu-și putea aminti nimic altceva despre el, așa că-și petrecu restul dansului punându-i întrebări pe care probabil i le mai pusese o dată! Din fericire, el nu-i atrase atenția asupra acestui fapt.

Cel de-al treilea fiu al unui conte, John nu avea să moștenească titlul tatălui său. Îi plăcea să parieze la cursele de cai. Cui nu-i plăcea? Dar odată ce fură pomeniți caii, nu mai dori să vorbească despre altceva. Încă un pasionat de cai? John era unul dintre curtezanii ei cei mai frumoși, cu părul șaten-închis și ochii căprui, înalt, bine făcut, deși nici pe departe atât de musculos ca... ea își alungă pe dată acest gând. De ce naiba îl compara cu Devin Baldwin?

Dansul luă sfârșit, și următorul ei partener o aștepta deja, vorbind cu verișorul ei, deși încetă de îndată ce ajunsese și ea lângă ei. Însă

Amanda nu se putu concentra asupra lui, nu când următorul dans era cel în dreptul căruia își trecuse Devin numele.

Trebuia să-i spună că nu avea de gând să danseze cu el. Dar dacă se supăra și o făcea să se simtă stingherită, la cât de fâțiș se exprima? Nu se îndoia că ar fi făcut-o, era o brută. Foarte bine, avea să danseze cu el, însă numai pentru a afla de ce dorise să danseze cu ea. Doar pentru a o mai insulta? Se temea că avea să-i spună ceva care să o înfurie din nou, determinând-o să facă o scenă. Putea oare să-și controleze temperamentul suficient de mult în timpul dansului? Putea, sigur că putea, avea să-și muște limba dacă era nevoie.

Arăta atât de frumos în această seară, în costumul lui formal, poate cel mai frumos bărbat prezent – ei bine, măcar dintre cei necăsătoriți. Era greu de găsit un bărbat mai frumos decât verișorul ei Rupert St John. Dar înțelegea de ce unele debutante erau fascinate de Devin, așa cum spusese Larissa, deși probabil nu vorbisera cu el, să vadă cât era de fapt de nepoliticos! Și unde naiba era lordul Robert? Se spunea că era frumos, dar ea încă nu-l identificase. Îl văzuse pe Devin în timpul ultimelor trei dansuri, dar nu dansase, nici măcar cu însoțitoarea lui, care dansase ultimele două melodii.

Apoi sosi momentul. Devin era în fața ei, înclinându-se politicos. Cel puțin nu o târâse direct pe ringul de dans. Chiar îi oferă un moment să-l prezinte însoțitorilor ei.

– Infamul Cupidon? spuse Rupert, apoi râse. Dumnezeuule, omule, mă așteptam să văd un individ scund și durduliu, nu un adevărat corintian.

– Fii drăguț, Rue, îl certă Rebecca.

– Sunt mereu drăguț, replică Rupert și sărută obrazul soției sale. Oricine care e suficient de curajos să o pună pe Mabel Collicott la locul ei e un om pe placul meu. Știe că-l tachinez doar.

– Ai auzit despre asta? întrebă Devin rânjind.

– Ophelia a auzit. Face parte din familia noastră, să știi.

– Da, familia lui Lady Amanda este destul de mare.

Muzica nu începuse încă, dar Devin își întinse brațul și o conduse pe Amanda în fruntea mulțimii care înconjura ringul de dans. Ea era surprinsă de cât de bine se comportase el cu familia ei, dar se pregăti de ce era mai rău, acum că o luase de lângă ceilalți, însă văzu că o dusesse la însoțitoarea lui.

– Fii politicoasă, îi șopti el înainte să-i spună prietenei lui:

– Blythe, nu cred că ai cunoscut-o încă pe Lady Amanda Locke. Am fost cu fratele tău la una dintre petrecerile cumnatei ei mai devreme în cursul acestei săptămâni.

Spuse apoi către Amanda:

– Îl cunoști pe fratele lui Blythe, onorabilul William Pace.

Amanda era prea uluită pentru a spune ceva și abia auzi restul cuvintelor lui. Doar nu-i șoptise *cu adevărat* să fie politicoasă? Trebuia să fi auzit greșit.

Blythe zâmbi.

– Este o plăcere, domnișoară, și pentru dumneata este primul sezon în Londra?

Amanda văzu privirea plină de adorație pe care i-o aruncase tânărul lui Devin înainte de a o privi pe ea. Încă o debutantă care îl admira? Apoi însă înțelese întrebarea fetei și se crispă. Știa Blythe că nu era primul ei sezon londonez, sau era doar politicoasă întrebând-o? Pe cine voia să păcălească? *Toată lumea* știa deja că Amanda ajunsese la al treilea ei sezon. Remarca lui Blythe fusese una perfidă.

Ura la prima vedere nu era deloc ceva dificil de atins, după cum se părea.

Capitolul 14

Muzica începuse din nou, și lordul Oliver veni să o escorteze pe Blythe pe ringul de dans, iar Devin o întrebă pe Amanda:

– Mergem?

Amanda înțelese acum. Era însoțitorul lui Blythe, așa că trebuia să aibă grijă de ea atunci când ea nu dansa. Dar de ce el și nu fratele lui Blythe?

Însă gândul îi ieși din cap atunci când mâna lui Devin o prinse pe a ei pentru vals, iar cealaltă mână, care ar fi trebuit să-i cuprindă ușor talia, o apucă cu fermitate. Era prea aproape de el! Chiar și la o distanță permisibilă, care nu era deloc prea mică, tot se simțea prea aproape! Cu el. Dură un moment până să înțeleagă că era probabil din cauza pieptului și a umerilor lui, mult mai largi decât ai bărbaților cu care era obișnuită să danseze. Lățimea aceea, plus înălțimea lui o făceau să se simtă înconjurată cu totul de el.

– Nu-ți amintești când mi-ai întâlnit cel mai bun prieten, nu-i așa? întrebă Devin.

– Cine?

El chicoti.

– Exact.

Buzele ei se strânsură.

– Nu. Despre cine vorbești? Despre fratele lui Blythe?

– Da. A venit cu mine seara trecută. L-ai cunoscut anul trecut.

Ea ridică din umeri.

– Mi s-a părut că arăta familiar, dar nu, nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe tânărul cu care ai fost la petrecerea Opheliei.

– Poate că asta este o parte a problemei tale. Tu...

Ea se crispă.

– Nu am o problemă, iar dacă aş avea, nu aş discuta-o cu tine.

Ar fi putut să nu se obosească, deoarece el continuă ca și când nu l-ar fi întrerupt.

– ... întâlnești toți acești bărbați și-i uiți pe dată. De ce?

Ea trebui să-și muște limba și să numere până la zece înainte de a putea spune:

– Poate din cauză că am cunoscut mult prea mulți? Fac asta de trei ani, *după cum bine știi*. De ce nu-ți întrebi prietena dacă ea îi ține minte pe toți cei pe care i-a cunoscut până acum?

– Probabil îi ține, dar acesta este primul ei sezon, așa că înțeleg ce vrei să spui.

Suna ca și cum ar fi avut o conversație normală, dar nu era așa, desigur. Înțelegea? Cătuși de puțin? Cum rămânea cu celelalte remarci neplăcute, bazate doar pe niște presupuneri? Și cum rămânea cu faptul că el însuși încălca atât de flagrant regulile, însoțind o tânără care nu-i era rudă?

Nu avea de gând să pomenească despre cum îl privise Blythe, cu adorație, după cum presupusese Amanda, ceea ce-l făcea un însoțitor total nepotrivit pentru ea. Poate că fata se gândise la un alt bărbat de care era îndrăgostită, iar Devin intervenise pur și simplu în calea acelor gânduri plăcute atunci când venise să o prezinte pe Amanda.

Dar după toate insultele cu care o atacase, Amanda profită de ocazia de a-l critica, spunând:

– Nu ar trebui să fii însoțitorul domnișoarei Pace. O escortă potrivită pentru o tânără debutantă este fie o altă femeie, fie cineva din familie, fie logodnicul ei.

Buzele lui se curbară ușor în sus. I se părea amuzant? Sau se distra doar de faptul că pomenise ea asta? Un bărbat atât de nepoliticos nu era deranjat de lipsa etichetei. De fapt probabil nici nu știa mai bine de atât.

– Este adevărat că nu sunt nici unul din cele menționate, spuse el. Deși este ca o soră pentru mine, având în vedere că o cunosc de atâția ani. În plus, în seara aceasta țin locul fratelui ei, care avea deja alte planuri. Nu mai au alte rude la care să apeleze.

– Așadar îi faci o favoare?

– Exact. Camerista ei ne așteaptă în trăsură. Așa că poate vrei să adaugi la lista aceea a ta și un prieten vechi de familie, de încredere.

Ea încuviință din cap. Când până și ea, care avea o familie atât de mare, trebuia să caute atât de mult un însoțitor, nu-și imagina cum trebuia să fie pentru cineva care avea doar un membru al familiei pe care să se poată baza. Prietenii de încredere trebuiau să fie potriviți într-o asemenea situație – nu, de fapt tot nu se făcea așa ceva! Trebuia să fie o prietenă căsătorită. Amanda însăși alesese această variantă atunci când o convinsese pe Rebecca să o însoțească la primul bal al sezonului, deoarece crezuse că avea să fie mult mai distractiv să vină împreună cu o prietenă. Dar un prieten de sex masculin nu era deloc potrivit, în nici o ocazie. Cu siguranță nu unul atât de tânăr și de frumos ca Devin Baldwin. Asta era ceva cu totul ieșit din comun.

Amanda îi spuse:

– Dacă fratele ei nu a putut veni, ar fi trebuit să roage o prietenă a familiei. Nu au nici una?

El chicoti.

– Ești insistentă, nu-i așa? Dacă trebuie să știi, invitația a fost pentru mine. Ea este aici ca invitată a mea. Altfel, nu ar fi aici deloc. Fratele ei a considerat că este o oportunitate de nerefuzat pentru ea să întâlnească potențiali soți.

Amanda simți cum roșea și își mută privirea, sperând că el nu avea să observe. Da, asta explica lucrurile, dar nu voia să o recunoască. Și de ce dansau? Doar pentru ca el să o poată critica din nou? Începuse să o facă, însă ea îl oprise oferindu-i o explicație, iar el cedase. Amanda i-ar fi putut explica și celelalte presupuneri greșite, dar nu voia. Nu-i păsa deloc de ceea ce credea el – atâta vreme cât Devin își păstra părerile pentru el.

Privi din nou spre el.

– M-ai invitat la dans pentru a-ți cere scuze? Dacă nu, cred că ar trebui să mă duci înapoi la vărul meu. Noi doi nu avem...

– Adevărul nu este întotdeauna plăcut. Dar ceea ce i-am spus cumnatei tale nu a fost pentru urechile tale și se poate să fi exagerat puțin pentru a mă face înțeles. Nu mă așteptam să tragi cu urechea.

Culoarea îi urcă din nou în obraji, dar de data aceasta din cauza mâniei. Asta se presupunea a fi o scuză? Nu, nu era deloc așa ceva.

Amanda spuse bătoasă:

– Așadar, acesta a fost felul tău întortocheat de a-mi spune că nu ești potrivit pentru sarcina aceasta?

El ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare.

– Crezi că m-aș eschiva în loc să spun adevărul verde-n față? La naiba, nu este stilul meu.

Ochii ei se îngustară cu suspiciune.

– Sper că nu mai crezi că ai fost angajat să faci pe Cupidon pentru mine, nu-i așa?

– Doar nu crezi că aș vrea să ajut pe cineva atât de disperat ca tine doar din bunătatea inimii?

Ea pufni la auzul acestei încercări eșuate de a face o glumă.

– După ce ai spus? Nu, nu cred! În plus, nu cred că ai o inimă.

– Observ că nu ai negat că ești disperată.

Ea icni și-și luă mâna dintr-a lui, întorcându-se să plece. El îi apucă de-a dreptul mâna și-o trase înapoi înspre el, întetind strânsoarea asupra mâinii și taliei ei. Nu-i venea să creadă! Dacă vedea cineva? Dumnezeu, *știuse* prea bine că avea să facă o scenă dacă ajungea din nou în preajma acestui bărbat insuportabil!

– Dă-mi drumul! insistă ea.

– Nu am terminat – de dansat. Așadar temperamentul tău e o altă problemă?

– Nu am o problemă cu temperamentul – decât atunci când sunt în prezența unor brute ca tine!

– Nu faci prea bine față criticii, nu-i așa? Indiferent de cât de bine intenționată este?

– Insulte bine intenționate! Acum am auzit tot ce puteam auzi, spuse ea batjocoritoare.

– Nimic nu a fost spus pentru a te insulta, ești doar prea sensibilă pentru a recunoaște că ai abordat greșit toată situația – asta dacă nu cumva refuzi să te căsătorești dintr-un motiv sau altul? Asta ar explica cu siguranță refuzul tău de a accepta sfaturile bune.

Ea își strânse buzele, privindu-l tăios. Aproape că-i venea să țipe din cauza exasperării. Avea să-i aducă pierzania dacă nu tăcea odată din gură!

– Nici nu credeam asta, spuse el dând din cap. Așa că te voi ajuta, în ciuda împotrivrării tale. Să spunem că fac o faptă bună.

– Ah, înțeleg, îțiiei puțin prea în serios porecla de zeu, nu-i așa? spuse ea, plină de sarcasm. Chiar crezi că ești în stare să faci *minuni*?

El râse.

– Asta a fost o exagerare. Ce să fie, atunci? Lordul Goswick și lecțiile de călărie, sau vrei să aflăm cu cine ești compatibilă și să pornim de acolo?

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nu aveau să afle nimic împreună, dar menționarea lui Kendall o făcu să spună indignată:

– Pot să-l câștig pe Kendall Goswick fără ajutorul nimănui, mulțumesc foarte mult.

El clătină din cap.

– Păcat! Chiar părea că-ți place de el, dar probabil m-am înșelat.

– Mi-a plăcut. Îmi place. Apoi însă se încruntă brusc. Oprește-te! Am o mulțime de alte calități...

– Care nu vor conta deloc odată ce va afla că nu-ți plac caii.

– Iubesc caii. Îmi plac pe pistele de curse. Îmi plac înhămați la trăsură mea. Cui nu i-ar plăcea ceva atât de folositor?

– Știi prea bine că vorbeam despre călărit. Îl cunosc foarte bine pe Goswick. Nu are părinți care să-l bată la cap în legătură cu însurătoarea. Nu-l interesează socializarea, așa că nu te aștepta să apară la astfel de petreceri. Ești probabil singura domnișoară față de care a arătat un interes cât de mic de când a ajuns la vârsta potrivită.

Amanda fu încântată să audă asta, ceea ce o făcu să-și uite pentru moment furia.

– A spus ceva despre mine?

– De fapt da, a spus. A spus că abia așteaptă să meargă la o plimbare călare cu tine. Dar dacă asta nu se va întâmpla, nu vei mai auzi nimic de el.

– Prostii! Dragostea depășește obstacolele.

Devin chicoti.

– Vorbim din nou despre zei?

– Știi bine ce am vrut să spun, pufni ea.

– Da, desigur, crezi că dragostea depășește toate obstacolele. În unele cazuri rare, așa se întâmplă. Dar nu vei ajunge la acel punct cu Goswick. Nu va avea șansa de a se îndrăgosti de tine dacă nu-l vei mai vedea niciodată. Și de îndată ce va afla că te temi să călărești, îți garantez că nu-l vei mai vedea niciodată.

Capitolul 15

Când dansul luă sfârșit, Amanda ar fi vrut să fugă de lângă Devin, dar el nu-i dădea încă drumul. Își petrecuse brațul pe sub al ei și o conduse înapoi la verișorul ei. Foarte bine, încă vreo câteva momente și nu mai trebuia să vorbească *niciodată* cu el.

Dar, ca și cum conversația lor nu ar fi luat sfârșit, el îi spuse, înainte de a-i da drumul:

– Nu este vreo regulă nescrisă conform căreia urmașii unui duce trebuie să fie curajoși?

Cât de ridicol! Însă el se îndepărtă înainte ca ea să apuce să-i spună acest lucru. Avu nevoie numai de un moment pentru a-și da seama că tocmai o făcuse lașă! Nu putea lăsa această afirmație necorectată! Însă când încercă să vadă încotro se îndreptase el, îl zări din nou pe ringul de dans, de data aceasta cu Blythe Pace.

Afurisit bărbat! Cum îndrăzne să o provoace să călărească din nou? Și, desigur, singurul mod de a-i dovedi că greșea era să o facă. Însă încercase deja atunci când se întorsese acasă cu tatăl ei! Nu o făcuse? Nu, de fapt bătrânul Herbert o ajutase doar să renunțe, neîncurajând-o deloc.

Își mușcă buza inferioară. În ciuda faptului că Ophelia îi spuse-se că probabil călăritul era o cerință necesară pentru a se potrivi cu Kendall Goswick, în sinea ei sperase că nu era așa. Însă acum Devin îi spunea același lucru, iar speranțele ei se năruiseră. Disperarea începea să i se strecoare din nou în suflet. Chiar îi plăcuse că avea doi potențiali candidați în acest sezon – dar unde naiba era celălalt? Încă nu dăduse cu ochii de Robert Brigston.

– E ceva în neregulă? șopti Rebecca, să nu o audă Rupert.

– Nu, de ce?

– Te încruntai.

Amanda oftă.

– Am atât de multe opțiuni, prea multe de fapt. Devine puțin cam dificil să aleg bărbatul potrivit.

– Chiar așa?

Amanda râse. Rebecca fusese prietena ei cea mai bună în copilărie și o cunoștea mult prea bine.

– Problema este că cel pe care îl plac cel mai mult este un călăreț avid. Phelia nu crede că mă va lua în considerare dacă află că eu nu călăresc.

– Tot nu călărești? Știu că ai refuzat să încerci după căzătura care te-a ținut în pat întreaga vară, dar am crezut că până acum...

– Îmi conduc în schimb singură trăsura. Nu m-am gândit niciodată că voi avea *nevoie* să călăresc. Se pare că am și voi călări, dar dacă nu pot?

Rebecca râse.

– Încredere și îndoială în aceeași răsufare, numai tu puteai face așa ceva. Dacă vrei sfatul meu, nu pune carul înaintea boilor. Găsește un profesor bun și încearcă întâi, înainte să te agiți...

– Aici ești, fato, îi spuse Mabel Collicott Amandei. Ce Dumnezeu făceai, dansând cu crescătorul acela de cai? Rămâi printre cei de rangul tău, un băiat drăguț ca Farrell Exter...

Având în vedere că Mabel tocmai dăduse buzna peste conversația lor, Amanda nu avu nici o problemă în a o întrerupe.

– Scuzați-mă, doamnelor, dar am doar câteva minute rămase din această pauză pentru a lua ceva răcoritor înainte de următorul dans. Mă întorc îndată, Becca.

Amanda se grăbi să plece, neștiind ce anume o deranjase la bătrâna doamnă. Amanda îl cunoștea deja pe Farrell, îl considera un fel de prieten, dar cum să-i propună o petitoare să se căsătorească cu un al doilea fiu, fără nici o perspectivă? Trebuie că femeia își pierduse mințile din cauza vârstei.

În drum spre masa cu răcoritoare, aflată în cealaltă parte a încăperii, Amanda trecu prin spatele mulțimii, pentru a nu fi oprită de vreo cunoștință. Cu toate acestea, fu oprită. De fapt, carnetul ei de dans aproape că-i fu smuls de la încheietură!

Se întoarse brusc pentru a-l certa pe individul care nu putuse să o roage să se oprească. Cuvintele însă nu-i mai ieșiră din gură. Tânărul era de înălțime medie, avea părul blond, ochii albaștri și era foarte frumos! Trebuia să fie Robert Brigston, viconte de Altone. Și tocmai

își trecea numele în carnetul ei de dans, zâmbind în timp ce făcea acest lucru!

Atunci când îi înapoie carnetelul, privind-o în ochi, zâmbetul îi dispăru de pe față. De fapt, păru surprins în timp ce ochii i se plimbară peste chipul ei și apoi coborâră pentru un moment.

– Oh, trebuie să recunosc, părei drăguță de departe, dar am rămas fără suflare văzându-te de aproape. Chiar ești o frumusețe, nu-i așa?

Ea nu știu ce să răspundă. Complimente înaintea prezentărilor? Voia măcar să știe cine era cel care o complimenta, înainte de a răspunde și altfel decât roșind ușor.

Dar el nu terminase!

– Nu aveam de gând să mă căsătoresc, deocamdată nu este nevoie, dar acum că te-am întâlnit, trebuie. Te rog acceptă!

Ea nu-și putu reține chicotitul, deși îl opri cu repeziciune. Cât de scandalos era! Dar de fapt nu o deranjau prostioarele de acest fel. Rânjind, Amanda replică:

– Nu voi face așa ceva. În plus, nu te-ai prezentat cum se cuvine.

El râse puțin prea tare, atrăgând atenția în direcția lor.

– Mă uimești atât de mult, că am uitat de maniere. Sunt Robert Brigston, servitorul dumitale, sclavul dumitale – mă mulțumesc cu orice. Iar dumneata trebuie să fii incomparabila Amanda Locke?

Știa că nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu el fără să fie însoțită, cel puțin nu înainte de a fi dansat împreună. Spera că-și notase numele în dreptul mai multor dansuri. Cu siguranță voia să afle mai multe despre el! Însă deocamdată trebuia să pună capăt acestei prime întâlniri sau măcar să-i dea aparența bunei-cuviințe.

Amanda aprobă din cap.

– Mă duceam să iau ceva răcoritor înainte să mă alătur din nou verișorilor mei. Ai dori să vii să-i cunoști?

– Nu voi profita de această oportunitate, frumoasă domniță. Ru-dele sunt atât de plictisitoare. Ne vedem la dans?

Îi sărută mâna! Și nu fu vorba de un sărut politicos, în care buzele abia ating pielea, ci de unul ferm. Apoi se îndepărtă agale, lăsând-o atât surprinsă, cât și dezamăgită că nu dorise să prelungească întâlnirea conducând-o la verișorii ei.

Dar acum cel puțin avea rezervat un dans cu lordul Robert. Acest lucru înăbuși în fașă sentimentul ei de melancolie și o umplu

de o nerăbdare efervescentă în timp ce se întorcea la Rebecca și Rue, uitând cu totul după ce plecase de fapt.

În timpul celor șase dansuri care urmau, nu se putu concentra deloc asupra partenerilor ei! Îl observă acum pe lordul Robert, care dansa cu alte debutante. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, el îi făcea cu ochiul, aproape provocându-i chicoteli. Era atât de palpitant! Așadar asta pierduse în timpul celorlalte două sezoane, deoarece nu se simțise atrasă de vreun bărbat. Iar în acest an, era vorba de doi bărbați, nu doar de unul! Avea să-i fie greu să decidă care era mai potrivit? Ce gând minunat! Dar asta avea să se întâmple numai dacă accepta provocarea lui Devin...

Apoi îl auzi pe Robert șoptindu-i la ureche:

– În sfârșit te pot atinge.

Ea oftă zgomotos. Nimeni nu-i spusese până atunci ceva atât de provocator. Se întoarse pe călcâie. El îi zâmbi larg în timp ce-i luă mâna și o conduse înspre ringul de dans. Nu ar fi trebuit să-i atingă încă mâna, nu înainte de a ajunge efectiv pe ring. Poate că sărise peste această lecție de etichetă.

Când Robert se întoarse și se așeză în fața ei, în poziția pentru dans, îi trase mâna în spatele lui, pentru o aduce mult prea aproape de el. Sâni ei îi atingeau pieptul! Însă el corectă de îndată „accidentul” și păși în spate, începând dansul în poziția corectă. Făcuse acest lucru în mod deliberat? Cu siguranță că nu.

După câteva piruete, își aplecă fruntea și spuse pe un ton ușor răgușit:

– Miroși divin.

Ea clipi. Acesta cu siguranță nu fusese un compliment potrivit. Dar Robert era tânăr. Poate că nu știa ce se cuvenea și ce nu.

– Cred că ai lipsit de la câteva din cursurile de etichetă, îl certă ea pe un ton glumeț.

El râse.

– E vorba de tine, dulce Amanda. Mă faci să uit de mine.

Cuvintele lui o încântară și-o făcură să roșească ușor. Însă făcu efortul de a îndrepta discuția către subiecte mai potrivite – pentru a afla mai multe despre el.

– Am auzit că ești pentru prima dată la Londra. Tocmai te-ai întors de pe continent? Sau... ești prea ocupat acasă pentru a te aventura atât de departe?

Fuse pe cale să întrebe *tocmai ai ieșit de pe băncile școlii!* Doamne, o răscolea atât de mult, că nu mai putea gândi clar. Acest lucru i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă stânjeniți. Spera ca el să nu aibă optsprezece ani. Nu arăta ca și cum ar fi avut. S-ar fi putut ascunde până atunci într-una din universitățile pe care le preferau tinerii lorzi pentru a-și desăvârși educația.

– Ești foarte curioasă în privința mea, nu-i așa?

Desigur că așa era, dar nu avea de gând să o recunoască.

– De la universitate, atunci?

El râse din nou de manevrele ei evazive.

– Contează unde am fost? Tot ce contează este că acum sunt aici, cu tine.

Sentimentul acela de excitare se întorsese. Unde fuseseră bărbații aceștia în ultimii doi ani? Se gândi că era în regulă dacă deocamdată dorea să păstreze misterul. *Cineva* avea să afle mai multe informații despre el, dându-le apoi drumul în lumea bună. Era un lucru inevitabil.

Câteva momente mai târziu, el spuse:

– Dansul acesta se va sfârși curând. Trebuie să-ți spun că abia aștept să ne întâlnim din nou.

Ea zâmbi.

– Sunt sigură că ne vom întâlni. Este foarte probabil să primești invitații la aceleași petreceri ca și mine.

– Mă gândeam la ceva mai puțin social.

Voia să o curteze!

– Locuiesc la mătușa mea, Julie St. John, atunci când vin în oraș. Îi dădu adresa de pe Arlington Street. Ești bine-venit în vizită oricând.

El scoase un sunet nerăbdător.

– Nu vreau să-ți cunosc rudele, fată dragă, vreau să te cunosc mai bine *pe tine*.

Ea se încruntă, neînțelegând.

– Nu este permisă intimitatea în afara unei logodne, dar la ce te gândeai?

– Vrei să mă faci să-ți fur un sărut chiar aici, pe ringul de dans?

Ea icni și se dădu în spate, îndepărtându-se de el.

El chicoti.

– Nu te tachinează toată lumea? O plimbare în parc ar fi foarte drăguță. Ia-ți cu tine camerista, pe post de însoțitoare.

Capitolul 16

Devin știa că provocarea aruncată Amandei fusese un pariu riscant. Un bărbat ar fi acceptat provocarea, o femeie ar fi găsit numeroase scuze pentru a o refuza. Era evident că Lady Ophelia nu o convinsese încă pe fată să îl lase să o ajute cu lecțiile de călărie sau cu găsirea unor parteneri compatibili. Nici măcar nu știa că se hotărâse să-i facă totuși această favoare Opheliei. Se părea că trebuia să găsească alți candidați pentru Amanda.

Ceea ce începuse ca o distracție, se dovedea a fi o treabă a naibii de grea – cel puțin în cazul de față. Problema era că avea prea mulți admiratori. Probabil că trebuia să o întrebe pur și simplu pe care îi prefera în afara lui Goswick, pentru a reduce lista, dar nu credea că i-ar fi spus. Încă era prea furioasă din cauza celor auzite atunci când vorbise cu soția fratelui ei, era de mirare că acceptase să danseze cu el, darămite să stea de vorbă. Dacă nu ar fi simțit și el un fior de provocare acum, probabil i-ar fi trimis Opheliei un bilet, spunându-i că Amanda era un caz pierdut, la care trebuia să renunțe.

Asta era încă o posibilitate. Două sezoane pierdute, și al treilea nu era nici el departe. Era prea pretențioasă? Căuta ceva anume și încă nu găsisese acel lucru la nici un bărbat? Putea fi o problemă legată numai de titluri, de vreme ce tatăl ei avea unul atât de impunător. Dumnezeu, spera că nu era în căutarea unui alt duce.

Un bal nu era un loc deloc potrivit pentru a investiga mai amănunțit turma de admiratori ai Amandei, nici pentru a găsi pe cineva potrivit pentru Blythe. Cu două treimi dintre tinerii prezenți Devin vorbise deja, dar Amanda dansase cu destui tineri pe care îi vedea acum pentru prima dată. Se dovedea a fi destul de dificil să-i găsească pe acești tineri în timpul în care Blythe era pe ringul de dans, deoarece altfel era lângă el.

Se hotărî să mai încerce o dată și se duse spre masa cu gustări, însă numai câteva cupluri stăteau în preajma acesteia. Aruncă o privire de-a lungul holului. Era gol. Se îndreptă spre balcon. Era prea rece pentru ca ușile să fie deschise larg, însă văzuse oameni care ieșiseră pentru scurt timp pentru a se răcori după prestațiile de pe ringul de dans. Ei bine, și balconul era gol. Toată lumea dansa în afară de el?

– Am sentimentul că mă aștepti pe mine.

Devin se răsuci pe călcâie și o văzu pe Jacinda Brown venind în direcția lui. O văzuse în cealaltă parte a încăperii mai devreme, însă nu o abordase. Fata era prea îndrăzneată pentru gustul lui. Nu se dădea în lături de la câte un flirt ocazional, dar trăgea linie când venea vorba de femei căsătorite sau de cele inocente. Dacă învățase ceva din experiența sa cu Hilary, acela era că femeile inocente vedeau în prietenia lui mai mult decât putea el oferi.

– De fapt speram să am parte de puțin timp singur, replică el.

Ea nu își dădu seama de apropierea lui și se opri mult prea aproape de el.

– Am încercat să o conving pe mama să-l angajeze pe Cupidon să mă ajute sezonul acesta. Îi aruncă o privire fierbinte.

La ce bun, când era atât de directă? Lui Devin îi veni să râdă.

– Probabil ești ultima fată care ar avea nevoie de ajutor.

Ea roși ușor, luând spusele lui drept un compliment.

– Dar nu vreau să aștept până la sfârșitul sezonului pentru a-mi găsi bărbatul. În plus, ar fi distractiv să lucrez cu tine. Nu crezi?

El încercă să nu-i rănească sentimentele cu franchețea sa, însă nu avea timp pentru astfel de flirturi neghioabe.

– Ce fac eu nu este distractiv. Acum, te rog să mă scuzi...

– Mi-e frig! Ea chiar tremura.

– Atunci intră înapoi în casă.

– Dar m-ai putea încălzi tu. Măcar pentru o clipă.

Chiar își petrecu brațele în jurul lui și își lipi trupul de al lui. El fu suficient de surprins de îndrăzneala ei pentru a nu reacționa cu viteza cu care ar fi trebuit. Tocmai de aceea, Mabel Collicott îi privi scandalizată, alegându-și exact acel moment pentru a închide ușile balconului și văzându-i stând în ceea ce părea o îmbrățișare a doi îndrăgostiți.

Însă înainte ca bătrâna doamnă să dea glas concluziilor ei greșite, Devin strigă:

– Domnișoară Collicott, ce sincronizare perfectă! O târî pe Jacinda lângă Mabel. Jacinda mi-a mărturisit că dorește să angajeze o petitoare pentru acest sezon. Tocmai eram pe cale să vă recomand, când a cuprins-o un fior rece. O las pe mâinile dumitale capabile.

Devin reuși să scape, nu însă înainte de a o auzi pe Mabel spunând:

– Și-o fi venit băiatul în fire? Voi vorbi cu mama ta, fată. Știu exact...

Nu auzi mai multe, nu avea nevoie. Complotul pus la cale de Jacinda se întorsese împotriva ei și, spera el, avea să pună capăt intențiilor ei de a-l mai urmări. Ușurat, se întoarse în mijlocul mulțimii, acolo unde Blythe se aștepta să-l găsească, și o făcu tocmai la timp. Lordul Carlton Webb o însoți lângă Devin, cu o înclinare formală din cap. Însă Blythe oftă în timp ce tânărul se îndepărta de ei.

Devin îi aruncă o privire.

– Ce este? Te-a călcat pe picioare? o tachină el.

– Nu. N-a făcut decât să bombăne pe seama vicontelui Altone tot timpul dansului. Nu m-ar fi deranjat – lordul Robert este deosebit de frumos, la urma urmei – dar lordul Carlton nu a avut nimic bun de spus despre el.

Devin ridică dintr-o sprânceană, însă următorul partener al lui Blythe sosi și o luă de lângă el. Îl zări pe Carlton croindu-și încă drum prin mulțime și îl urmări, sperând că nu se îndrepta și el către următoarea sa parteneră. Nu o făcu. Se îndreptă direct către masa cu gustări și luă un pahar cu șampanie. Devin i se alătură și iniție o conversație.

Ceilalți doi tineri cu care vorbise Devin în cursul serii nu dezvăluiseră nimic despre ei și, la fel ca Webb Carlton, fuseseră interesați numai să bârfească pe seama lui Robert Brigston. Nu era surprinzător. Flăcăul era subiectul favorit al zvonurilor, deși bârfele trecuseră de stadiul simplei curiozități de la începutul serii la ceva cu totul diferit acum.

Aparent, gelozia și resentimentele păreau să-și facă de cap prin toată sala de bal. Brigston era prea frumos ca să nu stârnească discuții în rândul tinerelor debutante, dar nu acesta era motivul pentru care ceilalți tineri îl găseau atât de enervant. Cu toții își căutau soții în timpul acestui sezon, dar noul zvon care circula despre tânărul viconte era că el nu părea deocamdată interesat de o căsătorie, și venise la Londra numai pentru a se distra. Totul era foarte bine, dar Devin trebuia să fie de acord că un bal pentru tinerele debutante nu era locul potrivit pentru un tânăr care voia doar să se distreze. Trebuia să afle dacă acest zvon despre Brigston era adevărat, mai ales că o văzuse pe Amanda dansând cu tânărul.

Dar nu de aceea îl urmărise pe Carlton. Spera că acesta se plânse destul lui Blythe și era acum pregătit pentru un nou subiect – el însuși. Devin ar fi trebuit însă să știe mai bine de atât.

– N-am mai auzit niciodată ceva atât de absurd, spuse el de la bun început. Brigston este aici pentru a o cuceri pe Lady Amanda, când nici măcar nu o vrea!

– Lordul Robert Brigston? ceru Devin lămuriri.

– Unde ai fost, amice? Sigur că Brigston, afurisitul de bărbat al zilei.

Devin își păstră expresia neutră.

– Dar de ce ți-a lăsat impresia că nu ar vrea să se căsătorească?

– Nu e o impresie. A spus-o el însuși!

– În această seară?

– Desigur că-n această seară. N-am mai dat cu ochii de el până acum, și sper să nici nu o mai fac vreodată. Și *sper* că Lady Amanda nu se lasă păcălită, deși probabil va fi. A sucit capul tuturor doamnelor cu frumusețea lui. Iar dacă nu vrea să se căsătorească, de ce le farmecă pe toate?

Devin aproape pufni în râs.

– Lasă-mă să ghicesc, poate pentru că *este* fermecător?

Carlton pufni.

– Dacă mă întrebi pe mine, vrea doar să se joace și să adune cucuriri, dar tatăl său a înăbușit asta din fașă atunci când i-a cerut să o câștige pe fata lui Norford.

Acum nu mai era amuzant.

– Speculații lipsite de orice temei, Webb, pe care ai face bine să le păstrezi pentru tine.

Carlton pufni și se îndepărtă. Devin nu știa ce să mai creadă despre bărbatul zilei. Probabil că jumătate dintre tinerii prezenți aici ar fi vrut să rămână necăsătoriți încă puțin, distrându-se înainte de a-și întemeia o familie, dar intraseră în cursa căutării unei perechi la cererea părinților lor. Fii supuși, făceau așa cum li se spusese, indiferent dacă le plăcea sau nu. Se prefăcea doar Brigston că era supus? Nu i se spusese doar să se căsătorească, ci să o facă cu o anume fată, Amanda Locke. Dacă și-ar fi sabotat subtil șansele pe care le avea, i-ar fi putut spune tatălui său că eșuase și ar fi obținut o amânare.

Asta însă doar dacă Webb putea fi crezut, însă tânărul fusese prea pornit și în plus încercase să speculeze, așa că tot ce spusese trebuia privit cu scepticism. Mai ales că era evident că era verde de gelozie,

știind că acum nu mai avea nici o șansă în fața Amandei, nu cu Brigston implicat. Devin nu ar fi fost surprins să afle că noile bârfe fuseseră pornite chiar de către Carlton.

În timp ce se întorcea spre marginea ringului de dans, unde trebuia să o aștepte pe Blythe, Devin îl zări pe omul despre care vorbea toată lumea – cu părul blond tuns scurt, ochi albaștri și o postură relaxată. Stătea singur, privind dansatorii, cu un pahar de șampanie în mână și cu o expresie gânditoare pe chip. Poate că era amețit. Acest lucru ar fi putut explica o parte din noile bârfe.

Devin se opri lângă tânăr, fiind evident că îl întrecea destul de mult în înălțime. Nu spuse nimic. Așteptă să vadă dacă lordul Robert deschidea discuția.

– O mulțime de fete drăguțe din care se poate alege, nu-i așa? spuse Robert Brigston cu nonșalanță, arătând cu capul în direcția cuplurilor care dansau în apropierea lor. Chiar și prietena dumitale e foarte drăguță. E rezervată?

– Rezervată?

– Pentru tine? spuse Robert.

– Ai dori să ieșim puțin afară?

Tânărul lor râse, dar cu o notă de exagerare în voce.

– Foarte bine, rezervată să rămână. Nu este cazul să ne ciondănim din cauza asta.

Știind că tânărul încercase să-l provoace în mod deliberat, Devin spuse pe un ton grijuliu:

– Știi, dacă într-adevăr nu vrei să te căsătorești încă, un astfel de comportament care să-ți ponegrească numele nu e o metodă bună de a evita acest lucru. De ce nu ești sincer cu tatăl dumitale?

Robert oftă.

– Am fost. Nu a folosit la nimic. Dumnezeuule, omule, abia am împlinit nouăsprezece ani. De ce naiba m-aș grăbi să mă leg de cineva? Nu aș fi niciodată fidel soției mele, este prea devreme. Aș face-o la fel de nefericită ca pe mine.

– Este un motiv foarte bun pentru a nu te căsători. Dar nu vorbim despre o soție oarecare, nu-i așa?

– Nu, spuse Robert cu amărăciune. Se presupunea că voi avea timp să gust din plin viața înainte. Tatăl meu a fost de acord, ceea ce face ca lovitura să fie cu atât mai grea. Acum este obsedat, și așa a fost din momentul în care a aflat că fiica ducelui de Norford este încă liberă. O vrea în familie cu orice preț.

– Dar dacă te îndrăgostești de o altă femeie?

Robert își dădu ochii peste cap.

– Cred că sunt îndrăgostit de fiecare fată care îmi zâmbeste. De unde naiba să știu despre dragoste?

– Asta este dorință.

– Nu sunt același lucru?

Devin chicoti.

– Nici pe departe.

Amanda trecu pe lângă ei pe ringul de dans, atrăgându-le amăn-durora privirile. Fusesse o sincronizare proastă.

– Este o frumusețe rară, spuse Robert cu un alt oftat. Nu pot nega asta. Presupun că, dacă tot trebuie să mă căsătoresc, măcar voi obține ceva din toată treaba asta.

Lui Devin nu i se mai părea amuzant. Băiatul vorbea despre împărțitul patului cu Amanda, iar Devin avu pornirea de a-i trage un pumn pentru simplul fapt că se gândise la asta. Ce naiba? Devenise dintr-odată îngerul ei păzitor? Însă era evident că Brigston nu era potrivit pentru ea. Tânărul lord nu avea habar ce dorea de la viață, știa doar că nu-și dorea o soție. Dacă i-ar fi devenit plăcut Amandei, asta ar fi îngreunat mult slujba lui Devin.

– Cred că ai avut totuși ideea potrivită, remarcă Devin.

– Care idee?

– Aceea de a-ți ponegri numele. Dacă într-adevăr nu ai curajul de a-ți înfrunta tatăl, atunci asta este o soluție ingenioasă la dilema ta. Deoarece domnișoara în chestiune are rude care te vor sfâșia în bucăți dacă te joci cu sentimentele ei.

Devin nu avea habar ce ar fi făcut rudele Amandei. Amenințarea aceasta fusese de fapt din partea lui.

Capitolul 17

Amanda nu-și dăduse seama că dădea din picior cu nerăbdare. Muzica începuse cu câteva momente în urmă, iar următorul ei partener de dans întârzia. Cine îndrăznește să o facă să aștepte? Renunță să se mai întrebe și răsfoi carnețelul de dans. Devin. Își trecuse numele de două ori!

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea dacă el și companionul său mai stăteau acolo unde îi văzuse mai devreme. Nu mai erau acolo, însă dădu cu ochii de Blythe Pace care era condusă spre ring, dar nu de către Devin. Oftă în sinea ei. Poate trebuia să le spună însoțitorilor ei că voia să plece acasă. Fusesse o noapte lungă. Balul era oricum pe sfârșite. Aproape se hotărâse să accepte provocarea lui Devin, lucru pe care probabil avea să-l regrete, așa că avea nevoie de mai mult timp de gândire înainte de a vorbi cu el. Dar sperase că avea să mai poată sta de vorbă cu Robert înainte ca seara să ia sfârșit.

Auzise noile zvonuri care circulau pe seama lui, desigur. Partenerii ei de dans, fiecare dintre aceștia, avuseseră grijă să-i spună că vicontele nu venise la Londra pentru a se căsători, ca ei. Nu că asta ar fi făcut vreo diferență, odată ce el s-ar fi îndrăgostit de ea. Bărbații din familia ei fuseseră cu toții celibatari convinși înainte să se îndrăgostească de femeile care le erau acum soții. Dar nu era obișnuită cu cineva atât de îndrăzneț ca Robert, și nu era sigură dacă acesta o tachinase doar sau fusesse serios. Tipul acela de îndrăzneală îi era caracteristică unui libertin. Dar Robert era cu siguranță prea tânăr pentru a fi un desfrânat. Cu toate acestea, toți libertinii începeau de undeva, nu era așa?

Invitația lui la o plimbare tainică prin parc o făcuse să acorde acestor gânduri o mai mare atenție decât ar fi făcut-o altfel. O plimbare, așa cum sugerase Kendall, cu un lacheu sau însoțiți de Ophelia, era perfect acceptabilă. În schimb, în timp ce o cameristă era o însoțitoare potrivită pentru aproape toate situațiile, cu siguranță nu era astfel atunci când venea vorba de întâlnirea cu un bărbat. La urma urmei, o cameristă de încredere ar fi păstrat secrete dacă i s-ar fi cerut, iar o plimbare secretă cu numai o cameristă în urma lor ar fi fost o ocazie perfectă pentru ca un tânăr să fure câteva sărutări! Robert chiar spusese că avea să o facă!

Da, era delicios de frumos și de captivant, dar o făcuse să se simtă inconfortabil de câteva ori, iar ei nu-i plăcuse asta. O altă discuție cu el ar fi clarificat lucrurile, iar până atunci nu avea să-l elimine de pe lista de posibilități. Însă între timp stinghereala resimțită o făcuse să-l considere pe Kendall mai potrivit decât Robert. Era frumos, fermecător și un adevărat domn, iar ea nu se îndoia că avea să fie bine primit de familia ei. Nu putea spune același lucru despre Robert – cel puțin nu încă.

Devin sosi în cele din urmă și-i întinse brațul pentru ca ea să-l așeze pe al ei în îndoitura brațului său. Când ea nu făcu acest lucru, el rânji, făcând-o să-și dea seama că el transforma și acest dans într-o altă provocare.

Poate că el era cel potrivit pentru a o ajuta să urce din nou în șa, dar asta însemna că trebuia să aibă și mai multe contacte cu el, iar asta o făcea să se întrebe dacă putea face față acestor întâlniri fără să-și piardă de fiecare dată cumpătul. Acum era un moment foarte bun pentru a afla asta, așa că nu menționează întârzierea lui și chiar îi zâmbi ușor înainte să-și pună degetele pe brațul lui.

Toleranța ei fu pusă la încercare în momentul în care el îi luă mâna pe ringul de dans și începu să valseze cu ea.

– De ce nu ți-a aranjat tatăl tău o căsătorie?

Întrebarea era mult prea personală, așa că ea răspunse neutru:

– Deoarece mi-a promis că nu o va face.

– Da, dar de ce?

Și spunea că ea era insistentă? Trebuia însă să-și exerseze răbdarea, un mijloc pentru a-și atinge scopul, așa că, în loc să-i spună să-și vadă de treburile sale, se hotărî să-i spună adevărul.

– De câteva ori în ultimii doi ani aproape că mi-am dorit să nu-mi fi promis acest lucru, deși probabil eram doar nerăbdătoare și sătulă să îmi aștept adevărata dragoste. Tatăl meu s-a căsătorit din dragoste și nu vrea mai puțin de atât nici pentru mine, nici pentru Rafe. Desigur că nu m-ar lăsa să aleg pe cineva complet nepotrivit, dar nu este deloc îngrijorat că aș putea-o face. A avut încredere în fratele meu și are încredere că și eu voi face alegerea potrivită.

– Iar tu nu te poți hotărî.

Ea simțea cum îi creștea furia.

– Nu este vorba despre asta. Primul meu sezon a fost o pierdere de vreme în ceea ce privește găsirea unui soț, deoarece mi-am petrecut timpul fiind geloasă pe Ophelia, care debutase și ea odată cu mine, și fiind sigură că toți bărbații erau deja îndrăgostiți de ea. Așa că i-am ignorat pe toți.

– Și anul trecut?

Ea își strânse buzele.

– Anul trecut am urmat sfatul fratelui meu de a mă relaxa și distra. Poate că l-am luat prea literal. Înainte să-mi dau seama, sezonul a luat sfârșit, iar eu tot nu eram îndrăgostită.

Devin o privi gânditor.

– Vrei așadar să spui că acesta este primul sezon în care iei în serios afacerea asta cu măritișul?

– Ei bine, nu aș spune astfel, dar da. În privința *asta* nu am nevoie de ajutorul tău, așa că nu trebuie să faci vreo faptă bună cu mine. Dar sunt curioasă. Cum ai ajuns să faci pe Cupidon?

El chicoti.

– Nu trăgând săgeți cu arcul!

Spre uimirea ei, Amanda izbucni în râs.

– Nu? Și eu care credeam că trebuia să ai vreun arc ascuns pe undeva prin încăpere. Dar, serios acum, cum faci să știi cine cu cine se potrivește?

– Metodic. La început, trebuie să cunosc interesele ambelor părți. Uite, să te luăm pe tine, de exemplu...

– Nu, să nu o facem. Dar ce are asta de-a face cu tot restul? Sau te referi de fapt la ce găsesc eu, sau mai degrabă celelalte cliente ale tale, interesant la tinerii lorzi?

– Nu, vorbesc despre ceea ce te interesează *pe tine*. Ce-ți place ție să faci. Apoi voi afla care dintre admiratorii tăi are aceleași interese.

– Nu mă mai lua pe mine drept exemplu. În plus, mă îndoiesc că vreunuia dintre tinerii aceștia îi place să brodeze!

– De fapt...

O tachina doar. Amuzamentul din ochii lui, precum și zâmbetul său o făcură să înțeleagă acest lucru, și Amanda se trezi râzând din nou.

– Nu-mi vine să cred!

– Ce-ți mai place în afară de broderie?

De data aceasta nu-i mai aminti că nu era pețitorul ei, ci era doar enervată că nu părea să găsească răspunsul la o întrebare atât de simplă.

– Trebuie să mă gândesc puțin la asta – dacă am discuta, de fapt, despre mine.

– Nu, nu trebuie. De exemplu, îți place să dansezi.

– Nu-mi place, de fapt.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci ce faci aici?

Ea rânji.

– Glumești? Aici se leagă căsătoriile.

– *Touché*. Crichetul?

– Îl ador – de fapt îmi place să-l bat pe fratele meu.

– Ești competitivă, așadar?

– Nu prea, doar cu el.

– Rivalitate frățească? Clătină din cap. Nu este o pasiune tipică, așa că să mergem mai departe...

– Oprește-te! Îl privi dezaprobator. Nu sunt un exemplu prea strălucit, și mi-ai satisfăcut deja curiozitatea.

– Știi, Amanda, nu poți evita o favoare doar refuzând-o verbal. Te-am luat deja sub aripa mea, ceea ce înseamnă că vei avea parte de ajutorul meu indiferent de preferințele tale.

– Pe naiba!

– Așa că mai bine mi-ai spune dacă vreunul din tinerii prezenți aici astă-seară îți place în mod deosebit – sau este încă lordul Goswick principala ta opțiune?

Ea își strânse buzele. El ridică dintr-o sprânceană în direcția ei, dar apoi rânji, trăgând propriile concluzii.

– Goswick este, așadar, iar tu știi unde este ferma mea. Vei râde de ezităările tale, odată ce reușesc să te pun înapoi în șa.

– Iau acest lucru în considerare.

– Am avut senzația că o vei face.

Ea scrâșni din dinți la auzul tonului său plin de îngâmfare. El știuse că avea să accepte, deoarece transformase totul într-o provocare. Nu se putu abține să nu adauge:

– Am spus că mă gândesc la asta, nu că m-am hotărât deja. Până acum nu am regretat că nu călăresc. Tatăl meu are o mulțime de trăsură și calești la Norford, așa că prefer să călătoresc pe o banchetă confortabilă. Dar te-ai făcut înțeles...

Cuvintele ei se pierdură. În ochii lui de culoarea ambrei apăru pe dată o sclipire jucăușă și un zâmbet ușor îi curbă buzele. Mâinile lui îi strânseră puțin mai mult talia și mâna. Ea inspiră sonor, și pulsul i-o luă razna. Ce naiba era senzația aceea pe care o simțea în stomac? Fața și gâtul i se încălziră, deși nu se simțea stânjenită de nimic.

Își dezlipi ochii de la el. Oare ce se întâmplase?

„Gândește! Nu, nu te gândi la asta, gândește-te la altceva!”

– Cum adică? spuse el.

Ea se agăță aproape cu disperare de întrebarea lui, însă își ținu privirea departe de a lui în timp ce-i răspunse:

– M-ai convins să încerc. Dar cum va funcționa, dacă toată lumea spune că tu crești cai de curse? Poate că-mi pace să pariez la curse, dar nu mă văd călărind un asemenea cal.

El nu-i răspunse de îndată, ceea ce-i ridică din nou privirea către el, iar Amanda văzu că de fapt îl surprinsese.

– Mergi la curse?

Ea nu se supără să răspundă, de vreme ce se distra.

– Da, merg cu mătușa Julie atunci când sunt în oraș.

El o privi neîncredător.

– Nu te-am văzut niciodată, și eu nu ratez prea multe curse.

– Pai sigur că nu ne-ai observa pe noi. Privim cursele stând confortabil în trăsura mătușii mele, iar ea trimite un lacheu pentru a face pariurile. Este singura situație în care îi place să parieze, iar eu sunt de acord, este foarte palpitant când câștigă calul ales de noi.

– Alegi adesea calul câștigător?

– Mai des câștig decât pierd!

– Mă uimești. Este o pasiune pe care nu m-aș fi așteptat să o întâlnesc în cazul unei tinere domnișoare.

– De ce nu? Pariem la whist, la crichet, deși nu este nici pe departe la fel de distractiv ca pariatul la cursele de cai. Dar știi, nu m-aș fi gândit la asta ca fiind o pasiune a mea, poate pentru că nu am fost niciodată la curse înaintea primului meu sezon londonez. Dar să revenim la ce mă preocupă, ai un cal potrivit pentru lecțiile de călărie?

– M-am ocupat deja de asta. Am trimis după calul potrivit în Lancashire.

Asta o făcu să se simtă iritată. Fusese atât de sigur că avea să-i accepte propunerea, că trimisese după cal înainte ca ea să confirme?

– Ei bine, dacă nu funcționează, rămâne Robert Brigston, care mi-a atras atenția în această seară. Iar *el* nu îmi cere să călăresc.

Dezaprobară lui fu imediat evidentă. Amanda chiar îl simți crispându-se. Însă spuse, pe un ton destul de plictisit:

– Arată la fel de tânăr precum este, proaspăt ieșit de pe băncile școlii. Ești sigură că vrei să-l cunoști mai bine?

– Păi este foarte frumos.

– Este un criteriu important pentru tine?

– Nu neapărat, înseamnă doar că nu voi fi indiferentă în timp ce ajung să-l cunosc.

– A fost asta parte a problemei tale? Te plictisesc admiratorii tăi?

Era puțin prea bun la a-și da seama de cum stăteau lucrurile. Întrebarea lui nimerise exact la țintă. Nu, Robert nu o plictisise, nici Kendall. De fapt nu fusese plictisită nici un moment nici în prezența lui Devin, deși *el* nu era una din posibilități, așa că nu conta.

Scoase un sunet dezaprobat.

– Încă vrei să-ți faci fata bună? Nu te aștepta să cooperez, când ți-am cerut să încetezi.

– Îți pot spune de pe acum că Brigston nu ți se potrivește.

– Ai ascultat bârfele care circulă pe seama lui? ghici ea. Știi că este prea tânăr pentru a fi un libertin, dar chiar dacă acesta este scopul său, nu este un motiv suficient de bun pentru a-l scoate de pe listă – nu încă.

– Sigur că este.

Ea chicoti.

– Nu, nu este. Sunt familiarizată cu libertinii, îi am în familie – i-am avut, de fapt. Chiar și fratele meu, Rafe, a vrut să încerce libertinajul înainte de a se căsători. Iar vărul meu, Rupert, despre el nu se poate spune că a încercat doar! A fost un adevărat vânător de fuste, dar și el s-a căsătorit anul acesta. Rămâne astfel numai fratele lui, Avery, deși nu sunt sigură că el intenționează să-i calce fratelui său pe urme. Nu este tocmai un subiect potrivit pentru o discuție cu un verișor.

– Dar este potrivit pentru o discuție cu mine?

Ea reuși să nu roșească.

– Îți explic de ce sunt familiarizată cu libertinii și de ce nu cred că lordul Robert este unul dintre ei. Cred că mai degrabă încearcă să pară deochet. Restul bârfelor nu sunt decât forme ale geloziei duse la extrem.

– Fie că încearcă să devină un libertin, fie încearcă doar să pară mai îndrăzneț pentru a impresiona domnișoarele, adevărul este că băiatul nu intenționează să se căsătorească și vrea să facă tot posibilul pentru a evita acest lucru. Chiar vrei să te încurci în ițele lui?

Dansul luă sfârșit. După câte se părea, Devin nu voia un răspuns la ultima lui întrebare care încă-i stăruia în minte, ci mai degrabă voia să o avertizeze încă o dată, așa că, lăsând-o lângă verișorii ei, îi spuse:

– Brigston caută scandalul și te va târî și pe tine odată cu el dacă nu păstrezi distanța. Chiar vrei ca tatăl tău să pună piciorul în prag și să te ducă acasă când sezonul abia a început?

Amanda icni, în timp ce fața i se aprinse din cauza roșetii. Nu se îndoia deloc de faptul că Devin spusese aceste lucruri suficient de tare pentru ca Rupert să audă!

Capitolul 18

La sfârșitul acestei nopți lungi, Devin spera cu adevărat că nu trebuia să mai participe la prea multe baluri înainte să le găsească soți perfecti Amandei și lui Blythe.

– Ești obosită? o întrebă el pe Blythe în drum spre casă.

– Deloc! replică ea cu însuflețire. A fost atât de distractiv în seara asta! Crezi că lordul Oliver m-a găsit atrăgătoare?

– Îți place de el?

Ea rânji.

– Îmi place. Odată ce am început să vorbim, nu ne-am mai putut opri. Mă tem doar că nu este suficient de bogat pentru a satisface pretențiile fratelui meu. Este? Ce știi?

– Familia Norse are buzunarele destul de pline, da. Nu-ți face griji, William va fi mulțumit câtă vreme ești *tu* mulțumită. Fericirea ta este importantă pentru el.

– Atunci Oliver este perfect! Abia aștept să ajungem acasă și să-i povestesc lui Will despre el.

Se părea că Oliver Norse era favoritul principal al lui Blythe, deși bărbatul încă spera să o poată cuceri pe Amanda. Dar toți tinerii celibatari erau interesați acum de Amanda, însă numai unul putea fi norocosul care să o câștige, ceea ce i-ar fi lăsat pe ceilalți dezamăgiți, dar încă disponibili.

Ar fi trebuit să-i spună Amandei că Brigston îi mărturisise că era forțat de tatăl lui să se căsătorească cu ea, dar se temea că ea ar fi găsit acest lucru încurajator. Probabil că ar fi făcut-o, prostuța. Fusesse atât de grăbită să-l apere pe Brigston de răutatea bârfelor care circulau pe seama lui.

Căuta iubirea, așadar era o romantică. Părea să creadă că iubirea putea depăși orice obstacol, chiar și cel reprezentat de un libertin. Totul era foarte bine, și cine putea afirma că Robert Brigston nu se putea îndrăgosti de ea? Însă tânărul chiar dorea să experimenteze viața și probabil urma să o facă, indiferent dacă avea sau nu o soție. Asta ar fi pus capăt căsătoriei fericite a Amandei. De ce să curteze un dezastru inevitabil, când Goswick ar fi fost un soț foarte potrivit, iar ea îl plăcea deja, și nu mai lipsea decât să învețe să călărească din

nou pentru a-i cuceri inima? Simplu, garantat și fără nici un scandal inutil atașat numelui ei.

Nu, Devin nu simțea nici cea mai mică urmă de remușcare că se asigurase că familia Amandei avea să intervină și să o țină departe de Robert Brigston. Judecând după încruntarea apărută pe chipul lui Rupert St. John atunci când Devin o însoțise la locul ei, Amanda avea să aibă parte de o discuție chiar în acea seară. Pentru a fi sigur, avea să-i trimită un bilet lui Lady Ophelia dimineată, avertizând-o că interesul Amandei s-ar putea îndrepta într-o direcție periculoasă.

Mai bine să audă asta de la familia ei decât de la el. Avea să-i fie oricum greu să aibă de-a face cu ea dacă refuza în continuare să coopereze. Nu voia să îi lase impresia că se alăturase și *el* haitei de bărbați geloși.

Sigur că nu era gelos. Desigur, simțise o oarecare atracție față de ea atunci când dansaseră, din cauza cuvintelor ei nechibzuite. „Prefer să călătoresc așezată pe ceva confortabil.” Avea oare vreo idee despre imaginea pe care aceste cuvinte o evocau în mintea unui bărbat? Sigur că nu. Era inocentă, și nu era prima oară când el dorea o femeie pe care nu o putea avea.

După ce le lăsă pe Blythe și pe camerista acesteia acasă, intră să stea puțin de vorbă cu William înainte să meargă și el acasă. Dar acesta nu se întorsese încă, în ciuda orei târzii. Așa că Devin îi aminti lui Blythe să-i spună lui William să o însoțească la plimbarea de a doua zi, în Hyde Park. Era o oportunitate excelentă pentru ea de a întări cunoștințele făcute în acea seară și era posibil să-l vadă din nou pe Oliver Norse, așa că iubirea putea înflori între ei în mod firesc, fără nici un ajutor din partea lui Cupidon.

Birjarul familiei Pace îl duse repede pe Devin pe Jeremy Street, traficul de la ora aceea fiind aproape inexistent. Însă de îndată ce Devin ieși din trăsură, bărbatul îi strigă:

– Aveți grijă, domnule, ceva blochează drumul spre ușa dumneavoastră.

Devin văzu obstacolul și clătină din cap. La prima vedere, părea o grămadă mare de gunoi, dar observă niște picioare ieșind în afară. Un bețiv? Cineva care leșinase în fața casei familiei Baldwin? Se apropie pentru a investiga. Birjarul îl întreabă dacă avea nevoie de ajutor.

Devin se aplecă și îl întoarse pe bețiv cu fața în sus, apoi icni. Fără să privească în spate către birjar, strigă:

– Adu un doctor, doctorul familiei, dacă știi cine este, sau *orice* doctor. Numai grăbește-te!

Devin își recunosc cu greutate prietenul, care fusese bătut cu sălbăticie. Sângele îi acoperea fața și se împrăștiase pe jachetă și haină.

– Will! spuse Devin, scuturându-i cu blândețe umărul. Ce Dumnezeu s-a întâmplat, Will?

Însă William nu răspunse. Devin își puse palma pe pieptul lui și fu oarecum ușurat să-i simtă bătăile inimii. Unde naiba era trăsura unchiului lui Devin, pe care o împrumutase Devin pentru această seară? Cu siguranță că birjarul lui Donald nu l-ar fi lăsat pe William în această stare, în fața casei.

Devin îl ridică cu grijă pe Will în brațe, temându-se că putea avea oase rupte, și îl cără în interiorul casei. Servitorii dormeau la ora aceasta, așa că nu-l ajută nimeni să-l care până la etaj. Știa însă că servitorii aveau să se trezească în curând, deoarece câinii Lydiei îi simțiseră sosirea și lătrau în loc să-l salute. Nu observă însă că lăsa în urmă o dâră de sânge, însă câinii o văzură.

Trecând pe lângă ușa dormitorului unchilor săi, strigă:

– Unchiule, am nevoie de ajutor!

Devin îl duse pe William în dormitorul de oaspeți și îl puse pe pat, apoi se întoarse și aprinse o lampă. Lydia intră bombănind, încă punându-și halatul peste cămașa de noapte, însă icni când lumina umplu camera și văzu cine era întins pe pat.

Se grăbi spre pat, apoi dădu înapoi, icnind din nou.

– Este prietenul tău, William? spuse ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeu, a încercat cineva să-l ucidă?

Donald intră și el în cameră.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Devin clătină din cap. L-am găsit întins lângă trepte, căzut grămadă, iar trăsura ta nu-i nicăieri. A luat-o în seara asta, nu?

– Da, a plecat la scurt timp după ce sora lui l-a lăsat aici și a plecat împreună cu tine.

– Deci din câte știm se poate să fi zăcut acolo întreaga seară!

– De fapt am auzit câinii lătrând acum o jumătate de oră, spuse Donald. Nu am văzut însă nimic când m-am uitat pe fereastră, dar mărturisesc că mă uitam după o trăsură, nu după cineva aflat în fața ușii.

Lydia era îngrijorată din cauza tonului furios pe care vorbea Devin, așa că încercă să-l liniștească.

– Va fi bine. Încă respiră. Se uită din nou spre William, pentru a fi sigură. Da, încă respiră.

– Nu a reușit nici măcar să ajungă la afurisita de ușă! Lydia se grăbi să ocolească patul și-și puse brațul în jurul umerilor lui Devin, îmbrățișându-l.

– Știu că este prietenul tău și că îl iubești ca pe un frate. Vom afla mâine ce s-a întâmplat, dar acum avem nevoie de un doctor...

– Am trimis deja după unul.

– Atunci să-l curățăm puțin cât timp așteptăm. Tu și Donald dați-i jos haina, până aduc eu niște apă.

Reușiră doar să-i scoată lui William brațele din mânecile hainei și îl lăsară așa, deoarece gemu de durere atunci când îl mișcară. Jacheta era mult mai strâmtă, așa că o lăsară în pace.

– Cred că va trebui să tăiem restul hainelor, altfel nu vom ști cât de rău este rănit, spuse Lydia cu grijă, întorcându-se cu apă proaspătă. Am o foarfecă în camera mea, mă întorc imediat.

Devin nu spuse nimic. Se uita ținută la ceva ce unchiul și mătușa lui nu văzuseră încă – pata udă și întunecată care se vedea în partea de jos, în dreapta, pe jacheta lui William. Abia o observase și el, din cauza materialului negru al jachetei.

De îndată ce Lydia ieși din dormitor, rupse cămașa lui William și o trase în lături. În partea de jos a trunchiului avea două răni, ca și cum cineva s-ar fi strecurat prin spatele lui și l-ar fi înjunghiat cu un cuțit. Acum lui Devin îi era teamă să-l mai miște pe Will, chiar și pentru a vedea dacă mai are și alte răni pe spate. Dumnezeuule, William nu rănise pe nimeni în viața lui. Cine ar fi putut să-i facă așa ceva?

– Nu arată prea bine, spuse Donald, care stătea lângă Devin.

Lydia se întoarse în cameră, spunând:

– Cred că am auzit o trăsură oprindu-se în fața casei.

Devin nu-și ridică privirea, spunându-i doar:

– Am găsit două răni de cuțit, s-ar putea să fie mai multe.

Ea se întoarse de îndată.

– Mă duc să-l aduc pe doctor imediat.

Doctorul, care locuia numai la câteva case distanță, nu-l cunoștea pe William; era însă cel mai apropiat medic pe care îl cunoștea birjarul. Părea destul de competent, însă manierele sale erau potrivite mai degrabă pentru un antreprenor de pompe funebre decât pentru

un doctor. Petrecu aproape două ore curățând, pregătind, cosând și bandajând rănilor lui William, și nu părea foarte optimist atunci când termină.

– Nu are oase rupte, dar a pierdut mult sânge. Dacă trece peste noaptea asta, ar putea trăi. Rugați-vă să nu facă febră. Dacă apare vreo infecție, vă puteți lua rămas-bun de la el.

Dacă Devin i-ar fi spus ceva în acel moment, nu ar fi fost deloc ceva cuviincios. Donald înțelese acest lucru și îl conduse pe doctor repede afară din cameră. Atunci când Devin urma să trimită după Blythe, dimineață, avea să-i spună să-l aducă și pe medicul familiei cu ea.

– Stau eu cu el, dacă vrei, spuse Lydia din pragul ușii.

– Nu, mă poți înlocui dimineață, sau o poate face Blythe. Va fi foarte supărată să-l vadă așa.

– I-ai trimis vorbă?

– A avut o seară extenuantă și probabil a adormit repede. Nu are ce să facă aici în noaptea asta.

Lydia dădu din cap și intră în cameră pentru a-l îmbrățișa din nou pe Devin, așezat într-un scaun lângă patul în care zăcea William.

– Va fi bine. Este un tânăr sănătos. Nu există nici un motiv să nu se refacă, acum că doctorul l-a îngrijit.

Ce se întâmplase și mai ales de ce? În ce naiba se băgase William?

Capitolul 19

– Cum a fost balul?

Devin clipi și se ridică brusc. Prietenul lui avea un ochi deschis, cel puțin pe jumătate deschis, și se holba la el. Celălalt ochi avusese nevoie de câteva copci în colț, așa că fusese acoperit cu un petec și apoi bandajat.

Revenindu-și după somn, Devin spuse pe un ton în care se simțea uimirea:

– Ești aproape mort și tot ce te interesează este afurisitul de bal?

– Arăt probabil ca naiba, dar nu sunt pe moarte. Doare rău, totuși.

– Ai pierdut mult sânge.

– De la ce? întrebă William, pipăindu-și bandajul de pe ochi. A fost doar o bătaie. Nu mă așteptam, dar afurisitul acela a spus că trebuie să dovedească ceva.

– Ce să dovedească?

– Că singurul mod de a-mi plăti datoria este să o fac la timp. M-a bătut destul de rău, să țin minte pe viitor.

– Ai fost aproape ucis din cauza unei datorii? exclamă Devin. De la cine naiba ai împrumutat bani?

William oftă.

– De la același individ de la care am împrumutat la sfârșitul verii, pentru garderoba lui Blythe. Am primit numele lui de la lacheul meu, care a spus că individul nu avea nevoie de garanții, ca banca, și a avut dreptate. Nu am avut nici un necaz cu datoria aceea. Am plătit-o. Așa că luna trecută, înainte de începutul sezonului, m-am dus din nou la el să mai împrumut câteva lire pentru zestrea lui Blythe. Însă unul din bătaușii lui a venit acasă ieri, cerând plata unei rate a împrumutului. Nu a trecut nici măcar o lună! Dar pretinde că mi s-ar fi spus că un împrumut mai mare cere o rată mai mare și plătibilă mai devreme. Nu-mi amintesc să mi se fi spus așa ceva.

– O înscenare? Sunt niște escroci?

– Încep să mă întreb și eu asta. Dar care naiba e scopul unui împrumut, dacă trebuie să returnez banii de îndată? Dacă aș fi știut, nu aș mai fi făcut încă unul.

Devin ridică capul lui William și-i oferi acestuia câteva înghițituri dintr-un pahar cu vin roșu.

– Ar fi trebuit să vii întâi la mine. Nu ar fi trebuit să apelezi nicio dată la un cămătar care nu are niște reguli precise.

– Nu ai fi avut atâtea bani, nu fără să vinzi jumătate din stocul de armăsari de prăsilă, ceea ce ar fi dăunat noii tale ferme, și eu nu aveam de gând să împrumut bani de la unchiul tău.

– Nu sunt atât de strâmtorat, Will. Am și alte bunuri în afara fermei.

– Bunuri despre care n-ai pomenit până acum?

Devin ridică din umeri.

– Am moștenit ceva de la mama mea, bani pe care i-am folosit pentru noua fermă...

– Da, știu.

– Dar a fost și o casă, pe care nu o vreau. Nu m-am ocupat încă de ea.

– Ah, mama ta, spuse William cu grijă. Doar nu o urăști încă pentru că a murit? E o reacție normală pentru un copil, dar ar fi trebuit să o depășești...

– Abia mi-o amintesc.

Era o minciună, dar Devin nu vorbise niciodată despre mama lui cu altcineva în afară de unchiul său, și nu avea de gând să înceapă acum. Mai mult, nu credea că William ar fi înțeles. Genul acela de furie provocată de durere pe care o simțea de câte ori își amintea de mama lui – de ceea ce făcuse și ce i se făcuse acesteia – nu putea fi depășită. Cu siguranță nu dispăruse, ci părea să i se fi încrustat în suflet.

Însă William era un tip înțelegător și nu-l presă. În schimb, spuse:

– Ei bine, nu vei vinde nimic pentru *mine*. În plus, asta este doar problema mea, și este una temporară. Odată ce Blythe este căsătorită, voi împrumuta de la soțul ei și-i voi înapoia banii de îndată ce-mi voi găsi și eu o soție bogată.

– Ceea ce ar fi trebuit să faci de la bun început, în loc să încerci întâi să o căsătorești pe ea.

– Este vorba de sincronizare, Devin. Îmi căutam o soție înainte ca ea să împlinească optsprezece ani, dar nu am avut noroc. Ar fi trebuit să-ți cer ajutorul cu *asta*, dar nu am crezut că va fi atât de greu să găsesc soția bogată pe care o doream. Am întâlnit câteva domnișoare cu care aș fi fost onorat să mă căsătoresc, pe una chiar am plăcut-o mult, dar erau la fel de sărace ca mine.

– Știi pe cineva care ți-ar plăcea, spuse Devin. Ar fi trebuit să ți-o prezint mai devreme, dar păreai atât de hotărât să o vezi întâi căsătorită pe Blythe, încât m-am temut că ai lăsa să treacă această oportunitate pentru tine.

– Probabil ai dreptate. Dar acum că Blythe are optsprezece ani, nu îi pot cere să aștepte. Știi că pentru un bărbat nu contează ce vârstă are atunci când se însoară, însă pentru o tânără este un lucru important. Nu știe cât de strâmtorați suntem de fapt, și nici nu vreau să știe. Nu vreau să accepte prima propunere doar pentru a mă ajuta, nu când s-ar putea să nici nu-i placă de respectivul tânăr. I-ai face așa ceva surorii tale, dacă ai avea una?

– Te-ai împrumutat ca să o pregătești pentru sezon. Primește zilnic invitații. Planul tău este pus deja în mișcare. De ce ai înrăutățit lucrurile împrumutând și mai mult?

– Este nevoie de zestre pentru ea. Nu o pot căsători fără să aibă nimic.

– Multă lume face exact așa în zilele acestea. Zestrea și-a pierdut importanța cam în același timp cu căsătoriile aranjate. Despre asta e de fapt vorba cu toate sezoanele, sunt un mijloc prin care tinerii se întâlnesc pentru a lua propriile decizii.

– N-o pot lăsa fără zestre, chiar dacă nu mai este necesară. Trebuie să simtă că aduce ceva în cadrul căsătoriei.

O astfel de mândrie simplă era greu de contrazis.

– Cât ai împrumutat?

– Nu mult, doar câteva sute de lire.

Devin clătină din cap.

– Va trebuie să înapoiezi banii. Nu merită să ai de-a face cu oameni care sunt în stare să-ți facă așa ceva.

William își închise ochiul, oftând.

– De acord. Chiar nu am crezut că s-ar putea întâmpla așa ceva.

– Când ai fost înjunghiat? Înainte sau după ce ți-au făcut fața praf?

– Înjunghiat? Puțina culoare care revenise în obrajii lui Will după paharul de vin dispăru din nou. Nu-mi amintesc de asta, dar se poate să se fi întâmplat în timp ce eram lovit. Nu au nici un motiv să încerce să mă omoare. Nu și-ar recupera banii dacă ar face-o.

– Cu toate astea, ai fost înjunghiat de două ori în partea de jos a abdomenului și, din câte se pare, din spate.

– Bătăușul cămătarului n-a ajuns în spatele meu decât atunci când m-a aruncat în stradă.

– Se poate să te fi durut prea tare ca să mai simți ceva? Întrebă Devin.

– Aș fi putut fi călcat în picioare de o hoardă de cai și nu m-aș fi simțit mai rău decât mă simțeam deja. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat după ce i-am spus birjarului să ne ducă odată din cartierul acela. Îmi aduc aminte că m-am prăbușit cu fața înainte în trăsură și probabil că am leșinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram întins undeva jos, pe pământ. Îmi amintesc că m-am ridicat și am rătăcit amețit pe străzi pentru un timp, apoi probabil că am leșinat din nou. Probabil că un hoț din vecinătate m-a văzut părăsind casa cămătarului și s-a gândit că am buzunarele pline. Sau poate am părut o țintă ușoară, bătut cum eram.

– Dar unde era birjarul lui Donald când s-au întâmplat toate acestea? Cum ai ajuns înapoi aici? Ai mers pe jos? Și unde este acum trăsura?

William clătină din cap.

– Nu știu, dar nu mă îndoiesc că astfel de lucruri se întâmplă mereu în partea aceea de oraș.

– *Ai fost jefuit?*

William păru să încerce să râdă, dar se opri repede.

– Jefuit de ce? Buzunarele mele erau deja goale. Îi dădusem tot ce aveam la mine cămătarului. Să fi fost înjunghiat pentru niște bani, iar atacatorul să nu se fi ales cu nimic? Asta e partea bună a lucrurilor, oare? Da, presupun că asta este.

Devin nu ar fi putut-o numi partea bună, dar tentativa de jaf era singura explicație care părea să aibă vreo logică. O trăsură elegantă, cu stemă, ar fi atras atenția într-o zonă împânzită de hoți. Unul dintre ei ar fi putut sări în spatele trăsurii, așteptând până când aceasta ajungea pe o stradă pustie, scăpând apoi de birjar, intrând în trăsură și găsindu-l pe William leșinat pe podea. Furios la descoperirea buzunarelor lui goale, l-ar fi putut înjunghia pe Will, aruncându-l afară din trăsură înainte să fugă cu ea.

Birjarul lui Donald confirmă acest scenariu când se întoarse acasă, puțin după ivirea zorilor. Le spuse lui Devin și lui Donald că fusese surprins din spate și aruncat jos de pe capră, spărgându-și capul, așa că petrecuse cea mai mare parte a nopții leșinat în stradă. Dar cel puțin găsise trăsura lui Donald pe drumul de întoarcere. Fusese abandonată într-o parte mai bună a orașului, acesta fiind probabil singurul motiv pentru care nu o luase altcineva. *Asta*, se gândi Devin, era singura parte bună a întregii nopți.

Capitolul 20

În ziua de după balul familiei Hammond, Amanda era încă furioasă pe Devin Baldwin și pe gura lui mare. Fusese un armistițiu scurt, dacă putea fi numit astfel. Nu avusese de îndurat o singură predică din cauza celor spuse de el special pentru a fi auzite de către verișorul ei, ci patru! Nu avusese nici un drept să o avertizeze cu privire

la târârea numelui ei într-un scandal de către Robert Brigston, doar pentru că refuzase să-i ia sfatul în serios.

Rupert îi ținuse predica în drum spre casă.

– Sunt de acord că poate nu ai auzit bârfele până acum, înainte să dansezi cu Robert Brigston, dar dacă a fost nevoie să fii avertizată de către Cupidon, înseamnă că nu ai fost deloc atentă.

– Are un nume, nu-l cheamă Cupidon, mormăise Amanda printre dinți.

– Nu schimba subiectul, draguță. Ai văzut că lordului Robert i s-a cerut să părăsească balul? Cât de des se întâmplă așa ceva? Îți garantez că nu ai mai văzut asta niciodată.

– Nici de data asta nu am văzut, replică ea cu repeziciune.

– Am văzut eu, spuse Rupert. Asta înseamnă că zvonurile din această seară au un sâmbure de adevăr.

– Nu înseamnă deloc așa ceva. Poate că a primit un mesaj prin care a fost chemat acasă dintr-un motiv sau altul, iar gazdele noastre i l-au livrat doar. Sau poate că s-a amestecat cam tare înainte de sfârșitul serii. Am mai văzut bărbați cărora li s-a cerut să plece din acest motiv.

– Nu-i căuta băiatului scuze. A produs destul de multă agitație. Doar despre asta vorbea toată lumea. Iar dacă nu are intenția de a se căsători încă, nu ar fi trebuit să încerce să farmece fiecare debutantă în seara asta. Nu este potrivit pentru tine, iar tu știi asta foarte bine. Chiar dacă nu este nimic adevărat, are acum un scandal atașat numelui său. Așa că păstrează distanța până când dispare – dacă va dispărea.

– Nu este corect! Amanda privi înspre Rebecca, așteptând ajutor, însă prietena ei o privea la fel de sever, fiind în mod evident de acord cu soțul ei. Foarte bine, așadar lucrurile arătau rău pentru Robert Brigston, iar Amanda nu-i putea învinui pentru îngrijorare, dar tot nu era deloc corect!

– Poate că nu este, recunosc Rupert, însă asta e ceva despre care unchiul Preston va dori să afle.

– Rue, să nu îndrăznești! icni ea.

Dar Rupert își strânse buzele. Ea știa că avea să-i spună tatălui ei, că nimic din ce-ar fi putut ea spune nu l-ar fi oprit, deoarece indiferent dacă bârfele erau sau nu adevărate, conta doar că lordul Robert era subiectul unui scandal. Ceea ce îl făcea complet nepotrivit pentru ea, cel puțin deocamdată.

Astăzi sosise fratele ei, tocmai la timp pentru a o împiedica să plece la plimbare prin Hyde Park. Iar *el* era de-a dreptul furios.

– Ți-ai ieșit din minți? strigă Raphael în momentul în care intră în dormitorul ei. Era fusese surprinsă că bătuse întâi la ușă și așteptase să-i permită să intre. Amanda era deja îmbrăcată pentru plimbarea în parc, mai trebuia doar să-și pună mânușile și haina. Fața lui era roșie de furie și ajunsese să-i arunce o singură privire lui Alice pentru ca aceasta să iasă în grabă din încăpere.

– Nu am făcut nimic, am dansat doar o dată cu el! strigă și Amanda.

– Știi așadar de ce sunt aici? Sigur că știi. Ei bine, măcar așa nu pierdem timpul, adevărat? Nu mai vorbi niciodată cu Brigston.

– Am putea discuta rațional despre asta dacă te-ai opri din țipăt. Credeam că tu, cel puțin, vei avea mintea mai deschisă, mai ales că nimic nu a fost încă dovedit.

– Idiotul a cerut trei tinere în căsătorie aseară, doar pentru a le se duce. Asta nu e ceva ce se poate spune fără să aibă o urmă de adevăr. Raphael făcu o pauză când o văzu roșind ușor. Dumnezeu, și tu? Cred că va trebui să-lucid.

– Nu trebuie să faci nimic. Zvonurile spuneau și că nu intenționează să se căsătorească deloc.

Însă Raphael continuă să bombăne ca și cum nu ar fi auzit-o.

– Tu ai fost cea de-a treia? La naiba, pun pariu că tu ai fost a patra pe care a cerut-o în căsătorie, cea despre care încă nu a auzit nimeni nimic? Recunoaște!

Amanda începu să râdă.

– Auzi ce spui? Care este adevărul, nu vrea să se căsătorească sau vrea să se căsătorească cu toată lumea? Sunt zvonuri contradictorii, Rafe, ceea ce dovedește că nu pot fi crezute. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să știi cum pot scăpa bârfele din frâu.

– Ceea ce știu este că scandalul se răspândește prin asociere, fie că este adevărat, fie nu.

Ei nu-i scăpă sensul celor spuse de el, însă reuși să o înfurie și mai tare faptul că o spusese.

– Sunt oare singura care și-a dat seama că Brigston tachina doar? Dumnezeu, cum să fi crezut prostuțele acelea că vorbea serios? Cum ai putut *tu* să crezi că a fost vorba despre altceva decât un flirt nevinovat? N-ai făcut niciodată propuneri îndrăznețe vreunei femei – înainte de Ophelia, desigur – care să nu fi fost decât niște exagerări menite să amuze? Pe *mine* m-a făcut să râd.

– Asta-i în afara subiectului.

– Încă nu este vorba de nici un scandal, Rafe, dar ce este scandalos este felul în care este ponegrit, totul din cauză că este o partidă bună, iar restul tinerilor lorzi sunt peste poate de geloși. Până la apariția lui, n-au avut competiție serioasă. Acum încearcă să facă lucrurile să rămână la fel, ponegrindu-i numele înainte ca el să aibă șansa de a se face cunoscut. Înainte să-l fi văzut ceilalți seara trecută, bârfele care circulau pe seama lui nu erau deloc neplăcute, ba dimpotrivă. Acest lucru dovedește că este vorba de invidie.

– De ce îl aperi? Serios, Mandy, dacă ai impresia că *el* este bărbatul pe care l-ai așteptat trei sezoane, trebuie să-ți scoți asta *imediat* din cap.

Nu se putea discuta cu el atunci când își lua în serios rolul de frate protector, așa că ea încercă să-l liniștească într-un alt mod.

– Nu cred asta. De fapt, Larissa și cu mine tocmai ne-am dat seama care a fost de fapt problema mea.

– Care?

– Dragostea la prima vedere. Nu râde, dar eu asta așteptam să se întâmple. Iar când nu s-a întâmplat cu nici unul dintre tinerii pe care i-am întâlnit până acum, am presupus că nici unul nu mi s-ar potrivi.

– Nu glumești, nu?

– Nu, aș fi vrut eu. Uite cât timp am pierdut doar pentru că am plecat de la o presupunere greșită. De exemplu, lordul Peter, de anul trecut, era adorabil, dar...

– Mandy, permite-mi să-ți dau un sfat. Nu-i spune *niciodată* unui bărbat că este adorabil.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu i-am spus. Nu aș face-o. Dar ce voiam să spun este că, deși era foarte plăcut ochiului, l-am ignorat pentru că nu m-am simțit de îndată îndrăgostită până peste cap de el. Dacă m-aș fi arătat interesată suficient de mult cât să aflu mai multe despre el, poate că nu l-aș mai fi găsit atât de plictisitor și m-aș fi putut îndrăgosti treptat de el. Dar este prea târziu acum, s-a căsătorit cu altcineva chiar în timpul aceluia sezon.

Fu rândul lui Raphael să-și dea ochii peste cap de această dată.

– Nu încerca să compensezi lucrurile în sens opus. Nu încerca să pretinzi că este ceva acolo unde nu există nimic.

– Atunci ce ar trebui să caut? Atunci când el își lăsa privirea și părul ușor stingherit, adăugă: a fost o întrebare serioasă, Rafe. Prefă-te că nu sunt sora ta mai mică pentru un moment și răspunde-mi.

– Nu este același lucru pentru un bărbat, începu el. Ar trebui să discuți asta cu o femeie care și-a găsit dragostea și-ți poate oferi o perspectivă corectă.

– Am făcut deja asta ieri, cu Larissa. Dar tot ce a spus ea este că-i era teribil de dor de soțul ei – înainte să devină soțul ei – și că așa și-a dat seama că era îndrăgostită de el.

– Un punct de vedere excelent! Mi-e dor de Pheli încă din momentul în care-mi iese din raza vizuală.

Mandy chicoti.

– Chiar așa?

– Sigur că da.

– A venit și Ophelia cu tine astăzi?

– Nu, dar o voi trimite...

– Nu vreau să aștept când avem deja conversația aceasta. Ai venit astăzi să mă avertizezi în legătură cu unul dintre puținii bărbați pe care chiar îi gălesc interesanți.

– Acesta este un bun punct de plecare, însă nu cu individul acesta scandalos. Raphael ridică dintr-o sprânceană aurie. Puținii bărbați? Ah, așa este! Pheli a pomenit de tânărul acela pentru care trebuie să înveți să călărești. Vrei să-ți aranjez niște lecții de călărie?

Ea scrâșni din dinți.

– M-am ocupat deja de asta.

– Excelent! Concentrează-te la asta, draga mea, și atunci nu voi mai simți nevoia să ucid pe cineva.

Ea își îngustă privirea.

– Nu schimba subiectul, Rafe. Nerăbdarea de a vedea un bărbat nu poate fi singurul criteriu pe care ar trebui să-l iau în considerare.

– Nu te mai gândi la criterii, bucură-te doar...

– Nu-mi mai spune asta. Am încercat anul trecut și nu a mers deloc bine.

El scoase un sunet de exasperare.

– Da, dar anul trecut încă așteptai dragostea la prima vedere. Acum știi mai bine de atât, din câte spui.

Ea oftă.

– Nu a fost nici la tine la prima vedere, nu-i așa?

– A fost ceva la prima vedere, dar nu despre asta discutăm.

Ea își ciuli urechile.

– Ce?

– Mandy... spuse el cu o notă de avertizare în ton.

– Trebuie să-mi spui.

El își încrucișă brațele în dreptul pieptului și spuse sever:

– Nu trebuie să fac nimic de genul ăsta.

Sprâncenele ei se împreunară într-o linie gânditoare.

– Vorbești despre atracție? Vrei să spui că ai fost atras de Pheli din primul moment în care ai văzut-o? Dar cine nu era? Era și încă este cea mai frumoasă femeie din întreaga Anglie. Așa că este atracția un indicator *cu adevărat* bun?

El oftă.

– Mai bun ca altele. Fără asta, cel puțin, ai avea o căsătorie care nu ar fi prea satisfăcătoare. Dar nu confunda atracția cu iubirea. Nu sunt deloc același lucru.

Ea dădu din cap, dar gândurile ei zburau deja în altă parte. Erau doi bărbați care i se păreau deosebit de frumoși, așa că era atrasă de amândoi, și de vreme ce nu se putea îndrăgosti de amândoi – nu era posibil, nu? –, trebuia să fie de acord cu fratele ei, că atracția și dragostea nu erau deloc același lucru. Dar familia ei dorea ca ea să-l ignore pe unul dintre acești tineri. Știa că așa ar trebui, dar până acum nu prea avusese de unde să aleagă, și, pentru că pierduse deja atâta vreme căutându-și un soț, o încânta să aibă acum mai multe variante.

Avea să țină cont de avertismentele familiei sale, dar în același timp intenționa să mai stea de vorbă cu lordul Robert și să afle dacă era vorba la mijloc de ceva mai mult decât simpla gelozie a competitorilor acestuia. Dar nu voia să meargă la o plimbare intimă prin parc cu el. Asta nu era deloc o idee bună. Deocamdată însă tot ce dorea era să-i spună lui Devin Baldwin exact ce credea despre faptul că-i făcuse familia să se îngrijoreze fără să fie nevoie.

Capitolul 21

Amanda era uimită că reușise să iasă din casă însoțită numai de camerista ei. Păstra însă unul din noile ei costume de călărie în cutia în care fusese livrat, așa că i-o arătă mătușii ei, spunând:

– Cred că au încurcat comanda mea cu a altcuiva, nu mi se potrivește deloc, așa că mă duc să văd ce s-a întâmplat. Nu lipsesc mult – dacă nu cumva dau de vreun material deosebit.

Julie spusese deja ce avusese de spus în cursul după-amiezii, după plecarea lui Raphael. Cel puțin predica ținută de mătușa ei nu fusese la fel de severă sau lungă precum cea a lui Rupert și a lui Raphael, probabil deoarece Amanda se hotărâse să nu-l mai apere pe lordul Robert și fusese de acord cu tot ceea ce avusese mătușa ei de spus legat de subiect.

– În astfel de momente trebuie să fii mai circumspectă decât de obicei, îi spusese mătușa ei. Nu poți să-ți asociezi numele cu băiatul acesta nechibzuit, în nici un caz. Nu poți vorbi cu el, nici măcar nu poți sta în aceeași cameră cu el.

Deoarece Amanda nu făcuse decât să dea din cap, mătușa ei nu mai avusese multe de adăugat.

– Binecuvântat fie fratele tău, știam eu că te poate face să înțelegi.

Cu toate acestea, a patra muștrare își făcuse apariția înainte de cină, cu o seară în urmă. Bine, poate că nu fusese cu adevărat o dojană, dar avusese scopul de a garanta faptul că nu avea să mai fie nevoie de altele – tatăl ei se întorsese în oraș și avea să rămână acolo pentru tot restul sezonului.

– Nu am venit pentru a auzi vreo scuză, îi spusese Preston intrând în cameră. Am venit să mă asigur că nu va mai fi nevoie de vreuna.

Amanda nu era supărată din cauza venirii tatălui ei, indiferent de motiv. Încă de la primul ei sezon, sperase că el urma să o însoțească în oraș, dar el nu o făcuse niciodată, deoarece aveau atât de multe rude care locuiau la Londra, încât nu era nevoie să-i servească pe post de companion. Așa că ea nu încercase să-l convingă, deoarece întreaga familie știa că nu-i plăcea să stea în Londra prea mult.

Râsul ei fu așadar unul vesel atunci când sări de pe canapea și îl îmbrățișă.

– Rafe mi-a ținut deja o predică.

– Sunt buni și frații la ceva, nu? o tachină Preston.

Cel puțin tatăl ei nu era iritat de șederea la Londra pentru a o supraveghea. Însă intenționa să o însoțească peste tot de acum – mai puțin pe Bond Street. În privința aceea fusese categoric.

Spusese că ultima oară când fusese la cumpărături cu mama ei, aproape că o strangulase înainte să termine. Glumise, desigur, dar adăugase:

– Am jurat că nu mai trec niciodată prin așa ceva și nu o voi face. Dar îmi voi trimite cu tine valetul dacă nu ți-ai făcut încă toate cumpărăturile pentru anul acesta.

Asta-i provocase Amandei o dilemă. Dacă ar fi spus cuiva din familie unde mergea de fapt și de ce, nu se îndoia că Julie i-ar fi cerut să fie însoțită de unul din bărbații familiei, de vreme ce aceștia erau familiarizați cu caii, iar ea, nu. Nu ar fi deranjat-o asta, însă nu voia să fie însoțită la prima lecție. Dacă nu reușea să urce în șa, nu mai urmau alte lecții, așa că nu avea sens să spună nimănui că dorea să încerce, doar pentru a-și recunoaște apoi eșecul. În plus, intenționa să-i spună lui Devin Baldwin exact ce gândea, iar pentru asta avea nevoie de intimitate.

Tatăl ei nu alesese să stea la sora lui în timpul acestei călătorii mai lungi în oraș, de vreme ce casa din Arlington Street era deja plină cu Julie, cei doi fii ai ei, noua ei noră și Amanda. Avea de gând să stea la casa lui Raphael și chiar îi sugerase Amandei să facă la fel, acum că el nu mai părăsea orașul înainte de sfârșitul sezonului sau înainte ca ea să își găsească un logodnic. Probabil că avea să-și schimbe locuința, așa cum i se sugerase – dar asta numai după prima vizită pe furiș la ferma lui Devin. Tatăl ei nu-și trimisese încă valetul, așa că în această dimineață avea probabil singura ocazie de a ieși pentru câteva ore însoțită doar de camerista ei.

Julie îi făcu cu mâna, crezând povestea pe care i-o spusese. Alice nu făcuse decât să se plângă în camera Amandei și începu să o facă din nou de îndată ce ieșiră din casă, intrând în trăsură, deoarece știa exact unde mergeau.

Alice fusese camerista Amandei pentru mai mulți ani decât își amintea Amanda. Era o femeie cu o înfățișare obișnuită, de vârstă medie, care nu fusese eliberată din serviciu atunci când Amanda plecase la școală; rămăsese acolo, gata oricând să-și reia îndatoririle de fiecare dată când Amanda se întorcea la Norford Hall. Era o cameristă excelentă, dar din cauza numeroșilor ani în care fuseseră împreună, își permitea anumite libertăți, ca de exemplu să spună tot ce-i stătea pe inimă atunci când avea ceva de spus.

– Nu trebuia să minți, spuse Alice de îndată ce trase obloanele la geamurile trăsurii și începu să o ajute pe Amanda să se schimbe

în costumul de călărie, care i se potrivea de minune. Minciuna duce la alte minciuni, și în curând n-o să mai știi ce-i adevărat și ce nu. Nu duce la nimic bun, te-ar face doar să te simți vinovată.

Amanda oftă, simțind deja o urmă de vinovăție, mai mult decât avea de gând să recunoască. Abia reușise să-i spună mătușii ei povestea pe care o inventase.

Însă motivul pentru care mințise era unul important, și-i împărtăși asta cameristei.

– Dar dacă nu o pot face? Baldwin a făcut să pară totul foarte ușor, dar de fapt m-a provocat să încerc, așa că am sentimentul că nici el nu crede că voi reuși.

– Atunci nu o face, spuse Alice cu încăpățănare. Nu merită să-ți păcălești familia...

– Vrei să te oprești odată? Dacă pot urca astăzi pe un cal, mă voi lauda tuturor, dar nu voi spune nimănui înainte să reușesc. Știi ce compătimitoare este întreaga mea familie. Mă vor sufoca cu bunăvoința lor dacă încerc și nu reușesc.

– Și cu ce te vor sufoca, dacă află că minți și te strecori pentru prima lecție?

Amanda tresări.

– Îmi place, Alice! Îți dai seama cât de mult timp a trecut până să pot spune așa ceva despre un bărbat?

Alice icni.

– Crescătorul de cai?

Amanda clipi, apoi pufni.

– Nu fi absurdă, pe el abia îl pot tolera. Știi foarte bine că m-am referit la lordul Kendall. Nu aș face asta dacă nu aș fi sigură că este singurul mod prin care îi pot câștiga inima.

– Cred că *asta* e o prostie.

– Și eu, dar unii bărbați au niște cerințe absurde atunci când își caută o soție. Odată ce voi călări din nou, probabil nu mi se va mai părea o prostie. Cine știe, poate că îmi va plăcea să călăresc și să am propriul cal. Nu mi-ai spus tu săptămâna trecută că am nevoie de ceva care să-mi ocupe timpul cât sunt în oraș? Dacă reușesc să urc din nou în șa, voi avea nevoie de destule lecții. Nu am fost deloc atentă la primele pe care le-am avut, pentru că pescuisem un pește uriaș în săptămâna aceea și abia așteptam să mă întorc cu Rafe la pescuit.

– Probabil de aceea ai căzut.

– Da, probabil. Așa că aş avea nevoie mai degrabă de nişte încurajări, în loc de atâta agitație, Alice. Ziua de astăzi este *atât* de importantă. Ceea ce fac astăzi îmi va aduce un soț!

Capitolul 22

Deoarece nu se gândise prea mult înainte – nu era obișnuită cu păcălelile –, Amanda își dădu seama prea târziu că nu voia ca trăsura cu stema familiei St. John să fie văzută părăsind Londra sau trecând pe lângă pistele de curse, când nu era programată nici o cursă în acea zi. Așa că în cele din urmă se duse întâi pe Bond Street. Se opri la croitoreasa preferată a Opheliei, care îi avea deja măsurile, suficient pentru a comanda încă două costume de călărie, apoi se grăbi în josul străzii cu Alice pe urmele ei și închirie o birjă pentru a ieși din oraș. Vizita la croitoreasă dăduse un aer de veridicitate poveștii pe care i-o spusese mătușii Julie. Iar dacă avea succes astăzi, urma să aibă oricum nevoie de mai multe costume. Un gând optimist!

Alice continuă să mormăie în barbă mai ales după ce Amanda îi spuse birjarului familiei să-și ia liber câteva ore, deoarece ea avea nevoie de timp pentru a-și termina cumpărăturile. Încă o minciună, subliniasse Alice, dar Amanda nu o mai asculta. Trebuia să-și adune curajul pentru lecția de călărie, iar pentru asta avea nevoie de concentrare. Însă o ajuta să știe că arăta bine în noul ei costum de călărie, dintr-o catifea verde pal, cu părul blond aranjat bine sub o pălărie elegantă. Purta o jachetă asortată, pentru a-i ține cald, de care probabil nu avea nevoie de fapt, deoarece vremea era doar puțin răcoroasă.

Călătoria până la ferma lui Devin nu era lungă, iar de la jumătatea drumului încolo ea începu să simtă un oarecare entuziasm, deși nu era sigură de ce, când nu se aștepta să simtă decât groază la gândul încercării prin care avea să treacă. Probabil era remarca făcută de Alice. Ziua aceea putea fi definitorie pentru viața ei. Trebuia doar să depășească o mică teamă...

Ajunsa la fermă, lăsă birja închiriată în fața grajdului central, și-i spuse lui Alice să rămână înăuntru, pentru că era mai cald. De fapt, era îngrijorată că birjarul s-ar fi putut sătura să le aștepte

și ar fi putut pleca, lăsându-le acolo, dar nu avea să facă asta atâta vreme cât cineva rămânea în birjă.

Un muncitor veni de după colț, o văzu stând lângă birjă și o întrebă ce dorește, apoi arătă spre grajdul din dreapta. Era Devin ocupat din nou cu îngrijitul cailor? Spera că de această dată era îmbrăcat mai decent! Se gândea că era norocoasă că-l găsisese acolo. Nu se gândise să-l întrebe dacă venea aici în fiecare zi sau trecea doar de câteva ori pe săptămână. Ar fi fost supărător să se fi străduit atât în zadar.

Își aminti de căldura care domnise în grajduri la ultima ei vizită acolo. Era foarte cald și în acesta, observă ea după ce închise ușa în urma ei. Senzația plăcută dură numai câteva momente. Da, era evident că Devin își răsfăța caii. Era sigură că s-ar fi simțit confortabil și afară pe câmp, cel puțin până la căderea zăpezii.

De această dată îl zări de îndată pe Devin, care căra fân dintr-o grămadă ce fusese răsturnată pe culoar. Nu avea haină, dar cel puțin acum nu renunțase încă la cămașă. Își suflecaser mânecile totuși, expunându-și brațele musculoase. Cămașa albă lejeră, băgată în pantalonii de un gri-închis, era descheiată până la jumătatea pieptului, mult mai mult decât s-ar fi convenit. Era un bărbat atât de frumos, încât era imposibil să nu-l găsească atractiv. De aceea își grăbise inima ei bătăile atunci când îl zărise? Sau se pregătea doar de bătălie? El o provocase, mai mult ca oricare alt bărbat vreodată.

Când Devin o văzu apropiindu-se, lăsă furca deoparte și începu să-și încheie nasturii cămășii până la gât. Plimbându-și ochii de-a lungul trupului său, Amanda observă că purta cizme elegante de călărie, în locul celor pline de noroi pe care le purtase înainte.

Ea auzise că stătea în Londra la rudele lui, așa că presupusese că venea aici la fermă doar pentru a vedea cum stăteau lucrurile, dar poate că locuia de fapt în casa aceea ponosită de pe proprietate. Fie asta, fie avea un alt rând de haine aici. Nu și-l putea imagina călărind de la Londra în cizmele acelea de lucru pe care le purtase data trecută.

Își încetini pașii atunci când ajunse în apropierea lui. El își puneja cheta, care fusese drapată peste o balustradă. Se apropiase de ea cu un pas, pentru a ajunge la haină. Ea văzu acum că nu numai lumina slabă arunca o umbră pe chipul lui; avea barba nerasă. Probabil că nu avea obiceiurile unui gentleman decât atunci când era în Londra.

Dar aici, lucrând cot la cot cu angajații săi, se amesteca printre ei într-un fel uimitor. O făcea deliberat, pentru a-i face să se simtă

în largul lor? Unii servitori aveau tendința de a fi mult prea protocolari în prezența angajatorilor lor. Cu toate acestea, de ce lucra Devin aici, când avea personal mai mult decât suficient pentru a face toată treaba în locul lui? Îi plăcea să lucreze singur cu caii? Și de ce naiba își puna atâtea întrebări în privința lui?

Amintindu-și în cele din urmă cât de furioasă fusese din cauza lui, spuse:

– Avem de reglat câteva conturi.

– Este de mirare că mai am conturi, la câte am avut de reglat în ultimul timp. De ce nu o lăsăm baltă și ne vedem de treabă?

Ca și cum el nu ar fi spus nimic, ea continuă să turuie:

– Nu ai *nici* o idee câte muștrări am avut de îndurat din cauza ultimei tale remarci despre lordul Robert, făcută în fața vărului meu. Asta a fost...

– Bine.

Ea clipi.

– Bine?

– Și nu mai discutăm despre băiatul acela. Sau vrei să fii mamă, în loc de soție?

Ea icni. O diferență de câțiva ani era irelevantă. De ce să fi accentuat el asta? Dar când deschise gura pentru a i-o spune, sfârși icnind din nou. El scurtase distanța dintre el și o domina acum de la înălțimea sa. Amanda se gândi că avea de gând să o atingă sau să o scuture, la cât de iritat părea.

– Nici un alt cuvânt despre asta, spuse el cu răceală. Dacă cumva Brigston reușește să te ducă la altar, să știi că nu va dormi numai în patul tău. Nu are nici o intenție de a se mulțumi cu o singură femeie, soție sau nu.

Cu ochii larg deschiși, ea se întrebă dacă aceste cuvinte nepotrivite pentru urechi inocente erau determinate de ținuta lui și de decorul în care se aflau. Era obișnuită deja cu stilul lui direct, chiar și în societate, dar de această dată mersese prea departe. Înainte să-și pună haina, arătase ca un grăjdar, aspru, mult prea masculin, nu ca proprietarul fermei. Asta-l făcuse oare să uite, chiar și pentru scurt timp, că ea era o lady și că trebuia să-și măsoare cuvintele în prezența ei?

Apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Devin adăugă, pe un ton normal:

– Dar ești suficient de deșteaptă să-ți dai seama că lordul Kendall este mai potrivit pentru tine, altfel nu ai fi fost aici astăzi, corect?

Ea *nu* acceptă că avea dreptate în privința lui Robert. Dar, în orice caz, nu mai avea de gând să discute acest subiect cu el, după ce tocmai o redusese la tăcere prin intimidare. Ce brută încrezută, să-și folosească înălțimea pentru a câștiga o dispută!

Așa că aprobă din cap, deși încă destul de bătoasă. Dar pentru a-l lăsa să înțeleagă că nu urma sfatul lui, adăugă:

– În plus, fratele meu m-a asigurat deja că-l va ucide pe lordul Robert dacă mai arunc o privire în direcția lui.

Devin se dădu înapoi, apoi izbucni în râs.

– Știam eu că-mi place fratele tău.

Capitolul 23

– Speram ca lordul Kendall să fie aici astăzi, remarcă Amanda cu nonșalanță, în timp ce Devin o conduse afară din grajd și apoi în cel din mijloc, unde ținea calul pe care îl pregătise pentru ea.

– Fii fericită că nu este. Ți-am făcut rost de niște timp.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Voiai să vină la un ceai la cumnata ta săptămâna asta, forțând-o să-i spună că încă nu ești gata pentru o plimbare prin parc – și de ce? Nu, nu prea cred. Așa că i-am spus despre un cal excepțional de rasă despre care am auzit, așa că a plecat spre Franța, să-l cumpere. Asta ar trebui să-ți dea o săptămână sau două în care să stăpânești călăritul.

– I-ai spus adevărul despre cal?

– Da, mă gândeam să-l cumpăr eu.

Încă o faptă bună în beneficiul ei? Pentru asta cel puțin îi putea mulțumi, ceea ce și făcu.

El deschise o boxă și-i arătă o iapă roșcată, subțire în comparație cu ceilalți cai din grajd. Începu să-i pună șaua, spunându-i Amandei:

– A trebuit să împrumut șaua asta de la un vecin. Ești prima doamnă care a venit la ferma mea și care vrea să călărească aici.

Ea flutură din mână, arătând spre tot ce o înconjură.

– De ce ai cumpărat toate astea, când familia ta deținea deja o fermă în Lancashire?

– Nu am cumpărat totul. Doar casa și unul dintre grajduri erau deja aici, și gardurile care înconjoară pășunile. Casa era într-o stare deplorabilă, acesta fiind motivul pentru care proprietatea a avut un preț ridicol de mic. Eu am adăugat restul.

Nu-i răspunsese de fapt la întrebare, dar ei îi veni alta în minte.

– Nu ai vrut să repara casa?

– Pentru ce? Nu plănuiesc să locuiesc în ea.

– Dar de ce două ferme?

Deși nu privea în direcția ei, ea nu putu să nu observe rânjetul de pe fața lui atunci când îi răspunse:

– Familia Baldwin a avut ferme de cai în Lancashire de generații, producând cai excelenți pentru călărie și pentru trăsură. Cei mai mulți înaintași ai mei au lăsat pe mâna dresorilor deciziile legate de înmulțire.

– Dar tu nu?

– Nu. Nici unchiul Donald. Ca și el, am descoperit că îmi place să lucrez eu însumi cu caii. Dar unchiul și mătușa mea, care m-au crescut, au așteptat doar ca eu să termin școala pentru a-mi preda ferma, astfel încât ei să se poată retrage la Londra. Mi-a luat doar câțiva ani să pun lucrurile pe roate atât de bine, încât prezența mea constantă acolo să nu mai fie necesară. Lor a început să le fie dor de mine. De fapt, a fost ideea lor să dezvolt ferma aceasta. Unchiul meu îl cunoștea pe fostul proprietar și știa că puteam obține un preț bun; în plus, e suficient de aproape de Londra ca să pot locui din nou cu ei. Dar, ca și tine, nu am văzut nici un sens în a fi proprietarul a două ferme care să producă același lucru. Apoi unchiul meu a pomenit de pistele de curse din apropiere. A fost ca un cuvânt magic pentru urechile unui tânăr ca mine, așa că m-am hotărât de îndată.

Ea privea felul în care se mișcau mușchii picioarelor lui atunci când se apleca să fixeze șaua, și-și dori ca pantalonii lui să nu se întindă atât de strâns pe picioare, însă ultima lui remarcă îi aduse din nou ochii spre chipul său.

– Aha, deci acesta este motivul. Râse. Cele două ferme sunt complet diferite.

El aprobă din cap.

– Donald creștea cai de călărie, nu de curse. Scopul meu este să cresc cei mai buni cai de curse văzuți vreodată la Londra, și să concurez cu ei la curse.

Era ușor de vorbit cu el – atunci când nu încerca să-i spună ce să facă. Dar ea găsea oricum subiectul fascinant.

– Și ai reușit?

El conduse iapa afară din boxă.

– Încă nu, cel puțin nu am reușit să ajung pe locul întâi, dar știam oricum că va dura, pentru că este vorba de un program complet diferit de înmulțire. Am dedicat șase luni numai pentru a testa toate animalele, de aceea am construit pista din spate.

– Le-ai verificat viteza?

– Nu doar viteza, ci și rezistența. Un cal bun de curse trebuie să-și mențină viteza până la linia de sosire, nu să aibă doar un start bun. Iepele au toate aceste calități, însă până acum nu am găsit armăsarul potrivit cu care să le împerechez – de fapt, l-am găsit, însă afurisitul lui de proprietar crește mereu prețul.

– Un armăsar campion? Nu prea vezi mulți pe pistele de curse.

Cel puțin nu atunci când concurau și iepetele, dar acesta era un subiect prea delicat pentru a fi menționat. Însă știa cel puțin despre un armăsar care concura – și câștiga de fiecare dată. Proprietarul li se alăturase ei și mătușii Julie în trăsura acesteia într-o zi, deoarece era un vechi prieten al mătușii ei.

Devin chicoti, fiind de acord cu ea.

– Este nevoie de un jocheu *foarte* bun pentru a-l controla, dar oricum nu aș alege un cal de curse castrat.

Își întinse mâna către ea. Amandei îi luă un moment până să-și dea seama că voia să o ajute să urce în șa. Făcu un pas în spate. Iapa din fața ei nu era una mică. Nu era pregătită! Își mai amintea măcar cum să stea în șa?

El așteptă, dar cum ea tot nu-i luă mâna, conduse calul spre fundul grajdului și deschise una dintre cele două uși înalte, spunând:

– Am crezut că o să călărești până la pistă, dar putem să mergem pe jos până acolo.

Ea își regăsi suflul. Avea un pic de răgaz. Dar ce naiba? Dacă tot nu putea urca pe un cal, nu avea să reușească ce-și propusese! Îl urmă în grabă, respirând adânc. Putea să o facă, *toată lumea* o făcea, își spuse în sine ea.

Alți câțiva cai înșeuăți erau legați în spatele grajdului, iar el luă unul dintre aceștia cu ei. Ea aproape că trebui să alerge pentru a-l ajunge din urmă în drumul spre mica pistă de curse.

– Este foarte blândă și liniștită, Sarah a mea, spuse Devin despre iapa pregătită pentru Amanda. Dacă se întâmplă să cazi, nu va fi din vina ei.

Amanda pufni în gând la auzul tonului său amuzat. Încerca să o facă să se simtă în largul ei, dar ea nu aprecie alegerea lui.

– Sarah a ta?

– Mama ei a fost primul meu cal pe când eram copil, așa că mi-e foarte dragă. Au prăsit amândouă mulți cai potriviți pentru copii – sau pentru începători ca tine. Îți amintești ceva din lecțiile de călărie?

În timp ce îi puse întrebarea, o privi. Era încă îmbufnată că prima un cal pe care îl putea călări până și un copil, deși știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era oare atât de agitată, că avea să se supere de orice spunea el?

– Eram prea ocupată să mă gândesc la mersul la pescuit în timpul acelor lecții, mormăia ea. Așa că nu, nu am fost prea atentă.

El se întoarse cu fața către ea, făcând câțiva pași în spate.

– Pescuit? Tu?

Ea își ridică bărbia.

– De ce nu?

El rânji.

– Nu mi te pot imagina punând viermi în cârlig. Îți place așadar să pescuiești?

După un moment, zâmbi și ea la fel de larg.

– Da, m-a învățat Rafe. Obişnuiam să pescuiesc tot timpul cu el sau cu prietena mea Becky, în copilărie.

– Încă o faci?

Ea zâmbi.

– Este ciudat. Nu m-a deranjat niciodată să caut momeală pe când eram copil. Rafe și cu mine ne trezeam în miez de noapte și mergeam afară să căutăm râme sub pietre. Dar acum... scutură delicat din umeri. Nu, nu am mai fost la pescuit de secole.

– Dar ți-ar plăcea să pescuiești dacă nu ar trebui să cauți râme?

– Sigur că da, era atât de distractiv.

– Iată așadar o altă pasiune pe care nu știai că o ai. Sunt sigur că pe Kendall n-o să-l deranjeze să pună momeala în cârlig pentru tine.

Se întorsese din nou cu spatele la ea. Amanda crezu că-l auzi adăugând:

– Nici pe mine.

Dar se înșelase probabil, de vreme ce el începu să-i dea indicații despre cum să controleze un cal și ce să facă în diferite situații, aruncând din când în când o privire pentru a se asigura că-l asculta.

În cele din urmă, Devin recunosc:

– Nu am încercat niciodată să învăț pe cineva să călărească, dar nu e mare lucru, dacă stai să te gândești. Probabil îți vei reaminti totul de îndată ce vei încerca.

Conduse cei doi cai în interiorul țarcului ce mărginea pista, până pe porțiunea cu iarbă din centrul acesteia. Pista avea suprafața fină, din pământ bine bătătorit, chiar dacă puțin noroioasă în urma ploilor. Era cu adevărat o pistă de curse în miniatură. Devin își întindea din nou mâna spre ea. Ea o privi ținând. Acesta era un moment hotărâtor. O provocase să facă asta. Unde îi era indignarea care să o facă să-i ia mâna? Nu simțea nici o urmă de indignare, deoarece teama o țintuia locului. Nu se putea mișca!

Capitolul 24

– Poți deschide ochii acum.

Nu, nu putea, o urcase pe afurisitul acela de cal! Nu pe iapa cea blândă, ci pe celălalt cal pe care îl adusese cu el, cel cu șaua normală, iar ea stătea în lateral, în poala lui, în timp ce Devin conducea calul pe pistă.

– Nu ai cum să cazi dacă te țin eu.

Aceste cuvinte trecură prin bariera ridicată de teamă. Putea să-i simtă brațele puternice strâns în jurul ei, ținând-o în siguranță. Asta era liniștitor, mai mult decât ar fi crezut posibil. Însă în ciuda faptului că era ținută de brațele lui capabile, teama tot nu o părăsea complet. Însă cel puțin nu era la fel de copleșitoare ca înainte.

– Vorbește cu mine, spuse Devin cu blândețe. Spune-mi, din ce cauză te simți astfel? S-ar putea să te ajute.

Nu spuse mai mult, ci continuă doar să călărească în jurul pistei. După un timp, ea se simți atât de confortabil, încât aproape

se ghemui la pieptul lui! Însă sentimentul de siguranță pe care i-l oferea el era unul fals. Nu ea călărea, ci el o făcea. Dacă ar fi fost singură în șa, încă ar fi fost terifiată în loc să se simtă atât de protejată. Protejată? Da, el chiar o făcea să se simtă astfel.

Își deschise ochii și se uită în sus la el. El o privea, cu o expresie impenetrabilă pe chip, încă așteptând ca ea să spună ceva.

Ea își întoarse privirea.

— Nu este din cauza durerii simțite atunci când mi-am rupt piciorul, în urma căzăturii. A fost rău, asta-i tot ce-mi amintesc. Nu a fost nici măcar durerea produsă de îndreptarea oaselor la loc, care a fost mult mai rea. Îmi amintesc că am țipat, dar am leșinat înainte ca doctorul să termine.

— Câți ani aveai?

— Opt.

— Ar fi trebuit să fie o amintire vagă acum. De ce nu este?

— Doctorul a spus că s-ar putea să nu mai merg niciodată bine. Timp de patru luni nu m-au lăsat să mă sprijin pe piciorul acela. Timp de patru luni am plâns în fiecare seară la culcare.

— Dar nu șchiopătezi. De ce naiba i-ar spune un doctor așa ceva unui copil?

— Nu a făcut-o. M-am trezit mai devreme decât anticipaseră ei și l-am auzit pe doctor spunându-i tatălui meu despre această posibilitate. Nimeni nu mi-a spus-o mie, dar știam, și am trăit cu această spaimă timp de patru luni!

— Ar fi trebuit să te urce din nou în șa cât mai curând posibil, în loc să lase această frică nenaturală să crească în sufletul tău.

Era furios pentru ce i se întâmplase ei? Dar nu înțelegea. Nimeni nu o presase să facă nimic în acel an. Casa lor fusese în doliu în acea perioadă.

Cu o voce abia auzită, spuse:

— Mi-am pierdut mama în același an. Încă sufeream cu toții.

— Îmi pare rău.

Îi simți brațele încordându-se în jurul ei în timp ce spuse asta. Oare-i simțise obrazul atingându-i ușor capul? Era surprinsă de simpatia manifestată de el. Nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns din partea unei... dar nu se putu gândi la el ca la o brută în acel moment.

– Dar nu cred că tata ar fi insistat să urc din nou în șa, oricum, spuse ea. Nu era ca și cum *ar fi trebuit* să călăresc. M-am descurcat foarte bine în toți acești ani folosind trăsurile – cel puțin până acum.

Devin călări înapoi spre petecul de iarbă din centrul pistei și opri calul, lăsând-o pe Amanda cu grijă jos, apoi descălecă și el.

– O căzătură de pe cal este o întâmplare rară, Amanda. Iar cele mai multe căzături nu duc la oase rupte. Chiar nu duc. Însă călăritul nu este ceva ce *trebuie* să faci.

– Ba da, este. Își ridică bărbia cu mândrie. Încăpățânarea ei își făcea simțită prezența. Tocmai fusese călare pe un cal și nu leșinase. Probabil că o ajutase să vorbească despre evenimentele din trecut. Și dacă tot se simțea curajoasă, de această dată întinse *ea* mâna pentru ca el să o ajute că urce în spatele iepei.

Devin se uită lung la mâna ei pentru un moment, apoi îi întâlnește privirea timp de alte câteva momente. În cele din urmă îi luă mâna și o trase în fața lui. Ea ar fi trebuit să se uite în sus pentru a-i vedea fața, atât era de aproape, însă își ținu privirea în jos. Icnii încet când mâinile lui îi prinseră talia, cu degete atât de lungi încât aproape i-o cuprinseseră cu totul. O ținu așa timp de câteva secunde. Ea privi în sus, întrebându-se de ce, și-i întâlnește privirea luminată de ceva ce aproape o făcu să-și piardă răsuflarea. Inima începu să-i bată cu putere, însă de această dată nu din cauza fricii!

– Petrece-ți imediat genunchiul drept pe după oblâncul șeii, îi spuse el în timp ce o ridică și o puse în șa. Așa te vei ține locului.

Apoi ajustă scărița pentru piciorul ei stâng și se asigură că cizma ei era bine fixată. Însă ea simți tot ceea ce făcea el numai pentru că acum era singură în șa, strângând oblâncul cu amândouă mâinile, cu ochii strâns închiși.

Probabil că el o observase, deoarece îl auzi spunând:

– Îl vrei pe Goswick chiar atât de mult?

Ea răspunse printre dinți:

– Fac asta... ca să-ți demonstrez... că nu sunt o lașă.

– Dumnezeuule, Mandy, știam deja asta. Devin chicoti. Ești prea temperamentală ca să fii o lașă.

Ochii ei se deschiseră brusc, și îl văzu rânjindu-i. Fu tentată să-i răspundă la fel. Dumnezeuule, Devin reușise să o facă să se simtă în largul ei. Uitându-se în jos, văzu că pământul nu era chiar atât de departe, nu era așa cum își amintea ea de când fusese mică! Iar el era

încă lângă ea. Chiar dacă ar fi alunecat de pe cal cumva, era suficient de aproape pentru a o prinde.

Cuprinsă deodată de încredere, își îndreptă șoldurile în față – își amintea măcar atâta de la vechile ei lecții. Iapa colaboră, nemișcându-se deloc.

– Te conduc eu puțin, spuse Devin, apucând hățurile iepei.

Amanda dădu din cap. În timp ce o plimba de jur împrejurul pistei, el o instruia:

– Când tragi de hățuri ca s-o oprești, fă-o încet. Nu este sperioasă. Nu o să încerce să te dea jos dacă o oprești brusc, dar nu va fi nevoie de asta. Și, ține minte, deoarece folosești o șa pentru femei, nu-ți lăsa greutatea pe o singură scăriță. Du-te încet și ușor. Nu vrei să-i transmiți lui Sarah semnale confuze. Trebuie să știe că tu deții controlul. Dacă ești agitată, s-ar putea să te simtă, așa că amintește-ți să te relaxezi și să te bucuri de plimbare.

Însă atunci când porni într-un nou tur de pistă cu ea, Amanda începu să se simtă ca un copil răsfățat. Își aminti de Amelia, atât de fericită cu poneiul ei. Avea doar șase ani, și nimeni nu o plimba călare. Își ținea bine echilibrul în spatele iepei, avea o poziție confortabilă, și fusese asigurată că iapa era blândă. Era gata să meargă mai departe, la următoarea etapă a lecției: controlarea animalului de una singură.

– Lasă-mă să încerc!

El se opri, iar iapa se opri și ea. Înainte de a-i înmâna hățurile, el o tachină.

– Promiți să ții ochii deschiși?

Ea râse.

– Dacă promiți și tu să mă prinzi când cad.

– Asta te va costa în plus.

Gluma o făcu să zâmbească atunci când smuci de hățuri, dar nu se întâmplă nimic. Încercă să smucească mai tare și chiar se balansă în șa, ca și cum asta ar fi putut face iapa să pornească. Deodată aceasta porni, și încă puțin cam repede, la trap! Ținându-și respirația, cu inima bubuindu-i în urechi și panica crescând în ea, Amanda nu avu nici o idee cum de reușea să rămână în șa, cu fundul săltând la fiecare tropot. În plus, nu reușea să-și dea seama cum putea face iapa să încetinească și să continue plimbarea într-un alt ritm.

Era prea ocupată să rămână în șa pentru a vedea că făcuse deja o jumătate de tură de pistă. Trebui să se uite înapoi pentru a vedea

unde-l lăsase pe Devin. El gonea în urma ei. Slavă Cerului! Dacă putea încetini iapa numai puțin, el o putea ajunge și o putea opri de tot!

Încercă să tragă încet de hățuri, așa cum o instruisese el, dar trebui să se lase prea mult pe spate, și era într-o asemenea stare de panică, încât nu se gândi să adune întâi hățurile în pumni. În schimb, încercă să se ridice în scări și să întindă frâiele. Prea târziu, uitase că nu trebuia să facă asta!

Ochii i se deschiseră larg. Șaua începu să alunece spre stânga, cu tot cu ea! Pământul se apropia tot mai mult, șaua era complet strâmbă acum, iar ea o strâmbă și mai mult, încercând să se îndrepte.

Se întâmpla din nou! Istoria se repeta...

Capitolul 25

Țipetele îi răsunau încă în urechi. Se oprise atunci când se izbise de pământ și-și pierduse răsuflarea pentru un moment. Amandei îi era teamă să se miște. Simțea durerea, aceeași durere, în același loc. Istoria se repetase cu adevărat, se gândi ea, în timp ce lacrimile îi ardeau ochii.

Devin nu reușise să ajungă la timp la ea, dar îi trimise o trombă de praf în ochi când ajunsese lângă ea alunecând pe genunchi. Amanda era îngrozită că avea să o atingă, făcând durerea și mai intensă. Își amintea încă, după atâția ani, agonia pe care o simțise atunci când fusese mișcată din loc. O duseseră în casă și fusese atât de dureros, încât leșinase, ceea ce fusese o binecuvântare – până când se trezise.

– Te-ai rănit? o întrebă Devin cu frenezie. Spune-mi unde!

Îi văzu apoi lacrimile și înjură.

Ea ar fi roșit probabil la auzul cuvintelor lui, dacă nu i-ar fi venit și ei să înjure. Îi era încă prea teamă pentru a se mișca, chiar și pentru a se uita în sus, spre el. Iar lacrimile nu voiau să se oprească. Știa că avea să fie nevoie să se miște, însă groaza legată de ceea ce avea să simtă o ținea paralizată.

– Unde ești rănită? repetă el, mai insistent de această dată.

– La piciorul stâng.

– Altundeva?

- Nu știu. Mi-e frică să aflu.
- Lasă-mă să te ajut să te ridici, să putem...
- Nu! strigă ea. Nu mă atinge!

Nota de isterie din vocea ei fu probabil ceea ce-l făcu să spună:

- Nu crezi că reacționezi puțin exagerat? Nici măcar nu știm dacă e ceva rupt. Sau este din cauza celor întâmplute mai demult? S-au întâmplat mai multe cu ocazia acelui accident și nu mi-ai spus? Sau te porți dificil din cauză că ești femeie?

- Să nu îndrăznești...!

- Așa e mai bine. Furia este bine-venită uneori.

O întăritase deliberat? Ea își dădu seama că funcționase, panica plină de teroare dispăruse. Își dori să fi dispărut și durerea, deși își dădea seama că se diminuase și aceasta. Desigur, încă nu se mișcase deloc. În momentul în care o făcea, era sigură că durerea avea să o copleșească din nou.

- Ești gata să te ridici de jos, unde este rece?

- Nu. În cazul în care el credea în continuare că avea o reacție exagerată, adăugă: nu-mi este deloc frig.

Asta nu era tocmai adevărat. De obicei nu o deranja vremea puțin mai aspră, ca în acea zi, atât timp cât era în mișcare. Dar acum, stând atât de nemișcată, putea simți mușcătura friguroasă a toamnei târzii pe obraji și pe mâinile fără mănuși. În curând avea să tremure. Asta era rău!

- Foarte bine, mai stăm câteva minute, dar măcar nu mai sta cu capul în mizerie.

Se întinse lângă ea pe jos și-și strecură brațul sub capul ei, astfel încât ea să-și sprijine obrazul de antebrațul lui, fără să miște nici o altă parte a corpului. Era un gest foarte galant din partea lui. Mai mult, nu o duruse când mișcase gâtul. Reacționa exagerat?

Amanda putea vedea acum îngrijorarea de pe chipul lui. Nu păruse îngrijorat atunci când vorbise, dar arăta așa, iar asta îi alimentă teama.

Însă el spuse pe un ton liniștitor:

- Trebuie să vedem unde este ruptura, dacă este vreo ruptură. Dacă-mi arăți unde te doare...

- Nu. Nu vreau să știu - mi-e frică să știu. Nu înțelegi. Este prea asemănător cu primul meu accident de călărie.

- Ești sigură? Spuneai că atunci ai leșinat. De data aceasta nu ai făcut-o.

Era adevărat. Durerea nu era la fel de rea, și atât timp cât nu mișca piciorul stâng, nu o durea. Dacă-și rupsesse din nou piciorul, așa cum se temea, se putea oare să amortească?

– Hai să-ți spun cum facem, continuă el pe același ton liniștitor. Te voi ridica în brațe și te voi duce înapoi la grajd. Voi fi foarte blând, iar tu vei scrâșni din dinți și te vei abține să-mi ții în ureche. Știm deja cât de curajoasă ești, Mandy. Poți face asta. Ești pregătită?

– Nu, scânci ea.

El așteptă câteva minute înainte să întrebe din nou.

– Ești pregătită acum?

Ea simțea deja răcoarea. Dădu din cap, închise ochii strâns și scrâșni din dinți, așa cum îi spusese el, așteptându-se la un val de durere care avea probabil să o facă să își piardă cunoștința. Devin nu prelungi prea mult suspansul. O ridică de jos cu o mișcare rapidă. Durerea era intensă. Îi urcă în sus pe picior și păru să-i ajungă până în cap, dar suferința asta era posibil să fie provocată de schimbarea bruscă de poziție. Nu leșină, dar pentru scurt timp durerea fu înfi-orătoare. Reuși să nu țipe. Însă Devin avea un ritm atât de susținut și de constant, încât abia-l simțea mișcându-se, iar durerea cedă din nou. Sau asta se datora oare faptului că era prea conștientă de poziția pe care o avea legănată în brațele lui puternice?

Se simțea înconjurată de căldura lui. Devin chiar își pusese bărbia pe capul ei, pentru a o ajuta să rămână nemișcată, înfundându-i probabil mica pălărie. Nu mai simțea nici urmă de răcoare! Apoi se simți copleșită de căldura din grajd. Îl auzi trimitând un muncitor după caii lor, dar în câteva momente Devin intră cu ea într-un mic birou în partea din spate, lăsând deschisă ușa grajdului. Amanda văzu un birou vechi, câteva scaune de lemn și un pat îngust pe care el o așeză cu blândețe. Ea gemu ușor când piciorul i se atinse de pat.

El se îndreptă și se uită în jos la ea. Zâmbi ușor și-și plimbă degetul de-a lungul obrazului ei, apoi i-l arată.

– Praf și lacrimi, nu este cel mai bun amestec. Îți aduc niște apă. Nu pleca nicăieri!

Glumea? Unde să plece cu un picior rupt? Însă în momentul în care el părăsi încăperea, ea se sprijini pe cot și se uită la picioare, care erau acoperite de fusta ei de călărie și de cizme. Pe când Devin se întoarse cu o găleată de apă, ea își aduna curajul de a-și ridica

fusta pentru a vedea cum stăteau lucrurile. Dacă ar fi întârziat un moment, Amanda ar fi sfârșit roșind.

El puse găleata pe podea, lângă pat.

– Ar trebui să cumpăr un dulap pentru toate lucrurile astea, dar nu mai încap și mai multă mobilă.

Dintr-odată se aplecă peste ea, întinzându-se la raftul de deasupra patului. Ochiul ei se aprinseră la vederea trupului lui care îi ocupa tot câmpul vizual, însă el nu făcu decât să ia un mic prosop de pe raft. Apoi se așeză lângă ea. Abia avea loc, însă ei tot îi era teamă să își miște partea de jos a corpului, chiar și pentru a-i face puțin loc.

Întâi, el dezlegă mica ei pălărie și o aruncă pe birou, apoi muie colțul prosopului în apă și începu să îi curețe obraji. Iarăși o trata ca pe un copil?

– Pot să fac asta singură.

– Stai nemișcată! Continuă să-i spele fața. Ai pierde din vedere unele pete și te-ai enerva mai târziu, când ai ajunge în fața unei oglinzi.

Ea reuși să nu pufnească drept răspuns. Voia doar să fie de ajutor. Chiar dacă-și dorea să nu fi fost atât de săritor, nu trebuia să se plângă. Dar lui îi lua prea mult timp să-i curețe fața, iar grija cu care o făcea semăna cu o mângâiere, nu ca un simplu spălat. Începea să simtă ceva ce nu-i era clar, dar atenția lui constantă o tulbura cumva.

Pentru a-și lua mintea de la ce făcea el, întrebă:

– Pentru care lucruri?

Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, dar părea nelămurit.

– Poftim?

Era atât de distras încât nu-și amintea ce tocmai spusese?

– Ai spus...

– Oh, este vorba de lucrurile pe care le păstrăm aici pentru cai – alifii, tincturi și altele asemenea. Din când în când vin și găsesc câte o sticlă căzută de pe raft pe pat, pentru că afurisitul ăsta de raft e vechi și înclinat.

Încerca să o facă să râdă?

– Știi că ai putea rezolva asta cu un simplu cui?

– Ți se pare că arăt a tâmplar?

„Nu“, se gândi Amanda, „arăți ca un bărbat mult prea frumos și viril, care nu ar trebui să stea lângă mine pe pat!“

Capitolul 26

– Gata, spuse Devin. Ești curată și gata să verifici lucrul de care te temi. O să mă uit acum la piciorul tău, Amanda.

– Nu, nu trebuie să faci deloc așa ceva, spuse ea alarmată. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai aduce un doctor.

El ridică dintr-o sprânceană, în timp ce se ridică de pe pat.

– Când nici măcar nu știm încă dacă este nevoie de unul? Nu cunosc nici un doctor care să locuiască în apropiere. Desigur, voi trimite pe cineva la Londra după unul, dar să vedem întâi dacă avem motiv să facem asta. Care picior te doare, stângul? De fapt, ridică-te și arată-mi unde te doare. Dă-mi mâna, te ajut eu! Dacă ne mișcăm foarte încet, nu te va dura deloc.

Ea îl crezu. Se ridicase mai devreme fără ca durerea să se intensifice. Cât timp nu mișca nimic mai jos de șolduri...

Stând în șezut, cu picioarele întinse pe pat în fața ei, reuși să-și pună degetul exact deasupra zonei dureroase de pe pulpa stângă, fără să o atingă efectiv.

El păru surprins de loc.

– Nu glezna? Este bine, nici nu știi cât mă temeam de țipetele tale dacă trebuia să-ți scot cizma. Ai fi speriat probabil toți caii din grajd, făcându-i să evadeze din boxe. Apoi se prefăcu îngrozit. Doar spune-mi că nu porți cizme până la genunchi!

Ea îi aruncă o privire tăioasă, conștientă de faptul că Devin exagera. Dorea să o înfurie iarăși, să uite de durere? Chiar îi zâmbi, ca pentru a-i demonstra asta. Dar în timp ce el ridică cu grijă tivul rochiei în dreptul piciorului stâng, trăgând materialul de sub celălalt picior, durerea îngrozitoare izbucni din nou, făcând-o să icnească.

– Oprește-te! Țipă ea.

El nu se opri și spuse liniștitor:

– Încă n-am văzut nimic, numai un moment...

Ochii ei se aprinseră când zăriră pulpa umflată, dar începu să scâncească atunci când degetele lui se apropiară. Chiar și ei i se părea că suna ca un animal rănit.

– Șșt, o liniști el. Cred că pot rezolva asta.

Ea arăta de-a dreptul îngrozită de acest gând, amintindu-și de ultima dată când oasele îi fuseseră puse la loc.

– O să faci să mă doară și mai rău!

– Doar pentru scurt timp, apoi vei fi ca nouă.

Ca nouă? Vorbea prostii, când ea era pe punctul unei căderi nervoase! Clătină încet din cap și spuse cu o voce abia auzită:

– Acum ar fi momentul pentru unul din miracolele tale, Cupidon, pentru că asta nu se poate rezolva fără un miracol.

– Da, văd asta, spuse el pe un ton solemn. Foarte bine, uite un miracol.

Se îndreptă spre biroul lui. Ea îl auzi deschizând sertarele, dar nu se uita în direcția lui, era încă îngrozită de piciorul ei umflat, fapt care, se temea ea, dovedea că era rupt din nou.

Întorcându-se din nou lângă pat, el îi oferă un pahar plin ochi cu un lichid întunecat, de culoarea ambrei.

– Bea asta!

Ea se încruntă.

– Ce fel de miracol e asta?

– Unul pentru care-mi vei mulțumi. Așa că bea. Bea-l dintr-odată, înainte să-i simți gustul. Te va liniști – și te va face să râzi de temerile tale.

Ea nu crezu nici un cuvânt, iar expresia ei arăta probabil acest lucru. Începu să-i dea medicamente pentru cai? Când ea tot nu luă paharul, el bău ceva mai mult de jumătate, pentru a-i dovedi că era inofensiv, apoi îi întinse din nou paharul.

De data aceasta îl luă și chiar îi urmă instrucțiunile, bând tot lichidul pe care îl lăsase el în pahar. Însă nici nu apucă măcar să îndepărteze prea mult paharul de la gură, când începu să tușească și să scuie. Ochii i se umplură de lacrimi. Gâtul îi era cuprins de flăcări!

– Mi-ai dat o băutură tare! spuse ea acuzator.

El dădu din cap, fără vreo urmă de părere de rău.

– Uneori face minuni – în situații precum cea de față.

În timp ce spunea asta, se așeză la capătul patului. Avea suficient loc pentru a se așeza, fără a fi nevoie să-i pună picioarele în poala lui. Patul era mult mai lung decât oricare alt pat pe care îl văzuse ea vreodată. Era făcut pe măsura lui? Dumnezeu, doar nu era în patul lui!

Gândul acesta avu un efect ciudat asupra ei, sau era oare din cauza whisky-ului? Lichidul acesta dezgustător părea să îi străbată tot corpul, transformându-i mușchii într-o masă vâscoasă și relaxându-i *prea mult* membrele.

– Vestea bună este că nu ai nici un os rupt.

Se simți atât de ușurată, că aproape chicoti, până când ochii îi ajunseră din nou pe partea umflată a piciorului.

– Atunci ce este *asta*? arătă ea acuzator cu degetul înspre pulpă.

– Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că este doar un spasm muscular. Am văzut cum așa ceva poate pune un cal la pământ. Nu este nimic grav, dar doare îngrozitor. Trece prin masaj.

– Și dacă nu ai dreptate?

– Dacă mușchiul ar fi rupt, urechile mele ar fi fost sparte deja, deoarece ai fi țipat încontinuu. Așa că lasă-te pe spate, strânge dinții dacă trebuie și lasă-mă să rezolv asta; durerea va dispărea și ea.

Ea nu-i putu urma întocmai instrucțiunile, era prea agitată din cauza fricii. Se lăsă pe coate și se pregăti să-l urmărească, gata să-l oprească dacă nu putea îndura durerea. El își puse întâi degetele dedesubtul pulpei ei și le apropie încet de zona inflamată. Durerea era minimă. Abia o simți la început, apoi însă o simți prea mult! Dar partea cea mai intensă nu dură prea mult, iar ea continuă să-i urmeze instrucțiunile și să strângă din dinți, sperând că avea dreptate și că totul avea să se termine curând.

Durerea se diminuează, iar ea deveni tot mai relaxată. Nu trecu prea mult până să simtă degetele blânde ale lui Devin masându-i piciorul, și fu uimită de cât de tare îi plăcea asta. Nici un bărbat nu o mai atinsese așa vreodată. Știa că o făcea doar pentru a o ajuta, dar cu toate acestea atingerea lui era atât de senzuală, încât gemu nu numai o dată. Nu-și putea lua ochii de la el. Atingerea lui devenise mai blândă și semăna mai mult cu o mângâiere acum, iar ochii li se întâlneau deodată. Ai lui păreau în flăcări, atât de strălucitori erau. Ea își ținu respirația, cu stomacul plin de fluturi. Ce Dumnezeu îi făcuse whisky-ul acela?

– Mai bine? întrebă el cu o voce joasă.

Ea nu credea că putea vorbi chiar atunci, era aproape încremenită. Apoi simți impulsul de a chicoti! Nu era de mirare că femeilor nu le era permis consumul de băuturi tari!

Încercând să scape de efectele acestea asupra ei, se ridică din nou și îl tachină:

– Nu ești tâmplar, ci crescător de cai, pețitor, instructor de călărie și un medic priceput. Mai este ceva ce m-ai putea învăța și care mi-ar putea fi de folos?

– Cum stai cu sărutatul?

– Nu știu.

– Atunci ar trebui să aflăm.

În momentul în care își dădu seama că el se oferea să-i arate cum să se sărute, ceva indescritibil se petrecu în ea. Înainte ca gândurile ei să se limpezească, el se aplecă spre ea și-și puse cu blândețe gura peste a ei. Acesta era de fapt primul ei sărut, deoarece nu încurajase niciodată vreun bărbat suficient de mult pentru ca acesta să-i fure sărutări. Cu toate acestea, așteptase atât de mult să vadă cum era, încât nu-i venea să-l oprească acum, nu încă...

Mâna lui se strecură în spatele gâtului ei, în timp ce el se aplecă și mai mult și o lăsă cu grijă pe spate, pe pat. Dintr-odată, pieptul lui era strâns lipit de al ei. Însă ea nu dorea să-l oprească.

Buzele lui se despărțiră și alunecară peste ale ei, îndemnându-le să se deschidă, la rândul lor. Sărutul lui nu era deloc plictisitor, iar ea fu copleșită repede de felul în care o făcea să se simtă. Adânc în ea simțea o fluturare neidentificată, ce se învârtejea în cel mai excitant mod. Respirația i se oprise. Apoi limba lui îi pătrunse în gură! Ea se trase înapoi după această senzație neobișnuită, însă strânsoarea lui deveni puțin mai fermă, arătându-i că încă nu terminase cu ea.

Era atât de aproape, atât de frumos, atât de tulburător! Putea simți atât de mult din el – gura lui care i-o capturase pe a sa, mâinile lui puternice care o mângâiau, pieptul lui presat de sânii ei. Aceasta era lecția ei de introducere în știința pasiunii. Amanda nu putea gândi mai departe de atât, putea doar simți, absorbind totul, minunându-se de atât de numeroasele senzații noi pe care nici nu se gândise vreodată că le-ar putea trăi.

Mâna lui se mișcă pe obrazul și gâtul ei, provocându-i fiori pe șira spinării. Barba lui o înțepa, dar ei nu-i păsa. Îl auzi gemând, un sunet care păru să reverbereze în ea – sau era atât de captivant pentru urechile ei încât sfârși tremurând? Nu putea spune! Atât de multe senzații, toate noi, toate tulburătoare. Chiar și sânii o furnicau, presați atât de tare de pieptul lui Devin.

Dar momentul acesta minunat luă sfârșit brusc, prea brusc, atunci când Devin sări în picioare. Respirând grăbit, dorindu-și ca sărutul să fi durat mai mult, ea îl privi cu dezaprobare. Dacă ar fi putut gândi, nu ar fi lăsat să-i scape curiozitatea de sub control. Dar nici nu l-ar fi provocat să o sărute. Dumnezeu, ce făcuse?

– Oprește-te, spuse el, văzând-o roșind. Ți-am dat o băutură foarte puternică pentru a-ți calma durerea. Unul din efectele ei secundare

este că afectează judecata, încetează gândurile și te determină să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal. Dar cum e piciorul?

De îndată ce capul nu i se mai învârti din cauza celor spuse de el, Amanda se ridică și-și puse picioarele pe podea. Fusesse din nou galant? Pusese pe seama băuturii vina celor ce tocmai se întâmplaseră între ei? Ei bine, dacă nu mai voia să discute despre asta, avea să-i fie recunoscătoare.

– Este bine, după cum deja știi. Mulțumesc. Acum ar trebui să plec.

Se ridică în picioare, poate puțin prea repede. Picioarele ei erau prea instabile, iar ea se miră că nu cedaseră sub greutatea ei. Își simțea părul zburlit. Putea vedea o șuviță lungă atârând ceva mai jos de sân. Obrajii și bărbia se simțeau ca și cum ar fi fost răzuite, iar buzele și le simțea puțin umflate. Acum el stătea atât de aproape, încât iarăși o domina cu înălțimea, făcând-o să se gândească din nou la sărut, când știa prea bine că trebuia să și-l scoată din minte. Dar o ajută *el* cu acest lucru. Dintr-odată bruta ieși din nou la suprafață, spunând pe un ton neîndurător:

– Să nu crezi că lecțiile tale s-au terminat. Vei urca din nou în șa astăzi, nu pentru a călări, ci pentru a-ți stăpâni teama. Iar de data aceasta o vom face cum trebuie.

Ea se așază din nou pe pat.

– Există un singur fel de a face lucrurile, iar acesta nu a funcționat.

– Prima rundă a fost o greșeală, dar a fost greșeala mea. Nu vreau să fiu responsabil că tu nu ți-ai realizat visul. Vei urca din nou pe cal astăzi, Mandy, fie că-ți place, fie nu.

– Ce greșeală?

– Nu trebuia să te pun să începi pe o șa de damă. Așa că lasă-mă să-ți arăt despre ce vorbesc.

O apucă de mână și-o duse afară din birou, pe culoarul dintre boxe, înspre calul său, care fusese legat de un stâlp de unul dintre muncitori. Fără nici un avertisment, o aruncă în șa. Ea încercă să-și petreacă piciorul pe după oblânc, dar era o șa bărbătească, iar Devin îi împinse cu blândețe piciorul de cealaltă parte, așa că ajunse să atârne pe partea dreaptă.

Amanda icni, încercând să-și tragă înapoi fusta peste picioarele expuse. Dar nu o putea face, câtă vreme avea un cal între picioare!

– Dă-mă jos! Nu pot sta pe un cal așa!

- Sigur că poți. Deja o faci.
- Dar este indecent!
- Ți-am văzut deja piciorul, spuse el, cu ochii ațintiți într-ai ei.
- Asta este irelevant...

- Stai dreaptă, îi tăie el vorba. Folosește-ți picioarele, fetițo! Strânge calul cu ele. Acesta este curajul tău. Acesta e controlul tău. Așa vei putea rămâne în afurisita de șa. Dacă nu te-ai agita atâta, ți-ai da seama cât de naturală este această poziție.

Trebuia să aibă dreptate? Ea mormăi:

- Tot nu pot călări așa.

- Sigur că nu o vei face, nu fără hainele potrivite. Asta a fost doar o demonstrație pentru tine. Dar dacă îți mai dorești să înveți să călărești după ziua de azi, vei învăța întâi să o faci cu o șa bărbătească, abia apoi cu una de damă. Așa că împrumută o pereche de pantaloni de la fratele tău sau fă-ți o fustă pentru călărie.

- Deja port o fustă pentru călărie, bombăni ea.

- Nu, vorbesc despre o pereche de pantaloni care arată ca o fustă. Am văzut doar câteva femei purtând o asemenea îmbrăcăminte, dar odată jos din șa, arată ca o fustă. Cu toate acestea, atunci când călăreai cu o șa bărbătească, le acoperea în întregime picioarele. Totul perfect decent. Vorbește cu croitoreasa ta. Sunt sigur că poate face ceva de genul ăsta pentru tine.

Suna interesant. Aproape că-și putea imagina despre ce vorbea el. În această poziție nu-i era frică să stea pe cal, nu cu picioarele ținând ferm calul. Totuși, asta se putea datora acelei băuturi îngrozitoare pe care i-o dăduse el, dar tot merita făcută o încercare.

- Foarte bine. Dar coboară-mă înainte să intre cineva și să mă vadă...

Nu trebui să termine, deoarece el își întindea deja brațele către ea. Ea se lăsă într-o parte, întinzându-se după umerii lui, dar nu ajunse până acolo înainte ca el să o tragă prea repede de pe cal. Se lovi de pieptul lui! El își puse cu repeziciune brațele în jurul ei, încercând să-i redea echilibrul, deși ea nu și-l pierduse - până văzu privirea din ochii lui. Doamne! Ochii lui de culoarea ambrei erau ațintiți într-ai ei și scăpărau din nou de pasiune. Ea tremură într-un fel minunat. Dar el îi dădu drumul. Icnind, roșie din nou, ea se dădu înapoi și se asigură că fusta era așezată cum se cuvenea.

- Data viitoare vino însoțită, îl auzi ea spunând pe un ton evident iritat.

Ochii i se ridicară înspre el.

– Am venit cu cineva, e...

– Vino cu un bărbat, vreau să spun. Preferabil vreo rudă de-a ta care ar putea avea ceva de spus în privința călăriei – și te va împiedica să ai parte de mai multe lecții decât poți face față într-o zi.

Trupul ei deveni rigid. Băutura îi afectase așadar și lui judecata, iar acum regreta că-i dăduse lecția aceea de sărutat? Voia în mod evident să se asigure că nu avea să se mai întâmple, insistând ca ea să vină însoțită de o rudă de sex masculin data viitoare. Nu era de mirare că avusese un ton atât de tăios. Cât de stânjenitor!

Devin o apucă de cot și o conduse afară din grajd, adăugând:

– Dar nu-l aduce pe fratele tău, să nu strici surpriza pe care i-o pregătește Lady Ophelia.

O duse direct la trăsura închiriată și o ajută să urce. Ea și-ar fi luat rămas-bun, i-ar fi mulțumit chiar pentru eforturile lui din acea zi, însă ultimele lui cuvinte, spuse chiar înainte de a închide ușa trăsuri și de a-i da birjarului semnalul că poate pleca, o lăsară fără replică.

– Apropo, ai picioare frumoase.

Capitolul 27

Amandei nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva! Pentru a doua oară, Devin spusese ceva în fața unui însoțitor de-al ei, ceea ce avea să-i atragă din nou muștrări.

Ar fi fost bine dacă Alice ar fi ațipit așteptând-o, deoarece astfel n-ar fi auzit cuvintele scandaloase ale lui Devin, dar nu avu norocul acesta. Camerista o privea acum cu ochii cât farfuriile.

Amanda încercă să scape de dojană, spunând:

– Glumea doar.

– Glumea? Când obraji și bărbia ta dovedesc contrariul? Ai face bine să speri că urmele astea dispar până ajungem acasă, altfel nu voi fi singura care să-ți spună că ai depășit limita cu mult.

Amanda tresări. Nu voia să discute despre sărut când numai gândul la asta îi provoca din nou fiori. Așa că-i povesti despre căzătură, asigurând-o pe Alice că nu-și rupsese nimic, dar apoi minți.

– Fața lui s-a frecat probabil de a mea când m-a cărat înapoi în grajd.

Amanda nu fusese îngrijorată de urmele lăsate de lecția lui Devin până când le menționase Alice, dar de vreme ce nu mergeau direct acasă și mai trebuiau să oprească pe Bond Street, să recupereze trăsura familiei St John, se hotărî să mai treacă o dată pe la croitoreasă și să comande vreo două din fustele speciale de călărie de care îi pomenise Devin, pentru a putea călări bărbătește. Până când ea și Alice ajunseră acasă, trecuse suficient timp pentru ca roșeața produsă de barba lui Devin să dispară. Era un lucru foarte bun. Tatăl ei era acolo, așteptând-o.

Julie, Preston și Rebecca erau în sufragerie, așteptând prânzul. Amanda îi salută, alăturându-li-se, apoi își îmbrățișă tatăl din spate și se așeză lângă el.

– Înțeleg că ne părăsești astăzi, spuse Julie fără nici o altă introducere. Îți voi trimite cuferele la casa lui Rafe în după-masa aceasta.

Amanda rânji.

– Așadar tata ți-a spus că va fi în oraș pentru toată perioada?

– Da, asta aproape că m-a dat pe spate, spuse Julie, exagerând.

Preston chicoti auzindu-și sora.

– Nu știu de ce ai impresia că sunt un pustnic. Doar pentru că iubesc Norford Hall și prefer confortul de-acolo, asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de festivitățile unui sezon la Londra – pentru o cauză nobilă. Iar fiica mea reprezintă o cauză cu adevărat nobilă.

– Desigur, așa e.

El însă se întoarse spre Amanda și spuse:

– Dar se pare că Phelia vrea să ne târască pe toți înapoi acasă pentru petrecerea de ziua lui Rafe.

– Dar mereu sărbătorim zilele de naștere aici, îi aminti Amanda.

El dădu din cap.

– Știu, dar ea face planuri pentru o petrecere grandioasă, una de o săptămână, cu o listă lungă de oaspeți, așa că ar avea nevoie de ajutorul tău cu pregătirile.

Amanda chicoti plină de încântare.

– Dă o petrecere la țară? Ai fost de acord cu așa ceva?

– Da, pentru că servește unui dublu scop. Va invita toți tinerii eligibili, iar eu voi adăuga câteva nume pe listă, tineri bine recoman-dați, așa că poate vrei să le acorzi puțină atenție.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Recomandați de cine?

– De un prieten al unui prieten, fu tot ce spuse el.

Înainte ca ea să-și poată pune întrebări în legătură cu mesajul lui criptic, Julie o întrebă:

– Ai rezolvat problema aceea la croitoreasă?

– Da, dar am avut o idee minunată cât timp am fost acolo, iar ea a fost suficient de intrigată pentru a o încerca. O fustă-pantaloni. Julie ridică dintr-o sprânceană, făcând-o pe Amanda să chicotească și să sară în picioare, depărtându-și-le atât cât îi permitea fusta. Imaginează-ți, mătușă Julie, va arăta ca o fustă cu excepția cazului în care aş sta așa. Doar așa se va putea vedea că este vorba despre niște pantaloni foarte largi.

– Pantaloni?

Rebecca chicoti.

– Fără pantaloni, spuse Preston inflexibil, continuând să-și mănânce prânzul.

– Presupun că-ți trebuie pentru călărie? întrebă Julie.

– Sigur că pentru călărie, nu i-aș folosi la altceva.

Preston se întoarse cu fața către ea, acum evident preocupat.

– Când ai început să călărești?

– Nu am început încă, dar vreau să încerc din nou, recunosc ea cu șovăială.

– Aș prefera să nu o faci, fu tot ce spuse tatăl ei, dar însemna atât de mult.

Amanda știa că își amintea cât de mult suferise ea în urma căzăturii și îngrijorarea că nu avea să mai poată merge vreodată din cauza accidentului. Sigur că prefera să nu se mai urce vreodată pe un cal. Până acum și ea fusese de acord cu el.

Își puse mâna peste cea a tatălui ei.

– Este ceva ce vreau cu adevărat să fac. Dacă sfârșesc prin a urî călăria, acolo se va termina totul. Dar este vorba de o deprindere pe care am regretat mereu că nu mi-am dezvoltat-o. Așa că cel puțin vreau să încerc. Am făcut-o de curând, să știi.

Gata, o spusese. Nu mai putea da înapoi. Acum că familia ei știa că încerca din nou să călărească, *trebuia* să reușească.

– Da, Herbert mi-a spus că te-ai răzgândit, replică Preston.

– N-am reușit nici măcar să urc pe calul pe care mi l-a pregătit el.

– Atunci de ce avem discuția aceasta?

– Pentru că atunci nu fusesem provocată să reușesc. Nici nu mi se spusese cât de ușor ar fi, în condițiile potrivite. Și pentru că am întâlnit un bărbat care mă interesează destul de mult, termină ea, roșind ușor.

– Cine? întrebă toți deodată.

– Kendall Goswick, contele de Manford. Nici măcar nu este în oraș pentru sezon. L-am întâlnit când am fost cu Phelia la o fermă de cai, să alegem un cadou pentru ziua lui Rafe. Era atât de frumos și de fermecător, că aproape m-a lăsat fără suflare! Este primul bărbat pe care vreau să-l mai întâlnesc.

– Este minunat, Mandy, spuse Rebecca, zâmbindu-i.

– Când îl vom întâlni? întrebă Preston.

– Curând, sper.

– Dar ce are asta de-a face cu dorința ta bruscă de a călări din nou? mai întrebă tatăl ei.

Amanda rânji.

– Pentru că planific din timp, mă gândesc până la căsătorie. Lordul Kendall este pasionat de cai. De fapt îi iubește atât de mult, încât acum a plecat după unul până în Franța, pentru a-l cumpăra. Dacă ne căsătorim, cum ar fi ca eu să urăsc ceva ce soțul meu iubește atât de mult? M-aș simți îngrozitor! El s-ar simți îngrozitor, la rândul lui. S-ar putea să nici nu dorească să ne căsătorim dacă află că nu călăresc.

– Prostii!

– Este absurd.

– N-am auzit ceva atât de prostesc.

Amanda își mușcă buza. Păreau atât de siguri. Nu, făceau aceste remarci deoarece o iubeau. Ea însă prefera să nu-l supună pe Kendall vreunui test. În plus, călăria era încă ceva ce dorea să realizeze, cu sau fără Kendall, iar timpul petrecut cu Devin era foarte interesant! Deși el era imposibil și nu făcea parte din cercul ei social, nu putea nega, cel puțin nu față de ea însăși, că-l găsea fascinant. Era deosebit de oricare alt bărbat întâlnit vreodată. Nu putea spune când o tachina și când vorbea serios. Și mai putea învăța atâtea de la el, în afara călăriei...

Aproape icni la gândul că el nu ar fi ezitat să-i răspundă la întrebările despre bărbați, spre deosebire de fratele ei. Putea profita de stilul lui direct din acest punct de vedere. Putea învăța de la el lucruri

care să-i asigure succesul în vânarea unui soț. Dar nu putea spune așa ceva familiei ei!

Dar se simțea totuși mult mai bine în legătură cu lecțiile de călărie, acum că Devin îi arătase cum să depășească una din dificultățile cu care se confruntase, și anume cum să se simtă confortabil și stăpână pe ea cât timp era în șa.

Îi explică acest lucru tatălui ei.

– Nu este vorba numai despre lordul Kendall și despre un posibil mariaj fericit cu el – dacă ajungem până acolo. Este ceva ce am regretat mereu că nu pot face. Am lăsat frica să mă convingă că *nu am nevoie* să călăresc, dar o parte din frica aceasta era cauzată de faptul că nu mă simțeam în siguranță pe un cal. Dar acum sunt convinsă că *asta* a fost din vina șeii. Acesta este unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc de la primele mele lecții, că eram atât de agitată de fiecare dată, deoarece mi se părea atât de ciudată poziția. Este ca și cum ai sta călare doar pe jumătate!

– N-aș fi putut-o spune mai bine nici eu, fu de acord Julie. Șeile de damă sunt o invenție neplăcută.

Recunoscătoare pentru sprijinul mătușii ei, Amanda continuă:

– Voi lua din nou lecții, desigur. Dacă nici după asta n-o să-mi placă să călăresc, cel puțin mă voi simți bine că am încercat. Mi s-a spus că este mult mai ușor călăritul în stilul bărbătesc, de aceea am nevoie de fustele acelea speciale. Mă voi preocupa după aceea de călăritul ca o doamnă.

– Nici o obiecție pe marginea acestui subiect, Preston, adăugă Julie țăfnoasă. Știi foarte bine că la Norford călăream cu pantaloni pe sub fustă. Fata are nevoie să se simtă confortabil în șa. Are destule pe cap și fără să mai adauge și poziția precară. În plus, știi cât de încăpățânată poate fi atunci când își pune ceva în minte.

Preston oftă.

– Atunci n-ai decât...

Capitolul 28

– Ce mai face Cupidon? întrebă Owen. Sunt ceva perechi noi de care vom auzi curând?

Devin făcu o pauză de la antrenarea celor două iepe pe care se hotărâse să le vândă și i se alătură lordului Culley lângă gard, unde acesta îl așteptase până atunci. Îl cunoscuse pe bătrânul domn la curse, în anul de dinainte, și se mai întâlniseră de câteva ori până atunci. Cu un an în urmă, Owen venise la el căutând un nou cal pentru trăsură. Insistase să cumpere unul din caii de rasă ai lui Devin, deși acesta încercase să-l convingă să nu o facă. Owen returnase calul o săptămână mai târziu. Devin presimțise că așa avea să se întâmple, așa că trimisese deja în Lancashire după unul din caii castrați ai lui Donald, așteptând venirea bătrânului gentleman.

După acel episod, Owen Culley luase obiceiul de a se opri la fermă în călătoriile lui dinspre și înspre Londra. Se oprea doar pentru a vorbi cu Devin. Acesta suspecta că bătrânul se simțea singur, așa că nu-l ignora niciodată în timpul acestor scurte vizite, iar în timp ajunseseră la o prietenie neobișnuită.

– Am niște probleme cu clienta mea actuală, recunoscui Devin, deși nu menționează nici un nume. Este o fată temperamentală. Frumoasă, dar nu sunt sigur că este suficient pentru a compensa caracterul ei năvalnic.

– Sigur că este, spuse Owen chicotind. Dacă faci femeia fericită, nu are nici un motiv să-și iasă din fire.

– Presupun că așa este, deși partea cu făcutul fericită mă îngrijorează pe mine. Nu-mi vine în minte nici un bărbat care nu ar da înapoi după ce temperamentul ei s-ar manifesta asupra lui.

– Tu ai da?

Devin râse. Îi plăcea Owen, îl respecta, deoarece nu se temea să recunoască atunci când greșea. Owen dorise să-și retrăiască tinerețea, motiv pentru care alesese un cal iute pentru trăsura lui, insistând că avea să se descurce, dar fusese prea mult pentru oasele sale. Câți alți lorzi s-ar fi recunoscut învinși și ar fi râs apoi? La vârsta pe care o avea, privea viața într-un mod diferit, așa că lui Devin îi făceau plăcere conversațiile lor.

– Eu nu sunt printre favoriți, așa că nu contează dacă îi fac față sau nu.

– Așadar îi poți face față? ghici Owen. Ei bine, dă-le ceva mai mult credit candidaților care râvnesc la inima ei. Dragostea are un fel aparte de a accepta atât binele, cât și răul.

Devin se întrebă de ce avea dintr-odată dubii cu privire la abilitatea lui Kendall de a face față unui acces de furie de-al Amandei.

Poate pentru că avea sentimentul că ea avea să fie capul în relația aceea, rol care nu i-ar fi plăcut prea mult? Avea darul de a transforma până și cel mai simplu lucru, și anume o lecție de călărie, într-o catastrofă. Dar asta fusese de fapt din vina lui. Nici o femeie nu strângea calul între picioare așa cum trebuia. În schimb, își contorsionau trupul în fel și chip pentru a sta *elegant* pe cal, fără a li se vedea deloc picioarele.

Ultima remarcă a lui Owen îi pătrunse abia în acel moment în minte. *Era* ea deja îndrăgostită de acel tânăr? Se supunea unui adevărat chin doar pentru a câștiga un bărbat care avea să acorde mereu mai multă atenție grajdului decât soției sale. Sigur că ea nu știa acest lucru, și asta nu însemna că Goswick nu putea fi un soț bun și iubitor, ci doar că soția nu avea să fie prioritatea sa. Dar dacă Amanda împărtășea singurul interes al lui Goswick, puteau sfârși fericiți. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit ca ea să facă ceva atât de dificil pentru ea doar pentru a câștiga un soț. Asta-l deranja acum pe Devin, precum și faptul că el pusese lucrurile în mișcare. Dar nu avusese nici o idee despre cât de traumatic avea să fie pentru ea. Încă putea să iasă bine, dar, între timp, el trebuia să-și păstreze opțiunile – iar ea trebuia să facă la fel.

Nu-i plăcea să aibă îndoieli, așa că încercă să le pună deoparte și-i rânji lui Owen.

– Păcat că nu există o versiune mai tânără a ta. Fetișcana asta are nevoie de răbdare ca... oh, la naiba, Owen, am uitat...

– Nu te îngrijora! Nepotul meu a murit de mult.

Bătrânul îi zâmbi lui Devin pentru a-l liniști. Deși nu era pentru prima dată când observa o expresie tristă pe chipul lui Owen, – știa că nu era ușor pentru acesta să fi supraviețuit întregii sale familii –, în această zi o văzu din nou.

– Voi bea puțin whisky înainte de a porni la drum, totuși. Să țină răcoarea departe, adăugă Owen cu un rânjet.

Devin dădu din cap și deschise poarta, îndreptându-se apoi către grajd cu Owen, dar menționarea băuturii îi aduse aminte de ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple deloc în acea dimineață în biroul său. Însă gândul acesta și toate celelalte îi dispărură din minte de îndată ce un glonț lovi pământul la picioarele lui.

– Dumnezeule! exclamă Owen, în timp ce Devin apucă instinctiv brațul bătrânului și îl conduse rapid în grajd. Braconieri atât de aproape de fermă?

Devin se albi la față când își dădu seama ce s-ar fi putut întâmpla. Owen ar fi putut fi rănit – sau Reed. Amelia era în casă acum cu mama ei, așa că nu era în pericol, dar asta s-ar fi putut întâmpla la fel de bine cât timp era afară. Ar fi putut fi împușcată!

– Nu după ce pun mâna pe el, izbucni Devin, întorcându-se și privind înspre pădurea care mărginea ferma. Hai să te duc înăuntru și...

– Nu, du-te, picioarele astea bătrâne încă știu să se grăbească. Voi fi bine. Găsește-l pe nesăbuitul care a fost atât de neatent, înainte să apuce să fugă.

Devin dădu din cap și alergă înapoi la gard. Își dezlegă calul și sări în șa. Se gândi să ia o pușcă din grajd, dar Owen avea dreptate. Dacă-i dădea nenorocitului suficient timp, acesta avea să dispară. Reed se grăbi după el înainte să ajungă la liziera pădurii, deoarece auzise și el împușcătura. Devin îl direcționează spre nord, astfel încât să acopere o arie cât mai mare, apoi aruncă o privire în spate și văzu cum câțiva dintre muncitori încălecau și ei. Aveau să-l găsească...

Dar nu o făcură. Pădurea care înconjura proprietatea era deasă, iar un vânător era puțin probabil să aibă un cal cu el. Reușise să se ascundă sau să fugă repede. Devin și oamenii lui petrecură cea mai mare parte a după-amiezii căutând braconierul, înainte ca Devin să găsească un magistrat și să raporteze incidentul. Braconierii nu se apropiaseră niciodată de proprietatea lui până atunci. Omul trebuia să fie complet idiot pentru a vâna atât de aproape de o fermă. Devin avea încă un motiv de îngrijorare acum.

De fapt, înainte ca ziua să se sfârșească, găsi un altul. Acum că William era în afara pericolului, Blythe îl mutase în casa lor. Dar nu avea să se recupereze complet decât peste câteva săptămâni, așa că Devin juca în continuare rolul de însoțitor și o însoți la petrecerea la care fusese invitată în acea seară. Precum ceilalți oaspeți, nici el nu putu să nu remarce momentul în care în sală intră Robert Brigston. Devin nu crezuse că băiatul avea să mai primească alte invitații după comportamentul lui de la bal. Deodată însă era din nou pe buzele tuturor.

– Am auzit că s-a comportat ca un prost pentru că era beat.

– De aceea a flirtat cu toate fetele? Și eu am aceeași problemă când beau prea mult.

– Este de înțeles.

– Mă bucur să aud că a fost doar atât. Sora mea și-a pus în gând să-l cucerească.

– Din nou o partidă pe cinste – ce noroc!

– Gata cu gelozia, băiete, lordul Robert nu le poate avea pe toate. Îți vor rămâne destule fete din care să alegi.

Devin pufni la turnura pe care o luaseră bârfele în privința lui Brigston. Intervenise tatăl lui? Ce scuză proastă pentru a explica comportamentul lui Robert din seara precedentă. Cu toate acestea, părea să funcționeze. Dar Devin nu se lăsă prostit și avea să se asigure că Robert nu avea să-i sucească capul lui Blythe. Nu era îngrijorat că Amanda putea fi încă sensibilă la farmecele acestuia. După cum spunea ea, fratele ei l-ar fi împușcat pe flăcău dacă se mai apropia de ea. Dacă nu o făcea Rafe, ar fi putut-o face Devin.

Capitolul 29

Devin dormi prea mult, ceva ce făcea rareori. Nu era surprins, luând în considerare câte avusese în minte atunci când se dusesse la culcare, după o zi atât de plină de evenimente. Dar ora târzie îl făcu să se grăbească la fermă. Dacă Amanda venea pentru o lecție astăzi, era deja probabil acolo. Însă când sosi, nu era acolo și, după spusele lui Reed, nici nu fusese mai devreme. Trebuiau să fixeze un orar *dacă* avea să se întoarcă. Poate că se răzgândise după ultima lui remarcă legată de picioarele ei – și după toate celelalte care se întâmplaseră în timp ce fusese la fermă cu o zi în urmă.

El nu se așteptase nicidecum ca lecția de călărie să se desfășoare în acel fel, cu greșeală după greșeală din partea lui. Ce naiba îl făcuse să creadă că cineva care nu călărise ani întregi și care se temea de cai putea stăpâni o invenție atât de infernală ca o șa de damă? Fusese depășit de sarcina de a face față unei astfel de frici – sau fiicei ușor ameușate a unui duce.

La naiba, ce-l apucase? Faptul că băuse el jumătate din paharul cu whisky nu era o scuză. Dar din cauza aceasta știa acum ce gust dulce avea ea, cât de delicios mirosea de aproape, cât de repede îi putea înfierbânta sângele. Dar asta era tot ce avea să cunoască vreodată despre ea. Era atât de departe de el, că-i venea să râdă.

Ultima dată când se gândise astfel la o femeie, renunțase. De data aceasta nu putea. Gustase din fructul oprit, din ceea ce nu putea avea – din cauza mamei lui. Din cauza nemernicului care îi distrusese viața, și pe a lui, și care nu simțise nici o remușcare din această cauză. Devin se gândise de atâtea ori la o confruntare cu el, dar se temuse că nu s-ar fi putut controla suficient de mult pentru a-l pune pe ticălos la locul lui. Se temuse că l-ar fi putut ucide în schimb, deoarece simplul gând la el îl înfuria peste măsură.

Când își dădu seama că strânsese în mână pălăria Amandei în timp ce se gândea la tatăl său, o aruncă într-un colț. Nu se duse prea departe, pentru că încăperea era mică, dar el tot tresări din pricina a ceea ce făcuse. Nu pe ea era supărat și ar fi trebuit probabil să returneze pălărioara înainte să o strice și mai mult. Îi datora oricum o scuză pentru că lăsase lucrurile să ajungă atât de departe. Poate că avea de înfruntat plângerile unui tată furios pe comportamentul său.

Apucă din nou pălăria, o îndesă în buzunar și se întoarse înapoi la Londra. Trebuia oricum să ridice o comandă de la croitorul lui și nu o putea face dacă își petrecea mereu zilele la fermă. O scuză bună. Aproape că răsese de el însuși când se duse direct la reședința familiei St. John.

Era dimineța târziu, o oră acceptabilă pentru vizite la doamnele casei. Dar ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă era Robert Brigston, coborând treptele casei. Ușa se închidea în urma lui. Fusesse refuzat? Sau pleca după terminarea vizitei? Devin se hotărî să afle și blocă drumul tânărului.

– Oh, ești Cupidon, nu? Robert chiar zâmbi. Cred că ești singurul tip pe care l-am întâlnit în seara aceea care nu m-a tratat cu dispreț.

– Așa e, se pare că nu am făcut prezentările. Prefer numele de Devin Baldwin acelei porecle prostești. Dar ce faci aici, Robert?

– O vizitez pe viitoarea mea mireasă.

– Voi presupune că este doar un vis al tău. Din câte am auzit, familia ei avea de gând să te împuște dacă te mai apropiai de ea.

Robert tresări.

– Am cam făcut-o de oaie atunci, nu-i așa? Dar lucrurile par să se rezolve frumos.

Devin ridică dintr-o sprânceană, amintindu-și de bârfele pe care le auzise cu o seară în urmă.

– Beat? Știm amândoi că nu erai câtuși de puțin beat în seara balului.

Robert ridică din umeri.

– A fost sugestia tatălui meu, iar el a început să împrăstie zvonul la cei mai mari bârfitori ai înaltei societăți. Se pare că funcționează și potolește lucrurile.

– Dar asta vrei *tu* acum?

Robert chicoti.

– Ah, da, și-am spus mai multe decât ar fi trebuit, nu-i așa? Eram al naibii de nefericit în seara aceea. Presupun că aveam nevoie de un umăr pe care să pot plânge.

– Cedezi ordinelor tatălui tău, așadar?

– Nu am de ales, recunosc Robert cu un oftat. Bătrânul m-a chemat acasă. Nu știam că îmi urmărește mișcările, dar ar fi trebuit să știu. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Are de gând să mă dezmoștenească dacă nu fac ceea ce îmi spune.

Dacă nu ar fi fost Amanda la mijloc, Devin aproape că i-ar fi plâns de milă tânărului lord.

– Dacă se căsătorește cu altcineva, scapi.

– Ai dreptate, dar care sunt șansele? *Nu pot* să nu o curtez acum. *Trebuie* să fac un efort. Afurisita mea de moștenire depinde de asta. Apoi Robert șopti. Servitorul tatălui meu mă așteaptă în trăsură. Are și el ordinele lui, să se asigure că încep să o curtez pe fetișcană cum se cuvine.

– Te-au primit măcar în casă? întrebă Devin curios, arătând din cap spre ușa din spatele tânărului.

– De ce, crezi că ea nu a auzit încă ultimele bârfe, care-mi explică comportamentul? Foarte posibil. Dar nu este aici. Majordomul a spus că și-a schimbat ieri după-masă locuința. S-a mutat.

Amanda plecase din oraș? Devin simți cum inima i se scufundă în piept. Asta era din vina lui. Dar cel puțin așa nu putea ajunge nici Robert la ea. Nu că nu-i plăcea flăcăul, dar nu-i plăceau motivele pentru care o curta pe Amanda. Aceasta merita ceva mai bun. Poate că lui Brigston îi fusese iertată prima tentativă și i se permitea să o curteze. Din nefericire, Devin nu credea nici pentru un moment că ea ar fi putut vedea dincolo de pretextele lui Robert. Nu, ar fi fost înclinată mai degrabă să creadă că Robert Brigston era preferabil lecțiilor de călărie.

– Fă-ți o favoare, sugerează Devin cu nonșalanță. Dacă simți că trebuie totuși să treci prin asta, fă-o fără prea mult entuziasm.

– Vrei să spui că trebuie doar să las impresia că o curtez intens pe Lady Amanda, astfel încât tatăl meu să creadă că fac eforturi?

– Exact.

Robert se gândi la asta un moment, apoi se încruntă.

– Dar cum ar funcționa asta, când este hotărâtă să se îndrăgostească de mine?

Devin se abținu să nu râdă.

– Poate că ar funcționa dacă ceea ce-i spui nu sună întru totul sincer? Sau dacă ai părea puțin plictisit de compania ei? Sau i-ai putea spune pur și simplu că ți s-a ordonat să o curtezi.

Robert păru îngrozit.

– Nu pot risca să-i spun adevărul! Asta ar putea ajunge la urechile tatălui meu.

– Atunci, repet, acționează fără tragere de inimă. Fata nu este proastă. Dacă simte că nu ești cu adevărat interesat, nu va accepta o propunere, mai ales că nu ești singura partidă bună a sezonului. Câtă vreme înclină spre celălalt, ești în siguranță.

– Am concurenți? Robert avea un ton îngrijorat, dar Devin observă o notă de entuziasm în ochii lui.

Devin gemu în sine. Ce naiba făcea? Însă Robert plecă grăbit înainte ca Devin să mai poată spune altceva. El avea încă de returnat o pălărie, așa că o îndesă din nou în buzunar și hotărî să o viziteze pe mătușa Amandei, pentru a afla unde fugise aceasta.

Majordomul îl conduse direct în salon.

Julie St. John își ridică ochii din cartea pe care o citea și îl privi. Sprâncenele ei se uniră, și ea izbucni:

– Trebuie să-mi concediez majordomul? Sper că știi că nu ai fi întrat pe ușă, tinere, dacă ai fi venit să o vezi pe Amanda.

Devin aproape că tresări. Evident, Amanda povestise totul.

– Da, știu că s-a mutat...

– Nu de aceea ai fi fost întors de la ușă. Nu le permite curtezanilor ei să o viziteze, nu a făcut-o încă de sezonul trecut, așa că mai bine așteaptă până o întâlnești la vreo petrecere. Vei fi întors și de la ușa fratelui ei.

Nu plecase din oraș? Iar el nu era certat de mătușa ei din cauza felului în care se comportase cu Amanda? Atunci de ce folosea acest ton cu el, ca și cum ar fi fost gata să scoată flăcări pe nas?

Testă cu grijă apele, rânjind.

– Adevărat?

Sprâncenele ei aurii se ridicară într-un unghi ascuțit.

– Ți se pare amuzant? De ce?

– Poate pentru că nu sunt unul dintre admiratorii ei? Sunt Devin Baldwin...

Julie pufni.

– Ar fi trebuit să spui așa. După cum spune fiul meu, Rupert, ție trebuie să-ți mulțumim că ne-ai avertizat cu privire la libertinul acela care se ține după Amanda. Rue a vorbit frumos de dumneata – în ciuda poreclei pe care o găsește atât de amuzantă.

Devin reuși să-și suprime un hohot de râs la auzul tonului ei certăreț.

– Presupun că dezaprobați abilitățile mele de pețitor la fel de mult ca stimabila doamnă Mabel Collicott?

– Mabel! Nu este nimic stimabil în ceea ce o privește! Hoașca acea bătrână nu are pic de bun-simț. Am prins-o răspândind zvonuri despre fiul meu, în zilele lui de libertinaj, care nu erau câtuși de puțin adevărate. Ne-am dușmănit de-atunci încolo. De fapt, dacă nu m-aș fi hotărât să te angajez să o ajuți pe Amanda în căutările ei în timpul acestui sezon, te-aș fi angajat să o scoți din afaceri.

Lui Devin nu-i venea să creadă. Încă un membru al familiei Aman-dei care voia să-l angajeze? Nu putea mărturisi că lucra deja pentru Lady Ophelia, când aceasta-i ceruse să păstreze secretul.

– Voi fi fericit să acord atenție potențialilor parteneri pentru nepoata dumitale. Nu trebuie să mă angajezi pentru asta.

– Prostii, nu poți lucra fără nici o compensație. Dacă ai succes, vei fi plăcut surprins.

Devin renunță să o mai convingă pe doamnă de contrariul. Era prea încăpățânată pentru a accepta un refuz. Totuși nu avea să-i ia banii. Avea să o lase pe Ophelia să mărturisească adevărul în cazul în care avea succes. Și urma să aibă, dacă Amanda continua cu lecțiile de călărie, ceea ce însemna că de-acum încolo trebuia să păstreze relația dintre ei la un nivel strict profesional.

Abia când ajunsese acasă își dădu seama că uitase să returneze afurisita de pălărie, care era încă în buzunarul lui. Însă Amanda o putea recupera de la fermă. Își dori numai să nu aștepte cu atâta nerăbdare următoarea ei vizită.

Capitolul 30

Ophelia o ținuse atât de ocupată pe Amanda cu o zi în urmă, încât aceasta nu onorase nici una din invitațiile pentru evenimentele serii trecute, ci se culcase devreme. Noul ei costum de călărie sosise după-masa târziu, iar ea se simțea mult mai încrezătoare în legătură cu următoarea ei lecție de călărie. Putea spune chiar că abia o aștepta, acum că era sigură că scăpase de o mare piedică. Însă nu adormise imediat.

Încercase să se imagineze călărind împreună cu Kendall în parc, pe o frumoasă iapă albă pe care o putea controla într-un mod cu totul excepțional, datorită lui Devin. Însă îl vedea mereu pe Devin alături de ea. Ei bine, putea să dea vina pe lecțiile care abia începuseră. Se grăbea prea mult, imaginându-se alături de Kendall când încă nu stăpânea călăritul. Faptul că se gândea la asta nu însemna că se descurca călare.

Însă apoi își adusese aminte de sărut, iar amintirea aceasta nu mai voi să plece. Încercase din nou să se gândească la Kendall. Era sigură că avea să se simtă mult mai bine imaginându-și că el o săruta. Cu toate acestea, sărutul propriu-zis fusese cea mai intensă experiență a ei cu un bărbat. În timp ce încerca să se asigure că lordul Kendall avea să se descurce și mai bine, continua să vadă ochii aceia de culoarea ambrei uitându-se într-ai ei. Cât de insuportabil! Evident, trebuia să-l sărute pe Kendall pentru a fi sigură că el avea să o urmeze în vise, în locul lui Devin. Gemând adânc, își pusese perna peste cap și începu să numere oi.

Însă în această dimineață era mai veselă. Optimismul era un lucru uimitor, care îi însenină ziua și-i puse un zâmbet pe față. Dintr-odată, avea iarăși doi bărbați din care putea alege! Robert Brigston fusese iertat pentru comportamentul său din seara aceea. Scandalul lui se dispase repede. Larissa îi trimisese un bilet pe marginea acestui subiect, însă biletul fusese trimis la casa greșită în ziua precedentă, așa că Amanda nu-l primise decât în această dimineață.

Îi trecu prin minte că putea renunța la lecțiile de călărie și se putea concentra asupra lui Robert, dar alungă acest gând. Acum că simțea că *putea* reuși să învețe să călărească, voia să ducă asta la bun

sfârșit pentru ea, nu doar pentru Kendall – chiar dacă asta însemna că trebuia să interacționeze în continuare cu Devin.

Când ajunsese la fermă, puțin mai târziu, se opri câteva momente în ușa deschisă a micului birou al lui Devin, înainte ca acesta să-i observe prezența. Era așezat la birou, lovind încet cu pumnul în ceva plat și circular. Nu-și putea imagina ce obiect era, dar se părea că încerca să-l aplatizeze și mai tare. De fapt nu părea să acorde atenție la ceea ce făcea, ci arăta destul de adâncit în gânduri. Era aceasta expresia lui tipică, atunci când era singur? Ea nu avea de gând să lase dispoziția lui întunecată să i-o strice pe a ei.

– Bună! spuse ea cu veselie.

El se uită în sus.

– Te-am așteptat ieri, spuse pe un ton morocănos. Când nu ai apărut, am presupus că ai de gând să abandonezi proiectul.

– Nu, deloc. Doar că a durat puțin până a fost gata fusta.

Nu-și depărtă picioarele, așa cum o făcuse în cadrul demonstrației pentru familia sa, însă trase de catifeaua maro în lateral, arătându-i că nu purta o fustă. Se gândi că îi putea smulge un zâmbet. La urma urmei, *fusesse* ideea lui.

Însă nu obținuse decât o mișcare din cap și un *Perfect* mormăit în timp ce el se ridica în picioare.

– Și, în plus, continuă ea, având dificultăți în a-și menține tonul voios acum, deși încă încerca, Pheli m-a pus ieri să o ajut cu petrecerea grandioasă pe care vrea să o organizeze la Norford Hall peste vreo două săptămâni.

– Am primit o invitație. Nu pare a fi ceva organizat doar pentru ziua fratelui tău.

– Nu, va fi o petrecere tipică de țară, cu o mulțime de lucruri distractive de făcut! Și se va sfârși cu un bal. Crezi că mă poți pregăti până la petrecere?

– Crezi că porcii zboară?

Ea râse și-l certă ușor.

– Ei, nu este chiar așa exagerat. Mă simt mult mai sigură acum, mulțumită ție și acestui nou costum de călărie.

– Mă bucur să aud asta. Devin ridică dintr-o sprânceană. Petrecerea aceea de la Norford este o ocazie de a cunoaște toți tinerii eligibili?

– Desigur! Crezi că lordul Kendall se va întoarce la timp din Franța? Pheli a găsit adresa lui și i-a trimis o invitație, bineînțeles.

– Așadar este încă pe lista ta? Nici un vizitator recent de care să fii interesată?

Părea puțin prea curios, ca și cum și-ar fi ținut respirația în așteptarea răspunsului. Încă o vedea ca pe opera lui de binefacere? Încă intenționa să se amestece în treburile ei? După ce-i spusese clar că nu avea nevoie de ajutorul lui? Ei bine, cel puțin nu în direcția *aceea*. Avea nevoie de ajutorul lui cu lecțiile de călărie și poate cu niște sfaturi despre bărbați, dacă își putea aduna suficient curaj să-l întrebe.

Îi răspunse cu un adevăr simplu:

– Nu primesc vizitatori în afara prietenelor mele, nu am făcut-o încă de la primul meu sezon. Și înainte să faci vreo remarcă sarcastică cum că din cauza asta nu sunt căsătorită încă, sunt sigură că ți-am spus că nu încurajez bărbații de care nu sunt interesată deloc. Lui *Kendall* îi va fi permis să vină în vizită după ce se întoarce. Și... își închise gura brusc, hotărându-se să nu pomenească de lordul Robert, pe seama căruia nu făcuseră decât să se certe până atunci.

Însă Devin nu lăsă să-i scape.

– Și?

Ea scoase un sunet dezaprobat.

– Sunt sigură că ai auzit deja că s-a descoperit adevărul despre Robert Brigston, care a băut prea mult la bal din cauza nervozității, ceea ce l-a făcut să se poarte prea familiar cu domnișoarele și să spună lucruri pe care nici măcar nu-și amintește să le fi spus.

– Și fratele tău a crezut prostiile astea? Întrebă Devin cu bruschete.

– De ce să nu fie Rafe înțelegător în această privință? A făcut și el lucruri la fel de prostesti când era beat.

– Asta este natura băuturii. Dar... nu contează. De ce nu ai încredere în mine: băiatul ăla nu e pentru tine. Mai degrabă l-aș recomanda pe vânătorul de zestre, Farrell Exter, decât pe Brigston. Cel puțin Exter te-ar venera pentru zestrea pe care ai aduce-o familiei lui sărăcite.

– Atunci este un lucru bun că nu îți urmez recomandările! În plus, familia Exter nu este săracă, dar Farrell nu este moștenitorul titlului sau al averii, așa că sigur că-și caută o soție bogată, și este suficient de sincer în această privință. De ce ești atât de pornit împotriva lui Robert? Doar pentru că nu l-ai ales *tu* pentru mine?

– Desigur, acesta este singurul motiv.

Ea își îngustă privirea văzând rapiditatea cu care el fusese de acord, necrezându-l nici măcar pentru o secundă. Însă observă că mâna

lui presa din nou obiectul acela plat, ca și cum ar fi încercat să-l ascundă. Icnii.

– Este *pălăria* mea?

– Mă tem că m-am așezat pe ea.

Ea îl privi cu ochii mari. Ar fi trebuit să roșească, însă el nu o făcu. Ba chiar părea defensiv.

– Probabil că unul dintre oamenii mei a curățat biroul și a pus-o pe scaunul meu, apoi a uitat să o pună înapoi.

– Iar tu ai decis că nu era suficient de plată și că mai trebuia să o lovești de câteva ori?

Roșeața la care se așteptase își făcu acum apariția, dar era atât de ușoară, încât abia o observă pe chipul lui bronzat.

– Sigur că nu.

Așadar lovise *pălăria* fără să-și dea seama, cu gândul în altă parte. Nu conta. Nu avea de gând să se certe cu el pentru o *pălărie*. Pentru a o dovedi, zâmbi și-i spuse:

– Biata *pălărie*, merită cel puțin o înmormântare. Acum, trecem la lecția mea?

El îi prinse cu bruschete cotul și o conduse pe culoarul din mijloc.

– Unde-i însoțitorul tău?

– A fost distras de caii tăi în timp ce veneam încoace și s-a dus la câmpul din stânga, să-i vadă mai bine pe unii dintre ei.

Devin oftă.

– Te-am avertizat să nu vii cu fratele tău.

– Nu am venit cu el. Reuși să-și păstreze rânjetul ascuns.

Însă aproape izbucni în râs văzând expresia lui Devin atunci când însoțitorul ei li se alătură. El dorise ca ea să vină însoțită de un bărbat din familie, dar era evident că nu se așteptase ca acesta să fie chiar ducele de Norford.

Capitolul 31

Lui Devin nu-i plăceau surprizele de acest fel, dar își reveni suficient de repede, mulțumită comportamentului prietenos al lui Preston Locke. Iar bărbatul voia să discute despre cai! Acest lucru îl făcu

pe Devin să se simtă și mai în largul său. Cu toate acestea nu se îndoi nici pentru un moment că fetișcana făcuse deliberat acest lucru, pentru a-l pune în încurcătură. Să aducă pe cineva atât de important la un eveniment atât de banal, precum o lecție de călărie? Când avea o mulțime de alte rude de sex masculin, cu un statut ceva mai jos?

Așa că atunci când o duse pe pistă, în timp ce tatăl ei se sprijinea de gard, la o oarecare distanță, privindu-i, îi spuse:

– Fără țipete, fără leșinuri și, de vreme ce ți-ai adus stimatul tată astăzi să te privească, fără căzături de pe Sarah.

O urcă sus în șa. Ea privi în jos către el întrebând:

– Ce au toate astea de-a face cu el?

– Se vor reflecta rău asupra mea, nu asupra ta.

Ea pufni delicat, însă nu mai adăugă nimic.

În ciuda bravadei ei, Devin îi putea simți agitația, deși nu era nici pe departe la fel de intensă precum cea din ziua precedentă. Astfel, sarcasmul lui era menit să o ajute să-și țină teama sub control.

În timp ce-i înmână frâul, îi spuse:

– Am lăsat vorbă ca Sarah să fie antrenată în fiecare zi, așa că nu mai este doritoare de un galop rapid. Du-te încet, și ea va ține pasul cu tine. Nu te îngrijora, vei face față cu succes.

– Trebuie, cu el observându-mă.

De aceea își adusese astăzi tatăl cu ea? O motiva să exceleze? Devin se certă în sinea lui pentru că avusese impresia că motivele ei ar fi avut vreo legătură cu el. Probabil că fata nu se mai gândea deloc la el odată ce-l pierdea din vedere. De ce ar fi făcut-o? Avea atâția bărbați care erau gata să-i dea inima, că nici nu-i putea socoti pe toți – întâi născuți care urmau să moștenească titlurile, și chiar fii mai mici, care sperau să aibă noroc – dar nici unii nu erau copii nelegitimi.

Însă el nu își permitea luxul de a o uita de îndată ce-o pierdea din vedere, deoarece era treaba lui să se gândească la ea. Se asigurase că acesta era singurul motiv pentru care Amanda îi umplea gândurile atunci când nu era cu ea.

– Voiam să discut ceva cu tine, spuse ea cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret. Nu am nici o problemă în a-mi da seama dacă un bărbat mă găsește suficient de atractivă pentru... știi tu, dar există ceva evident de care ar trebui să țin cont și care mă poate ajuta să îmi dau seama pentru care simt ceva – altceva decât faptul că-i găsesc plăcuți privirii?

Devin înțepeni. Vorbea serios? Expresia ei inocentă și curioasă sugera că da.

– Ți se întetesc bătăile inimii? întrebă el.

– Vrei să spui acum? Asta e doar din cauza tulburării!

– Vorbesc despre felul în care te simți atunci când ești în preajma acestor bărbați pe care-i găsești atrăgători. Vrei să te apropii suficient de mult pentru a-i atinge? Ești nerăbdătoare să-i vezi din nou? Te gândești la ei în mod constant?

Cu ochii mari de uimire, ea spuse:

– Mulțumesc! Asta lămurește puțin lucrurile, dar de ce naiba nu mi-a putut spune fratele meu lucrurile astea?

Devin râse.

– Ești surioara lui. Nu va discuta cu tine despre dorință.

Cuvintele lui directe o făcură să roșească. Dacă oricare altă femeie i-ar fi pus această întrebare, ar fi crezut că flirtează, dar nu Amanda. Știa acum mai multe despre ea decât fusese ea dispusă să spună și putea adăuga și curiozitatea pe această listă. Știa că era perseverentă, tenace și că nu ar fi renunțat la un subiect odată ce-și punea mintea la treabă. Era și curajoasă, deosebit de curajoasă. Dar era și foarte temperamentală, cel puțin cu el era. *Probabil* că îi plăcea încă să pescuiască. S-ar fi putut oferi să o ducă la pescuit, pentru a afla cu siguranță. Și lui îi plăcea această activitate. Îi mai plăcea să parieze la cursele de cai, dar nu la cărți. Trebuia să țină minte toate aceste lucruri.

Lecția se desfășură excepțional. Era evident că și Amanda credea la fel, deoarece flecări încontinuu, în timp ce se întorceau la grajduri, râzând cu tatăl ei, transformată din nou în domnișoara Rază-de-Soare.

Înainte ca ea și tatăl ei să plece, îi spuse lui Devin:

– Cred că după alte câteva lecții voi ajunge în punctul în care va trebui să mă hotărâsc dacă sunt suficient de serioasă să continui cu călăria, pentru a-mi cumpăra propriul cal. Dacă ajungem aici, vreau o iapă albă. Ai vreuna pe care aș putea-o cumpăra?

– De ce albă?

– Deoarece singurele momente în care m-am gândit că aș putea călări din nou au fost când am admirat o cunoștință călare pe un asemenea cal. Am hotărât că, dacă voi călări vreodată, va trebuie să fie pe un animal la fel de magnific ca al ei.

– Nu prea sunt comuni, să știi. Cei câțiva cai albi pe care-i am sunt mult prea iuți pentru tine – cel puțin deocamdată. Vor porni într-un galop rapid de îndată ce vei urca în șa. Nu spun că nu va veni ziua în care te-ai descurca cu așa ceva, dar cu siguranță nu ți-aș recomanda-o acum.

Amanda își țuguie bosumflată buzele într-un mod adorabil.

– Ei bine, asta este dezamăgitor.

– Curaj, draga mea, spuse Preston și o apucă de bărbie. Vei avea nevoie de un animal blând, cum este cel pe care îl călărești aici. Nu mă face să mă îngrijorez cumpărând un cal pe care nu-l poți stăpâni cu ușurință.

– Atunci îmi voi găsi unul, spuse ea, zâmbindu-i larg tatălui ei. Dar trebuie să fie alb!

Ambii bărbați își dădură ochii peste cap, dar Devin rămase uitându-se după trăsură după ce ei plecară. Se gândise pentru un moment, atunci când Preston o sugerase și Amanda refuzase, să i-o ofere pe Sarah la terminarea lecțiilor. Dar de vreme ce prefera să nu se despartă de Sarah, se întrebă de ce-i trecuse așa ceva prin minte! Pur și simplu pentru că se gândise că ea ar aprecia gestul său? O idee menită să-i facă ei plăcere? La naiba, ce era în neregulă cu el?

Dispoziția lui se înrăutăți după această greșeală pe care aproape că o făcuse, deși trebuia să recunoască faptul că se gândise la asta numai pentru că nu avea la fermă genul de cal pe care și-l dorea Amanda. Dar cu dispoziția scăzându-i atât de mult, era probabil un moment excelent pentru a-l vizita pe cel care îi împrumutase bani lui William și pentru a rezolva această problemă în numele prietenului său.

Oricum voia să îl viziteze Will, pentru a se asigura că se vindeca frumos acasă și pentru a lua banii cu care urma să plătească datoria acestuia. Dacă Blythe avea în continuare nevoie de zestre, Devin avea să vândă casa din oraș pe care oricum nu o folosea, fără a-i pomeni nimic lui Will. Dar nu credea că avea să fie necesar, mai ales dacă lordul Oliver deschidea ochii suficient de mult pentru a vedea ce bijuterie de fată era Blythe. Devin îi surprinsese deja de două ori adânciți în conversație și râsete, așa că avea sentimentul că acest lucru se întâmplase deja.

Nu trecu mult și era deja în drum spre partea mai rău famată a orașului. Avea numele cămătarului, Nathaniel Gator, și adresa lui. Tot îi luă însă o vreme să găsească locul, de vreme ce nu fusese niciodată până atunci în acea parte a Londrei.

Nu-și dădu seama că intra într-o locuință privată atunci când deschise ușa și pași înăuntru. Ar fi fost potrivit să bată la ușă, dar nu venise acolo pentru a se comporta cum se cuvenea. Intrarea lui întrerupsese discuția dintre doi bărbați care stăteau în holul larg.

– Înc-un afurisit de bogătan? spuse bărbatul mai solid, aruncându-i o privire disprețuitoare. Ce faceți, dați mai departe numele șefului meu la petrecerile voastre simandicoase?

Celălalt bărbat, înalt, subțire și bine îmbrăcat, se întoarse pe călcăie și păru puțin zguduit dând cu ochii de cineva cunoscut. Era, fără îndoială, stânjenit să fie întâlnit într-un asemenea loc sordid.

Devin nu avea de gând să pretindă că nu se cunoșteau. Dădu din cap în direcția tânărului domn.

– Lord Trask.

– Și tu ești datornic, bătrâne? întrebă John Trask, pe un ton mai degrabă plin de speranță.

Devin se gândi că o asemenea situație l-ar face pe tânăr să se simtă mai puțin stânjenit. Auzise că Trask ar avea datorii la jocurile de cărți, probabil prea multe, dacă apelase la un asemenea cămătar pentru a le plăti. Devin ar fi trebuit să-l avertizeze despre potlogăriile care se petreceau aici și avea probabil să o facă – odată ce rezolva treaba pentru care venise.

– Nu, sunt aici pentru a plăti o altfel de datorie, spuse el în timp ce se apropie de cei doi bărbați. Bătăușului, îi spuse: Ești gorila lui Gator?

– Și ce dacă îs?

– Șeful tău și-a ales clientul greșit pentru a-i preda una din lecțiile lui, un prieten de-al meu, explică Devin. Am venit aici să mă asigur că nu se mai întâmplă vreodată.

Lovi cu pumnul în falca individului, însă acesta abia se clinti din loc. Devin rânji, anticipând o luptă intensă. Unul din subiectele facultative de la școala lui fusese tocmai lupta cu pumnii. Spre deosebire de orele de etichetă, excelase în ring, nu prin forța brută ci prin abilitățile pe care le deprinsese. Așa că în cele din urmă până și o brută precum gorila lui Gator avea să cedeze. Îi luă totuși mai bine de zece minute să ajungă la acest rezultat.

Trask nu rămase pentru a fi martor. Devin nici nu observă că lordul ieșise în timp ce el era ocupat să se bată, reușind să se aleagă și el cu câteva coaste învinețite.

Devin se aplecă peste bătaușul abia conștient întins pe podea și-i bătu de câteva ori obrazul.

– Unde-i șeful tău?

Bărbatul arătă în josul holului. Devin se îndreptă într-acolo și deschise câteva uși înainte să-l găsească pe Gator în spatele uneia. Dormea. Era așezat într-un scaun, în spatele unui birou. Lui Devin nu-i veni să creadă.

– Serios? Te prefaci că dormi, cu toată gălăgia asta?

Bărbatul nu mișcă. Era de vârstă medie, aproape chel și corpulent. O tavă destul de mare, plină cu farfurii goale, era așezată pe birou. Devin se gândi că o masă copioasă l-ar fi putut face să adoarmă, totuși. Nu că ar fi contat. Împinse biroul, proptindu-l de pieptul lui Gator. Acesta reacționează în sfârșit.

– Ce-i? Întrebă Nathaniel Gator amețit, apoi își îndreptă scaunul, treaz dintr-odată la vederea lui Devin. Cine dracu ești tu și cum ai...

– Să nu pierdem timpul, spuse Devin, aruncând punga cu bani pe birou. Asta-i pentru împrumutul lui William Pace. Luă biletul din buzunar și îl rupse în bucăți, apoi aruncă și aceste bucăți pe birou. Ar fi trebuit să-i explice clar condițiile. Lasă-mă să ți le explic pe ale mele. Nu vei mai trimite pe nimeni niciodată la casa lui. Dacă mai pui mâna pe el, te ucid!

Fiindcă tocmai fusese plătit, cămătarul nu luă în serios amenințarea.

– I-am trimis doar vorbă că trebuie să mărească ratele. Știi, este riscant să dai două împrumuturi aceluiași individ.

– Nu ai făcut doar atât.

Bărbatul ridică din umeri.

– Omul meu l-a bătut un pic. E treaba lui să se asigure că beneficiarii dărniciiei mele plătesc la timp.

– Pace e la pat. Aproape a fost omorât!

Gator păli.

– Cum se poate asta? Crezi că-s nebun? Ar fi ca și cum mi-aș da foc singur la bani!

– Atunci poate ar trebui să-ți găsești o gorilă nouă. Două răni prin înjunghiere, în spate, constituie tentativă de crimă.

– Nu! Gator sări în picioare. Jur că Pace a fost bătut puțin și aruncat afară, și-a învățat lecția. Omul meu s-a întors imediat și mi-a povestit, apoi a stat cu mine tot restul serii. Dacă cineva ți-a atacat prietenul cu cuțitul, nu s-a întâmplat aici. Ai naibii hoți! Știam

că ar fi trebuit să mă mut într-o parte mai onorabilă a orașului, acum că-mi permit.

– Ține minte, stai departe de lordul Pace! Devin îl privi amenințător pe cămătar. În timp ce ieșea din bârlogul acestuia, gândurile lui i-o luară înainte. Chiar nu credea că Gator ar fi atât de neghiob încât să încerce să-și omoare unul dintre clienți. Hoții de pe stradă trebuie să-l atacaseră pe Will, așa cum concluzionaseră ei. Singura altă posibilitate era aceea că un dușman încercase în mod deliberat să-l ucidă pe William, dar prietenul lui nu avea inamici, și nici Donald, a cărui trăsură fusese probabil recunoscută în acea noapte. Nu, Devin era sigur că fusese vorba de niște hoți disperați.

Capitolul 32

Tânărul bărbat se trânti în scaunul plușat din salonul cel mare. Mama lui, Marianne, își ridică ochii din cartea pe care o ținea în poală. Nu-și ridică și capul. El ura când făcea asta. Îi lăsa impresia că nu putea fi deranjată pentru a-i acorda întreaga ei atenție.

Era împodobită cu bijuterii, ca de obicei. Chiar și atunci când nu-și părăsea camerele din vechiul conac, tot se împodobeau cu bijuterii. Desigur, acestea erau singurul lucru care îl țineau departe de închisoarea datornicilor. Dar ei nu-i plăcea să i le dea și devenise tot mai furioasă odată cu trecerea anilor, de fiecare dată când trebuia să se despartă de unul din giuvaierele ei prețioase pentru a-i plăti lui datoriile – asta până când într-o zi, cuprinsă de furie, îi spusese adevărul și cum ar fi putut profita de pe urma acestuia.

Adevărul îl devastase. Cu toate acestea, ea îl discutasese fără stânjeneală, ca și cum nu ar fi fost nimic ieșit din comun.

– Am avut o aventură la zece ani după ce s-a născut fratele tău, îi spusese ea în acea zi.

– Sunt cu zece ani mai mic decât fratele meu, fu tot ce putu el să spună, șocat.

– Exact. Dar asta poate fi acum benefic pentru tine. Am aflat recent că tatăl tău adevărat este pe moarte. Este mai tânăr decât mine! A dus însă o viață necugetată, iar acum plătește prețul. Ce este ironic

este că a trăit mai mult decât oricare alt membru al familiei sale – cu excepția ta.

– Cum ai putut!

Ea ridică doar din umeri.

– Astfel de lucruri se întâmplă. Tatăl tău – contele, adică, știa de indiscreția mea, desigur, și m-a iertat.

Fusese mai mult decât putuse suporta atunci. Bărbatul pe care îl crezuse întreaga sa viață tatăl său nu era tatăl său cu adevărat? Fratele său mai mare, pe care îl adora și pe care nu se supăraseră niciodată, îi era numai pe jumătate frate? Iar soțul lui Marianne, contele, știuse tot timpul adevărul? Era de mirare că acesta nu-l tratase rău în toți acești ani. Sau că nu-i pedepsise mama. Însă, după câte se părea, contele o apreciasse prea mult în pat pentru a recurge la astfel de măsuri extreme.

Crescuse cu toate privilegiile și beneficiile pe care i le putuse oferi o familie nobilă și bogată, fără a suspecta niciodată că nu aparținea de fapt acesteia. I se păruse natural ca fratele lui mai mare, Justin, să primească toate laudele și afecțiunea tatălui lor, de vreme ce era primul născut. Dar mama lui îi divulgase faptul că soțul ei îi făcuse totuși un rău înainte de a muri: se asigurase că fiul său legitim știa de indiscreția soției sale. După aceea, relația lui Justin cu fratele său se schimbaseră complet.

Totuși, Justin nu-i spusese de ce dragostea lui se transformase în dispreț. La început, crezuse că era doar din cauza datoriilor care se acumulau – avea ghinion – și pe care Justin refuzase să le plătească. Cu toate acestea, fratele său subminase șansele a două căsătorii bune, spunându-le taților celor două fete că fratele său nu avea nici un ban și nici o perspectivă și, dacă se căsătorea, nu avea să mai fie bine primit în casa lui. Asta fusese pur și simplu o răutate. Nu făcuse decât să se asigure că fratele lui avea să se afunde din ce în ce mai tare. Era de mirare că Justin nu-l dăduse deja afară din casă – și asta doar mulțumită mamei lor.

Acum ura casa în care crescuse, de un lux opulent, care nu avea niciodată să-i aparțină lui. Își ura fratele pe care altădată îl venerase. Și începea să-și urască mama. Dacă nu i-ar fi spus adevărul și nu l-ar fi împins să intre în grațiile adevăratului său tată, nu și-ar fi făcut niciodată speranțe că avea totuși să primească o moștenire, numai ca aceste speranțe să-i fie apoi spulberate de disprețul tatălui său pentru el. Nu ar fi intrat atât de adânc în datorii, convins că jocurile

de noroc erau singura lui cale de salvare. Nu ar fi aflat niciodată despre un alt frate vitreg de care tatăl lui era atât de mândru încât dorea să-i lase întreaga moștenire, precum și titlul. Afurisitul de noroc era peste tot, numai în buzunarul lui, nu.

Mama lui nu știuse de celălalt fiu nelegitim. Fusesse atât de sigură că tot ce trebuia să facă era să apară la ușa tatălui său, și totul avea să se rezolve pentru el. Ar fi trebuit să-și dea seama că dacă bărbatul acela fusesse suficient de slab pentru a avea o aventură cu ea, sigur că avea bastarzi împrăștiați pe tot teritoriul Angliei. Dacă erau și alții, nu știa și oricum nici nu conta. *Acesta*, pe care tatăl său îl stima, era singurul care stătea în drumul lui spre bogăția pe care Marianne îl asigurase că avea să îi aparțină.

Se gândise că putea rezolva totul dacă-l distrugea pe bastard, astfel încât tatăl lor să îl disprețuiască și pe el, dar acest lucru nu funcționase. Uciderea lui nu avea să fie ușoară. Individul era binecuvântat cu noroc – sau *el* era blestemat să aibă de-a face cu niște incompetenți, ceea ce putea fi destul de adevărat. Angajarea unor bătauși de stradă nu fusesse probabil o idee prea grozavă pentru a încerca să scape de competiție.

Cealaltă opțiune a sa era să-l ucidă pe Justin, dar, deși își ura acum fratele, nu fusesse așa mereu, așa că nu fusesse cu adevărat serios atunci când îi spusese mamei sale:

– De ce să nu-l ucid pe celălalt fiu al tău?

Ea se ridicase brusc în picioare, se îndreptase spre el și îl plesnise cu putere peste obraz.

– Și pe nepoții mei, de asemenea? Nepoții tăi? Titlul *acesta* nu va fi al tău, așa că nu te mai gândi *niciodată* la asta.

– Nu am vorbit serios, murmură el. Încă mai am un as în mânecă.

– Atunci folosește-l. Rămâi fără timp. Tatăl tău ar putea muri în orice zi.

– Dar nici măcar nu mă place! Ți-am spus că m-a investigat. Îmi spune ratat. Spune că nu-mi lasă nimic, că aş pierde totul la cărți.

Marianne țistui.

– Este dezamăgit de tine, dar nu are pe nimeni căruia să-i lase toată bogăția aceea. Se va răzgândi, atât timp cât i te faci plăcut.

Ar fi trebuit să-i spună despre celălalt moștenitor al tatălui lui. Însă se temea că și ea i-ar tăia accesul la bani, dacă ar fi aflat.

Deoarece ea se baza pe el să moștenească averea tatălui său, încetând să îi mai ceară prețioasele ei bijuterii.

Capitolul 33

Amanda ar fi putut râde de ea însăși în timp ce stătea în trăsura care o ducea spre casa familiei Durrant, pentru serata muzicală găzduită de aceasta. Cu doar trei săptămâni în urmă fusese îngrijorată deoarece nu știa cum să-și umple zilele și să alunge plictiseala care o amenința în oraș. Ultimele câteva săptămâni fuseseră ca un vârtej pentru ea, însă nu doar din cauza balurilor, a petrecerilor, a probelor pentru rochiile noi, ci și a lecțiilor de călărie aproape zilnice, precum și a ajutorului pe care îl dădea Opheliei pentru petrecerea câmpenească de la Norford Hall. Iar Kendall venise în sfârșit la ceai!

Fusese o zi cu adevărat interesantă, în timpul săptămânii trecute. Kendall era la fel de frumos pe cât își amintea ea, și se gândise adesea la el, deși nu constant, pentru că fusese atât de ocupată. Nici măcar nu se gândise să-i spună majordomului Opheliei să permită intrarea lordului Goswick. Din fericire, acesta întrebuse de Ophelia, de vreme ce nu știa că Amanda locuia și ea acolo acum, așa că fusese condus direct în salon, unde ea și Ophelia luau ceaiul, trecând încă o dată în revistă lista invitaților.

După un zâmbet fermecător în direcția Amandei, Kendall spuse:

– Iertați-mă, doamnelor, că nu am venit mai repede. Tocmai m-am întors din Franța.

– Da, Devin a pomenit despre călătoria ta, spuse Amanda. A fost un succes?

– Într-adevăr! Armăsarul este în drum spre grajdurile mele în timp ce vorbim.

– Unde se află acestea? întrebă Ophelia politicoasă.

– La vest de Kent.

– Asta pare a fi aproape de Norford.

– Cam o jumătate de zi, aprobă el.

– Ophelia ți-a trimis o invitație la petrecerea pe care o găzduim acolo săptămâna viitoare, spuse Amanda.

– Dacă vei fi acolo, voi fi încântat să particip, o asigură Kendall. Ar trebui să mă întorc până atunci.

– Să te întorci?

– Da, călătoria în Franța s-a dovedit a fi interesantă pentru că am aflat că armăsarul pe care l-am cumpărat are o soră, deși aceasta i-a fost vândută unui tip din Scoția. Dar am adresa lui!

Amanda și Ophelia râseră amândouă. Evident, Kendall pornea din nou la drum pentru un cal, dar Scoția nu era atât de departe. Câtă vreme nu-și întârzia plecarea, ar fi trebuit să se întoarcă la timp pentru petrecere. Cel puțin noua călătorie nu-i lăsa timp să o invite la o plimbare călare prin Hyde Park. Încă nu era pregătită pentru asta, de vreme ce Devin nu sugerase până atunci nici măcar o dată că era gata să încerce din noua șaua de damă.

Când Amanda intră în casa familiei Durrant, fu surprinsă să vadă atâta lume venită la o serată muzicală. Dar sala de bal era în partea din spate a casei, iar gazdele făcuseră extravaganța de a o umple cu câteva duzini de mese pentru cină, făcând-o să arate aproape ca un restaurant! Doar câțiva dintre oaspeții mai în vârstă erau așezați la mese acum. Mulțimea sclipitoare și bine îmbrăcată era adunată lângă mesele cu gustări, în jumătatea din spate a încăperii.

Amanda sosise exact la timp cu tatăl ei. Își învățase lecția cu privire la întârzieri, la balul familiei Hammond, deși în această seară nu avea să se danseze. În plus, aici nici un tânăr nu se grăbi să ajungă lângă ea. Însă asta doar din cauza însoțitorului ei. Preston Locke părea și mai greu de abordat decât sora lui, Julie!

Ea observă imediat că Devin era prezent în această seară, arătând aranjat în jacheta neagră, cu cravata legată lejer. Deoarece era mai înalt decât toți ceilalți bărbați din sală, era imposibil de trecut cu vederea. Și pentru că se întâmplase ca el să privească în direcția ei atunci când îl văzu, îl salută din cap. Chiar dacă nu aproba stilul său aproape obraznic, erau acum în termeni destul de prietenoși, pur și simplu pentru că el era instructorul ei de călărie. Ce nu era atât de potrivit era privirea cu care o măsură de sus până jos. Aproape că-i veni să se uite și ea dacă totul era în ordine cu felul în care se îmbrăcase. Rezistă însă acestui impuls. Știa că arăta atrăgătoare în rochia de mătase de culoarea coralului, cu rubinele mamei ei la gât și cu ace mici de rubin care îi țineau coafura fixată.

Al doilea lucru pe care îl observă fu acela că Robert Brigston *nu* era prezent, în timp ce mulți alți celibatari potriviți erau. Nu putu

să nu se întrebe care era motivul absenței sale, dar ar fi fost nepotrivit să întrebe gazdele, când acestea invitaseră o asemenea varietate de oaspeți în această seară, nu doar tineri care căutau partide potrivite. În plus, încă erau șanse să apară.

– Haide să te prezint unei prietene vechi, sugeră Preston curând după ce sosită.

– Sigur.

El începu să-și croiască drum prin mulțime. Însă Amanda încetini pasul când văzu spre cine se îndreptau, două dintre cele mai cunoscute pețitoare ale înaltei societăți.

Înțelegându-i ezitarea, el o mângâie pe mâna care se sprijinea de brațul lui.

– Nu strică să auzi ce au de spus despre opțiunile tale, nu-i așa?

– Dar anul acesta chiar am de ales.

– Una dintre perspective reprezintă încă un subiect delicat, iar celălalt candidat te-a vizitat numai o dată până acum, din cauza programului său încărcat. Îl cunoști pe vreunul din ei suficient de bine pentru a-l iubi deja?

Ea chicoti la felul în care prezentase lucrurile.

– Foarte bine, îți înțeleg punctul de vedere. Hai să auzim ce au de spus bătrânele doamne. Poate că ele mai cunosc niște bărbați pe care încă nu i-am întâlnit.

Acest lucru nu se dovedi adevărat, totuși. Mabel Collicott, cea mai vorbăreată din cadrul acelui duo inseparabil, vorbi pe larg despre trei bărbați pe care îi considera potriviți pentru Amanda. Pe Oliver Norse și pe Carlton Webb îi descalificase deja, dar în mod uimitor, cea de-a treia alegere a lui Mabel era Farrell Exter.

Amanda fu suficient de amuzată pentru a spune:

– Lordul Farrell? Nu poți vorbi serios. Nu are o problemă cu jocurile de noroc? Le iubește, dar nu se pricepe?

– Cărui tânăr lord nu-i place să joace? Este doar plictisit, așa cum sunt cei mai mulți tineri. Odată căsătorit, știu că te vei asigura că își vede de treabă.

Ea nu ar fi trebuit să facă așa ceva, și-i aminti acest lucru bătrânei doamne.

– Caută o partidă care să-i aducă avere. Nu ascunde acest lucru.

Mabel ridică dintr-o sprânceană.

– Toți cei care își caută perechea speră să facă o partidă bună. Tu, draga mea, ești excepția din acest punct de vedere, motiv pentru care Farrell este perfect pentru tine.

– Poate că ar trebui să reformulezi asta și să spui că eu sunt perfectă pentru *el*. Pentru a rămâne politicoasă, Amanda adăugă: mulțumesc pentru sugestii. Mă voi gândi la aceste propuneri.

Dar cât timp Mabel îi lăudase pe cei trei tineri, Gertrude îi șoptise la ureche lui Preston. Amanda fu suficient de curioasă să întrebe, în timp ce se îndepărtau de pereche:

– Ți-a dat Gertrude Allen un alt nume, despre care nu voia să știe prietena ei?

– Unul surprinzător, pe marginea căruia se pare că au avut o discuție contradictorie, deoarece Mabel l-a displicut din prima clipă. Așa că poate nu merită menționat.

– Dar care din cele două *este* prietena ta? Mabel nu mi-a spus nimic nou despre cei trei candidați, pe care, de altfel, îi cunosc de câțiva ani și cărora m-am hotărât deja să le acord încă o șansă. Dar, să fiu sinceră, mă gândesc la ei mai degrabă ca la niște prieteni.

– Gertrude este cea pe care o cunosc.

– Atunci să auzim pe cine a recomandat ea.

– Nu a fost atât o recomandare, cât mai degrabă o sugestie. A spus că ar trebui să acord atenție scânteilor care zboară peste tot atunci când tu și Devin Baldwin sunteți împreună.

Amanda icni.

Auzind-o, tatăl ei spuse:

– Exact cum credeam și eu. Nu-mi dau seama exact dacă Gertrude spunea că ar trebui să te țin departe de el, pentru că nu vă suportați unul pe celălalt, sau că aceste scânteii ar fi legate de... ăăă... atracție.

Amanda roși.

– Nu neg că este frumos, dar este mult prea arogant și-i lipsesc manierele elementare.

Preston o privi dezaprobator.

– Ar trebui atunci să iei lecții de călărie de la el?

Ea rânji șmecherește.

– Da, am ajuns la un fel de armistițiu. Trebuie să-i recunosc meritele. Se pricepe la cai ca nimeni altul. Am făcut progrese însemnate în ultima săptămână. Chiar și Alice și Becky, care mă însoțesc pe rând, au observat asta. Iar Devin este cel care și-a dat seama cum mi-aș

putea înfrânge teama de călărie. Îi sunt recunoscătoare pentru acest lucru așa că, atunci când mă enervează, îmi mușc limba.

Preston izbucni în râs.

– Tu? Te abții? Ce anume a provocat bătaia, de fapt?

Ea scoase un sunet dezaprobat.

– Mi-a oferit niște sfaturi necerute, care m-au înfuriat. Dar, la urma urmei, este Cupidon, și din niște motive știute numai de el, s-a hotărât să mă ajute. Acesta este motivul pentru care mă sprijină în a deveni o bună călăreață.

– Aha, încep să înțeleg. Presupun că el îl recomandă pe acel iubitor de cai, lordul Goswick?

– Într-adevăr, dar numai dacă ajung să iubesc și eu călăria, după ce mă voi pricepe suficient de bine, desigur.

Preston se opri brusc.

– Doar nu vorbești serios? Nu l-aș fi luat drept prost, dar asta este cea mai absurdă definiție a căsătoriei pe care am auzit-o vreodată. De la *el* ai împrumutat această idee absurdă?

– Nu, m-ai înțeles greșit. El a observat doar că-mi place lordul Goswick. Crede însă că nu ar fi o pereche potrivită pentru mine dacă nu mi-ar plăcea călăria. Ți-am mai spus că pentru Kendall caii sunt o adevărată pasiune. Așa că mi se pare că este destul de logic ce spune.

– Dar cum rămâne cu celălalt băiat care îți place? L-ai prefera pe Brigston? Putem trece cu vederea primii săi pași în înalta societate, dacă îți place.

– Este prea devreme să pot spune asta, tată. Abia am vorbit cu el. Dar sper că atât el, cât și Kendall vor veni la petrecerea Opheliei.

– Da. Abia aștept și eu să stau de vorbă cu ei.

Ea rânji și îl tachină.

– Nu-i vei pune pe fugă, nu-i așa?

– Sigur că nu. Ei bine, numai dacă nu vei dori tu asta, voi fi fericit să-ți fac pe plac.

– Am mari speranțe în privința petrecerii de la Norford. Dacă vin amândoi, ar trebui să știi până la sfârșitul acesteia pe care dintre ei îl prefer. Imaginează-ți, s-ar putea să mă căsătoresc!

– Da, m-am gândit deja la asta, spuse el cu mult mai puțin entuziasm, apoi însă o cuprinse pe după umeri. Îmi va fi dor de tine, draga mea. Alege-l pe cel care locuiește cel mai aproape de Norford.

Amanda râse.

– Nu te îngrijora, te voi vizita atât de des, încât vei ajunge să mă întrebi: *iarăși* ai venit? Acum lasă-mă să povestesc cu câteva prietene înainte de cină. Tocmai am observat că Phoebe Gibbs este aici. Te las pe tine să ne găsești masa, astfel încât să trebuiască să mă uit numai după tine în loc să citesc toate cartonașele de pe mese. Sunt surprinsă că gazda noastră a ales să pună pe masă cartonașe cu nume, de vreme ce nu este vorba de o cină formală.

– Dar nu sunt și aceste mese o idee inovatoare?

– Ba da, dar presupun că a dorit să se asigure că la fiecare masă este cel puțin o persoană care poate întreține conversația, astfel încât seara să fie un succes.

– Vrei să spui limbuți ca tine?

Amanda chicoti.

– Exact!

Capitolul 34

Amanda se îndreaptă cu viteză spre Phoebe înainte ca vreunul din admiratorii ei să o fi văzut fără tatăl ei. Sperase că Phoebe avea mai multe de spus despre lordul Robert, însă aceasta-i repetă doar ce-i spusese deja Larissa în biletul ei, aproape cuvânt cu cuvânt, așa că probabil și ea obținuse informațiile de la Larissa. Avu însă ceva interesant de spus.

– Ferește-te de Jacinda Brown, fiica lui Lady Anne, sau te-ai întâlnit deja cu ea?

– Nu cred că am întâlnit-o vreodată pe Anne Brown, cu atât mai puțin pe fiica acesteia.

– Atunci lasă-mă să-ți spun că Jacinda e o adevărată vulpiță. Este mult prea directă atunci când flirtează, aproape necuviincios de directă. Phoebe se apropie mai mult și șopti: nu m-ar surprinde să aflu că... are experiență.

Amanda se încruntă.

– Nu ar trebui să spui asta, Phoebe, nu fără dovezi.

– Sigur că n-o voi face, spuse Phoebe pe un ton rănit. Dar tu ești cea mai bună prietenă a mea și am vrut doar să te avertizez de ce ar trebui să stai departe de ea. La cât de îndrăzneată este, sigur va intra

în necazuri. Și se poartă destul de răutăcios cu tinerele care sunt văzute stând de vorbă cu Devin Baldwin.

Amanda se îmbătoșă.

– De ce?

– Nu a spus, dar este evident că și-a pus în minte să-l cucerească. Cu toate acestea, nu este singura cu asemenea speranțe, așa că au izbucnit certuri, s-au născut dușmăniile și, mai devreme sau mai târziu, cineva va face o scenă neplăcută pe marginea acestui subiect.

Așadar fetele tinere deveneau geloase din cauza lui *Devin*? Oare el știa măcar? Își căuta măcar o soție în timpul acestui sezon? Dacă o făcea, nu ar fi pomenit cineva ceva până atunci? Încă era un subiect fierbinte de bârfă.

Destul de curioasă deja, o întrebă pe Phoebe:

– Este aici în seara asta? Jacinda?

– Este acolo, deja lipită de Baldwin. Nu aș fi surprinsă dacă ar fi schimbat pe nesimțite cartonașele de la mese, pentru a fi sigură că stă lângă el în seara asta.

Amanda aruncă o privire în direcția lor. Când începuse Phoebe să exagereze? Amanda își dădu seama că o observase pe Jacinda în trecere. Era una din debutantele drăguțe din acest sezon, blondă, cu ochi căprui-închis, puțin mai înaltă decât media și mult mai voluptuoasă decât normal. Nu se întâlniseră niciodată până atunci, dar Amanda își aminti că răsese văzându-l pe Carlton Webb într-o seară uitându-se la sâniile fetei. Însă tânăra debutantă nici măcar nu stătea de vorbă cu Devin, așa cum sugerase Phoebe. Discuta cu însoțitoarea lui, Blythe Pace. Nu, de fapt *el* era cel care era atent la conversația lor.

Tocmai aruncase Jacinda o privire arzătoare în direcția lui?

Amanda nu-și dădu seama că scrâșnea din dinți, uitându-se la Jacinda cu o privire ucigătoare. Focul din ochii ei se stinse însă când Devin se îndepărtă de cele două debutante. Gândindu-se în mod evident că Blythe era ocupată pentru un timp cu conversația cu Jacinda, se duse mai încolo și începu să vorbească cu John Trask. Cu toate acestea, în momentul în care plecă el, plecă și Jacinda, așa că biata Blythe fu lăsată singură, arătând stânjenită din acest motiv.

Amanda se hotărî să o salveze și, spunându-i lui Phoebe că o aștepta curând la Norford, traversă încăperea și ajunse lângă Blythe. Văzându-l pe Farrell Exter apropiindu-se, nu trebui decât să scuture sever din cap în direcția lui, pentru a-l descuraja să se apropie.

– Ne întâlnim din nou, domnișoară Pace, spuse ea pe un ton prietenos. Cum te distrezi în acest sezon?

Blythe îi zâmbi cu căldură.

– Este minunat.

– Se pare că fratele tău te-a încredințat din nou în mâinile lui Devin Baldwin?

– Nu a fost alegerea lui. William a avut recent un accident care îl va ține la pat pentru un timp.

– Îmi pare rău să aud asta. Dar se va face bine?

Blythe rânji.

– Oh, da, deja se plânge. Nu-i place să stea degeaba.

– Ei bine, să sperăm că își va reveni repede, deoarece însoțitorul tău actual este mai puțin atent decât ar trebui să fie, lăsându-te singură ca acum.

– De fapt, este foarte atent, spuse Blythe în apărarea lui Devin, apoi șopti: Nu cred că o place pe Jacinda Brown. Ea ni se alătură mereu, pretinzând că este prietena mea, când de fapt nu este deloc prietenoasă atunci când suntem singure. Nu mă îndoiesc că se va întoarce dintr-un moment în altul, de îndată ce observă că ea a plecat altundeva.

Amanda își dori să o poată crede, dar era probabil numai impresia pe care voia el să i-o lase lui Blythe. Cum să nu o găsească atrăgătoare pe Jacinda Brown, cum să nu fie flatat de atenția pe care i-o acorda aceasta? Fata era prea drăguță. Apoi își dădu seama. Dumnezeuule, așa se simțise ea în legătură cu Ophelia, în timpul primului ei sezon! Geloasă? Doar pentru că Devin era instructorul ei de călărie? Îi făceau plăcere jocurile lor de putere și provocările pe care i le arunca el în timpul lecțiilor, așa că era posibil să se simtă puțin prea posesivă în legătură cu bărbatul pe care începuse să îl vadă ca pe un prieten și confident.

– Îl cunoști bine, nu-i așa? o întrebă pe Blythe.

– O, da, de când eram atâta de mică, spuse aceasta, arătând cu mâna până la nivelul pieptului. Fratele meu l-a adus acasă de la școală în fiecare an timp de câteva săptămâni, iar de două ori și-a petrecut întreaga vară cu noi. Obişnuiam să cred că-l iubesc, adăugă Blythe roșind.

Amanda își strânse buzele. Probabil că încă era așa, credea ea, dar era evident că fata nu voia să o recunoască. Însă atunci când se auzi întrebând „Obişnuiai?“, roși și ea. Nu era deloc treaba ei!

— Ei bine, este evident că nu este deloc preocupat de căsătorie, în timp ce eu sunt. Iar fratele meu ar prefera să mă căsătoresc cu cineva foarte bogat, iar Devin nu este. Familia lui nu este săracă, dar știi cum pot fi frații.

Asta satisfăcu întru totul curiozitatea Amandei. Devin nu era în căutarea unei soții. Își băgase nasul mai mult decât trebuia, așa că schimbă subiectul.

— Ai reușit să faci vreun progres în privința a ceea ce ne dorim toate în acest sezon?

— În privința găsirii unui soț, vrei să spui? La aprobarea Amandei, Blythe mărturisi: sunt destul de impresionată de Oliver Norse.

Amanda zâmbi.

— Cred că sunteți amândoi invitați la Norford săptămâna viitoare. Este o ocazie bună să-l cunoști mai bine pe Oliver. Se pare că Devin este în drum spre tine, așa că mă voi duce să-mi găsesc tatăl și masa. Distrează-te în seara asta, Blythe!

Amanda se grăbi cât putu. Nu voia să stea de vorbă cu Devin în această seară. Încă o tulbura să-l vadă în asemenea locuri, în care el părea nelalocul său, la cât de mare și de bine făcut era. Iar după episodul acela prostesc de gelozie pe care tocmai îl avusese, indiferent de motiv, se temea că era prea pornită, iar el era bărbatul care îi putea stârni furia fără ca măcar să încerce, așa că, cu cât vorbeau mai puțin în această seară, cu atât mai bine.

Își reperă tatăl așezat deja la masa lor, unde i se alătură. Tocmai la timp, de altfel. Evenimentul muzical al serii tocmai începuse, o femeie tânără cu o voce încântătoare, acompaniată de pian, care avea să cânte pe durata cinei. Acesta fu semnalul pentru ca toți să se așeze la mesele lor. Cei mai mulți își găsiseră deja locurile, dar câțiva nu se deranjaseră să și le caute, ceea ce duse la puțină confuzie, iar cina nu avea să fie servită decât după ce toată lumea era așezată.

Amanda nu era surprinsă de faptul că Lady Durrant îl dorise pe ducele de Norford la masa ei. Dar masa avea șase scaune, iar când ea se întoarse pentru a vedea cine altcineva avea aceeași onoare, întâlni ochii de culoarea ambrei care îi erau deja prea familiari.

Își întoarse repede privirea. Ar fi trebuit să ghicească. Cel mai impunător titlu și bărbatul al cărui nume era pe buzele tuturor, ambii așezați la aceeași masă. O adevărată reușită pentru gazdele lor. Și o adevărată neplăcere pentru Amanda. Avea să-l ignore, desigur, fără să-i pese de cât de nepoliticoasă era. Fu ușor să-și țină ochii

departe de el. Dar nu-l putu ignora, nu când o treceau fiori de tulburare din cauza lui. Nu fusese niciodată atât de *conștientă* de apropierea de cineva. Putea simți o aromă ușor picantă venind dinspre el și, Dumnezeu, îl putea auzi respirând! Însă speranța ei ca el să o ignore și să stea de vorbă cu ceilalți ocupanți ai mesei fu una nerealistă.

El așteptă până când Lady Durrant acapară întreaga atenție a lui Preston, așezat de cealaltă parte a Amandei, pentru a-i spune în șoaptă:

– Măine vei veni la ora obișnuită la fermă? Dacă nu întârzi, așa avea timp să-mi fac programarea la pista de curse după-masă.

– Da, voi veni la timp, și plec întotdeauna înaintea prânzului, îi aminti ea fără să-l privească.

– Știu, dar mâine vreau să-ți aduci și undița.

– Poftim?

– Vom afla dacă-ți mai place să pescuiești.

Ochii ei se îndreptară brusc spre el.

– Încă ești preocupat de pasiunile mele? Aș fi putut jura că ai spus că singura de care am nevoie este călăria. Care, ar trebui să subliniez, este o cerință ridicolă pentru un mariaj, după spusele tatălui meu.

– Cu toate acestea, vrei să continui?

– Da, mormăi ea. Dar pentru mine. Cât despre interesele comune, vreau să-ți spun că fratele meu are o căsnicie fericită și nu împărtășește interesele soției sale, așa cum nici ea nu le împărtășește pe ale lui. Pur și simplu se iubesc unul pe celălalt foarte mult.

Îl surprinse ridicând din umeri înaintea să arunce o privire în jurul mesei, asigurându-se că nimeni nu le asculta conversația. Din fericire, alte două conversații erau suficient de gălăgioase pentru a o acoperi pe a lor.

– Asta se întâmplă rar, spuse Devin. Cel mai adesea, căsătoria se va deteriora dacă cei doi nu au nimic în comun în afara primei iubiri.

– Se va deteriora?

– Soțul va începe să caute altceva.

Ea roși, așa cum se întâmpla adesea din cauza francheții lui.

– Acesta nu este un subiect potrivit pentru a fi discutat la cină, îl certă ea.

Rânjetul lui fu lipsit de orice remușcare.

– Săgețile lui Cupidon pot fi ascuțite uneori.

Mult prea direct, ca de obicei, iar acum ea era enervată, deoarece i-ar fi plăcut să meargă din nou la pescuit, dar nu cu el! Așa că avea să-și facă sieși în ciudă și să nu ia cu ea undița pentru lecția de a doua zi. Trebuia să-l facă pe Devin să înțeleagă că nu mai tolera să fie fapta lui bună.

Însă înainte să poată pomeni despre asta, tatăl ei îl întrebă pe Devin cum se descurca ea cu lecțiile de călărie, de vreme ce nu o mai însoțise în ultimele câteva vizite la fermă. Devin o complimentă în răspuns, iar tatăl ei oftă.

– Presupun că va trebui să începem să căutăm o iapă albă atunci.

Amanda mângâie mâna tatălui ei.

– Teama mea a dispărut complet. Rânji. Desigur, încă nu m-am apropiat de o șa de damă.

– Și poate nici nu ar trebui să o faci.

Ea râse.

– Chiar poți să-ți imaginezi că m-aș plimba călare pe o șa bărbătească în Hyde Park?

– Nu, dar pot să-mi imaginezi că ai păstra călăria pentru proprietățile noastre, sau, dacă o faci în continuare de dragul viitorului tău soț, pentru ale sale. Toate aspectele ar fi astfel luate în considerare, iar eu aș fi mai liniștit. Tu ce crezi, Devin?

– Nici eu nu sunt adeptul acelor invenții, domnule. Sunt de acord din toată inima.

Dar asta însemna că lecțiile ei se apropiau de sfârșit. Gândul ar fi trebuit să o entuziasmeze, însă nu se întâmplă deloc așa.

Lady Durrant reținu atenția lui Devin pentru aproape tot restul cinei, punând întrebări cam prea țintite, însă Amanda nu auzi nimic din ce nu știa deja, ascultând conversația lor, până când doamna întrebă de tatăl lui. Propria curiozitate fu ațâțată, așa că fu dezamăgită când îl auzi schimbând brusc subiectul fără să bage măcar întrebarea în seamă.

Sări peste desert și ieși pentru câteva minute pe terasă, în timp ce tatăl ei rămase la masă, conversând cu gazdele lor. Destul de mulți alți oaspeți avuseseră aceeași idee și ieșiseră afară pentru a respira aerul curat al nopții, dar ea nu se alătură nici unui grup și se opri în schimb lângă o statuie înaltă a unui zeu greu și privi cerul înstelat. Iubea nopțile senine ca aceasta, când stelele sclipeau pe cerul întunecat, chiar dacă era puțin răcoros.

– Așadar îți place și să te uiți la stele?

Știuse cumva că era Devin cel care se apropia de ea, însă nu-și luase ochii de la cer.

– Sunt atât de frumoase!

– Eu și Reed obișnuiam să ne întindem pe jos în spatele grajdului când eram copii, încercând să găsim toate constelațiile.

Ea fu suficient de surprinsă pentru a izbucni în râs, ceea ce-l făcu să întrebe:

– Ți se pare amuzant?

Ea îi întâlni privirea, cu o sclipire în ochi.

– Nu, dar Becky și cu mine făceam același lucru!

Devin stătea suficient de aproape ca să nu-i mai fie la fel de frig, însă, cu toate acestea, tremura. Probabil că el observă asta. Își dădu jos îndată haina și i-o strecură peste umeri. Parfumul lui o învălui, un parfum plăcut, pe care îl inspiră adânc. Bărbatul avea momentele lui de galanterie, nu putea nega acest lucru.

– Sunt surprins că ești familiarizată cu constelațiile. Își ridică și el ochii spre cer. Cele mai multe femei nu sunt.

– Educația mea a fost puțin mai cuprinzătoare.

– Și ai fost atentă? rânji el.

Ea chicoti.

– Desigur! Cu tatăl meu care cerea rapoarte complete de la profesori, a trebuit să fiu!

– Câte poți număra?

– Văd trei.

– Mai este o a patra.

Îi indică ceva în partea stângă a cerului, dar, cu toate acestea, privirea lui rămăsese asupra ei. Ea fu uluită de intensitatea privirii lui, de strălucirea ochilor de culoarea ambrei și de tonul lui ușor răgușit, care fu asemănător cu o mângâiere atunci când spuse:

– Sunt la fel de frumoși ca stelele.

– Ce? se auzi ea șoptind.

– Ochii tăi.

Amanda inspiră adânc.

Devin o prinse brusc de braț, dar pentru a o trage înapoi înăuntru! O duse direct la tatăl ei, care plecase de la masă, dar mai schimba încă vreo câteva cuvinte cu gazdele lor. Devin le mulțumi pentru această seară, le ură noapte bună, iar Amanda era sigură că ei nu avea să-i mai adreseze nici un cuvânt, atât de nerăbdător părea să o ia pe Blythe și să plece de acolo.

Cu toate acestea, el îi vorbea, doar două cuvinte:

– Ia undița!

Ceea ce o făcu să scrâșnească din dinți. Împărtășiseră într-adevăr un moment romantic? Nu, nu romantic. Individul acela nu ar fi știut cum să fie romantic. Dar fusese plăcut. Totuși se putea oricând baza pe el să redevină bruta aceea care strica totul.

Capitolul 35

Lui Devin nu-i stătea în fire să facă nimic spontan. Dar făcuse tocmai acest lucru cu o seară în urmă, când îi spusese Amandei că avea să o ducă la pescuit. Dacă-l aducea din nou pe tatăl ei cu ea? Nu-i putea cere unui duce să meargă cu ei la pescuit! Acesta era un bun exemplu de motiv pentru care nu făcea niciodată nimic spontan.

Dar trebui să râdă de el însuși. Lângă fermă se afla un iaz, dar nici măcar nu știa dacă avea pești în el sau nu. Nu avusese niciodată timp pentru a afla. Nu avea nici undiță. Cea veche era în Lancashire, la ferma de acolo, dar reuși să o împrumute pe a unchiului său pentru o zi, în cazul în care Amanda i-ar fi acceptat oferta.

Dar avea să întârzie astăzi la fermă. Nu din cauza traficului. Strada era la fel de pustie ca în oricare altă dimineață. Ci din cauza faptului că, deși nu se așteptase deloc la așa ceva, se întâlni cu tatăl său. La început nu-l recunoscuse pe Wolseley. Nu uitase însă niciodată trăsura acestuia și simbolul de pe ea, la câte nopți o privise de la fereastra dormitorului său.

Nutrea o asemenea ură pentru bărbatul acesta care îi luase dragostea mamei lui, fără să-i ofere nimic în schimb! Furia ieși la suprafață, atât de copleșitoare încât nici nu-și dădu seama când coborî de pe cal, nici când îl lovi cu pumnul pe Lawrence Wolseley – până când acesta căzu pe caldarâm, iar birjarul său încerca să-l oprească pe Devin să-i mai facă rău angajatorului lui.

Dar era imposibil de stăpânit. Devin îl aruncă cât colo pe bărbat. Însă ceața de pe creierul său începea să se ridice, iar el aproape că lătră la Lawrence:

– Mi-ai furat ultimele luni din viața mamei!

Lawrence părea confuz și furios din cauza atacului, presupunea el, neprovocat. Nu se schimbaseră prea mult în cei nouăsprezece ani în care Devin nu-l văzuse. Părul lui era la fel de întunecat, și el era îmbrăcat la fel de impecabil. Avea în jur de cincizeci de ani, dar nu-i arăta.

– Cine ești și despre ce naiba vorbești? întrebă Lawrence.

– Elaine Baldwin? Ți-amintea Devin bărbatului. Dumnezeu, nu-ți amintești de ea?

– Sigur că-mi... Devin? Tu ești?

Doar atunci își dădu seama că Lawrence Wolseley nu-l recunoscuse. Desigur, Devin fusese un copil ultima dată când se văzuseră. Constatarea acestui fapt nu făcu nimic pentru a-i potoli mânia, dar cel puțin nu mai era orbit de aceasta.

Lawrence îi făcu birjarului semn să se îndepărteze, dar își dori în mod evident să nu o fi făcut atunci când Devin spuse:

– Nu-ți imaginezi de câte ori mi-am închipuit că te ucid.

Bărbatul păli.

– Asta este intenția ta?

– Vreau să știu de ce m-ai ignorat întreaga mea viață. Spune-mi doar atât. Oferă-mi o afurisită de scuză, orice, ca să înțeleg cum poate un om...

– Cred că ai o impresie greșită.

– Pe naiba am! mugi Devin. M-a trimis la țară din cauza ta!

– Nu, te-a trimis deoarece puneai întrebări și erai prea tânăr să afli răspunsurile.

– Prea tânăr să aflu că eram un bastard? Chiar credea că nu mi-am dat seama?

– Da, dar nu al meu.

Furia oarbă aproape că reveni. Lui Devin nu-i venea să creadă că bărbatul nega. Simțea crescând în el dorința de a-l bate pe Wolseley până când acesta recunoștea adevărul.

Apoi, ridicându-se încet în picioare, Wolseley adăugă:

– Am câțiva copii nelegitimi, dar tu nu ești unul dintre ei. Mi-ai dori să fi fost. Dar îl cunosc pe tatăl tău. Am fost prieteni mulți ani.

Devin nu-l crezu.

– Ați fost? Ai de gând să-mi spui că a murit?

– Am fost, adică acum nu mai suntem. A avut încredere în mine și m-a rugat să am grijă de tine și de Elaine. Nu o întâlnisem până atunci pe mama ta. Mi-a cerut asta pentru că nu a vrut să o facă

el însuși. S-a gândit că astfel ar fi încurajat-o, ceea ce era probabil adevărat. Spera că Elaine avea să-și continue viața, uitând de el. Crezi sau nu, dar o iubea pe Elaine în felul său. Ea nu a știut că el era deja căsătorit atunci când s-au întâlnit, altfel nu ar fi...

– Nu m-ar fi avut pe mine? interveni Devin tăios.

Lawrence dădu din cap cu tristețe.

– Nu voi înfrumuseța lucrurile pentru tine, Devin. Tatăl tău a fost un ticălos de cea mai joasă speță. Nu dezvăluia niciodată că era căsătorit și că avea deja copii decât atunci când era gata să treacă la o nouă cucerire sexuală. Pentru că era atât de frumos, femeile se îndrăgosteau de el mereu, iar el profita din plin. Dar nu avea totuși obiceiul să compromită tinerele de familie bună. Mama ta a fost una din puținele excepții.

Lawrence părea să spună adevărul, dar Devin era încă neîncrezător. Întreaga lui viață, crezuse că acest bărbat era tatăl său.

– A pretins că ești proprietarul casei noastre, dar am aflat că era o minciună când afurisita aia de casă mi-a rămas mie. Cum te aștepți să cred asta?

– Pentru că, în sinea ta, știi că este adevărat. Dumnezeuule, *chiar* crezi că aș fi putut să te ignor dacă ai fi fost copilul meu? De fiecare dată când te vedeam, îl vedeam pe el și deja îl uram pe atunci. *Arăți* ca el, să știi. De fapt nu ai de unde să știi. Ai ochii lui, ai înălțimea lui. Nu ești imaginea lui leită, dar văd asemănarea cu tânărul care a fost odată.

– Este ușor pentru tine să spui toate astea când singura persoană care le-ar putea confirma este moartă, dar cu toate acestea *știu* că ai fost iubitul ei.

– Ah, despre asta e vorba, sigur că da. Nu este de mirare că ai crezut că sunt tatăl tău. Foarte bine, văd că trebuie să mărturisesc mai mult.

– Adevărul ar fi mai mult decât bine-venit în acest moment.

Wolseley părea frustrat atunci când vorbea.

– Îți spun adevărul, cât de mult pot din el. Nu am intenționat să mă îndrăgostesc de mama ta. Am crezut că pot veni din când în când, păstrând distanța în tot acest timp. Dar era atât de grațioasă, de frumoasă, atât de evident singură, înstrăinată de familia ei din cauza acelei nefericite situații. Am trecut pe la ea mai des decât ar fi trebuit. Am devenit prieteni și...

– Iubiți.

– Nu imediat. Abia după un an a recunoscut că ajunsese să mă iubească. Eu o iubeam de la început, dar nu am făcut nici un pas până la acea mărturisire. El îi dăduse acea casă. Era casa în care-și ținea amantele. Nu i-a dat nimic altceva. În primul an abia s-a descurcat. Am aranjat pentru ea o rentă lunară, să poată trăi așa cum era obișnuită. Nu i-am spus că era de la mine. Pentru un timp, a crezut că era de la el. Dar în cele din urmă și-a dat seama. Poate că doar recunoștința a făcut-o să mă iubească la început. Nu știu. Dar până la urmă m-a iubit la fel de mult cum am iubit-o eu. Sunt sigur de asta.

– Cine este?

– Nu-ți pot spune asta. Am jurat de două ori să nu o fac. Bătaia de la tine nu o să schimbe asta! adăugă Lawrence cu asprime când îl văzu pe Devin strângându-și pumnii.

– Nu te voi mai lovi.

Părănd ușurat, Lawrence continuă:

– După ce mama ta a murit, nu m-am mai îngrijit de tine. Nu știu dacă tatăl tău i-a cerut asta altcuiva. Am ajuns să-l disprețuiesc cu mult înainte de moartea ei.

– Cui ai jurat de două ori?

– Ambilor tăi părinți.

– Unul a murit, iar pe celălalt îl urăști, așa că pe cine protejezi, ascunzându-mi numele lui?

– Nu protejez pe nimeni. Mi-am dat cuvântul. Pentru mine, cuvântul meu înseamnă onoarea mea. Dar Elaine voia să-ți spună. A promis că o va face. Chiar și când știa că era pe moarte, a spus că o va face.

– De unde știi?

– Am fost cu ea în ultimele ei zile, spuse Lawrence. Nu am plecat de lângă ea.

Dorința lui Devin de a-l lovi se întoarse, presantă.

– Nu am mai văzut-o din ziua în care m-a trimis de acasă. Nu mi-a spus nimic!

– Nu înțeleg. Era hotărâtă să fii informat cu privire la identitatea lui, când ai fi fost suficient de mare să înțelegi de ce a făcut ceea ce a făcut. Nu voia să știi cât erai încă un copil.

– Și cum intenționa să-mi spună la vârsta adultă? Din mormânt? Dacă știi că a vrut să știu adevărul, atunci spune-mi-l! Nu mai sunt un afurisit de copil!

– Îmi pare rău, nu pot să o fac. Dar sunt de acord, ar trebui să știi acum, doar că nu pot fi eu cel care să-ți spună. Nu știu ce fel de aranjamente a făcut. Ar fi putut lăsa sarcina aceasta unui avocat, pentru când ai atinge o anumită vârstă. Nu știu, pur și simplu.

– Măcar trăiește încă? Poți cel puțin să-mi spui asta.

– Nu am auzit că ar fi murit, dar nu locuiesc pe-aproape. Asta este prima mea călătorie în oraș în zece ani. Elaine a fost singurul motiv care m-a ținut în Londra. M-am întors la moșia mea de la țară curând după ce a murit și m-am dedicat familiei mele. Nu l-am mai văzut pe tatăl tău de mai mult de douăzeci de ani. Sincer să fiu, sper că este mort. Atât de mult îl urăsc pentru ce i-a făcut lui Elaine.

Capitolul 36

Nu era un moment bun pentru vizita lordului Robert. Amanda nu ar fi trebuit să-i spună majordomului că el și lordul Kendall erau bine-veniți, dacă se întâmpla să o caute. Asta ar fi putut aștepta până după petrecerea câmpenească, unde oricum avea să-i întâlnească. În plus, era puțin supărată pe dispariția lui din ultimele săptămâni. Absența lui Kendall era de înțeles, nu fusese în țară suficient de mult pentru a o vizita mai mult de o dată. Dar ce scuză avea Robert pentru că nu apăruse la recente evenimente sociale?

Însă acum era acolo, stând în salon cu tatăl ei atunci când ea intra. În timp ce cu oricare altă ocazie ar fi fost încântată să-l vadă, în această dimineață nu era deloc așa.

Era îmbrăcată pentru lecția de călărie, și nimeni în afara familiei și instructorului ei nu trebuia să o vadă purtând fusta aceea ciudată! Fu imediat stânjenită din cauza acesteia, motiv pentru care nu fu extrem de cordială cu Robert.

Însă tatăl ei era. Recunoscuse numele și-l chestiona într-un mod aparent nepăsător pe tânăr despre el și despre familia lui. *Chestionarea* era un mod potrivit de a descrie stilul conversațional al lui Preston Locke atunci când voia să obțină informații, dar o făcea cu o asemenea finețe, încât nimeni nu băga de seamă că era interogată!

Robert sări imediat în picioare atunci când intră ea, probabil bucuros să fie salvat de tatăl ei. Părul lui blond era puțin dezordonat – își trecuse mâna prin el, cu nervozitate? În rest era îmbrăcat impecabil cu un costum gri-închis și părea la fel de frumos pe cât își amintea ea.

Încă stingherită din cauza ținutei ei, Amanda traversă cu pas iute încăperea și îi întinse o mână, dar tonul ei era mai degrabă sever.

– Cât de drăguț să te văd din nou, dar sincronizarea ta nu este ideală. Tatăl meu și cu mine ieșim în această dimineață.

– Dacă trebuie... spuse Robert rânjind, apoi se aplecă pentru a-i săruta mâna în loc să i-o strângă doar, așa cum se așteptase ea. Chiar și numai câteva momente în prezența ta mi-au înseninat ziua.

– Nu plecăm chiar acuma, îi spuse Preston. Julie a trimis un bilet că ar vrea să vină cu noi. Așa că fă-te comodă până sosește și ea.

Era ceva neașteptat, ceea ce o făcu pe Amanda să spună:

– Știe unde mergem?

– Da, și m-a provocat la o cursă, spuse el chicotind. Au trecut câțiva ani de când a mai făcut-o, dar nu este ceva ieșit din comun. Și nu a vrut să piardă această oportunitate, de a avea acces la...

Avusese de gând să spună *pista de curse!* Ea clătină repede din cap, suficient pentru ca tatăl ei să-și dea seama că nu voia ca Robert să știe unde mergeau. Nu voia să se afle că abia acum învăța să călărească. În toți acești ani găsisese diferite scuze pentru a refuza toate invitațiile și evenimentele care includeau călăria. Nici măcar prietenele ei apropiate nu știau că nu mai urcase pe un cal din copilărie, nici motivul acestui lucru.

Așa că-și ajută tatăl să termine fraza, spunând:

– Acces la tine, de vreme ce vii atât de rar în Londra. Înțeleg, tată.

Înțelegea, într-adevăr. Cunoștea destul de bine acea parte a istoriei familiei. Toate mătușile ei, cu excepția Esmeraldei, care era cea mai mare, obișnuiau să se întreacă cu fratele lor pe cai. Era singurul sport, interes sau joc la care credeau că au o șansă de a-l învinge pe Preston, pe care voiau mult să-l înfrângă pentru toate ocaziile în care le tachina constant. Încă le tachina, dar ea crezuse că aceste curse aparțineau trecutului.

Robert abia îi asculta. Era probabil curios, însă nu ar fi fost politicoasă să exprime asta. Amanda nu putu urma sugestia tatălui ei de a se așeza. Robert ar fi putut să nu observe că purta pantaloni foarte

largi, atât timp cât stătea în picioare, însă ar fi observat cu siguranță dacă s-ar fi așezat. Cu obrajii încă îmbujorați din cauza ținutei ei, se mută lângă fereastră așteptând sosirea mătușii ei, întorcându-i spatele lui Robert. Nu-și dădu seama că lui i s-ar fi putut părea că-l desconsidera.

Însă el fu insistent.

– Vreau să-mi cer scuze pentru seara în care ne-am cunoscut, spuse Robert, urmând-o lângă fereastră. Nu... nu eram eu însumi.

– Da, am auzit. O întâmplare nefericită, însă nu atât de rară.

– Am fost îngrijorat că tu, dintre toate doamnele, te-ai fi supărat pe mine. Mulțumesc pentru înțelegere.

Ea ridică ușor din umeri.

– Nu am făcut caz de asta, nu așa cum au făcut alții. Dar te-ai putea simți și mai ușurat știind că fratele meu a hotărât că nu are de ce să te împuște. Robert roși. Ea se gândi că fusese pedepsit destul pentru toate muștrările pe care trebuise să le îndure din cauza lui, așa că adăugă: te tachinam doar – ei bine, nu chiar, dar nu este nimic în legătură cu care să te îngrijorezi acum.

– Sunt ușurat. Îmi doresc să fi aflat mai repede, dar a fost un accident nefericit să mă rănesc la picior o săptămână mai târziu.

Întinse piciorul despre care vorbea. Amanda privi în jos și nu văzu nimic în neregulă, dar totuși simpatia ei naturală ieși la iveală.

– Ce neplăcut să te rănești în mijlocul sezonului! Ți l-ai rupt?

– Nu, nu a fost atât de serios. Dar luxația a fost atât de gravă, că am mers acasă să-mi petrec convalescența, nu am rămas în Londra. Nu-mi puteam lua nici măcar pantofii în picioare, dar, după cum vezi, mi-am revenit.

Zâmbetul pe care i-l oferi Amanda îl liniști în cele din urmă. Începu să vorbească despre câțiva dintre bărbații pe care îi întâlnise la bal, întrebând-o subtil ce credea despre ei. Ea știa că ce voia de fapt să o întrebe era dacă-i plăcea vreunul în mod deosebit. Își aminti însă de un sfat primit de la Julie în timpul primului sezon – acela de a nu lăsa niciodată un bărbat să știe că *nu are* competiție – așa că răspunsurile ei fură ușor evazive. Mătușa Julie sosi în sfârșit și, cu salutări grăbite, plecară în sfârșit spre ieșirea din oraș, cu trăsura familiei Locke și cu caii lui Preston și Julie legați în urma acesteia.

Tatăl ei avu un singur lucru de spus despre scurta vizită a lui Robert.

– Ești *sigură* că-l placi pe băiatul ăsta? Nu prea părea așa.

Amanda oftă.

– Da, îl plac. Am fost doar stânjenită să fiu văzută în costumul de călărie, în care nu arăt cel mai bine.

Arată spre fusta despicată, albastru-deschis, asortată cu jacheta, apoi izbucni în râs când Julie ridică pulpana propriei fuste, arătând că era vorba de același model, spunând:

– Mărturisesc că mi-a plăcut atât de mult ideea, încât mi-am făcut și eu una.

– Mă surprinde că nu ți-ai făcut-o cu ani în urmă, interveni Preston. În loc să porți pantaloni pe sub fuste.

– Știi! Probabil nu ai fi câștigat nici o cursă dacă aș fi făcut-o.

– Cât despre Robert, adăugă Amanda cu un rânet, dacă nu sunt cătuși de puțin rece cu el din cauza scandalului recent, nu se va căi suficient de mult pentru a se asigura că nu se va mai repeta vreodată.

– Sună logic, recunosc, spuse Preston.

– Este o logică perfectă, fu de acord și Julie, apoi schimbă brusc subiectul. Abia aștept să văd ferma lui Cupidon. Îmi este greu să mi-l imaginez ca pe un crescător serios de cai dacă este un pețitor atât de bun pe cât îi merge vestea.

– Și eu, care credeam că ai venit doar pentru a te întrece cu mine, râse Preston.

Julie pufni.

– Mă pot întrece cu tine oriunde, deși ocazia de a te învinge pe o pistă adevărată m-a motivat și mai mult.

Preston râse.

– Ne-ai fi putut întreba despre Devin. Este categoric un crescător serios. Amintește-mi să-ți arăt cadoul pentru ziua lui Rafe când suntem acolo. Nu va fi livrat decât la petrecere, săptămâna viitoare. Este un animal magnific.

Julie ridică dintr-o sprânceană.

– Presupun că este un secret bine păstrat?

Amanda râse.

– Doar de Rafe.

– Aha, bine. Julie își petrecu brațul pe sub al lui Preston, care stătea lângă ea. Oricum tot îl voi învinge pe tatăl tău astăzi, așa că merită făcută călătoria.

Devin nu era încă la fermă atunci când ajunseră. Reed Dutton stătea pe treptele casei celei mari, cu fiica lui, Amelia, și veni să-i informeze.

– Devin nu a ajuns încă. Nu întârzie niciodată, așa că poate că nu va reuși să ajungă astăzi.

Amanda se simți dintr-odată dezamăgită, deși încercă să se asigure că era doar din cauză că nu credea că mai avea timp de alte lecții înainte să se întoarcă la Norford cu familia, la sfârșitul săptămânii. Era dezamăgită că nu putea călări? Aproape că îi veni să râdă. Totuși acesta trebuia să fie motivul tristeții ei. Sau era doar din cauză că se obișnuise atât de mult să petreacă timp cu Devin? Se simțise în largul ei cu el în aceste ultime zile, poate pentru că el o trata atât de diferit față de alți tineri pretendenți, nu ca pe un posibil premiu marital, ci ca pe o persoană.

Probabil că Amelia îi observase dezamăgirea, deoarece își oferii ajutorul.

– Poți călări poneiul meu astăzi, dacă vrei.

Amanda chicoti de dragul copilei, spunând:

– Este în regulă. Cred că picioarele mele ar atârna pe jos.

Dacă tot erau deja acolo, Preston și Julie își duseră totuși caii la pista de curse. Amanda îi urmă pe jos, apoi se sprijini cu coatele pe gard și-i urmări cu privirea. Nu se îndoia că tatăl ei avea să câștige – deși, dacă se gândea bine, nu o făcea mereu. Le auzise pe cel puțin două dintre mătușile ei lăudându-se cu asta, inclusiv pe Julie.

Amanda nu se întoarse când auzi pași apropiindu-se din spatele ei, dar dezamăgirea ei se evaporă. Ghici că era Devin și așteptă cu nerăbdare. Nu mai știa niciodată la ce să se aștepte de la el. Complimentul lui din seara precedentă o dezarmase, deși suspecta că plecarea lui grăbită de la petrecere însemna că nu intenționase să-i arate acea parte sensibilă a lui. Probabil îi scăpase fără să vrea, iar apoi regretase. Cu toate acestea ajunseseră să poarte discuții prietenoase – de cele mai multe ori. O putea face să râdă fără măcar să încerce acest lucru. Dar era numai o clientă pentru el. Sărutul acela pe care îl împărtășiseră nu se mai repetase niciodată. El îl uitase deja probabil, în vreme ce ea nu putuse – asta era! Acum și-l amintea din nou!

– Ți-ai lăsat undița în trăsură? fu prima lui întrebare după ce ajunse lângă ea.

El trebui să se aplece puțin pentru a se sprijini de gard. Era atât de aproape de ea, încât umerii lor se atingeau ușor și, dintr-un motiv oarecare, pielea de pe brațul ei se înfioră. Nici măcar nu se uitase

la el și nici nu avea de gând, dar cu toate acestea se simțea înconjurată de prezența lui.

Dar ce-i spusese? Pufni în sinea ei, încercând să se calmeze, și se concentră asupra întrebării lui.

– Nu trebuie să testez ceva ce știu că-mi place. Acum că mi-ai amintit de asta, intenționez să merg la pescuit cât timp voi fi acasă, săptămâna viitoare, acolo unde îmi este undița, ascunsă bine în dulap – și uitată până acum.

– A fost cumva o mulțumire ceea ce tocmai am auzit?

Ea izbucni în râs.

– Presupun că da.

După câteva momente, el îi observă însoțitorii.

– Ce fac?

– Se întrec. Își mențin privirea asupra lui Preston și Julie, care galopau în jurul pistei. Cele mai multe dintre surorile tatălui meu îl provoacă din când în când la câte o cursă.

– Și pierde intenționat?

Ea se uită acum la Devin.

– Ce vrei să spui?

– Nu dă tot ce poate. Armăsarul lui este evident cel mai rapid dintre cei doi, dar cu toate acestea se menține la distanță mică de mătușata, în loc să o lase mult în urmă.

Ea privi înapoi la tatăl ei, călare pe calul acela mare, și chicoti dându-și seama că Devin avea dreptate.

– Așa face. Presupun că le lasă să câștige din când în când, doar pentru că le iubește. Am senzația că a mai făcut asta și înainte.

Preston nu o făcu însă în această zi, deși probabil așa intenționase. Însă cu Devin acolo, privind, Preston mări viteza pe ultima sută de metri și câștigă. Amanda se gândi că era vina lui Devin. Tatăl ei nu ar fi vrut ca Devin să pomenească despre faptul că încercase să piardă în mod deliberat, ceea ce Devin ar fi putut face, la cât de direct era și fără să cunoască împrejurările.

Dar asta o făcu pe Julie să se simtă iritată, așa că tonul ei era cât se putea de morocănos când ea și Preston se apropiară de gardul unde așteptau Devin și Amanda, iar Julie îi spuse lui Devin:

– Am de discutat ceva cu tine, Cupidon.

Devin izbucni în râs.

– Și dumneata?

Julie îl ignoră.

– Pari a fi un bărbat cu bun-simț, dar cu toate acestea *chiar* crezi că singurul mod prin care nepoata mea îl poate cuceri pe tânărul de care este interesată este să călărească cu el?

– Nu, doamnă. Devin îi rânji lui Julie. Sunt sigură că îl poate câștiga dintr-o mulțime de alte motive. Este frumoasă, curajoasă și, ocazional, amuzantă. Îngrijorarea mea este legată de ce se întâmplă după căsătorie, pentru că pasiunea lui sunt caii, dar despre ea nu se poate spune același lucru. Gândiți-vă la ce dezamăgire urmează dacă ei nu-i face plăcere, măcar ocazional, unul dintre lucrurile pe care el adoră să le facă.

Julie pufni și spuse cu îndrăzneală:

– Nu cred că tocmai am auzit *un bărbat* spunând așa ceva. Uită-te la fată! Ar face fericit orice bărbat, chiar și pe acest iubitor de cai, cu un minim efort. Dar ai făcut-o să urce din nou pe cal, ceea ce nu este un lucru rău.

Cu un pufnet, Julie călări spre poarta pe care o deschidea unul dintre muncitori. Preston îi spuse lui Devin, înainte de a o urma:

– Asta a fost sora mea, Julie Locke, cea mai directă dintre surorile mele.

– Am cunoscut-o, așa că sunt deja familiarizat cu maniera sa deosebită.

– Ai cunoscut-o? Întrebă Preston cu surprindere. Va trebui să-mi povestești odată despre asta. Probabil nu te va surprinde să afli că sunt de acord cu Julie în privința metodelor de a câștiga un soț folosind iubirea lui ecvestră, dar Mandy m-a asigurat că lecțiile sunt de fapt pentru ea, nu pentru un viitor soț. În plus, indiferent de motivul pentru care au început, ai ajutat-o să-și depășească frica, iar pentru asta îți mulțumesc din suflet. Sunt sigur că va excela înainte să terminați.

Amanda era încă uluită din cauza acelor complimente din partea lui Devin, dar se și supăraseră din cauza felului în care el își schimbaseră discursul cu privire la abilitatea ei de a-l cuceri pe Kendall, de dragul mătușii ei.

Când Amanda se întoarse cu spatele la pista de curse, văzu că Devin își adusese calul, în timp ce un rânđaș o adusese pe Sarah, deja înșeuată.

Când Devin își împreună palmele, ajutând-o să urce în șa, Amanda îi aminti:

– Ai spus că-l voi pierde pe Kendall dacă nu călăresc împreună cu el.

– Nu, ce am spus a fost că *ar putea renunța* la tine dacă află că nu călărești.

– Am trecut prin iad pentru un *ar fi putut*?

– Nu, ți-ai dovedit ceva ție însăși – că poți face orice, că-ți poți depăși orice teamă, dacă ești motivată corespunzător. Nu crezi că a meritat să descoperi asta? Ea începu să răspundă, dar el adăugă: la naiba, acum trebuie să mă asigur că vei *excele* la asta?

Iritația lui evidentă față de ordinul tatălui ei îi alungă cu totul propria supărare.

– Sunt sigură că te vei descurca cumva, spuse ea rânjind.

– Nu, *tu* te vei descurca. Voiam să spun că ești gata pentru o plimbare cu Kendall, dar acum nu mai sunt sigur.

– Chiar credeai că sunt pregătită?

– Cu unele limite, una fiind aceea că trebuie să păstrezi un ritm lent. Poți face asta folosindu-te de scuza că vrei să stați de vorbă în timpul plimbării. Cealaltă limită este că... ei bine, sunt de acord cu tatăl tău că ar trebui să uiți de șaua femeiască. Dacă te simți stânjenită să fii văzută cu fusta asta în Hyde Park, îți sugerez să călărești cu Kendall la Norford. Ai putea chiar să pomenesti de faptul că nu-ți plac șeile acelea și motivul pentru care nu-ți plac. Sau am putea relua lecțiile la Norford.

De vreme ce reveniseră la discuțiile profesionale, ea îi spuse:

– Mă duc la probele finale după-masă, de vreme ce o să am nevoie de rochii noi pentru petrecerea aceasta de o săptămână, iar noi urmează să plecăm acasă la sfârșitul săptămânii. Oaspeții vor începe să sosească la începutul săptămânii viitoare, dar presupun că vom putea face timp pentru câteva lecții la Norford, dacă vrei să vii mai devreme. Amanda rânji. Nu este o idee rea, deoarece îți garantează un loc în casă. Acelea vor dispărea repede, odată ce începe lumea să sosească.

– Bănuiesc că un duce are o casă uriașă. Nu e așa?

– Sigur că e, dar nu am avut niciodată o astfel de petrecere la Norford Hall, cel puțin nu după ce s-au mutat mătușile mele de acolo. Lista de oaspeți se apropie deja de câteva sute! Va trebui să facem aranjamente cu unii dintre vecini, să putem găzdui la ei o parte din musafiri.

El urcă pe calul său, care se uita la Sarah încă de când aceasta fusese adusă acolo.

– Astăzi vom face un tur în jurul proprietății. Kendall călărește de obicei un armăsar. Trebuie să vedem cum te descurci călărind alături de unul. Va fi datoria lui să-și controleze calul, și deși nu am nici o îndoială că o poate face, testul este pentru tine, să-ți dai seama că nu trebuie să devii agitată dacă armăsarul se apropie prea mult de tine.

Părea destul de ușor, dar nu fu așa. Devin nu-și controlă deloc armăsarul în timpul plimbării, iar Amanda pierdu șirul momentelor în care ambele brute se apropiaseră prea mult de ea și de Sarah. Bărbat odios, o făcuse în mod intenționat!

Capitolul 37

Este frumoasă, curajoasă și, ocazional, amuzantă. Amanda nu-și putea scoate din minte această afirmație. Complimente din partea lui Devin? Suna aproape ca și cum ar fi plăcut-o!

Chiar și tatăl ei pomenise de cele spuse de Devin despre ea în timpul călătoriei înapoi spre casă.

– Ocazional amuzantă?

Julie izbucnise în râs și-i spusese fratelui ei:

– Ai observat și tu asta? A sunat ca și cum i-ar fi fost greu să recunoască asta. Sigur că *noi* știm că poți fi amuzantă și încântătoare, Amanda. Apoi Julie o întrebă direct: te abții pentru că-l plăci?

Amanda roșise deja până atunci și murmură:

– De obicei sunt prea furioasă pe el ca să observ altceva. Este un instructor bun. M-a ajutat să-mi depășesc frica. Dar este cel mai exasperant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, necizelat, prea direct, arogant, provocator...

Julie îi tăie vorba:

– Eu cred că protestezi prea mult și ai uitat să menționezi cât de frumos este.

– *Nu-mi place, insistă Amanda. Abia îl tolerez.*

Însă îl găsea fascinant, cum ar fi putut să nu o facă? Nu *era* ca nici un alt bărbat întâlnit vreodată. Îi venea greu să și-l scoată din minte de când se întorsese la Norford cu familia ei, chiar dacă Ophelia

o ținea destul de ocupată cu lista de sarcini care trebuiau îndeplinite înainte de sosirea invitaților.

Dar știuse că în această după-masă avea să aibă timp pentru ea, și-și făcuse planuri din timp, aranjând cu unul din grăjdari să-i căute râme. Băiatul fusese surprins că o tânără domnișoară ca ea ar vrea să meargă la pescuit. Nu pomeni de faptul că nu era cel mai bun moment al anului, dar de ce să o fi făcut, când tocmai el se lăudase că fusese la pescuit cu o săptămână în urmă și-și depărtase brațele la maximum arătându-i cât de mare fusese peștele capturat.

Iar vremea fu plăcută, chiar splendidă. Briza era ușoară, soarele se hotărâse să strălucească, așa că ziua aproape că semăna cu una de primăvară decât cu una care se apropia de iarnă.

Găsi un povârniș lângă pârâu, cu o pantă în spatele ei, care avea să o apere de briză. Nu fusese suficient de frig peste noapte ca pârâul să înghețe la mal. Ea se îmbrăcase puțin prea gros, așa că-i era cam cald acum, că soarele strălucea direct asupra ei; se gândi dacă să-și dea jos haina și mănușile.

Ei bine, poate doar haina, pe care și-o dădu jos de pe umeri. Se uită la micul ei container cu râme și se întrebă dacă putea pune una în cârlig cu mănușile pe mâini, sau dacă erau prea groase pentru asta. Ar fi putut să-l cheme pe băiatul de la grajduri cu ea, să facă el acest pas, dar își dădu seama că voia să i se laude lui Devin că își pusese singură momeala în cârlig, fără să se simtă dezgustată. Acum trebuia doar să-și adune curajul pentru a o face.

– Mărturisesc, nu mă așteptam să te gălesc aici.

Ea icni și se uită în spate. Desluși doar silueta unui bărbat care stătea în vârful micii pante, cu soarele în spate. Dar ar fi recunoscut oriunde vocea aceea profundă.

– Ce faci *tu* aici?

Devin coborî panta și se opri lângă pătura groasă de lână pe care și-o adusese ea pentru a se așeza. Fără soare în ochi, ea văzu că și el avea o undiță și că-și dăduse deja jacheta jos, ținând-o acum cu un deget, peste umăr.

– Ai spus că în copilărie pescuiai, îi aminti el. Așa că am știut că trebuie să fie un pârâu sau un lac în apropiere. Am întrebat și am fost îndreptat încoace.

– Da, dar ți-ai adus undița la Norford? Ai planificat asta dinainte? Apoi se încruntă, gândindu-se că el revenea la aroganța lui obișnuită. Sau aveai intenția să mă târăști pe mine încoace?

El chicoti.

– Nu, aşteptasem cu nerăbdare să pescuiesc cu tine data trecută doar pentru că mi-ai amintit ce mult îmi plăcea să o fac. Refuzul tău de a mi te alătura nu a schimbat dorinţa mea de a pescui din nou. Şi m-am gândit că o să am la dispoziţie câteva ore pe care acasă nu le am de obicei, aşa că ar fi fost ocazia perfectă.

Apariţia lui bruscă o tulburase probabil, dar asta nu era o scuză pentru a trage concluziile greşite. Rânji, pentru a repara lucrurile.

– Iarna?

Devin chicoti din nou.

– Am observat că pe tine nu te-a oprit asta – deşi se pare că aveau să te oprească râmele.

Ea tresări la ocheada aruncată de el în interiorul micului container.

– Voiam să încerc cu mănuşile pe mâini.

– Iar acum nu trebuie să o faci.

Îngenunche lângă ea, scoase o rămă şi întinse cealaltă mână după cârligul ascuţit din poala ei. Ea i-l dădu, spunând un exuberant *mulţumesc* şi se ridică repede în picioare, pentru a nu fi martora crudului eveniment.

– Gata, Mandy! Acum arată-mi dacă ştii măcar să foloseşti undiţa.

– Sigur că da. Fratele meu a fost un bun profesor. Aruncă firul în apă, pentru a-i dovedi, apoi se aşează. Poţi lua din râmele mele, am o mulţime.

El aşa făcu, şi peste puţin timp şi firul undiţei sale era în apă, dar în loc să ţină de băţ, el îl ancoră între nişte pietre din apropiere, apoi întrebă:

– Te oferi să împarţi şi pătura?

Amanda nu se aşteptase la asta. Nu desfăşurase de tot pătura, lăsând-o în mai multe straturi. Dar câtă vreme el era atât de prietenos, se trase într-o parte, făcându-i loc. Fu o greşeală! Când el se aşează cu picioarele încrucişate lângă ea, unul din genunchii lui aproape îi traversă poala, iar braţul i se sprijinea ferm de al ei. El nu făcu nici un efort pentru a corecta apropierea dintre ei, deşi ea trebui să recunoască faptul că probabil nici pe partea lui nu prea mai era loc pe pătură. Dar el nu păru oricum să observe, aşa că ea nu spuse nimic. Ar fi fost prea de tot să-i ceară acum mai mult loc, când el se lungise

peste ea pentru a-i da o lecție de sărutat pe care ea o provocase, cu limba ei prea liberă. Al naibii whisky!

De ce trebuise să-și amintească asta tocmai acum? Pentru a-și alunga experiența aceea din minte, spuse:

– Te-ai decis așadar să fii primul oaspete pentru a putea pescui? Sau ai venit devreme să-mi mai dai niște lecții de călărie, pentru a putea ieși la plimbare cu lordul Kendall cât timp este aici?

– Nici una din variante. Nu trebuie de altfel să te plimbi cu Kendall aici. Este un eveniment social, așa că poți găsi o mulțime de scuze pentru a rămâne în casă.

– Nu vom avea nici o lecție cât ești aici?

Fu îngrozită să audă dezamăgirea care îi răzbătea prin voce și speră că el nu o observase.

Aparent, el nu băgase de seamă, deoarece ridică doar din umeri.

– Dacă vrei să te trezești devreme pentru mai multe lecții, sunt sigur că le puteam face neobservate. Lumea bună tinde să doarmă până târziu.

Ea rânji.

– Așa este. Iar asta e o idee splendidă. Dar dacă nu ai venit mai devreme pentru pescuit sau pentru lecțiile de călărie, de ce ai făcut-o?

– A trebuit să vizitez un crescător de cai în apropiere, la doar câteva ore distanță de aici. Am vrut, de asemenea, să mă asigur că surpriza pentru fratele tău este pregătită pentru mâine. Armăsarul este în grajd în Norford Town, pentru a păstra încă secretul.

– La câți cai ai tu, mai cumperi și de la alți crescători?

– Doar atunci când nu am ce-și dorește clientul.

O spusese cu o oarecare iritare, ceea ce o făcu să-l întrebe:

– Este important pentru tine să-ți satisfaci toți clienții?

– Nu, doar pe acesta. Crescătorul pe care l-am găsit este specializat în cai albi. Am fost îngrijorat că nu vor îndeplini toate criteriile, dar câțiva au făcut-o. Noua ta iapă este în grajdul de la Norford Hall.

Ochii ei se rotunjiră a uimire.

– Mi-ai găsit o iapă albă???

El privi într-o parte și rânji.

– Una cât mai blândă posibil.

Ea țipă de încântare și, fără să se gândească, își aruncă brațele în jurul gâtului lui Devin, lăsând undița din mână. Aceasta alunecă în apă. Devin râse, alergă la pârâu și o recuperează. După ce o ancoră într-o grămadă de pietre din apropierea ei, își ocupă din nou locul. Ea avu

timp să-și revină din roșeața cauzată de faptul că își dăduse seama că nu ar fi trebuit să-l îmbrățișeze. Dar de vreme ce el nu părea să creadă nimic despre asta, ci fusese doar amuzat de alunecarea undiței în apă, Amanda își alungă acest gând din minte.

În plus, era atât de uluită de ceea ce făcuse pentru ea, încât era cuprinsă de emoții pe care nu avea cu cine să le împărtășească! Avea atâtea sentimente contradictorii pentru bărbatul acesta – și pe nimeni cu care să vorbească despre ele. Acest lucru o făcu să-i simtă și mai acut lipsa mamei ei, singura persoană cu care ar fi putut împărtăși acest moment special.

– Îl împărtășești cu mine.

Amanda clipi. Doar nu spusese nimic din toate acestea cu glas tare?

– E... doar... i-am simțit lipsa intens de când am debutat.

– Cum era?

– Frumoasă și blândă. Ce-mi amintesc cel mai des este că zâmbea mereu. Întotdeauna, ca și cum ar fi avut niște secrete minunate.

– Și avea?

– Nu, era doar fericită și foarte îndrăgostită de tatăl meu.

Devin zâmbi blând.

– Înțeleg acum de ce nu vrei să te mulțumești cu mai puțin și nici nu ar trebui să o faci.

– Da, fericirea lor mi-a lăsat o impresie puternică. Îmi doresc numai să fi avut mai mult timp cu ea. Le apreciez pe mătușile mele și pe Ophelia, dar nu e același lucru cu a avea o mamă care să mă sfătuiască și să-mi crească încrederea în mine. I-aș putea spune orice fără să mă simt stingherită din cauza asta. Înțelegi ce vreau să spun?

– Știu cum este să-ți fie dor de o mamă, da.

Își întoarse privirea, culese o pietricică de pe jos și o aruncă supărat în pârau.

Amanda întrebă, ezitând:

– Ai fost apropiat de mama ta?

– Am fost, până când am început să pun prea multe întrebări, și ea m-a trimis să locuiesc cu fratele ei. Apoi a murit.

Tonul lui era în mod evident plin de amărăciune, dar ea atribui acest lucru faptului că Devin se simțise abandonat prin moartea mamei lui, în același fel în care se simțise ea atunci când îi murise mama.

– Se spune că tatăl tău a murit când erai mic. Cred că a fost cu atât mai greu pentru tine, crescând fără nici unul dintre părinți.

El se întoarce și o privi cu asprime.

– Este o minciună menită să ascundă indiscreția mamei mele. Tatăl meu adevărat nu este mort. Ticălosul nu a vrut să aibă de-a face cu mine. Nici măcar nu știu cine este!

Capitolul 38

Devin era copil nelegitim? Și părea plin de amărăciune din acest motiv. Dar ce mișcă cel mai tare inima Amandei era faptul că el crescuse fără dragostea unei mame și a unui tată. Cel puțin ea îl avusese pe tatăl ei și un frate care compensaseră întru câțva pierderea, plus o familie extinsă uriașă de unchi, mătuși și verișori. Pe cine avusese Devin?

Îi veni deodată să plângă pentru el și trebui să se abțină să nu verse lacrimi. Atitudinea lui colțuroasă nu era cauzată de lipsa unei creșteri rafinate, așa cum crezuse ea, ci de pierderea celei mai de preț persoane în copilărie. De asta nu voia să lase pe nimeni să se apropie de el?

Uitându-se la ea, expresia lui deveni confuză.

– De ce arăți ca și cum ți-ar părea rău pentru mine? Nu am intenționat să-ți spun secretul meu, dar de ce nu ești dezgustată din cauza lui?

Ea îi zâmbi cu blândețe, fără măcar să-și dea seama.

– Nu putem alege cum ne naștem, Devin. Nu este vina *ta* că mama ta a avut o indiscreție al cărei rezultat ești tu. Nu ai fi putut face nimic pentru a o preveni, așa că de ce să fii învinuit pentru asta? Nu are nimic de-a face cu bărbatul care ești.

– Sigur că are, replică el dur. Sunt văzut ca inacceptabil de cei de-o seamă cu mine. Nu am dreptul să mă căsătoresc cu o femeie de familie bună din cauza asta.

– De ce? Ceilalți nici măcar nu știu.

– Chiar crezi că aș putea ascunde așa ceva de femeia pe care aș dori-o de soție sau de familia ei?

Ea rânji ușor.

– Ah, înțeleg, este vorba de conștiință, o calitate excelentă. Astăzi îmi arăți o surpriză după alta.

– Iar tu ești la fel de exasperantă ca întotdeauna. Sunt un *bastard*. De ce pari să fii neafectată de acest lucru? Nimeni din categoria ta socială nu ar fi la fel.

– Înțeleg de ce crezi asta. Da, unii tați ar putea să refuze să-ți dea mâna fiicelor lor, dar nu toți. Ai fi surprins de câte familii de calitate au același secret ascuns în genealogiile lor. Pot număra câteva despre care acest lucru nici măcar nu este secret. Am avut chiar și regi care au fost copii din flori!

El pufni la referința făcută de ea.

– Când este nevoie de un moștenitor al tronului, excepțiile sunt un lucru comun. Dar nu este cazul...

– Oh, oprește-te! Dacă nu ai ști despre asta, nu ar fi o problemă pentru tine, nu? Rușine celui care ți-a spus acest secret!

– Nimeni nu mi-a spus, replică el cu amărăciune. Mi-am dat seama singur.

– Așadar nici măcar nu ești sigur?

– Acum sunt. Unchiul meu știa și în cele din urmă a recunoscut când l-am confruntat cu privire la asta.

Devin lăsase ca acest fapt să-i conducă întreaga viață, înțelese ea. Era evident că se simțea nedemn din această cauză. Îi veni din nou să plângă pentru el. Nimeni nu trebuia să se simtă astfel pe baza a ceva întâmplat înaintea nașterii sale, dar el... de ce suferea pentru el? Pentru că suferea. Era dureros să vadă cât de mult se lăsase el afectat. Fără să se gândească, compasiunea o făcu să pună mâna, într-un gest de liniștire, pe genunchiul lui, care era încă întins aproape în poala ei. Își dădu însă seama de îndată de greșeala ei și icni. Atingerea piciorului unui bărbat era un gest complet interzis. Încercă să-și acopere icnetul cu o tuse, dar el o auzise. Atingerea ei nu trecuse nici ea neobservată. El îi luă mâna într-a lui și o duse la buze. Voia să-i mulțumească pentru înțelegere?

– Empatia ta mă uimește, Mandy, spuse el blând. Îmi arăți tot mai multe părți noi.

Iar el, nu? Dar acum se simțea mai apropiată de el după ce-i împărtășise secretul lui. Poate că deveneau prieteni...

– Mă bucur că nu ai udat pătura cu lacrimile tale, mai adăugă el.

Ea riscă să-l privească în cele din urmă, apoi chicoti văzând tachi-narea din ochii lui.

– Plâng doar pentru a obține efectul potrivit. Întreabă-l pe fratele meu, te va asigura de asta.

– Mincinoasă mică! Cel puțin pot încerca să îndepărtiez tristețea pe care ți-am cauzat-o.

O privea deodată cu atâta pasiune, încât ea credea că se putea topi. Înainte să o tragă mai aproape cu mâna căreia încă nu-i dăduse drumul, ea știa ce voia să facă, precum și că asta *avea* să-i îndepărteze orice urmă de tristețe. Ar fi avut timp să-l oprească. Nu o făcu, însă. Probabil că nu ar fi reușit nici dacă ar fi vrut. În schimb, privi fascinată cum el o trase până când fu cuprinsă de brațele lui. Apoi el să aplecă încet pentru a o săruta pe obraz, apoi pe celălalt și în cele din urmă pe sprâncene.

Se trase doar puțin înapoi, spunând cu vocea ușor răgușită:

– Asta a fost pentru a-ți mulțumi pentru înțelegere. Acum însă, este doar pentru mine.

Acesta era sărutul pe care îl anticipase ea, cel pe care îl așteptase de ultima oară când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Acesta era probabil motivul pentru care pasiunea se trezi atât de repede la viață în trupul ei. Se gândise atât de des la sărutul lui Devin, se întrebasese dacă avea să mai trăiască așa ceva, iar acum că se întâmpla din nou, se agăță de gâtul lui, bucurându-se din nou de gustul său. Degetele lui îi atinseseră cu blândețe obrazul, apoi gâtul, dar Amanda luă cu adevărat foc abia atunci când mâna lui coborî mai jos și se odihni pe unul dintre sânii ei. Deși abia îi simțea mâna prin grosimea materialului, simpla idee că o atingea acolo o înfierbântă și o făcu să geamă. Auzind-o, el își adânci sărutul, limba lui chemând-o la dans pe a ei, în timp ce mâna i se mișca cu fermitate crescută pe sânul ei. Amanda gemu din nou, incapabilă să se abțină sau să-și controleze tulburarea. Sentimentele pe care le stârnea în ea erau uimitoare! Tremura, aproape că-și putea simți sângele grăbindu-se spre centrul ei, își putea *auzi* inima bătând agitată.

Dintr-odată însă se trezi întinsă pe pătură, singură, aproape șocată de viteza cu care se ridicase el. Devin rămase în picioare, trecându-și mâna prin păr. Respira greu. Fața îi era roșie. Când îi întâlni în cele din urmă privirea, Amanda văzu regretul din ochii lui. Nu intenționase să o stârnească atât de mult nici pe ea, și nici pe el.

Acest lucru fu și mai evident când spuse:

– Vom uita că s-a întâmplat!

Ea era tulburată, incredibil de dezamăgită, însă reuși cumva să o ascundă ridicându-se în șezut și replicând cu impertinență:

– Desigur, totul este deja uitat.

Cu toate acestea, știa că nu avea să uite *vreodată*.

El o privi cu scepticism. Ea îi zâmbi. Nu avea de gând să-l lase să vadă cât de mișcată fusese de cele tocmai întâmplare, nici dac-ar fi murit din cauza asta. Așa că adăugă:

– O voi considera doar o altă lecție de la Cupidon.

– Amanda, nu de asta am...

Orice ar fi avut de gând să spună, se răzgândi și tăcu. Ea era prea tulburată pentru a insista sau pentru a spune ceva. Însă dintr-odată avu un ajutor nesperat în a-și scoate totul din minte – cel puțin deocamdată. Sărind în picioare, ea îi arată undița și izbucni în râs.

– Se pare că ai prins totuși un pește... care a fugit cu undița ta.

Capitolul 39

Cine ar fi crezut că puteai să-i fi recunoscător unui pește? Amanda cu siguranță era astfel. La început nu putu să nu râdă la vederea expresiei confuze de pe fața lui Devin când acesta își dădu seama că undița lui nu era nicăieri, și începu apoi să fugă pe mal, căutând-o din priviri. Aproape că dispăruse din raza ei vizuală până o găsi.

Dar stropul acesta de umor involuntar o ajută să-și revină și să împingă la o parte rămășițele extrem de pasionalului moment pe care tocmai îl împărtășise cu el. Nu avusese nici o bănuială că putea dori un bărbat atât de mult și probabil ar fi continuat să trăiască fără să o știe dacă nu s-ar fi întâmplat să rămână singură cu un bărbat atât de viril și de atrăgător ca Devin. Nu și-l putea imagina pe Kendall pierzându-și așa controlul. Pe Robert poate – de fapt nu, nici pe el. Comportamentul lui senzual de la bal fusese alimentat de băutură. Fără aceasta, ar fi rămas probabil un gentleman, ceea ce ar fi exclus furatul de sărutări sau dezvăluirea vreunei pasiuni nepotrivite înainte de căsătorie.

Conștientă acum de pasiunea pe care o avea – confirmată de două ori! –, simți din nou presiunea de a se căsători odată, repede, pentru a putea explora mai departe aceste pasiuni într-o manieră

corespunzătoare. Acum însă era îngrijorată dintr-un nou motiv, datorită celor câtorva prietene căsătorite ale ei, care recunoscuseră că soții lor nu voiau să doarmă în același pat cu ele și făceau dragoste îmbrăcați în hainele de dormit! După ziua de astăzi, știa că nu ar accepta un asemenea mariaj, dar cum naiba putea ști dinainte cum avea să se comporte soțul ei? Despre Devin nu trebuia să-și pună astfel de întrebări deloc. El i-ar fi vrut pe amândoi la fel de goi ca în ziua în care se născuseră. Nu l-ar fi deranjat ca ea să-l atingă peste tot. Probabil chiar ar fi încurajat asta!

Își făcu din nou vânt cu evantaiul, simțindu-se iarăși încălzită de acest gând, apoi râse de ea însăși, pentru că soarele ascuns după nori o făcu să simtă răcoarea. Râse din nou la vederea expresiei lui Devin când se întoarse.

– După toate astea, afurisitul de pește a scăpat.

– Oricum cred că am pescuit destul pentru astăzi. Amanda se ridică și scutură pătura, pregătindu-se de plecare. Și în plus trebuie să mărturisesc că abia aștept să văd iapa pe care mi-ai adus-o, așa că mă duc în grajd.

El dădu din cap și luă pătura și undița, să le ducă el. Ea se opri numai să golească micul recipient cu râme, eliberându-le. Îl surprinse pe Devin dându-și ochii peste cap.

– Și chiar credeai că îți vei pune singură momeala în cârlig? chiacoti el.

– Obişnuiam să o fac!

– Ce face un copil nu este o reflecție a ceea ce va face adultul, deoarece un copil nu are încă toate calitățile pe care le va avea ca adult. Tu ai ajuns prea miloasă, fetiço.

Ea pufni.

– Asta nu este un lucru rău.

– Pentru o femeie, nu, nu este.

Îi oferi brațul. Ea se prefăcu că nu-l văzuse și porni grăbită. Se temea să se apropie prea mult de el acum, deoarece pasiunea pe care o împărtășiseră îi era prea proaspătă în minte. El o ajunse din urmă, cu pașii lui mari, dar nu insistă să o ghideze prin pădure, ci se mulțumi să meargă lângă ea, păstrând o distanță respectabilă între ei.

Le luă aproape cincisprezece minute să ajungă la moșia atent îngrijită. Văzând acum casa, el remarcă:

– În edificiul acela încap cu ușurință două sute de oaspeți.

Ea râse.

– Nu chiar. Camerele sunt foarte mari și, în vreme ce mulți dintre oaspeții mai tineri se vor înghesui împreună în camere, mulți dintre cei mai vârstnici vor insista să aibă camere private. Tu ți-ai luat deja în primire camera? În funcție de câți invitați vor veni, s-ar putea să fii rugat să o împarți.

– Încă nu am ajuns în casă. Am dus caii în grajduri și apoi am plecat la pescuit.

Ea își dori acum să nu o fi făcut. Unele lucruri erau mai bine să fie lăsate pe seama imaginației. Știuse că-i plăcea să fie sărutată de Devin, dar acum știa că-i plăcea prea mult.

– Are vreun nume?

Se duseră direct în grajd, iar el tocmai deschisese boxa, pentru ca ea să-și poată examina noul cal. Iapa era frumoasă și nu avea aerul acela de albinos pe care îl aveau uneori caii albi. Culoarea ei era plină, iar ochii îi erau albaștri. Era dragoste la prima vedere!

– Poți să o numești cum vrei, spuse el.

– Cred că-i voi spune Sarahtoo.

– Sarah a doua?

– Nu, Sarahtoo, îi silabisi ea.

– Lady Amanda, vrei să vă pregătesc trăsura? întrebă bătrânul Herbert, apropiindu-se.

– Nu, nu astăzi. I-l prezintă lui Devin pe bătrânul grăjdar. Am venit să-mi vizitez noua iapă.

– Nu vă mai place cealaltă? întrebă Herbert curios.

Amanda râse.

– Nu, pe aceasta am să o călăresc. Când sprâncenele lui Herbert se ridicară a uimire, adăugă: Devin m-a ajutat să-mi depășesc frica. Călăresc deja de câteva săptămâni.

Uluit, Herbert se îndepărtă, clătinând din cap și murmurând:

– Bărbatul ăsta e un magician!

Ea roși, în vreme ce Devin chicoti.

– Toată lumea de aici știe despre... ezitarea ta de a te urca pe un cal?

– Nu, doar familia mea și Herbert. El a fost primul meu instructor, când eram mică.

Devin dădu din cap, înțelegând, apoi aruncă o privire dincolo de culoar.

– Cui îi aparține iapa aceea de rasă? Am observat-o de îndată ce am intrat aici.

Amanda nu trebui să se uite pentru a ști despre ce cal vorbea.

– Este a mea. A câștigat două curse. Proprietarul ei a retras-o cu recordul nedoborât, pentru a putea cere un preț exorbitant pentru ea! Mătușa mea a auzit că va fi vândută, iar eu l-am convins pe tata să mi-o cumpere. Asta a fost acum patru ani.

– Dar ți-era teamă să călărești, așa că de ce ai cumpărat un asemenea cal?

– Pentru trăsura mea! Îmi place să fac curse până în Norford Town și înapoi.

Devin o privi neîncrezător.

– Tatăl tău nu obiectează la așa ceva?

Ea rânji.

– Șșșt, nu știe.

– Ce altceva nu mai...?

Se opri brusc și-și luă ochii de la ea. Ea roși. Tonul lui fusese senzual! Dar desigur că el nu intenționase asta, precum nu intenționase nici să facă aluzie la cel de-al doilea sărut al lor, la care nu se îndoia că se gândise și el.

El își dresă vocea și reluă cu un ton forțat nepăsător.

– Nu ai mai dus-o niciodată la curse?

– Nu, mi-a plăcut să fiu proprietara unei campioane neînfrânte. Deși am fost tentată de câteva ori să o înscriu, am rezistat tentației pentru că nu am vrut să risc să-și piardă titlul.

– A avut vreodată urmași?

– Nu.

– Ai dori să aibă?

Amanda ridică din umeri.

– Nu m-am gândit niciodată, pentru că asta m-ar fi împiedicat să o folosesc la trăsură, dar acum aș putea călări până în oraș pe Sarahtoo, așa că asta ar putea fi o posibilitate acum. Recomanzi unul dintre armăsarii tăi? Propui o asociere?

– Ar putea produce un campion. Nu te-ar deranja să fim împreună proprietarii unui cal pe care să-l înscriem la curse?

Ce idee interesantă! Un cal de-al ei care să concureze și să câștige! Mă rog, pe jumătate al ei. Dar îi plăcea ideea de a împărți așa ceva cu Devin. Însemna că nu avea să piardă legătura cu el odată... căsătorită. Ce naiba! Tocmai se simțise dezamăgită la gândul căsătoriei?!

Simțindu-se complet confuză din cauza gândurilor, spuse doar:

– Este ceva la care merită să ne gândim.

– Între timp, ești pregătită pentru o altă lecție?

Ea tresări la auzul acestor cuvinte. Asta pentru că „lecțiile” cu el depășiseră nivelul ecvestru. Dar el se referise doar la iapă de această dată, desigur, iar ea ieși din boxă spunând:

– Trebuie să-mi schimb hainele întâi, iar tu trebuie să te instalezi în casă. Ne vedem aici peste o oră.

Plecă apoi grăbită, înainte ca el să îi observe îmbujorarea.

Capitolul 40

Amandei îi făcu plăcere plimbarea făcută cu Devin în acea după-amiază. Sarahtoo se dovedi la fel de blândă precum cea de la care își primise numele, iar Amanda își dădu seama că începea să-i placă să călărească. Tatăl ei dorea ca ea să renunțe la a mai învăța să călărească pe șaua laterală, lucru cu care ea era de acord, de vreme ce urăse acele lecții. Așa că acum călăritul nu mai avea asociată nici o urmă de îngrijorare.

Îi arată lui Devin toate locurile în care se jucase, copil fiind, cu Rafe sau cu prietena ei, Rebecca, amintindu-i:

– Ai întâlnit-o pe Rebecca la bal, era cu verișorul meu, Rupert, cu care s-a căsătorit recent. Îi vei vedea diseară, la cină. Mătușa Julie a sosit azi-dimineață, împreună cu familia.

– Nu voi deranja o cină în familie.

– Nu te prosti! Ești oaspetele nostru. Ar fi nepoliticos să refuzi. El o privi amuzat.

– Și ai impresia că asta m-ar preocupa?

– Desigur. Ea țiștui. Am uitat că impolitețea este punctul tău forte.

El chicoti și spuse, rânjind șmecherește:

– Am câteva, dar ăsta nu este unul dintre ele.

O tachina doar. Știa asta. Cu toate acestea, remarca lui îi înroși din nou obrazii, deoarece nu se îndoia că făcuse referire la abilitățile lui de a săruta, pe care i le demonstrase de două ori – sau poate la ceva chiar mai intim de atât, ceva ce ea își imaginează că i-ar putea arăta.

Însă el îi alungă aceste gânduri visătoare, amintindu-i că unul din punctele lui tari era felul în care se descurca cu caii.

– Îți voi antrena iapa cât timp sunt aici. Vreau să mă asigur că nu-ți va da bătăi de cap.

– Mulțumesc.

El apărui la cină în seara aceea, când ea era deja sigură că nu avea să o facă. Ophelia și Raphael erau acolo, amândoi salutându-l la intrarea în cameră, deși expresia lui Rafe era ceva mai puțin cordială decât a Opheliei. Esmeralda, sora cea mai mare a lui Preston, ajunsese și ea mai devreme, pentru ziua lui Rafe. Își adusese o pătură de pus în poală și purta o haină peste rochia groasă de brocart, pe care nu intenționa să o dea jos, ceea ce smulse câteva zâmbete celor deja prezenți la masă, atunci când îl refuză pe valetul care încercase să o ajute să o dea jos. Din cauza ei era puțin prea cald în cameră. Se plângea de frig aproape la fel de mult ca mama ei, Agatha. Agatha Locke refuza de obicei să-și părăsească apartamentul din această cauză, și nu făcuse excepție nici în această seară, deși probabil Preston avea să insiste să fie prezentă la cina de a doua zi.

Julie fu încântată să-l vadă pe Devin din nou și îl salută cu efuziune. I se părea interlocutorul perfect pentru stilul ei morocănos, deoarece lui nu părea să-i pese, iar ea era într-o dispoziție nu tocmai plăcută în această seară din cauza ținutei lui Rupert. Acesta era prea frumos. Femeile îl considerau de-a dreptul răpitor când își lua un aer efeminat, ceea ce făcea în mod deliberat atunci când purta haine strălucitoare de satin. Le îmbrăca doar pentru mama lui, pentru a o scoate din sărite. Funcționa întotdeauna.

Julie renunțase la blândețea ei cu ani în urmă, asumându-și rolul ambilor părinți pentru fiii ei, câtă vreme aceștia fuseseră tineri. Transformată total, lucru care cel mai adesea amuzase familia, ajunsese să fie cicălitoare. Purtând asemenea haine, Rupert nu făcea decât să-i ofere un motiv de a-l certa, lăsând-o astfel să creadă că băieții ei aveau încă nevoie de ea. Nu purta astfel de haine în public, o lăsa doar să creadă că o făcea. Mai mult, rareori purta haine care ieșeau în evidență, deoarece era mai greu să obțină o reacție de la mama sa, acum când era atât de încântată că se căsătorise în sfârșit.

În această seară făcuse un efort, totuși, și haina lui de satin de un galben strălucitor, cu dantela curgându-i de la încheieturi, atrase de îndată atenția lui Julie, făcând-o să remarce, pe un ton caustic:

– Într-una din zilele astea voi descoperi unde ascunzi hainele astea oribile și le voi transforma în perne.

Rupert îi oferi un zâmbet angelic.

– Croitorul meu mă iubește.

Julie pufni.

– Croitorul tău ar trebui împușcat.

– Nu te îngrijora, mamă! Nu-l voi face pe unchiul Preston să se simtă stingherit odată ce vor începe să sosească oaspeții.

Preston nici măcar nu-și ridică ochii din farfurie atunci când replică pe un ton autoritar:

– Știu că nu o vei face.

Julie însă arată spre Devin și spuse:

– Avem deja un oaspete.

Rupert se uită și el la Devin, rânji, apoi îi replică mamei sale:

– Cupidonii nu se pun la socoteală, pentru că ei de obicei circulă de colo-colo goi, trăgând cu arcurile lor mici.

Apoi îi spuse lui Devin:

– Ce mai pereche am face, bătrâne, nu-i așa?

Julie se încruntă. Ceilalți îl urmară pe Preston și începură să mănânce, cu excepția lui Devin, care încă privea la neobișnuita ceartă, plin de interes.

– Te folosești de *imaginea* proverbială, când omul acesta nu face așa ceva? îi spuse Julie fiului ei. Asta oricum nu te scapă pe *tine*, dragul meu.

Dintr-un motiv sau altul, Julie nu dorea să renunțe în această seară la subiect, așa cum făcea de obicei după câteva remarci bombănite, probabil din cauză că acum *aveau* un musafir, așa că era și mai stânjenită decât de obicei de felul în care arăta fiul ei cel mare. Însă interveni Rebecca, șoptindu-i ceva soțului ei la ureche. El chicoti, dar expresia ei deveni severă, ceea ce-l făcu să se ridice, oftând.

Spuse, cu o așa durere exagerată în glas, că toți își dădură seama că era falsă:

– Ai câștigat în cele din urmă, mamă. Acum o ai de partea ta și pe soția mea.

– Era și timpul, mormăi Julie, în timp ce Rupert părăsi camera pentru a se schimba în ceva rezonabil.

Rebecca o privi pe soacra ei cu o expresie ce spunea *destul*, iar Julie își mută pe dată atenția asupra lui Devin. Fără a sta prea mult

pe gânduri în a-și alege cuvintele, puse o întrebare îndrăzneată chiar și pentru ea:

– Tinere, ne întrebăm cu toții, de cine este interesat Cupidon?

Dacă Devin fu surprins să devină centrul atenției tuturor din cauza acestei întrebări personale, o ascunse bine, spunând numai:

– Dacă o astfel de domnișoară ar exista, nu aș discuta despre ea la cină, doamnă.

– Dar cred că mai mulți dintre noi suntem interesați, continuă Julie.

– Într-adevăr? De ce?

– Cum ar fi dacă bărbatul care se ocupă de mariajele fericite ale altora nu ar avea și el unul la fel?

Asta era ceva prea personal chiar și pentru stilul direct al lui Julie, făcându-l pe Preston să intervină în cele din urmă.

– Julie, draga mea, dacă nu renunți în seara asta, îl voi angaja pe Devin să-ți găsească ție un partener.

– Nu este o idee rea, spuseră cel puțin alte patru persoane într-un glas, inclusiv cei doi fi prezenți ai lui Julie.

Acest lucru îi închise gura pentru moment, iar curând după aceea porniră câteva conversații separate în jurul mesei. Raphael, așezat lângă Devin, pomeni despre frumoasa iapă pe care o văzuse în grajd. Amanda nu auzi replica lui Devin, deoarece își amintise de surpriza avută înainte de cină, când îl întrebasese pe tatăl ei cât costase iapa și aflase că fusese un cadou de la Devin.

– Nu a vrut să primească bani pentru ea, deși am insistat de câteva ori, spusese Preston. A spus că este un dar bine meritat pentru curajul și perseverența ta. Nu știai?

– Nu, eu... cred că a fost stânjenit de gest, așa că probabil nu a vrut să-mi spună, fusese tot ce-i trecuse ei prin cap să răspundă.

Ar fi trebuit să-i spună. Motivul pe care i-l dăduse tatălui ei era suficient de simplu, de ce nu i-ar fi putut spune și ei asta? Dar în această seară nu stătea lângă el la masă. Aflată de cealaltă parte a mesei, îi era dificil să-și desprindă ochii de la el și pierdu curând șirul ocaziilor în care îi întâlneau privirea. Se simțea roșind de fiecare dată când credea că el observase privirile ei ascunse. Rebecca le observase însă și rânjea în direcția ei. Le observase și fratele ei, ceea ce-l făcu să se încrunte la ea de câteva ori.

Din nefericire, și tatăl ei le observase, așa că după cină o trase deoparte.

– Ar trebui să stau de vorbă cu Devin despre intențiile sale?

Ea icni.

– Nu, sigur că nu. Singura lui intenție este să mă transforme într-o călăreață pasionată.

Preston ridică dintr-o sprânceană.

– Cu toate acestea, pari a avea probleme în a-ți ține ochii departe de el.

Ea gemu în sinea ei.

– Devin este foarte frumos. Nu pot să nu observ asta. Adăugă apoi repede: la fel sunt și lordul Kendall și lordul Robert.

Preston o privi cu scepticism.

– Te-am văzut cu Brigston, draga mea. Abia te-ai uitat înspre el întregul timp în care a fost în aceeași încăpere cu tine.

Ea oftă.

– Sunt confuză, asta este tot. Este tare greu să aleg între ei doi și, deși mi-am dorit să am această dificultate, acum că am ajuns aici, nu-mi place deloc!

El chicoti, amuzat de această plângere, dar Amanda abia acum își dădu seama ce implicase prima lui întrebare. Uimită, întrebă:

– Nu ai obiecta dacă l-aș alege pe Devin drept soț?

– De ce aș face-o?

– Când l-am văzut prima dată, mi s-a părut că este o brută. Nu-i pasă dacă le lasă celorlalți această impresie, să știi. Este de fapt un diamant neșlefuit, nu e tipul de nobil tipic. Te-ar insulta fără să clipească, nu ar încerca deloc să fie evaziv de dragul politetiei, așa cum ar trebui.

Preston râse la auzul descrierii ei atât de puțin flatante.

– Cu toate acestea, provine dintr-o familie bună, iar mie îmi place maniera lui directă. Este cu picioarele pe pământ, așa cum sunt mulți nobili de la țară, care preferă să evite frivolitățile Londrei. În plus, pe mine mă preocupă fericirea ta. Nu cred că aș obiecta față de nici un bărbat de care te-ai îndrăgosti, cu excepția cuiva implicat într-un scandal sau a unui criminal. Aș avea încredere în inima ta în această privință.

Inima ei. În ce parte înclina inima ei? Dumnezeuule, nu ar fi trebuit să fie deja evident până acum?

Capitolul 41

– A sosit!

Amanda se grăbi la fereastra dormitorului ei pentru a vedea despre cine vorbea Phoebe. Lordul Robert tocmai cobora din trăsură. Nu toți aveau să sosească în acea zi, în prima zi oficială a petrecerii. Însă sosirea timpurie a lui Robert era clar un semn că era nerăbdător să o vadă din nou.

– Este atât de elegant și de frumos, continuă Phoebe, adăugând apoi cu un oftat: aproape că mă face să-mi doresc să mai fi așteptat, în loc să îmi aleg un soț sezonul trecut.

Amanda fu șocată de afirmația prietenei ei.

– Credeam că-l iubești pe Archibald.

– Îl iubesc, desigur, dar este clar că a trecut pasiunea. Este în continuare la fel de atent ca întotdeauna, dar stă din ce în ce mai mult departe de casă și, adăugă ea în șoaptă, mă bucur că o face.

– Îmi pare atât de rău, Phoebe!

Phoebe îi oferi o jumătate de zâmbet.

– Nu fi prostuță, draga mea! Este o căsnicie solidă, cred. Nu-i găsesc nici un cusur. Este ironic, însă, că nu aș fi observat că ne îndepărtăm dacă nu ar fi apărut bârfele despre filosofia lui Cupidon cu privire la interesele comune din cadrul unei căsnicii.

Amanda spuse pe un ton zeflemitor:

– Trebuie doar să te uiți la căsnicia fratelui meu pentru a vedea că abordarea lui Cupidon nu este singurul drum spre fericire.

– Nu, dar este unul folositor. M-a făcut să-mi dau seama că soțul meu și cu mine nu avem interese comune și nici n-am avut vreodată – în afara mersului la petreceri. Asta încă ne place amândurora.

– Ai încercat să discuți cu Archibald? Poate că există altceva ce v-ar face plăcere să faceți împreună și încă nu ați descoperit?

– Dumnezeuule, nu! Rareori vorbim de lucruri de natură personală.

Asta era trist. Doi oameni care împărțeau patul... Amanda tresări la acest gând, amintindu-și că Phoebe era prietena care îi povestise că ea și soțul ei aveau dormitoare separate. Tot era trist. Doi soți ar fi trebuit să poată discuta despre orice, nu să fie atât

de preocupați de „ce se cuvine” încât să lase acest lucru să interfereze cu mariajul lor.

Amanda încercă să găsească ceva pozitiv pentru prietena ei.

— Ar putea fi mai rău. Ar putea fi un fustangiu care nici măcar nu ar ascunde asta. Ar putea fi un parior care să te aducă la sapă de lemn. Iar tu știi că a existat ceva între voi, altfel nu l-ai fi acceptat de soț. Așa că nu renunța încă! Redescoperă pasiunea pe care ați avut-o!

Phoebe o îmbrățișă.

— Uită-te la tine, fecioara care dă sfaturi nevestei. Nu am renunțat la speranță, doar că am ajuns la partea confortabilă a căsătoriei ceva mai repede decât mă așteptam, presupun. Dar ai dreptate, nu există nici un motiv ca să nu putem reaprinde flacăra.

Erau încă tot lângă fereastră atunci când opri încă o trăsură, iar Phoebe spuse:

— Este lordul Culley? Nu l-am mai văzut de când eram mică. Am crezut că e prea bătrân să mai socializeze.

Amanda chicoti.

— Este cineva prea bătrân pentru asta? Dar Owen Culley este un prieten vechi al mătușii Esmeralda. S-a căsătorit cu una dintre prietenele ei de la școală.

Petrecerea nu era rezervată doar celor tineri. Fuseseră invitați și vechi prieteni ai familiei, acesta fiind motivul pentru care lista se lungise atât de mult. Ideea originală fusese să se asigure de prezența celor doi bărbați de care era Amanda interesată, pentru a putea petrece o săptămână întreagă cu ei, hotărându-se pe care îl prefera dintre ei.

Faptul că acum era prezent un al treilea bărbat, pe care îl găsea și mai fascinant, nu făcea decât să o distragă de la scopul său inițial. Mai ales acum, că simțea empatie pentru el, din cauza secretului său. Poate că nu intenționase să i-l împărtășească, dar o făcuse și, indiferent de cum privea ea lucrurile, acest lucru îi apropiase, făcându-i în sfârșit prieteni.

Poate că *acum* era un moment bun să coboare și să-l întâmpine pe Robert, poate chiar să-i ofere un tur al casei. Era pe cale să spună acest lucru, când se auzi o bătaie în ușă.

Larissa își băgă capul pe după ușă.

— Aici erai, deci.

Din nefericire, Jacinda Brown era în spatele ei și o urmă în dormitor.

– Presupun că tu nu-ți împarți camera?

Amanda rânji. Evident, Larissa era iritată că avea să fie separată de soțul ei în această săptămână.

– De vreme ce încă locuiesc aici, nu, voi face apel la privilegiul de a fi încă fiica din casă. Cu câte fete împarți tu camera?

– Sunt șase paturi acolo, dar deocamdată numai trei au fost ocupate.

– Va fi distractiv, interveni Phoebe. A fost distractiv când am mers toate la Summers Glade în primul sezon și am împărțit acolo o cameră.

– Atunci nu eram căsătorite, replică Larissa. Deja mi-e dor de soțul meu!

Phoebe o tachină.

– Șșșșt, o vei face pe Jacinda să creadă că mariajul are părți plăcute.

– Oh, știu care sunt părțile plăcute, toarse aceasta în timp ce se plimba prin cameră, examinând lucrurile de-acolo.

Se părea că Phoebe avusese dreptate în privința fetișcanei. O astfel de remarcă nu putea fi făcută decât dacă Jacinda avusese deja „experiențe”. Dar nu-i păsa cine știa?

Debutanta nici măcar nu ar fi trebuit să fie în dormitorul Amandei. Poate că prietenele ei o cunoscuseră, dar Jacinda și Amanda nu făcuseră cunoștință. Larissa se ocupă de acest lucru cu întârziere, amintindu-și de bunele maniere.

– Ai cunoscut-o pe fiica lui Lady Brown, Jacinda, nu?

Amanda nu încercă să înfrumusețeze lucrurile și spuse simplu:

– Nu, nu încă, apoi regretă când o văzu pe Larissa stingherită din acest motiv.

– Îmi pare rău, nu știam, spuse Larissa și făcu apoi prezentările.

Jacinda nici nu se uită măcar la Amanda, nu luă în seamă prezentările și spuse doar pe un ton plictisit:

– Frumoasă casă... presupun.

Era o casă magnifică! Dormitorul Amandei era atât de mare, că avea loc pentru un salon amenajat în interior, cu canapele și fotolii tapitate cu mătase de brocart într-o combinație plăcută de crem cu lavandă, iar covorul era atât de pufos că era o plăcere să pășești pe el.

Dar remarca Jacindei depășise orice limită. Chiar și prietenele Amandei se supărară, Larissa părând șocată, iar Phoebe începând

să se încrunte. De ce venise Jacinda cu Larissa, dacă nu avea nici cea mai mică intenție de a fi prietenoasă? Apoi însă motivul deveni evident. Le făcuse cunoscut tuturor celorlalte debutante pe cine pusese ochii. Încă nu clarificase acest lucru și pentru Amanda, totuși.

– L-am văzut pe Devin jos, spuse Jacinda pe un ton nepăsător. Am auzit că iei lecții de călărie de la el. Șmechero, să pretinzi că nu știi să călărești... ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta!

Amanda se albi, dar nu din motivul la care se gândiră celelalte. Prietenele ei presupuneau același lucru ca Jacinda, că folosea lecțiile de călărie drept pretext pentru a petrece mai mult timp cu Devin, dar, spre deosebire de Jacinda, erau încântate de această idee.

– De ce nu ai spus că-ți place, Mandy? întrebă Larissa încântată.

– O brută, ziceai? râse Phoebe din cauza ultimului epitet pe care i-l dăduse Amanda.

Decât să recunoască adevărul, Amanda replică evaziv:

– Lecțiile au fost rezultatul unui impuls de moment. La început am fost curioasă în privința lui. Însă când zări căutătura urâtă pe care i-o aruncă Jacinda, adăugă: dar, mărturisesc, acum îl găsesc fascinant. Dumnezeu, simțea cu adevărat o urmă de gelozie?

– Chiar are darul de a alunga plictiseala, nu-i așa? toarse din nou Jacinda, pe un ton care sugera că avuseseră întâlniri intime! Eu, una, nu mi-aș pierde o săptămână întreagă aici dacă nu ar lua și el parte la evenimente.

– Cred că timpul tău este pierdut indiferent de unde te-ai afla, la fel și al celorlalți din această cauză, spuse Phoebe supărată, ieșind în trombă din cameră.

Larissa, uluită de asemenea impolitețe, apucă brațul Jacindei ca să o tragă afară din dormitor, spunând din mers:

– Nu am avut *nici o* idee, Mandy. Iartă-mă că te-am făcut să interacționezi cu așa o viperă.

– Nu este vina ta! încercă Amanda să-și liniștească prietena.

Dar ușa se închisese deja, iar ea se întoarse pe călcăie, scoțând un șuierat de exasperare. Își dori să fi aruncat o privire asupra listei de oaspeți întocmită de Ophelia, astfel încât să fi putut șterge numele acesta. Cum naiba aflase Jacinda Brown despre lecțiile ei de călărie? Dar știa. Probabil fata venise la ferma lui Devin, pentru o întâlnire, și avusese de așteptat ca ea să-și termine lecția. Acuma trebuia să se îngrijoreze că adevărul avea să iasă la iveală. Kendall ar fi putut auzi!

Capitolul 42

Nu era un moment potrivit pentru ca Jacinda să-și lipească trupul voluptuos de al său. Sub pretextul că se lovise de el pe coridor? Devin o îndepărtă de el atât de repede, că ea aproape se împiedică. Avea nevoie de o femeie. Amanda îi stârnise dorința atunci lângă pârau, atât de mult încât nici după două zile nu putea să nu se gândească la cât de mult dorea să facă dragoste cu ea, deși era imposibil. Îl făcea să se simtă din nou ca un băiețel, lipsit de orice control. Iar asta nu avea nici un sens. Abia se sărutaseră!

Dar, deși avea nevoie de o femeie pe loc, nu avea să fie o debutantă promiscuă, care făcea mereu aluzii că ar fi fost mai sofisticată decât îi permitea vârsta. Din nefericire, el și Jacinda primiseră camere în aceeași aripă a casei, iar aceasta nu era prima oară când ea apărea în timp ce el era în drum spre camera lui. Începuse să creadă că-l pândea. De fapt, era sigur de asta.

Știuse din ziua în care o cunoscuse, atunci când Jacinda și mama ei veniseră cu câinele lor la mătușa lui, că ea îl plăcea. Flirta prea îndrăzneț și-i transmisea prin felul în care arăta și-și mișca trupul că era disponibilă. Dar nu o făcuse verbal decât cu o seară înainte.

Trecând pe lângă el pe coridor, își plimbase mâna pe brațul lui și-i șoptise:

– Petrecerile de la țară sunt făcute pentru rendez-vous-uri. Sunt tot felul de locuri în care ne-am putea strecura fără să fim găsiți.

El trecuse mai departe ca și când nu ar fi auzit-o. Acum era din nou aici, țuguindu-și buzele drăgălaș pentru că pusese capăt contactului pe care ea îl inițiasse atât de brusc. El încercă să pășească în jurul ei, dar ea se mișcă și-i blocă înaintarea.

– Știi că mă vrei. Se întinse să-i mângâie obrazii.

El îi prinse mâna și i-o îndepărtă înainte să-i dea drumul.

– Tu-ți cauți un soț, eu nu-mi caut o soție. Fă-ne amândurora o favoare și pune-ți ochii pe altcineva.

Ea își schimbă expresia într-una provocatoare.

– Asta nu înseamnă că nu ne putem distra între timp, nu-i așa?

El îi replică fără menajamente:

– Înseamnă că e cazul să dai înapoi, pentru că nu se va întâmpla nimic între noi.

Puțin furioasă, ea spuse pe un ton tăios:

– Ce naiba este în neregulă cu tine? Ești primul bărbat pe care îl întâlnesc care nu vrea să ia ce i se oferă.

– Spui asta din experiență?

– Eu...

El râse batjocoritor când ea își lăsă replica în aer.

– Poate că asta e problema? Poate că nu vreau ceva ce se oferă atât de ușor? Sau crezi că nu văd condițiile inerente?

Ea își reveni și încercă să glumească.

– Nu fi prostuț, Devin! Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, este în regulă, dar tot aș vrea să gust...

Încă insista? Devin nu avea nici un pic de răbdare pentru fetișcanele răsfățate care doreau să se joace cu focul, dar cea de față își alesese prost momentul în care să se arunce asupra lui, acum că stătea oricum să explodeze din cauza pasiunii reținute. În mod absolut uimitor, vocea sa fu doar rece atunci când îi tăie vorba:

– Nu te transforma într-o pacoste. Sau trebuie să stau de vorbă cu mama ta despre moralitatea ta îndoielnică?

Ea se dădu de îndată la o parte din drum și-și ridică mâinile, într-un gest de renunțare.

– Nu face asta! Dacă este adevărat că nu vrei să te distrezi puțin cu mine, voi... voi căuta altundeva.

El plecă, satisfăcut că o speriasese suficient de mult pentru a nu-l mai urmări. Oricât de flatant ar fi fost, nu era un idiot. Nu făcea dragoste cu o debutantă decât dacă intenționai să o iei în căsătorie.

În mod ironic însă, când se întoarse jos după ce-și schimbase hainele de călărie, fiul stăpânului casei îl opri pentru aproape același motiv. Raphael i se alătură în fundul camerei de muzică, cu farfuria în mână. Cu atâția oaspeți în casă, nu se putea mânca la masă. Câteva scaune mai erau încă libere în încăperea aceasta, mai puțin aglomerată, însă Devin era încă într-o dispoziție explozivă, așa că le ignoră. Ale naibii pasiuni! Galopul până în Norford și înapoi, de câteva ori, nu-i ușurase chinul, iar întâlnirea cu Jacinda nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile.

Cel puțin Raphael nu trecu direct la subiectul pe care îl avea în minte. Îi mulțumi din nou lui Devin pentru rolul jucat de el în surpriza de ziua lui, care îi fusese prezentată cu o zi în urmă, *abia apoi* trecu la lucruri personale.

– Care sunt intențiile tale în privința surorii mele?

– Așa cum ți-am spus ultima dată când ai abordat subiectul, nu am nici o intenție.

– De ce nu? întrebă Raphael curios. Este o partidă bună, este frumoasă, vorbește poate prea mult, dar asta se poate rezolva, și pare să te placă.

Devin râse.

– Ultima oară când am discutat despre ea, cred că-mi spuneai să stau naibii departe de ea.

Raphael căpătă o expresie ușor rușinată.

– Asta a fost atunci. Nu te cunoșteam încă. A fost înainte să iei asupra ta sarcina de a o ajuta cu un alt bărbat, dovedindu-te altruist. Nu-ți place de ea?

Lui Devin nu-i venea să creadă că avea o asemenea conversație cu fratele Amandei.

– Nu este vorba că nu-mi place. Cred că poate găsi pe cineva mai bun decât mine.

– Adevărat sau nu, dar noi nu ne dorim decât să fie fericită. Poate vrei să ții minte asta.

La naiba, tocmai primise permisiunea fratelui Amandei de a o curta?

Raphael se îndepărtă. Devin avea nevoie de o băutură. De fapt, nu era o idee rea să se îmbete puțin.

Însă în drumul său spre masa cu băuturi, îl văzu pe clientul și prietenul său, lordul Culley, și se îndreptă în schimb către el. După întâlnirea aceea cu Lawrence Wolseley în Londra, care nu-i mai lăsase la dispoziție nici o supapă pentru furie, acum că Wolseley îl convinsese că nu era tatăl său, își dăduse seama că poate nu avea să afle niciodată cine era acesta. Însă nu voia încă să accepte că nu avea să cunoască identitatea tatălui său. Și, mulțumită lui Lawrence, poate nu era nevoit să o facă.

Lawrence îi dăduse câteva indicii cu privire la tatăl său. Ochii câprui aurii, mai mult aurii, nu erau chiar atât de comuni. Lawrence îi mai spusese că tatăl său avea părul închis la culoare și că era mai înalt de un metru optzeci. Trebuia doar să pună întrebări în rândul invitaților mai în vârstă și să vadă dacă cineva își amintea de o persoană cu o asemenea descriere; acesta fusese motivul pentru care își petrecuse întreaga zi pe pista de curse sâmbătă. Dar, deși în acea zi fuseseră acolo o jumătate de duzină de lorzi, doar unul își amintise

de un alt bărbat cu ochii lui Devin, dar fusese cu atât de mult timp în urmă că nu-și mai putuse aminti numele bărbatului.

Culley era probabil și el prea bătrân pentru a-și aminti. Trebuia să aibă în jur de șaptezeci de ani. Dar Devin trebuia să încerce. Bătrânul lord pomenise că el și soția lui obișnuiseră să dea petreceri în Londra în primii ani ai căsniciei lor, până când ea murise, și el se retrăsese la țară.

Când Devin i se alătură bătrânului, discuția începu pe marginea cailor, desigur.

– Ți se potrivește perechea aceea nouă? întrebă Devin.

– Ai avut vreo îndoială? Au un pas sigur și constant. Oasele mele apreciază din plin acest lucru, iar birjarul e încă uluit. Nu este obișnuit cu cai atât de bine dresați.

Râseră amândoi, dar după alte câteva schimburi de politețuri, Devin abordă subiectul care îl preocupa, folosind aceeași scuză pe care o folosisese cu câteva zile în urmă, la hipodrom.

– Unchiul meu a depănat amintiri recent și a menționat o ramură veche a familiei, de care nu știam. Sunt curios acum dacă nu cumva mai trăiesc ceva verișori îndepărtați din acea ramură.

– Alți Baldwin? întrebă Owen. Nu cunosc alții.

– Nu, tocmai aceasta e problema. Una din fetele familiei s-a căsătorit și s-a mutat departe de Londra, apoi familia a pierdut legătura cu ea. Singura informație care a ajuns la noi este aceea că avea ochi aurii ca ai mei și păr închis la culoare. Este puțin, știu, dar totuși nu este o culoare de ochi atât de comună.

Owen se încruntă și îl atenționează.

– Ar trebui să ai grijă cum abordezi această problemă. Dacă spui că vrei să dai de urma unor membri ai familiei, s-ar putea să atragi ticăloși care să mintă doar pentru a profita de pe urma ta.

Devin aproape tresări. De vreme ce tocmai mințise, acum se simțea vinovat. Owen își exprima îngrijorarea, sfătuindu-l cum să se ferească de indivizii lipsiți de scrupule. Având în vedere însă că nu exista de fapt o ramură pierdută a familiei, nu avea de fapt de ce să se teamă.

– Un sfat bun, fu de acord Devin, însă acum, că ai pomenit de asta, știi cumva alți bărbați cu aceeași ochi ca ai mei?

Owen chicoti.

– Sincer vorbind, nu sunt prea atent la culoarea ochilor unui bărbat. Cu ochii unei femei este altă poveste, și mă pot gândi la cel puțin

două care aveau ochi căprui-deschis, dar lor le era clară genealogia familiilor lor, așa că mă îndoiesc că te-ar putea ajuta.

Devin fu de acord cu raționamentul său. Oricât de mult ura gândul de a-i rosti măcar numele, trebuia să-și modifice povestea și să o introducă pe mama lui în ecuație, restrângându-și cercetările la anul în care ea venise la Londra și-l întâlnise pe afemeiatul care o seduse-se. Dar era prea târziu acum să-i pomenească de ea lordului Owen, după ce folosise cealaltă poveste deja.

Mama lui întâlnise probabil multă lume în anul în care venise la Londra pentru a debuta, oameni care acum trebuiau să fie de vârstă medie. Avusese nevoie de un sponsor și de un însoțitor și, oricine ar fi fost aceștia, era probabil să o fi văzut cu bărbatul acela cu ochii aurii care încerca să o seducă.

La naiba, unchiul lui trebuia să știe numele acelea. Nu îl întrebase niciodată pentru că fusese mereu sigur că Wolseley era tatăl său. Dar abordarea acestui subiect avea să aștepte până când se întorcea la Londra, la Donald. Între timp, și alte cupluri de vârstă mijlocie aveau să viziteze Norford Hall.

Capitolul 43

Amanda întârzie să coboare pentru prima petrecere oficială, deoarece Alice nu se întorsese la timp cu rochia asupra căreia căzuseră de acord pentru acea seară.

– Mă așteptam să fie și alte cameriste în camera de călcat, de aceea m-am dus mai devreme, dar nu credeam c-or fi atât de multe încât să stea la coadă pe hol! spuse Alice în timp ce intra grăbită în dormitorul Amandei.

– Este în regulă, o liniști Amanda pe Alice. Am luat prânzul târziu, așa că încă nu mi-e foame. Dar vreau ca rochia să arate perfect. Cum e acum?

– Perfectă, într-adevăr. Alice o ajută să se îmbrace.

Catifeaua albastră complimenta ochii Amandei, iar rochia era puțin îndrăzneță, deoarece era cu o nuanță mai închisă decât pastelurile palide la care ea și celelalte tinere necăsătorite erau restricționate. Nu era suficient de închisă la culoare pentru a ridica

sprâncene, dar i se potriva atât de bine, încât ar fi ales-o chiar dacă ar fi fost deja căsătorită și ar fi putut purta orice altă culoare. Abia aștepta acest beneficiu al căsătoriei. Culorile pale nu o ajutau să strălucească, și ea voia să strălucească în acea seară, când Robert era deja prezent și, spera ea, Kendall avea să sosească înainte de sfârșitul serii, dacă nu o făcuse deja.

În timp ce cobora pe scara principală a casei, o văzu pe Blythe Pace intrând în salon cu însoțitorul ei, care de această dată nu era Devin! Amanda se grăbi să-i ajungă.

– Bun-venit la Norford Hall, Blythe, spuse ea și-i zâmbi apoi fratelui lui Blythe. Iar dumneata trebuie să fii William!

El se înclină deasupra mâinii oferite de Amanda.

– Ne-am cunoscut, Lady Amanda.

– Da, desigur, Devin a pomenit asta. Doar că am cunoscut atât de mulți oameni în acești câțiva ani.

William oftă dramatic.

– Asta este soarta mea, să fiu uitat de femeile frumoase!

– Deloc, zâmbi Amanda. Acum îmi amintesc de dumneata. Sunt încântată că ți-ai revenit de pe urma accidentului suficient pentru ca să ni te alături.

El roși ușor, evident stingherit că știa despre pățania lui, dar Amanda se întoarse repede spre Blythe și spuse rânjind:

– Lordul Oliver este aici, în caz că nu l-ai observat deja.

– Unde? întrebă Blythe însuflețită.

Amanda aruncă o privire în jurul încăperii și îl zări pe Oliver flecărind cu John Trask, și-i arătă lui Blythe în direcția aceea. William chicoti.

– Cred că este timpul să-l cunosc pe acest tânăr care i-a sucit capul surorii mele. N-a făcut decât să-mi povestească întruna despre el...

Blythe îl înghionti pe fratele ei, roșind, dar era atât de nerăbdătoare să-l salute pe Oliver că Amanda spuse:

– Mă duc spre bufet. Povestim mai târziu.

Blythe aproape că-și târi fratele până lângă Oliver, iar Amanda surprinse expresia de bucurie de pe chipul acestuia când o văzu pe tânără îndreptându-se în direcția lui, așa că avea sentimentul că nerăbdarea lui Blythe era împărtășită. Ce bine pentru prietena ei!

Dar nu era interesată de bufet încă, de fapt. Îl văzuse pe Devin stând de vorbă cu lordul și Lady Dowling atunci când se uitase după Oliver, și, cum acesta trebuia să-i dea niște explicații despre cum

se răspândiseră veștile despre lecțiile ei de călărie, se îndreptă în direcția lui.

– Dumnezeule, Devin, am întâlnit atâția oameni de-a lungul anilor, că nu-mi mai aduc aminte numele lor. Ai putea să-l întrebi pe lordul Culley. El și soția lui locuiau atunci în Londra.

Amanda aproape că bătea din picior, așteptând ca Devin să-și termine conversația cu familia Dowling și să observe că voia să stea de vorbă cu el. Ar fi trebuit să intervină? Era mai bine decât să tragă așa cu urechea. Cum de *nu* o vedea stând lângă el?

El părea însă în căutarea unor informații importante, și era probabil vina ei, pentru că-i amintise de mama lui zilele trecute. Încearca acum să găsească prieteni de-ai ei, cel puțin așa se părea. Făcea asta pentru a afla mai multe despre ea, pentru că o pierduse când era atât de mic? Însă apoi se gândi la un alt motiv. Poate că încerca să-și găsească tatăl!

– Ești aici, singură? Să îndrăznesc să sper că ai aranjat asta special pentru mine?

Amanda se răsuci și văzu rânjetul sugestiv al lui Robert. Cum naiba putea el spune că era singură? Salonul era atât de aglomerat acum că nici nu te puteai răsuci fără să te lovești de cineva... ce era în neregulă cu ea? Oare chiar simțea iritare că era deranjată de Robert Brigston, în loc să se bucure că o găsisese într-o încăpere atât de aglomerată? Dar adevărul era că o reținea din ce voia să facă, adică să afle de unde știa Jacinda de lecțiile ei de călărie, așa că ar fi preferat să vorbească de fapt cu Devin.

Oftă în sinea ei și-și petrecu brațul pe sub al lui Robert, lăsându-l să o conducă în hol. Devin trebuia să aștepte. Încă nu avusese ocazia de a vorbi cu Robert de când acesta sosise aici. Când coborâse scările mai devreme, căutându-l, lui îi fusese arătată o cameră și se instala, iar ea nu așteptase să se întoarcă, așa cum ar fi trebuit. Trebuia să-și organizeze puțin prioritățile, iar Robert Brigston era una dintre ele.

Holul era la fel de aglomerat. În ciuda dimensiunilor casei și a faptului că jumătate de duzină de camere erau încă goale la parter, oamenii tot aveau să se adune unii lângă ceilalți, iar în momentul de față acest lucru se întâmpla lângă salon, unde cea mai mare parte a oaspeților se adunase pentru seară. Ophelia nu organizase nici un eveniment pentru seară, în afara unei cine splendide. Poate că ar fi trebuit să folosească sala de bal pentru asta, când deja sosiseră mai mult de jumătate din invitați.

Mergând încet cu Robert pe hol și aruncând câte un ochi în diferite camere, pentru a vedea care era mai goală, Amanda începu:

– Vreau să-ți spun cât e încântată sunt că ai putut veni...

– Nu era singură, cum ai crezut, Brigston, și sigur nu avea să fie lăsată singură cu tine.

Amanda icni, oprindu-se brusc. Robert îi lăsă pe dată brațul, iar ea nu-l putea învinui. Cuvintele lui Devin nu doar că erau nepoliticoase, dar sunau de-a dreptul amenințător! Știuse așadar că ea stătea lângă el în salon și auzise ceea ce-i spusese Robert.

Se întoarse și văzu că Robert părea ofensat, și pe bună dreptate. Lui Devin nu-i păsa, desigur. Insultarea oamenilor era o pasiune de-a lui! Dar tonul lui nu păruse prefăcut. Arăta într-adevăr furios.

Robert se strădui să-și revină în fața unei animozități atât de evidente și făcu o încercare de a lua lucrurile în gumă, spunând:

– Știi, amice, dacă n-aș fi știut mai bine, aș crede că ești interesat și tu de ea.

– Sunt interesat de fericirea ei, dar am avut deja această conversație, nu-i așa? Dacă vrei să o avem din nou, putem să o facem – chiar acum.

Robert se crispă, dar dădu înapoi de îndată. De fapt plecă fără nici un cuvânt, lăsând-o pe Amanda uluită și infuriată de comportamentul lui Devin. Se uită la el, dar Devin privea încă în urma lui Robert, iar ea avea sentimentul că se pregătea să-l urmeze. Nu înainte de a-i spune însă ce gândea despre el!

– Numele meu nu este Blythe, spuse ea cu vehemență. Nu ești însoțitorul meu. Mă aflu în propria casă. Ce naiba faci, sperându-l așa pe lordul Robert? Ce-a fost asta?

El îi luă brațul și o conduse în josul holului central. În puțin timp ieșiră din raza auditivă a celorlalți. Doar atunci spuse:

– Ți-am spus că nu este potrivit pentru tine. De ce nu poți avea încredere în mine în această privință?

– Dar tu de ce nu ai încredere să-mi spui motivul?

Se priviră în ochi. Pentru un moment, ea crezu că avea să-i mărturisească ceva. În schimb, el o puse la zid.

– Îl iubești? o întreabă el direct.

– Nu, nu...

– Nu a fost suficient. Fă-ți o favoare și nu încerca să-l iubești.

Ajunseră la capătul holului lung. El nu încerca să găsească o cameră goală, pentru a putea sta în continuare de vorbă. Nici măcar

nu aruncase vreo privire în camerele pe lângă care trecuseră. Pur și simplu reluă drumul în sens invers, deși acum mai încet.

Orice știa despre Robert, era evident că nu voia să-i împărtășească. Poate era vorba numai despre faptul că nu Robert era alegerea *lui* pentru ea, ci Kendall. Nu, ar fi fost un motiv meschin, iar Devin nu era așa, asta era clar. Și nu putea fi nici gelozia, oricât i-ar fi plăcut ei *această* posibilitate, când tot ceea ce făcea era să o pregătească pentru a deveni soția lui Kendall Goswick.

Amintindu-și de Kendall, furia ei de mai înainte reveni, iar acum fu rândul ei să-l pună la zid.

– Faptul că învăț abia acum să călăresc era ceva confidențial. Credeam că știi asta. Cum e așadar posibil ca Jacinda Brown, pe care am întâlnit-o abia astăzi, să știe despre acele lecții?

El se încruntă.

– Știe?

– Nu tu i-ai spus?

– Nu. Am pomenit despre asta doar în fața lui Blythe, când a vrut să o escortez într-o dimineață la un eveniment, iar eu a trebuit să-i spun de ce nu pot merge. Te așteptam pe tine. Probabil că ea i-a spus domnișoarei Brown, care încearcă să se împrietenească cu ea în ultimul timp.

Nu avuseseră nici o întâlnire? Acest lucru tăie puțin din pasiunea replicii Amandei, deși nu de tot.

– De ce i-ai spune chiar și ei?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu știam că vrei să ții secret.

– Sigur că voiam! șopti ea furioasă. Este suficient de stânjenitor că nu știi să călăresc la vârsta mea, dar acum ar putea auzi și Kendall!

El o privi critic.

– De ce te-ar stânjeni asta, când ar trebui să fie flatat că vrei să înveți doar pentru el?

– Nu-l pot lăsa să știe *asta*! E ceva ce i-aș putea spune după căsătorie, nu înainte.

– De ce?

Ea pufni.

– Pentru că, evident, ar crede că m-a cucerit deja, așa că nu va mai încerca.

El își dădu ochii peste cap. Buna lui dispoziție părea că revenise, deoarece ea era îngrijorată de ceva ce lui i se părea stupid. Reacția

ei fusese puțin exagerată, își dădu ea seama, dar cu toate acestea simțea că era pe punctul de a exploda de exasperare, sau de iritare, sau... nu știa prea bine ce anume o făcuse să se simtă atât de tensionată că avea nevoie de o descărcare, dar ceva intervenise și nu părea să dispară. Iar apropierea de el nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Devin se opri dintr-odată. Ea îi urmări privirea și văzu că lordul Kendall tocmai intrase pe ușă, iar majordomul îi lua haina. Amanda se uită înapoi la Devin, pentru a-i pomeni de sosirea lui Kendall, și văzu că în sinea lui se ducea o luptă. Chipul îi era traversat de o multitudine de emoții, prea rapide pentru a fi înțelese, iar Devin sfârși trecându-și mâna prin păr și întorcându-se brusc cu spatele spre ușă.

Se uită apoi în jos către ea și, cu un oftat, spuse:

– Kendall este aici.

– Da, am observat, replică ea înțepată.

– Ar trebui să te conduc la el.

– Pot face asta foarte bine și singură, mulțumesc. Este casa mea. Mi se permite să mă plimb și să salut oaspeții – sau există vreun motiv pentru care ar trebui să-l șterg și pe Kendall de pe lista mea?

Era sarcastică, dar cu toate acestea își ținu respirația, așteptând răspunsul lui. El nu i-l dădu imediat. Când scutură în cele din urmă din cap în semn de nu, ea se îndepărtă de el. Îi venea să plângă. Chiar se așteptase ca el să obiecteze față de Kendall după sărutul pe care îl împărtășiseră? Ei bine, îi arătase că nu-i păsa. Putea să se ocupe singură de prospectele ei maritale.

Se apropie de Kendall cu un zâmbet grațios.

– Începusem să mă îngrijorez că nu te vei întoarce la timp din Scoția. Mă bucur că ai venit. Ai avut o călătorie plină de succes?

El se aplecă să-i sărute mâna.

– Într-adevăr, da. De fapt după petrecere va trebui să măresc grajdul sau să construiesc unul nou!

Nici un salut, nici un compliment? Nu, era vina ei! Ea deschisese subiectul despre călătoria lui, ceea ce îl făcuse să se gândească la grajdul său din ce în ce mai aglomerat. Trebuia să se obișnuiască cu asta, dacă-l alegea pe el. Poate că trebuia să afle ce credea Kendall despre faptul că Amanda călărea pe o șa bărbătească.

– Aștept cu nerăbdare să călărim mâine-dimineață. Norford Hall nu este Hyde Park, dar proprietatea este suficient de întinsă.

El îi zâmbi fericit.

– Ce idee splendidă! Mărturisesc că urma să sugerez chiar eu asta.

– Atunci du-te cu majordomul să te instalezi. Vom avea ocazia să vorbim mai mult când te vei întoarce la cină.

Sfârși conversația destul de rapid, deoarece tocmai o văzuse pe Mabel Collicott croindu-și drum în direcția ei...

Capitolul 44

Amanda își făcu curaj. Bătrâna doamnă, urmată, ca de obicei, de prietena ei, Gertrude, abia salută și se agăță apoi de brațul Amandei, târând-o de-a lungul salonului până în fața lui Farrell Exter. El nu păru surprins de venirea lor, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva Mabel îi spusese lui Farrell că avea șanse la mâna ei doar pentru că ea îl recomandase. N-ar fi îndrăznit! Sau poate că da?

Farrell arăta puțin nearanjat în această seară, ca și cum ar fi dormit îmbrăcat. Ajunsese cu o zi în urmă, așa că era posibil. Nu-și adusese valetul cu el? În aripa servitorilor exista suficient spațiu pentru cameristele și valeții care veneau cu invitații, dar nu toți îi aduceau cu ei. De aceea Ophelia se asigurase că exista un număr suficient de personal auxiliar suplimentar. La urma urmei, se gândise la toate detaliile.

Amanda se întrebă dacă trebuia să spună ceva despre acest lucru, însă alungă acest gând, de vreme ce avea probabil să-l stingherească pe Farrell. Iar lui nu i se părea că ceva nu era în regulă cu ținuta sa. Luă imediat mâna Amandei, sărutându-i-o.

– Ah, cea mai frumoasă domnișoară din întreaga Anglie; ca de obicei, mă uluiești, Amanda.

Farrell știa cum se face un compliment, dar cam asta era tot ce știa să facă bine. Dar Mabel îi zâmbea cu încântare și-i spuse prietenei ei, Gertrude, suficient de tare pentru ca toți cei din jur să audă:

– Fac o pereche foarte frumoasă, nu-i așa?

Amanda fu suficient de stânjenită pentru a tuși. Remarca aceea fusese deplasată chiar și pentru o pețitoare. Probabil că și prietena lui Mabel crezuse la fel.

– Cred că asta s-ar putea spune alături de oricine ar sta Lady Amanda.

Replica aceasta salvă situația, dar, pentru a schimba subiectul, Amanda îi spuse lui Farrell:

– Cred că Ophelia plănuiește să pună mese pentru jocuri de cărți mâine, prin toată casa.

Ochii lui se luminară, așa cum crezuse ea, așa că fu surprinsă să-l audă spunând:

– Renunț la pariuri.

– Chiar și la cele făcute de dragul distracției?

– Într-adevăr, am înțeles în sfârșit că nu e distractiv să pierzi întruna.

Îi luase cinci ani să ajungă la această concluzie? Un jucător prost, părea să nu se priceapă nici la mințit foarte bine. Ea nu crezu nici pentru un moment că renunța la ceva ce-l pasiona. Îl convinsese Mabel că avea o șansă cu ea? Spunea ce credea el că ar vrea ea să audă? Ar fi trebuit să fie cinstită cu el și să-i spună să își caute „comoara” în altă parte. Poate că era amuzant uneori, dar cu siguranță nu era bărbatul potrivit pentru ea.

John Trask o salvă acum de la această confesiune neplăcută – fie din cauza geloziei, de vreme ce și el spera să o cucerească pe Amanda, fie pur și simplu pentru că împărtășea pasiunea lui pentru pariuri. Amanda nu știa și nici nu-i păsa.

John îl apucă pe Farrell și-i spuse, plin de surescitare, târându-l de lângă ea:

– Un moment, amice! Ești singurul care poate stabili cine este câștigătorul în cazul unui pariu pe care l-am pus.

Amanda profită de ocazie pentru a-i spune lui Mabel:

– Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar o voi face, dacă insistați. Cine vă plătește pentru a-mi recomanda pe cineva atât de nepotrivit pentru mine? Am presupus că este tatăl meu, dar acum încep să cred că de fapt lucrați pentru cineva din familia Exter.

Mabel icni. Dar Julie fusese suficient de aproape pentru a auzi cele spuse și, din câte se părea, ea știa deja ce încerca Mabel să facă. Alăturându-se micului lor grup, Julie spuse ursuză:

– Dumnezeu, Mabel, ai luat-o razna odată cu vârsta? Cum îndrăznești să încerci să-i vâri pe gât nepoatei mele un individ bun de nimic?

Mabel roși puternic și rămase fără cuvinte, dar Julie nici nu așteptase vreo replică. După ce spusese ce avea de spus, adăugase și o insultă, întorcându-le spatele celor două doamne și conducându-o pe Amanda de lângă ele.

– Asta-i culmea! pufni Mabel de îndată ce Julie se depărtă suficient de mult.

Gertrude făcu o excepție și, de această dată, nu tăcu. Nu-i plăcea să discute în contradictoriu, motiv pentru care Mabel, care avea o natură dominantă, reușise să o intimideze atâția ani. Dar Mabel nu fusese mereu așa. Cândva fusese rezonabilă. Succesul lor i se urcase însă la cap, deși acesta se datora în cea mai mare parte sfaturilor lui Gertrude. Dar de data aceasta Mabel depășise orice limită.

– Ai meritat asta, spuse Gertrude. Cei din familia Locke nu sunt proști. Doar că acest membru al familiei are gura mai slobodă decât restul. În plus, Julie a avut dreptate. Dacă eu nu-l pot recomanda pe Exter din toată inima, nici tu nu o poți face. Și să nu crezi că nu știu de ce ai făcut-o. Doar pentru că mama lui este o bună prietenă a ta, pe care o cunoști de mai multă vreme decât pe mine.

Mabel fu puțin uluită de faptul că Gertrude nu era de acord cu ea într-un mod atât de fățiș.

– Dar *va fi* un soț bun – pentru soția potrivită.

– Vrei să spui pentru cineva care va trece cu vederea faptul că el nu va avea niciodată nimic, în afara unui munte de datorii? Te avertizez, Mabel, dacă insiști să distrugi reputația pe care ne-am străduit să ne-o construim de-a lungul anilor doar pentru a ajuta o veche prietenă, atunci cred că este timpul să ne despărțim.

– Băiatul *trebuie* să se căsătorească, Gertrude. O face pe mama lui să bea de îngrijorare din cauza lui.

– Nu cred că asta este problema noastră.

– Când am încetat să ne ajutăm prietenii... atunci când putem?

– Atunci când acest lucru face rău altor prieteni. Dar dacă vrei cu adevărat să îi ajuți, atunci caută pe cineva care s-ar simți înălțat în rang prin venirea în această familie. Îmi vine în minte cel puțin o persoană care ar fi încântată de o asemenea asociere, dar asta numai dacă el renunță cu adevărat la obiceiurile lui. *Asta* ar fi o abordare potrivită, care ar ajuta o veche prietenă.

Mabel oftă.

– Știu că ai dreptate. Ar fi fost însă atât de bine pentru el să se căsătorească cu fata unui duce. Presupun că m-am lăsat dusă de val.

Îi voi aduce la cunoștință chiar eu. Apoi, cu un zâmbet conciliant, adăugă: ce fată ar trece cu vederea obiceiurile lui proaste?

Capitolul 45

Julie o condusesese pe Amanda afară din salon și în sufrageria de peste drum de hol. Masa cea mare fusese îndepărtată de acolo pe perioada petrecerii și fusese înlocuită cu șase mese lungi, lângă care stăteau servitorii, pregătiți să asiste oaspeții și să reumple platourile și vasele după nevoie. Amandei tot nu îi era încă suficient de foame, dar lui Julie îi era, așa că începu să-și umple o farfurie. Din nefericire, Devin era și el în sufragerie, cu un pahar de băutură în mână, stând de vorbă cu un alt cuplu de vârstă mijlocie. O observă de îndată pe Amanda, o privi lung, dar nu-și întrerupse conversația.

După câteva priviri furișate în direcția lui, Amanda încercă să-i ignore prezența și ținu pasul cu Julie cât timp aceasta făcu turul meselor, servindu-se cu câte puțin din fiecare platou cu mâncare. Poate că trebuia se mănânce, se gândi Amanda. Poate că trebuia să iasă din camera în care simțea mereu nevoia să se uite peste umăr, pentru a vedea dacă Devin mai era acolo. Poate că trebuia să plângă și să treacă odată peste asta.

Mătușa Julie, care încă era concentrată asupra farfuriei sale și trăgea cu ochiul pe sub diferitele capace, o întrebă:

– Ce este în neregulă, draga mea? Credeam că vei fi ușurată să te scap de găina aceea bătrână și fără minte.

– Sunt, mulțumesc.

– Nu pari ușurată deloc.

– Mă simt confuză.

Julie o privi tăios.

– Nu din cauza aceluia pierde-vară, sper.

– Nu tocmai. Amanda îi zâmbi pe jumătate.

– Atunci ce te necăjește?

– E... nu știu. Pot doar să spun că, deși credeam că voi fi fericită să am atâtea posibilități din care pot alege, de fapt nu sunt.

– Chiar ai atât de multe? Mie mi se pare că ai doar una.

– Cine?

Julie pufni, iritată că Amanda se gândise să întrebe așa ceva.

– Vorbesc de cel de la care nu-ți poți lua ochii mai mult de un minut.

Amanda tresări în sinea ei, fără să aibă vreo îndoială că mătușa ei vorbea despre Devin. Se părea că nu numai tatăl ei observase cât de mult îl căutau ochii ei. Dar nu voia să recunoască sau să trebuiască să explice că de fapt el nu era interesat de căsătorie. Așa că într-adevăr nu reprezenta o posibilitate – nu era așa?

Pentru a-l scoate pe Devin din gândurile amândurora, o întreabă pe Julie:

– Încă nici nu l-ai întâlnit pe Kendall. Când îl vei întâlni, vei vedea de ce...

– L-am văzut. Frumușel băiat, destul de elegant, nu pot nega asta. Presupun că ai putea fi fericită cu el.

De ce răzbătea îndoiala în tonul mătușii ei?

– În plus, adăugă Julie, dacă ești atât de sigură în privința lui, ce te face să te simți confuză?

– Asta este problema, încă nu sunt sigură în privința lui, când trebuie să-l iau și pe Robert în considerare. Cu amândoi în aceeași casă, amândoi cerându-mi atenția deodată, chiar va trebui să mă hotărâsc pe care dintre ei îl prefer.

– Credeam că vei ști asta până se termină petrecerea.

– Acesta era planul meu, fu de acord Amanda. Dar mi-am dat seama că unul din ei s-ar putea supăra și pleca dacă nu-i acord întreaga mea atenție.

– Prostii, ai avut admiratori care au încercat să te cucerească timp de trei sezoane. Știu și ei cum se fac lucrurile de genul ăsta.

Aproape că putea simți ochii lui Devin ațintiți asupra ei. Îi venea foarte greu să se concentreze. Julie o privea și ea, așteptând o replică.

În cele din urmă reuși să spună:

– Mă... mă tem că lordul Kendall ar putea fi o excepție, că el ar renunța, mai degrabă decât să concureze. Spre deosebire de ceilalți, Kendall nu a venit în oraș să se căsătorească, nici nu s-a gândit încă la căsătorie și nu prea socializează de fapt, a venit aici doar pentru a mă întâlni pe mine.

Julie pufni.

– Există o soluție simplă. Concentrează-te doar asupra celui care crezi că ar renunța. Celuilalt îi va face probabil plăcere competiția, așa cum le place celor mai mulți, oferindu-ți astfel timpul necesar pentru a te hotărî – sau te-ai putea concentra asupra celui căruia îi arunci mereu ochiade.

Amanda își dădu ochii peste cap.

– Voi urma primul tău sfat, care este cel mai rațional, și-i voi oferi lui Kendall întreaga mea atenție. Ei bine, asta dacă nu va fi scandalizat mâine, când vom merge la o plimbare călare fără șa de damă.

Julie pufni din nou.

– Dacă este, îi voi arăta eu însămi ușa. Acum, dacă nu ai de gând să mănânci, du-te și distrează-te! Petrecerea este pentru tine, doar știi.

Dând recunoscătoare din cap, Amanda se grăbi să iasă din cameră. Devin începu să facă același lucru, dar Julie i se puse în cale.

– Nu se duce nicăieri unde să nu o poți găsi mai târziu, spuse ea pe un ton înțelept. Un moment, te rog!

– Desigur, Lady Julie.

Am găsi soluția perfectă pentru a-ți răsplăti eforturile pe care le faci pentru Amanda.

– V-am spus că nu este nevoie. Deja s-a cam hotărât.

– Crezi că a făcut-o? Nu sunt deloc sigură. Dar mi-a pomenit despre interesul tău...

– Ce a făcut? întrebă Devin alarmat.

Julie râse.

– Nu mi-o lua înainte. Interesul tău pentru un armăsar campion. Un prieten de-al meu are unul de vânzare.

Devin roși ușor înainte de a spune:

– Ne gândim probabil la același armăsar, dar prietenul dumitale crește mereu prețul.

– Da, Mandy mi-a spus și asta, de aceea am negociat cu el un preț ferm și rezonabil. Să spunem că asta este plata mea pentru serviciile lui Cupidon. Întrebarea mea este, când ai de gând să intri și tu în cursă?

Devin izbucni în râs. Lady Ophelia îl încolțise mai devreme pentru a-i spune cât de mulțumită era de serviciile lui de Cupidon și că dacă fericirea pe care o arăta Amanda continua până în fața altarului, avea să primească un bonus substanțial. Familia Locke nu avea nevoie de un mijlocitor, aveau o casă plină de astfel de persoane!

Capitolul 46

Pentru Amanda urmară două zile agitate, cu plimbări cu Kendall, cu lecții de călărie dimineața devreme cu Devin și cu ajutorul

dat Opheliei în organizarea activităților menite să distreze oaspeții în timpul zilei. Pe lângă jocurile obișnuite de salon, doamnele puteau coase, ceea ce de obicei le oferea șansa de a bârfi fără bărbați în preajmă. Dar Ophelia pregătise o tapiserie specială pentru aceste întruniri, deși doamnele nu erau conștiente de asta. Altfel ar fi întrebat cu siguranță de ce coseau o imagine reprezentând cimpoaie scoțiene. Muzicienii din Scoția nu sosiseră încă – și era, de fapt, un secret bine păstrat de Ophelia pentru balul dat în cinstea soțului ei!

Dar surpriza petrecerii era crichetul jucat în casă! Ophelia avea mereu idei inovatoare. Jocul era aranjat în sala de bal, cu porțițe special construite pentru a rămâne în picioare în absența ierbii. Dar absența acesteia adusese o nouă provocare jocului pe care îl iubeau cu toții, de vreme ce mingile zburau pe podelele de lemn fără nici un obstacol în afara unor covoare plasate strategic, care le puteau încetini cât de cât. Așa că toată lumea trebuise să-și ajusteze loviturile și învățase curând că era mai bine să ochească întâi în direcția acelor covoare și abia apoi a porților. Din sala de bal răsunau hohote de râs, inclusiv ale Amandei.

Ophelia își dădu seama cu întârziere de ceva și spuse:

– Ar fi trebuit probabil să fac niște mingi din cârpe, care să nu meargă atât de departe.

Amanda nu fu de acord.

– Așa este mai distractiv! Câtă vreme nu distrugem nimic, mai ales gleznele celorlalți!

Destul de mulți oaspeți se feriseră până atunci din calea mingilor de lemn.

Kendall se distra și chiar fu auzit remarcând:

– Nu știam că petrecerile pot fi atât de amuzante.

Agitată din cauza primei ei plimbări cu Kendall, Amanda fusese uimită când singurul lui comentariu legat de șaua ei fusese:

– Nu aș fi sugerat acest lucru dacă ai fi călărit pe o șa laterală, dar ai vrea să ne întrecem?

Amanda râsesse și declinase politicoasă oferta, spunându-i:

– Nu sunt încă obișnuită cu această iapă, este nouă.

Ar fi trebuit să fie mai încântată de faptul că el acceptase atât de ușor stilul ei de călărie. Muncise atât de mult pentru asta și îl plăcea cu adevărat. Tot ce era legat de el părea potrivit, dar... dar ce? Era doar din cauză că Devin i se părea mai interesant acum? Probabil că da, dar acest lucru nu ducea oricum nicăieri. El revenise la relația

strict profesională și la stilul său prea direct în timpul lecțiilor de călărie, ca și cum ar fi încercat să se distanțeze de ea – sau să o împingă în direcția lui Kendall, alegerea *lui* pentru ea.

În această seară purta o rochie pală de culoarea levănțicii, acoperită în față, deoarece știa că în acea zi servitorii aveau să fie invitați și ei să ia parte la festivități, imediat după sosirea muzicienilor scoțieni, dar pentru a nu strica surpriza pentru Alice, îi dăduse acesteia seara liberă.

Tatăl Amandei o aștepta în capul scărilor și-i oferì brațul pentru a o conduce în sala de bal, dar se opri pe drum încolo.

– Vreau să-ți ofer și eu un cadou, pentru același motiv ca și Devin. Îi arată o brățară care i se legăna între degete. Avea un singur ornament, un cal de opal alb.

– Ce atent ești! exclamă ea, îmbrățișându-și tatăl, apoi întinzând încheietura mâinii pentru ca el să-i poată pune brățara. Este foarte frumoasă, tată. Mulțumesc!

– O meriți pentru ceea ce ai realizat. Acum, îmi acorzi primul dans?

Amanda râse. Scoțienii cântau deja, iar în această seară nu avea să se cante nici un vals! Muzica era antrenantă și dansurile mult mai exuberante decât de obicei. Fusese nevoie ca servitorii să le arate nobililor cum se făcea!

– Ești sigur că vrei să încerci? îl întreabă Amanda pe tatăl ei.

– Am fost de câteva ori în Scoția la vremea mea. Seara aceasta îmi trezește amintirile.

Se îndreptară spre ringul de dans. Amanda îi zări pe Duncan MacTavish și pe soția lui, Sabrina, stând lângă Ophelia. Invitația făcută prietenului lui Rafe fusese o altă surpriză pentru soțul ei. Judecând după surpriza și bucuria de pe chipul lui Rafe, Amanda își dădu seama că Ophelia reușise să țină secret și acest lucru. Rafe își cuprinse soția într-o îmbrățișare plină de dragoste, care se sfârși cu un sărut la fel de plin de dragoste. Câteva persoane din jur aplaudară, ghicind că tocmai primise un alt cadou de ziua lui.

După ce dansul luă sfârșit, Amanda porni spre grupul fratelui ei, dar fu surprinsă să-și vadă cea mai vârstnică mătușă, pe Esmeralda, care era în încăpere fără nici o haină, și nu putu rezista tentației de a o tachina. Dar Esmeralda vorbea cu sora ei, Julie, iar Amanda prinse sfârșitul conversației lor înainte ca ele să o observe.

– Ei doi nu și-au putut ține niciodată mâinile departe unul de celălalt, spuse Esmeralda cu un chicotit, uitându-se la Raphael și la Ophelia. Știam ce se întâmplă sub acoperișul meu atunci când au stat la mine, înainte să se căsătorească.

Amanda se hotărî să nu le întrerupă totuși. Nu era sigură că mătușa ei voia să spună că Rafe și Ophelia avuseseră relații intime înainte de căsătorie, dar era evident că Ophelia fusese suficient de îndrăzneță să împărtășească ceva cu Rafe înainte de nuntă, ceea ce foarte probabil le deschisese amândurora ochii asupra faptului că se iubeau atât de mult. Cum ar fi fost dacă ar fi îndrăznit și ea ceva mai mult cu Devin? Merita să încerce atât timp cât nu era sigură că se putea căsători cu altcineva fără să știe măcar ce simțea Devin pentru ea.

Plecă în căutarea lui. Brățara primită de la tatăl ei îi aminti că nu-i mulțumise cum se cuvenea lui Devin pentru darul lui. Îl găsi stând singur, după ce prietenul său, Will, tocmai plecase de lângă el.

Îi zâmbi cu căldură.

– Sarahtoo a fost unul dintre cele mai frumoase cadouri primite vreodată. Știu că ți-am mulțumit că mi-ai găsit-o, dar nu am știut că...

– O meriți, îi tăie el vorba, simțindu-se în mod evident inconfortabil din cauza gratitudinii ei. Ai realizat ceea ce ți-ai propus să faci. De fapt, dacă nu ai de gând să încerci șaua laterală, nu mai ai nevoie de alte lecții.

– S-ar putea să mai am, spuse ea repede, alarmată la gândul de a nu-l mai vedea după terminarea petrecerii. Încă nu m-am hotărât.

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Aș fi putut jura că tatăl tău a hotărât pentru tine în privința acestui subiect. Iar pe Kendall nu l-a deranjat deloc stilul tău de călărie, nu-i așa?

Ea nu voia să discute despre Kendall, ori despre șei, ori despre faptul că făcuse atâtea eforturi pentru a cuceri un bărbat de care nu mai era atât de entuziasmată acum. Încercând să pară stăpână pe sine, întrebă:

– Ți-ar plăcea să dansezi unul dintre aceste dansuri scoțiene cu mine?

– Prea gălăgios pentru mine, cred că voi spune pas.

Ea avea de gând să sugereze un moment de admirare a stelelor pe terasă, în schimb, dar el o privi drept în ochi, iar căldura din privirea lui o lăsă fără suflare din nou.

– Dar tu du-te și distrează-te, spuse el, apoi se îndepărtă de lângă ea! Ea privi în jos, pentru a-și ascunde dezamăgirea profundă.

William se apropie de Amanda și, observând expresia ei rănită, spuse:

– Stilul direct al lui Devin pare uneori insultător, dar nu este ceva intenționat. Este un om bun, doar că a avut o copilărie grea, crescând fără părinți. Nu-i place să se apropie de oameni. M-am întrebat adesea dacă nu este cumva din cauză că ar crede că-l vor părăsi, așa cum au făcut părinții lui.

Amanda era uimită de perspicacitatea lui William. Îi părea cu adevărat rău că Devin crescuse fără părinți și se simțise mai apropiată de el atunci când îi spusese acest lucru. Dar nu își dăduse seama că neobișnuita lui copilărie l-ar fi putut face să se teamă să iubească pe cineva.

Dorind să-l asigure pe William că nu era atât de rănită pe cât părea, îi spuse cu un zâmbet:

– Mulțumesc. Ai vrea să dansezi?

El rânji larg.

– Ar fi o adevărată onoare.

Robert o găsi la timp pentru următorul dans, apoi Kendall, deși păru apoi să se simtă destul de inconfortabil dansând astfel. John Trask o învârti și el, deși ea putu spune, după mirosul ce venea din direcția lui, că băuse destul de mult cu amicii lui pariori, așa că fu de mirare că nu se împiedică. Amanda își petrecu apoi restul serii încercând să nu se gândească la Devin și reuși să se distreze, chiar dacă obosi destul de mult. Dansă chiar și cu majordomul!

Până când scoțienii dovediră că puteau cânta și valsuri, Amanda nu mai avea chef de dansat. În ciuda faptului că era încă devreme, hotărî să se retragă, spunându-i tatălui ei că scoțienii o epuizaseră și că avea nevoie de ceva mai multă odihnă.

Lampa care îi fusese lăsată în cameră se stinsese, iar focul din șemineu era acum doar tăciuni, dar lumina lunii era suficient de puternică pentru a-i permite să se pregătească de culcare.

Stătu în fața șemineului și, după ce-și dădu jos rochia, o aruncă pe cel mai apropiat scaun. Tocmai se pregătea să dezlege șireturile cămășutei când simți curentul mângâindu-i umerii goi și se gândi că Alice o urmase pentru a o ajuta. Se întoarse pentru a-și certa camerista și pentru a o trimite înapoi la petrecere, dar icni de uimire. Nu Alice deschisese ușa camerei ei...

Capitolul 47

– Tocmai mi-au spus că nu te vei căsători cu mine. Am fost dispus să aștept, să te câștig în mod cinstit. Dar acum vor să-mi ofere niște resturi. Nu voi accepta!

Farrell Exter stătea în pragul ușii deschise. Părea atât de beat, încât probabil nu-și dăduse seama că ușa era încă deschisă. Dacă țipa acum, sunetul ar fi călătorit în jos pe scări, dar nici unul dintre servitorii familiei nu era în această aripă acum, toți erau la petrecere! Iar țipetele ei nu ar fi fost auzite până jos, din cauza zgomotului făcut de zecile de conversații. Constatarea acestui fapt o făcu să-și piardă culoarea din obraji.

Era paralizată din cauza nehotărârii. Dacă țipa, Farrell s-ar fi speriat sau ar fi trecut la acțiune? Dacă nu ar fi părut și furios, poate că ar fi avut o șansă să discute cu el. Dar beția și furia erau o combinație periculoasă. Îi oferiseră curajul prostesc de a apărea în camera ei. Pentru ce? Doar pentru a se plânge că nu-l voia de soț? Dar frica pe care o simțea o avertiza că Farrell voia ceva ce ea nu i-ar fi dat nici odată de bunăvoie. Își deschise gura pentru a țipa, dar el râse.

– Dă-i drumul, și-ai să vezi cât de repede ajungem la altar.

Dumnezeule, *acesta* era planul lui? Începu să tremure, atât de terifiată acum, că vocea îi suna mai degrabă ca un croncănit.

– Ieși afară!

– Nu prea cred, spuse el rânjind încrezut. După cum văd eu lucrurile, nu am nimic de pierdut aici. Dacă ne descoperă cineva, ești compromisă. Dacă mă culc cu tine, ești compromisă. Oricum ar fi, eu câștig. Așa că aş putea la fel de bine să gust un pic ceea ce ar însemna să fiu soțul tău.

– Tatăl meu nu va fi de acord cu tine, indiferent de circumstanțe!

– Nu? Atunci va trebui să mă plătească, nu? Să-mi țin gura închisă că ai fost compromisă. Mi se pare că tot eu câștig, cu sau fără tine...

Farrell nu apucă să-și încheie fraza. Cineva îl apucă din spate și Amanda îi auzi pârâitul oaselor înainte ca el să atingă podeaua. Cu el căzut acum, văzu cu claritate cine-i venise în ajutor. Fu atât de ușurată, că se lăsă în genunchi.

– Mie mi se pare că tocmai ai pierdut, mârâi Devin și se lăsă într-un genunchi, trimițându-și pumnul în falca lui Farrell de încă

două ori. Apropie-te de ea încă o dată și ești mort. Apoi Devin îl smuci pe Farrell în picioare și îl aruncă afară pe hol. Ieși din casa asta acum, cât încă mai poți. În seara asta! Măine va fi prea târziu!

Devin rămase în ușă, aparent asigurându-se că Farrell părăsea aripa. Era cu fața la scara servitorilor, acela fiind probabil modul prin care Farrell ajunsese sus.

– Pare că s-a împiedicat pe scări în jos de la atâta grabă. Bun. Sper că și-a frânt afurisitul de gât!

Devin se întoarse în cameră, trase zgomotos aer în piept când o văzu îmbrăcată doar cu lenjeria și nu mai înaintă nici un centimetru. Părea la fel de transfigurat ca și ea.

Apoi închise ușa în spatele lui și păși repede către ea. O prinse cu blândețe de brațe și o ridică în picioare.

Amanda se agăță de el, tremurând.

– Ține-mă, te rog, Devin! Nu-mi da drumul!

Brațele lui o cuprinseră de îndată cu fermitate.

– Nu-ți dau drumul, Mandy. Sunt aici. Nu voi lăsa nimic să te rănească.

O ținut astfel timp îndelungat. Frica ei scăzu, dar cu toate acestea nu voia ca el să-i dea drumul din brațe, nu voia nici ca el să plece acum, că era în siguranță. Așa că protestă zgomotos când crezu că Devin voia să se îndepărteze de ea, însă el nu făcu decât să o ia în brațe și să o ducă spre pat. Dădu deoparte cuvertura înainte să se așeze și să o ia pe Amanda în poala sa, trăgând apoi cuvertura peste ea. Amanda roși. Fusese complet neatentă la ținuta ei sumară, spre deosebire de el. Dar cel puțin el era prea preocupat de cele tocmai întâmplare și de efectele asupra ei, pentru a pleca.

Cu ea ghemuită în brațele lui, Devin începu să-i scoată încet acele din păr, unul câte unul. Era ceva atât de ciudat, în aceste împrejurări.

– M-ai salvat, spuse Amanda cu glas șoptit.

– Cred că ai fi putut s-o faci și singură, atât de beat era. Mă îndoiesc că-și va aminti totul dimineată.

Ea avea să-și amintească însă, atât episodul cu Farrell, cât și faptul că era din nou în brațele lui Devin și că numai aici își dorea să fie. Dar atingerea lui blândă o făcea să se simtă puțin prea... Doamne, începea să simtă din nou fiorii pasiunii? Curând urma să freamăte, iar el, crezând că se simte inconfortabil, avea să plece!

– Ce făceai în aripa familiei? întrebă ea.

El îi masa pielea capului cu degetele, acum că părul îi curgea peste braț.

– Te-am văzut plecând, dar l-am văzut și pe Farrell urmându-te. Am avut sentimentul că ceva nu era în regulă, așa că am venit aici să mă asigur că totul este bine – și am descoperit că nu era.

Acesta fu momentul în care li se întâlniră privirile. Fu o explozie splendidă. Amanda știa că el își dorea să o aline, motiv pentru care o acoperise. Dar dorința lui de a fi cavaler era depășită de cealaltă dorință, cea trezită de a ei.

Sărutul lor fu un adevărat foc de artificii. Brațul ei ieși de sub cuvertură și-i înconjură gâtul. Nu avea de gând să-l lase să dea înapoi de această dată, așa cum o făcuse de două ori până atunci. Dumnezeuule, asta o înnebunise, așteptase din nou să simtă așa ceva, să-l atingă, să-l guste, să-i simtă pasiunea.

El o lăsă pe spate pe pat. Încet și cu grijă, îi dădu jos puținele veșminte pe care le mai avea pe ea. Cuvertura care o acoperise până atunci nu mai acoperea nimic, iar ea era întinsă deasupra acesteia acum, privindu-l pe el cum se lupta cu propriile haine, dându-le jos cât mai repede. Își ținu respirația, scrutându-l cu aviditate, fascinată de felul în care Devin dezvăluia tot mai mult și mai mult din trupul său magnific. Îi mai văzuse înainte brațele musculoase, precum și pieptul larg, cu pielea întinsă, fără nici o cută. Când Devin începu să-și descheie pantalonii, pudoarea ei feciorelnică preluă controlul, iar Amanda își întoarse privirea, uitându-se din nou la frumosul lui chip. Respirația i se opri iarăși. În ochii lui putea vedea cu claritate cât de mult o dorea. Nu, de data aceasta nu avea să plece. Indiferent ce scrupule l-ar fi oprit înainte, acum acestea dispăruseră, iar gândul acesta aproape că o făcu să plângă de bucurie.

Dar nu îndrăzni să scoată nici un sunet înainte ca el să fie din nou în brațele ei. Nu voia ca el să știe cât de mult îl dorea și ea. Încă își putea veni în fire...

Dar apoi el o sărută din nou, atât de aproape de ea, încât Amanda se putea încolăci în jurul lui, ceea ce și făcu, punându-și un picior deasupra șoldului său și ambele brațe în jurul gâtului, înnodate strâns. Nu se mai putea abține deja, cu pielea lui lipită atât de tare de a ei, atât de fierbinte, și lăsă să-i scape un geamăt de plăcere, care însă nu-l sperie, ci îl încurajă și mai mult.

El nu împărtășea ezitarea sau timiditatea ei, care încă nu puteau fi depășite, oricât își dorea ea să dispară. O nevoie disperată o făcu

să se țină strâns de el, când de fapt voia să facă mult mai multe. Era însă conștientă de tot ceea ce făcea el, atunci când mâinile i se mișcau peste tot trupul ei, producându-i o plăcere din ce în ce mai mare.

Se înfiora oriunde o atingea. Gâtul, umărul, spatele și apoi, lent de tot, posteriorul, înainte de a se muta pe coapsa încolăcită în jurul lui. Când însă gura lui urmă același drum, Devin păru că-și dorește să se elibereze de mâinile ei, pentru a avea mai multă cale liberă. Ea scânci și îl strânse și mai tare, auzindu-l apoi râzând când el câștigă în sfârșit bătălia aplecându-se și luând în gură unul din sânii ei. Din ce în ce mai fierbinte, ea nu-și mai putu stăpâni dorința și se arcui spre el, pliindu-se după trupul lui, în timp ce respira sacadat, șuierător.

Era prea mult, senzațiile pe care i le provoca el erau prea intense, producând un vârtej constant în interiorul ei și un șuvoi de emoții prea primare, care o speriau prin faptul că erau atât de nefamiliare. Dar și mai primitivă și mai urgentă era dorința de a se preda acestui torent.

Devin îi acapară din nou privirea. Dorea ca ea să-l privească atunci când era copleșită de valul de plăcere, lucru care se întâmplă de îndată ce degetele lui alunecară în interiorul ei. Ochii Amandei se aprinseră și apoi se închiseră într-un gest de delicios abandon, respirația i se opri, uluirea ei era completă – de fapt nu, deloc. El intră în ea în timp ce era încă pe culmile extazului, adânc, și-o conduse pe noi culmi. Era o plăcere diferită, atât de profundă că o simți în tot trupul, până în vârful degetelor și în străfundul inimii.

El o săruta din nou, languros, cu blândețe. Amanda era doar vag conștientă de acest lucru, plutind într-o ceață de mulțumire plină de fericire, până când râsul lui o scutură ușor. Nu-și puse nici o întrebare despre asta atunci când el să lăsă pe spate și trase piciorul ei peste el. Îi trase și brațul peste pieptul lui și și-l înfășură pe al său în jurul umerilor ei, ținând-o strâns lângă el. Amanda zâmbi pentru sine, în timp ce se ghemui și mai aproape de el.

Umorul lui Devin era îndreptat asupra lui însuși, își dădu ea seama, atunci când el spuse:

– De obicei nu se termină atât de repede.

Ea nu voia să se concentreze, voia doar să savureze coconul de fericire în care era învăluită, dar reuși să răspundă:

– A fost special pentru noi, așadar?

– Cuvântul *special* nu descrie deloc ceva atât de frumos.

Ea avea de gând să-i spună că era de acord, dar adormi în schimb, acum că putea să o facă, acum că tot zbuciumul dispăruse.

Capitolul 48

Amanda își ascunse fața sub pătură când o auzi pe Alice intrând în cameră cu micul dejun. Sau poate că era Devin, care pleca – nu, își amintea vag că se trezise în miez de noapte și era deja singură. Adormise la loc zâmbind. Acum nu se mai putea întoarce la somn, nu după cât de devreme se... culcaseră.

Continuă însă să-și ascundă chipul, pentru simplul motiv că zâmbea din nou, nu părea să se poată opri, și nu voia ca Alice să-i pună întrebări. Dumnezeuule, cum avea să treacă de această zi simțindu-se atât de fericită că putea țipa din toată inima?

– Haide, spuse Alice din lateralul patului. Doar nu crezi că am vrut să mă trezesc atât de devreme, nu-i așa?

Devreme? Amanda împinse pătura și văzu că în cameră era încă întuneric, fără nici o urmă de lumină în jurul draperiilor, care să indice că afară se ridicase soarele.

– De ce mă trezești?

– Pentru că mi-ai spus tu. Voiai o lecție de călărie la răsărit, înainte să se trezească oaspeții. Nu-ți amintești?

Amanda râse și sări din pat. Poate că Devin îi spusese cu o seară în urmă că nu mai avea nevoie de lecții, și acum într-adevăr nu mai avea. Alegerea ei fusese făcută, deși suna destul de illogic, dar asta era, și nu avea de gând să-și pună prea multe întrebări când totul părea atât de corect. Însă după tot ce împărtășiseră în noaptea ce tocmai trecuse, nu avea nici o îndoială că el o aștepta la grajduri.

– Ești tare plină de viață în dimineața asta, remarcă Alice, ajutând-o să își ia halatul. Ai fost atât de obosită că nici nu ți-ai luat cămașa de noapte? Trebuie să fi dormit tare bine.

– Da, nu m-am mai odihnit de mult atât de bine. Amanda se duse lângă tavă și examinează produsele de patiserie de pe aceasta.

– Te-ai hotărât, deci? ghici Alice.

Amanda rămase cu spatele la cameristă. Zâmbea din nou! Dar nu voia să spună nimănui motivul, nici măcar lui Alice. Cel puțin

nu înainte de a vorbi cu Devin, împărtășindu-i întâi lui ceea ce simțea. Avea să fie surprins? Nu, probabil știuse că era îndrăgostită de el înainte chiar să-și fi dat ea seama! Nu era de mirare că cedase noaptea trecută.

– Ei bine?

Amanda privi peste umăr la Alice, rânjind.

– Nu spun nimic înainte ca el să-mi declare ce simte – ceea ce s-ar putea întâmpla chiar astăzi!

Alice râse, ajungând la propriile ei concluzii. Se îndreptă spre pat pentru a schimba așternuturile, așa cum făcea în fiecare dimineață. Ochii Amandei se lărgiră, dându-și seama că Alice avea să observe dovezile foarte evidente ale activității ei din noaptea precedentă. Cum putuse uita de așa ceva?

Spuse repede:

– Așternuturile pot aștepta. Am mâncat atât de devreme aseară, că acum am nevoie de ceva mai substanțial de la bucătărie. Dar te rog grăbește-te, nu vreau să întârzii la lecție.

Alice dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi cu privire la întârziere. A fost ceva agitație în bucătărie când am sosit acolo, ceva cum că unul dintre oaspeți a blocat scările din spate. Trebuie să se fi pierdut și, fiind atât de beat, a dormit acolo! Dar lucrurile au devenit urâte când majordomul a vrut să-l trezească. Apoi a sosit și Cupidon al tău, a auzit gălăgia și a spus că va avea el grijă de tot. Așa că acum îl ajută pe tânărul lord să ajungă în pat.

Alice nu așteptă nici o replică, nu că Amanda s-ar fi putut gândi la una. Devin voia să-l ajute pe Farrell? Probabil avea să-l ajute să plece de pe proprietate. Dar, cât timp avea la dispoziție câteva momente libere, se grăbi la lavoar și se clăti repede, apoi schimbă ea însăși așternuturile și le ascunse pe cele vechi. Dar, deși dovezile dispăruseră, zâmbetul ei nu reveni.

Exter scăpase prea ușor seara trecută. Spera că Devin avea să-l scuture din nou. De fapt, ar fi trebuit să-i spună tatălui ei despre planurile lui Farrell, însă își dădu seama că nu o putea face, nu fără să stea întâi de vorbă cu Devin. Preston ar fi vrut să știe de ce o supraveghea Devin cu atâta atenție și cum de venise în camera ei tocmai la timp pentru a o salva. Deși nu se îndoia că acum Devin avea să o ceară în căsătorie, dorea să-l audă înainte să împărtășească aceste minunate vești cu tatăl ei.

Afară, Devin îl conducea pe Farrell Exter către grajduri. Mai degrabă îl forța să meargă. Cu brațul în jurul umerilor lui, ca și cum ar fi fost prieteni, Farrell nu avea nici o idee cât de aproape era de o nouă bătaie. Era însă suficient de inteligent să-ți țină limba în frâu. Fără scuze, fără explicații. Își amintea măcar evenimentele nopții trecute? În cele din urmă își dădu seama încotro se îndreptau și încercă să se oprească.

Devin continuă să înainteze împreună cu el.

– Pleci!

– Nu, vreau să...

– Pleci acum! Și lasă-mă să-ți îmborsăzesc memoria, în cazul în care starea ta deplorabilă te-a făcut să uiți. Dacă te mai apropii vreodată de Amanda Locke, te ucid.

Farrell păli.

– Eram beat, omule. Nu știam ce fac.

– Nu contează. Promisiunea mea rămâne în picioare.

Devin îl împinse pe ultimii câțiva metri până la ușa grajdului, Farrell renunță la toată prefăcătoria și se răsti la el.

– Am lucruri în casă!

– Voi pune pe unul dintre servitori să și le adune și să le lase la ușa din spate. Pune șaua pe cal, ia-ți lucrurile și pleacă! Te-aș sfătui să mă eviți în viitor. Nu știi cât de aproape am fost să te ucid seara trecută.

Cu teama întipărită pe chip, dar totuși cu ochii plini de furie nerostită, Farrell se întoarse și dispăru în grajd. Un individ patetic, la fel de rău ca John Trask, ambii legați în lanțuri de slăbiciunea lor. Trask îl implorase pe Devin să nu spună nimănui despre faptul că se adâncise și mai tare în datorii. Cu toate acestea, Devin îl văzuse pariind din nou! Spre deosebire de William, care fusese lăsat cu datorii de către părinții lui, acești doi pariori nu aveau nici o scuză. Își căutau norocul în jocul de cărți, bazându-se pe mâna sortii, când ar fi putut face ceea ce făceau cei mai mulți fii care nu aveau să moștenească titlurile taților lor și să se înroleze în armată, încercând să-și facă un nume și să se acopere de onoare, în loc să-și facă familiile de rușine ajungând în închisoarea datornicilor, spre care păreau să se îndrepte amândoi.

Devin se întoarse în casă, aranjând să fie adunate lucrurile lui Exter, apoi se duse în colțul casei, de unde-l putea vedea pe acesta

părăsind proprietatea – și o putea opri pe Amanda să iasă înainte de plecarea lui. Nu avea de gând să o lase să schimbe vreun cuvânt cu individul, dacă putea împiedica acest lucru.

Dar nu credea cu adevărat că ea avea să apară în această dimineață. Nu era sigur ce să-i spună dacă o făcea, totuși. Conștiința îl îndemna să plece cu coada între picioare, la fel ca Farrell. Ea merita mult mai mult.

Își pierduse până și ultima fărâmbă de bun-simț cu o seară înainte. Îl ura pe Farrell că pusese astfel lucrurile în mișcare, pentru ceea ce încercase să-i facă Amandei, pentru ceea ce-l provocase *pe el* să-i facă Amandei. Trebuie că fusese atât de speriat de ce i s-ar fi putut întâmpla ei, că-și pierduse tot controlul și se lăsase purtat de emoții.

Fusese o noapte minunată. Era foarte tentat să creadă că ea l-ar putea iubi și că ar putea avea o viață împreună. Dar știa mai bine de atât. Acum se scălda în sentimentele de vinovăție pentru că nu avusesse tăria de a-i rezista Amandei Locke.

Capitolul 49

Amanda rată răsăritul soarelui, însă numai cu câteva minute. Atât de devreme dimineța nu mai încăpea nici o îndoială că iarna sosise, era foarte frig. Însă Alice o îmbrăcase corespunzător, cu cea mai lungă și mai călduroasă haină. Avea în plus beneficiul de a-i ascunde fusta de călărie, cel puțin până când ajungea în șa. Plimbarea avea să o încălzească. Așa se întâmpla mereu, dacă se gândea la cine o însoțea de fiecare dată.

Se grăbi spre grajd, aproape alergând în nerăbdarea ei de a-l vedea din nou pe Devin, plină de încântare. Ușa era deschisă. Devin era înăuntru, cu calul lui deja înșeuat, strângând chingile. Herbert îi pregătea iapa în cazul acestor lecții matinale încă de când îi spusese despre ele, dar astăzi întârziase probabil din cauza petrecerii din seara precedentă.

Devin o auzi sosind, privi înspre ea, dar expresia lui era mai solemnă decât văzuse ea vreodată, lucru care îi șterse zâmbetul de pe buze. Se gândi pentru o clipă că lumina din spatele ei nu-i permitea lui Devin să vadă cine era, până când el spuse:

– Nu credeam că o să apari în dimineața asta.

Ea înaintă încet, cu o expresie de confuzie întipărită pe față.

– Aveai de gând să călărești fără mine?

– Nu, plec.

Ea fu zdrobită, durerea i se adună într-un ghem dureros în piept, dar luptă să o dea la o parte. Nu era momentul să sară la concluziile nepotrivite. Se putuse întâmpla ceva de care ea nu știa – probabil de aceea era atât de serios și trebuia să plece.

– De ce? întrebă ea, ezitând.

– Noaptea trecută nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuia să te ajut să faci o partidă bună, nu să te împiedic. Nu aparțin acestui loc, Mandy, și cu siguranță nu pot face parte din viața ta. Nu pot fi pentru tine decât un instructor de călărie, iar acum lecțiile acelea au luat sfârșit.

Amanda era prea șocată și rănită de respingerea lui pentru a putea scoate vreun cuvânt. Era pe cale să alerge înapoi în casă când îl văzu pe bătrânul Herbert venind pe culoar, așa că în schimb alergă pe lângă Devin, spre Sarahtoo. Herbert începu să o ajute să urce, dar cu fusta ei despicată, nu avea nevoie de ajutor. Îmboldi iapa spre ușă și ar fi ieșit în goană dacă Devin nu i-ar fi blocat calea.

– Dă-te din drum! strigă ea când ajunse lângă el. Voi călări, cu sau fără tine.

– Mandy...

Furia o ajunse din urmă, dar din nefericire așa făcură și lacrimile. Dar primi furia cu brațele deschise.

– Nu-ți face griji, voi considera noaptea trecută o altă lecție din cele pe care vrei să le uit!

– Nu plânge!

Ea nu mai așteptă ca el să se miște, ci trecu pe lângă el și ieși în curte, îndreptându-se direct spre pădure și spre una din cărările de călărie pe care le croise fratele ei pe-acolo. O făcu pe Sarahtoo să galopeze cât putea de repede, ca și cum asta ar fi ajutat-o să fugă de durerea care îi sfărâma inima. Ajunse în pădure înainte să-și dea seama, dar cărările lui Rafe erau largi. Nu vedea însă prea multe din cauza lacrimilor. Nici nu-i păsa, de altfel.

Dar Devin o urmă! Striga la ea, în urma ei, și părea să o ajungă din urmă. Armăsarul lui era mai rapid. Oricât i-ar fi plăcut, nu avea cum să scape de el aici în pădure. Pentru asta, trebuia să se întoarcă acasă. Tocmai avusese acest gând când văzu calul lui lângă al ei, iar brațul lui îi înconjură talia. Avea de gând să o ia de pe cal! Începu să-i spună

că nu era nevoie, dar sunetul focului de armă se auzi prea aproape, înecându-i cuvintele.

Devin o trase înspre el, dar nu se opri la atât. Căzu de pe cal, luând-o și pe ea cu el! Nu, nu căzuse, pentru că ateriză în picioare, ținând-o pe Amanda lângă el, și se lăsară de îndată amândoi în spatele unui tufiș din marginea cărării.

– Stai aici, sâsâi el.

– Țsta a fost un...

– Liniște!

Spunând acestea, el fluieră tare, făcând mult mai mult zgomot decât ar fi făcut ea vorbind. Ambii cai își continuaseră goana fără ei, dar al lui veni tropotind înapoi. Devin sări și-și luă pușca pe care ea nici n-o observase atașată de șa, apoi lovi calul cu palma, îndemnându-l să plece din nou, și i se alătură din nou Amandei în spatele tufișului.

Ea îl privea cu ochii mari, uitând pentru moment de durerea ei în graba de a-l cerceta și de a vedea dacă nu cumva vreo rană era responsabilă pentru culoarea care îi dispăruse din obraji. Dar nu putu vedea decât o ruptură pe haina lui, la nivelul brațului, care nu părea ceva foarte serios. Văzând însă despre care braț era vorba, își dădu seama că, dacă nu ar fi apucat-o pe ea de pe cal, aplecându-se, glonțul i-ar fi trecut prin piept, așa că nu se putu opri din tremurat.

Păstră liniștea, așa cum îi ceruse el, de vreme ce era evident că el încerca să audă eventualele sunete. Dar probabil cel care trăsesese făcea același lucru, cu excepția cazului în care nu fusese chiar atât de aproape și apucase deja să dispară.

După vreo zece minute, în care nu se auzise nici un alt sunet în jurul lor, ea șopti:

– Porți cu tine o pușcă? De ce?

– De când am început să fiu împușcat, da, mi s-a părut o idee bună.

– Cine vrea să te împuște?

– Dacă aș ști asta, nu ar trebui să mă tot feresc de gloanțe.

– Farrell?

Devin pufni ușor.

– Îmi doresc să fie vorba de el, dar nu, asta a început înainte ca Exter să arate ce idiot este.

– Ai dușmani?

– Cel puțin unul.

– Atunci acela trebuie să fie, așa că cine e?

– Repet, nu știu.

– Tocmai ai spus...

El îi puse un deget peste buze.

– Nu este momentul să discutăm despre asta. Glonțul acela te-ar fi putut nimeri pe tine, Mandy. Până acum am luat doar măsuri de precauție, acum vreau sânge. *Voi afla* cine ți-a riscat viața pentru a se răzbuna pe mine, dar acum trebuie să te duc acasă în siguranță.

De aceea pâlise? Deoarece se temuse pentru ea? Și chiar ar fi trebuit să se teamă, se gândi ea, în timp ce furia îi revenea. Nu avea de gând să riște nimic pentru el, când el nu o voia deloc.

Devin fluieră din nou. Calul lui se întoarse iarăși lângă ei. Dacă nu ar fi fost cuprinsă de atâtea emoții dureroase, i-ar fi putut cere să o învețe și pe ea să facă asta. Dar nu mai avea să învețe nimic de la el.

El tot nu voia să-și asume nici un risc. O urcă pe calul lui și sări în spatele ei. O forța însă să se aplece pe gâtul armăsarului în timp ce goneau prin pădure, pentru a fi și mai protejată. Totuși nu mai trase nimeni în direcția lor. Inamicul lui fie se ascundea, crezând că ratase, ori plecase de mult, gândindu-se că avusese succes.

Devin nu o duse la grajd, ci la ușa din față, descălecând înainte să o ajute pe ea să coboare. Încercă să-i atingă obrazul, însă ea îi respinse cu hotărâre mâna.

– Poți pleca acum, spuse ea tăios.

– Crezi că pe mine nu mă ucide intenția de a te lăsa să-ți urmezi calea potrivită? Meriți ceva mai mult decât pe mine. Nimeni nu trebuie să știe ce am făcut. Kendall este prea inocent să-și dea seama. Probabil nici nu știe ce-i aceea feciorie, așa că nu-și va da seama că lipsește în noaptea nunții.

Ea îl palmui.

– Voi ști eu! Dar ai dreptate, merit mai mult decât un ticălos care ia ce dorește și apoi nu-i pasă de consecințe. Cam așa a făcut și tatăl tău, nu?

– Mandy...

Ea intrase deja în casă, trântind ușa în urma ei, așa că nu văzu efectul pe care îl avură cuvintele ei asupra lui Devin.

Capitolul 50

Tatăl lui. Dintr-odată totul se limpezi. Bărbatul care nu-l dorise, care nu dorise nici măcar să-l vadă vreodată, nu ar fi vrut să fie

confruntat cu una din *greșelile* lui. Probabil că nu-i plăcuse când Devin se mutase la Londra, unde li s-ar fi putut intersecta drumurile. Ghinionul acela pe care îl avusese cu cail? Ar fi putut să fie tatăl lui, încercând să-i ruineze afacerea, astfel încât să fie nevoit să plece din oraș. Când asta nu funcționase, aranjase împușcătura aceea la fermă, nu un braconier, așa cum crezuse atunci, ci o avertizare – sau poate deja se hotărâse că cel mai ușor mod de a-l evita era de a-l ucide. Dumnezeu, chiar și atacul asupra lui William ar fi putut fi de fapt îndreptat împotriva lui, de vreme ce Will folosisse trăsura cu care circula de obicei Devin prin oraș. Iar acum Devin începuse să pună întrebări, lucru care l-ar fi putut alerta pe tatăl său asupra faptului că era căutat.

Intrase bărbatul în panică? Se temea că Devin avea să apară în pragul ușii, iar familia lui ar fi aflat de indiscrețiile lui din tinerețe? Devin nu înțelegea felul în care putea funcționa mintea acestuia. Deși își ura tatăl, nu se gândise totuși niciodată să-l omoare. Nu doris niciodată decât răspunsuri.

Urcă pe cal, dar rămase privind ușa închisă încă vreo câteva momente. Era bucuros că Amanda era furioasă, mai bine așa decât să vadă durerea din ochii ei, când oricum nu putea face nimic pentru a i-o alina. Ea nu înțelegea, și el nu știa cum să rezolve acest lucru decât rămânând alături de ea, fapt pentru care ea nu i-ar fi mulțumit. Dar acum nu se putea gândi la asta. Trebuia mai întâi să o protejeze. Nu mai putea amâna discuția cu unchiul său. Călări direct la Londra, căutându-și răspunsurile.

Ajuns la casa unchiului său, fu direcționat spre biroul lui Donald, care nu mai era de fapt birou. După îndepărtarea mobilei, camera fusese umplută cu șevalete pe care se odihneau pânze aproape terminate, în timp ce unele mai erau încă în lucru. Donald își petrecea aici diminețile, cu un hobby la care era surprinzător de bun. Deși prefera scenele din parc, își încercase mâna și cu câteva portrete, iar cel care o reprezenta pe Lydia atârna acum deasupra șemineului, în salon.

Cei doi câini ai lui Donald erau întinși în fața ușii, așteptându-l să iasă. Se ridicară amândoi la apropierea lui Devin, sperând probabil că le va deschide ușa camerei în care era stăpânul lor. El nu o făcu, dar nu-i fu ușor să se strecoare printre ei, în timp ce încercau amândoi să-l urmeze înăuntru.

– De ce-ți ții câinii afară? Întrebă după ce închise din nou ușa.

De cealaltă parte a încăperii, Donald râse.

– Pentru că m-am săturat să le culeg părul de pe pânze, mai ales atunci când cele la care lucrez nu sunt încă uscate. Credeam că-ți petreci săptămâna la Norford?

– Am venit după niște informații. Devin își croi drum printre șevalete, către Donald. Una din pânze îi distrase însă atenția, chiar un portret al său.

– Când ai pictat *asta*?

Donald se apropie de el și se uită la opera sa cu o privire critică.

– Recent.

– Chiar arăt atât de nefericit?

– Nu, sigur că nu, doar că ești... mereu preocupat de afacere. Și... Donald se opri, chicotind. Nu am reușit să te schițez într-o poziție mai ușoară. Este vina mea. Ar fi trebuit să-ți cer să îmi pozezi, în loc să te schițez atunci când nu erai atent, dar am vrut să-ți fac o surpriză cu acest portret.

– Pare terminat. De ce nu mi l-ai oferit până acum?

– Tocmai din motivul pe care l-ai pomenit, arăți prea serios în el. Aveam de gând să încerc din nou.

– Amintește-mi să-ți pozez cândva curând, sau poate nu prea curând. De fapt, am sentimentul că nu mă vei vedea prea curând într-o poziție plăcută.

– S-a întâmplat ceva?

– Mult mai multe decât mă așteptam. Devin îi povesti pe scurt despre atentatele la viața sa, terminând cu: asta nu mai poate fi trecută cu vederea. Trebuie să-mi găsesc tatăl și să pun capăt acestei nebunii.

– Dar nu ești sigur că este el!

– Îți vine în minte cineva mai potrivit?

– Oricine altcineva în afară de tatăl tău, Devin. Sincer, ar trebui să aibă cea mai neagră inimă...

– Cine spune că nu o are?

– Dar a plătit pentru educația ta! Un ticălos cu inima neagră nu ar face așa ceva.

– Ai spus că scrisoarea aceea a sosit anonimă. Ai presupus doar că era de la el. Dar de atunci am aflat că Wolseley era cel care o ajuta pe mama. A iubit-o toți acei ani în Londra și a fost un bărbat generos. Este mai probabil ca el să fi plătit pentru educația mea, ca un dar de adio pentru mama. Devin își dori să-l fi întrebat pe Lawrence

despre asta. Nu știm nimic despre tatăl meu. Este momentul să aflăm. Am nevoie de un nume, unchiule. Cine a fost avocatul mamei mele? Sponsorul primului ei an petrecut în Londra? Numele cameristei. Dă-mi ceva de la care pot să pornesc!

– Între noi erau zece ani, Devin. Nu am fost implicat deloc în debutul ei. Mama a aranjat totul înainte să moară.

– Nu ai *nici un* nume pentru mine?

– Nu, îmi pare rău. Dar am păstrat toate lucrurile ei. Sunt în podul casei din Lancashire, chiar și ultima ei scrisoare. Mai ai figurina pe care ți-a trimis-o? Mai era ceva în biletul acela, ceva ce nu ți-am putut spune atunci, ceva despre figurină.

– Ce?

Donald își frecă sprâncenele cu degetele, apoi oftă.

– A naibii memorie, nu-mi aduc aminte cuvintele. Dar îmi amintesc că m-am gândit de ce era atât de preocupată de o afurisită de figurină când era deja pe moarte?

– De ce spui că era preocupată?

– Tot ce a scris atunci, pe patul de moarte, este despre figurina aceea de porțelan. O mai ai?

Devin privi spre podea, amintindu-și de noaptea în care o îngropase lângă mormântul ei.

– Da, este tot în Lancashire. Dacă plec acum, pot ajunge acolo probabil înainte de miezul nopții.

Donald pufni.

– Știi că nu este posibil. Voi merge cu tine, să mă asigur că te odihnești pe drum.

Devin rânji.

– Glumeam, dar tot voi călări din greu. Te voi anunța cu privire la ce găsesc acolo de îndată ce mă întorc.

Devin plecă de îndată. Avu o călătorie lungă, dar, în ciuda vitezei, Amanda nu-i ieși deloc din minte. Nu crezuse niciodată că ar putea dori o femeie atât de mult, că ar putea dori să-și petreacă tot restul zilelor cu ea. Dar era imposibil. Își aminti cuvintele pe care i le spusese mama sa cu atât de mult timp în urmă: „Nu știi ce înseamnă să iubești astfel. Sper să nu afli niciodată”. Dar făcuse exact același lucru, se îndrăgostise de o femeie, iar faptul că nu o putea avea îi rupea inima.

Nu se grăbea înspre Lancashire, ci fugea de gândurile lui, pe care încerca să le țină la distanță prin epuizare. Somnul părea să-l

ocolească. În două nopți în care încercase să doarmă adunase în total vreo zece ore de somn. Era acum prea aproape de fermă pentru a se mai opri încă o noapte, așa că ajunsese în final spre miezul nopții. Era ironic, gândindu-se la faptul că îngropase figurina cam la aceeași oră.

Tot nu știa ce trebuia să-i spună calul acela de porțelan, dar îl dezgropă și îl duse în fosta lui cameră. Îl așază pe prichiciul sobei, apoi făcu focul. Deși nu credea că avea să mai locuiască vreodată acolo, servitorii păstrasera camera în ordine, mereu pregătită pentru el, aduseseră chiar bușteni lângă sobă și prosoape curate lângă lavoar, iar patul îi era înfășat cu așternuturi curate, lucru pe care avea să-l aprecieze în această noapte. Dar întâi, lucrurile importante.

Aprinse felinarele și luă unul cu el în pod. Lucrurile lui Elaine erau într-un colț al încăperii uriașe, cinci cufere cu haine și două cutii mai mici. Nu avea de gând să caute prin toate în această noapte, dar le deschise pe cele mici. Unul era plin cu bijuteriile ei, celălalt conținea corespondența. Erau îndesate acolo destul de multe scrisori și bilete. Sortatul lor avea probabil să-l adoarmă, așa că luă cutia și coborî în camera lui, se întinse pe pat și începu să citească.

Cele mai multe scrisori erau de la prietenele din copilărie, din Lancashire. Două erau de la Donald, dar se hotărî să nu le citească pe acestea, scrise în timpul înstrăinării lor. Donald îi spusese deja lui Devin că nu era deloc mândru de lucrurile pe care i le spusese surorii lui atunci. Nenumărate bilete erau de la Lawrence Wolseley, cele mai multe scrisori prostești de dragoste. Bărbatul nu mințise, chiar o iubise pe mama lui Devin. Nu găsi însă nimic de la un bărbat al cărui nume îi era necunoscut. Găsi în cele din urmă biletul scris de Elaine, pe care Donald îl adăugase grămezii.

Dă-i figurina lui Devin. Este foarte important să nu o piardă. Este prea tânăr să înțeleagă acum, dar când va fi mai mare, o va face, și-și va da seama cât de mult l-am iubit. Când va fi bărbat matur, amintește-i de cal.

Asta era tot? Cum naiba aveau să-l ajute cuvintele acelea criptice să-și găsească tatăl? Se uită lung la figurină, care era încă acoperită cu pământ. Se poate să fi avut un nume inscripționat sau pictat pe undeva, prea mic să-l fi observat în copilărie? Oare examinase cu adevărat calul înainte să-l îngroape? Nu-și putea aminti, dar se îndoia.

Se ridică și luă un prosop pentru a curăța calul. Reuși să înlăture toată mizeria, mai puțin pământul intrat în crăpătura subțire de sub burta calului, din locul unde fuseseră unite cele două bucăți de porțelan. Linia de deasupra fusese șlefuită cu grijă, însă cea de dedesubt nu fusese tratată cu la fel de multă atenție, deoarece n-ar fi fost vizibilă atunci când figurina ar fi fost expusă undeva. Însă nu găsi cuvinte ascunse în harnașamentul frumos pictat al calului.

Era prea obosit pentru a se mai gândi la cuvintele criptice ale lui Elaine. Chiar dacă ar fi găsit un nume notat pe figurină, ar fi fost probabil numele artistului care o făcuse. Dumnezeu, încă nici un răspuns pentru el? Supărat, vru să arunce calul în șemineu, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă cu ani în urmă. Nu fu sigur ce-l opri-se de această dată, dar în schimb coborî în bucătărie, căutând un cuțit cu care să curețe mizeria din îmbinare. Trebuia mai întâi să examineze fiecare centimetru al figurinei, apoi abia să o spargă o dată pentru totdeauna.

Întors în cameră, apucă figurina și se așeză pe pat, lângă felinar. De îndată ce atinse murdăria cu vârful cuțitului, aceasta intră în interiorul calului, împreună cu lama cuțitului cu tot. Era o crăpătură deschisă, mai mare decât ar fi trebuit să fie, ca și cum ar fi fost făcută intenționat. Fusese oare făcută pentru a strecura ceva înăuntru?

Tulburat acum, băgă lama cuțitului cât de adânc putu, apoi o roti. Bucățile nu se dezlipiră, ci reuși numai să ciobească porțelanul. La naiba cu delicatețea! Înveli calul într-un prosop, se duse lângă șemineu și lovi figurina de prichiciul de granit, apoi culese o bucățică de hârtie dintre cioburile din prosop.

Dragul meu Devin,

Sper că ai găsit asta când ești suficient de mare pentru a înțelege. Nu ți-am putut spune adevărul când erai doar un copil, deși am vrut mereu să o fac după ce creșteai. Îmi pare rău că trebuie să citești asta în loc să auzi totul de la mine, dar asta este soarta. Nu îmi caut scuze. L-am iubit pe tatăl tău, chiar și după ce am aflat că nu merita dragostea mea. Așa funcționează inima. Dar lordul Garth era fermecător, frumos, și-mi declarase dragostea lui. Eram suficient de tânără să-l cred fără nici o îndoială. A fost o minciună. Le spunea tuturor femeilor lui asta, așa le seducea. Să nu fii niciodată așa, Devin. Nu spune nimănui cuvintele acelea dacă nu le crezi.

Am crezut că se va căsători cu mine, deși nu m-a mai curtat după ce a obținut ce a vrut de la mine. Nu știam că era deja căsătorit, că avea chiar copii. Nu mi-a mărturisit asta decât după ce am aflat și l-am confruntat. Am fost devastată. Și-a arătat adevărata față. Nu era decât un libertin lipsit de inimă, nu un tată de care să fii mândru. S-a gândit că, oferindu-mi o casă în care să locuiesc, își răscumpăra toată vina de a mă fi distrus. Chiar mi-a sugerat să te las la un orfelinat, cea mai ușoară soluție. Acesta este bărbatul care te-a procreat. Te-am păstrat, desigur. Nici măcar nu erai născut încă, dar deja te iubeam.

Poate te întrebi de ce-ți spun toate astea acum. Ar trebui să mai mărturisesc că am continuat să-l iubesc pe Garth Culley în ciuda felului în care m-a tratat, deși m-a făcut să mă simt mizerabil. Cu toate acestea, am păstrat prosteasca speranță că într-o zi va renunța la familia lui și va veni la noi. Curiozitatea lui cu privire la tine, după ce te-ai născut, m-a făcut să sper. Nu a vrut să te vadă cu ochii lui, dar l-a trimis pe prietenul lui, Lawrence Wolseley, la mine. A fost singurul lucru drăguț pe care l-a făcut vreodată pentru mine.

Lordul Wolseley a fost un bărbat pe a cărui dragoste m-am putut baza întotdeauna. Dar scrisoarea aceasta nu este despre el.

În cele din urmă am ajuns să simt pentru tatăl tău numai disprețul pe care îl merita. Asta este tot ce simt pentru el și în prezent. Acum ești bărbat. Ai dreptul să știi cine este și să-ți formezi propria opinie. Poate că te-a descoperit el până acum. Poate că s-a schimbat și regretă felul în care s-a purtat. Orice este posibil, presupun, și dacă este așa, îmi pare rău că-ți spun toate astea.

În cele din urmă, te rog să știi că mi s-a rupt inima să te trimit de lângă mine cu fratele meu, dar devenea din ce în ce mai greu să te mint. Ai fost un băiețel atât de deștept! Ți-ai fi dat seama de adevăr mult prea devreme. Iar mie mi-a fost teamă că aș fi cedat și ți-aș fi spus adevărul înainte să fii suficient de mare pentru a-l înțelege. Frica mea cea mai mare era că ai fi vrut să-l întâlnești pe Garth și ai fi fost impresionat de el, poate chiar ai fi dorit să fii ca el. Putea fi atât de fermecător când avea nevoie de ceva. Nu am suportat gândul unei asemenea posibilități. Dar nu voiam să te las pentru totdeauna la țară. Îmi era

prea dor de tine. Iar acum, am așteptat prea mult să te aduc din nou acasă.

Nodul se formă în pieptul lui Devin înainte să citească ultimele câteva cuvinte. Furia lui față de mama sa, cu care fusese atât de dureros să trăiască atâția ani, dispăru încet în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Nu-l abandonase. Încercase să-l protejeze de omul pe care îl disprețuia, un bărbat care acum îl voia mort. Era ironic cum mama lui crezuse, de dragul lui, că lordul Garth Culley s-ar fi putut schimba în bine când, de fapt, se schimbase în rău. Dar cel puțin acum Devin știa cine era dușmanul său.

Capitolul 51

– Trebuie să vorbesc cu tine, Raphael, dacă ai un moment liber, spuse Devin.

Fratele Amandei păși afară și închise ușa în urma lui. Deoarece Devin trimisese majordomul în căutarea lui, Rafe părea puțin confuz, mai ales că Devin ținea în mână frâiele calului său.

– Să înțeleg că nu vrei să intri?

– Nu, încă nu vreau să o văd pe Amanda.

– De ce? În ultimele zile s-a purtat al naibii de ciudat, de când ai dispărut de aici. Apoi Raphael rânji. Ți duce dorul?

Luând în considerare schimbarea totală de atitudine a lui Rafe în privința lui Devin – chiar sugerase că acesta ar fi trebuit să-i curteze sora! –, Devin era pe cale să-i dea o dublă lovitură. Cel mai ușor mod de a o face era să-i spună:

– Sunt în drum spre Londra, să-mi înfrunt tatăl.

– Am crezut că tatăl tău e mort.

– Tatăl meu adevărat.

Ochii lui Raphael se lărgiră, apoi se îngustară brusc.

– Înțeleg. Ei bine, la naiba! Nu ai putut pomeni asta înainte, când aproape te împingeam în brațele lui Mandy?

– Ți-am spus că poate găsi pe cineva mai bun ca mine.

– Da, ai spus, dar n-a însemnat nimic atunci. Faptul că ești bastard însă înseamnă mult.

Devin tresări.

– Până în această săptămână nici n-am știut cine este tatăl meu.

– Cine este?

– Aș prefera să nu spun.

Frustrat, Raphael întrebă:

– De ce avem conversația asta?

– Pentru că, deși știu că nu sunt suficient de bun pentru ea, și că aș aduce numai rușine familiei voastre, nu m-am putut abține să nu mă îndrăgostesc de ea.

Raphael pufni.

– Tu și jumătate din Londra. Și ce vrei să spui cu asta?

– Am compromis-o. O voi lua în căsătorie dacă găsești că este potrivit, dar sunt de acord cu tine că...

Lovitura lui Raphael nimeri falca lui Devin, reușind doar să-i miște capul într-o parte. Următoarea lovitură, în stomac, îl făcu să se îndoie și să-și piardă respirația. Raphael își băgă mâna în părul lui Devin, ridicându-i capul pentru o a treia lovitură, care nimeri în lateralul obrazului lui.

Dar după aceea mormăi:

– De ce nu te aperi?

Lui Devin îi luă un moment să se îndrepte și să reînceapă să respire.

– Pentru că de asta am venit aici. Nu-ți imaginezi cât de vinovat mă simt.

Raphael dădu înapoi.

– Așadar îți ofer ce vrei? La naiba cu asta!

– Nu trebuia să se întâmple! L-am găsit pe Exter în camera ei, îngrozind-o cu amenințările pentru a se căsători cu el cu forța. Am scăpat de el, dar emoțiile noastre au fost intensificate din cauza acestui incident... s-a întâmplat pur și simplu, Rafe.

– Nu era neapărat nevoie să aud detaliile! Dumnezeuule, nu-mi vine să cred că nu te-am ucis deja. Pleacă de aici, Baldwin, și nu te mai întoarce.

– Nu-ți pot face pe plac în privința asta. Am rănit-o. Trebuie să îndrept lucrurile înainte să ies din peisaj.

– Nu te deranja. Îi voi spune eu că ești un bastard.

– I-am spus deja asta. I-a stârnit compasiunea, și acesta este probabil motivul pentru care crede că e îndrăgostită de mine. Trebuie să o ajut să înțeleagă diferența dintre aceste două noțiuni.

– Singurul lucru care o să se întâmple dacă mai apari aici este că o să te împușc. Nu te mai apropia vreodată de Amanda!

Raphael își croi drum printre oaspeți, căutându-și sora. Din nou, ea nu se afla printre aceștia. Își zări soția și se îndreptă în schimb în direcția ei.

– Se ascunde încă la ea în cameră?

– Dacă te referi la Mandy, da, cred că da. Dar de ce pari atât de... supărat în legătură cu asta?

El oftă.

– Credeam că nu e atât de evident.

Ophelia îl mângâie pe obraz.

– Nu este pentru altcineva în afară de mine. Așa că... de ce?

– N-o să reușească să se căsătorească dacă nu coboară din camera ei. Ai aflat de ce s-a baricadat acolo?

– Nu vrea să vorbească despre asta, orice ar fi *asta*. Dar tu ești mai apropiat de ea decât noi, ceilalți. De ce nu ai întrebat-o?

El mormăi.

– Pentru că aproape mi-a sărit în cap ieri, când am încercat. Nu e supărată, e de-a dreptul furioasă.

– Ei bine, nu sunt de acord cu această concluzie, pentru că am găsit-o plângând.

Raphael gemu.

– Un vârtej de emoții? Ei bine, de vreme ce cunosc acum motivul...

– Stai puțin, ce vrei să spui? Care este motivul? Tocmai m-ai întrebat pe mine dacă știi! Ce te-a făcut să-ți dai seama?

– Baldwin. Mandy crede că e îndrăgostită – de bărbatul nepotrivit. Trebuie să-i spun de ce nu este, de fapt. Să-i ușurez sufletul și așa mai departe.

– Mult succes! strigă Ophelia în urma lui.

Trebuia neapărat să aibă un ton atât de amuzat? Raphael scrâșni din dinți și se duse direct sus, bătând la ușa lui Mandy, dar dinăuntru nu auzi decât același răspuns pe care îl primise și în ultimele trei ocazii:

– Pleacă!

– Nu și de data asta, draga mea. Deschide ușa acum, sau va trebui să-i spun tatei ce mi-a spus Baldwin.

Ușa se deschise brusc.

– S-a întors Devin?

Amanda încercă să treacă de el, să-l caute pe Devin. Raphael o ținu în loc și închise ușa în urma lui.

– Jos sunt cel puțin o duzină de oameni care ne întreabă întruna „Unde este? Unde este? Unde este?” Dar ajunge să-l menționez pe Cupidon și ești gata să zbori jos? De ce?

Amanda ridică bărbia sfidătoare.

– Nu vreau să discut despre *el*. Acum lasă-mă să plec!

– Ca să poți merge să discuți despre el... cu el? Îmi pare rău, dar nu a rămas, a... Dumnezeuule, nu plânge!

– Nu plâng, spuse Amanda furioasă, dar se întoarse pe călcăie, pentru a-și ascunde chipul.

Raphael tresări. Nu putea suporta lacrimile, îl făceau să se simtă nelalocul lui, dar de obicei ale Amandei erau false. De data aceasta însă nu erau. Își puse mâinile pe umerii ei, dar tresări din nou când o auzi trăgându-și nasul și se dădu înapoi oftând.

– La naiba, dacă-l iubești, atunci...

– Nu-l iubesc, îl urăsc.

Raphael ridică dintr-o sprânceană, recunoscând minciuna.

– Mi-a spus că te-a compromis. O auzi icnind. Spune-mi că definiția pe care o dă el acestui lucru este diferită de a mea.

Ea își șterse repede ochii înainte de a se întoarce cu fața la el.

– Vrei să spui că ar fi fost văzut doar în camera mea, atâta tot?

– Da!

– Nu. Se întoarse și îl privi ținând. A fost ceva ce a scăpat de sub control. A fost o greșeală. Nu se va mai repeta. Nimeni nu trebuie să știe despre asta. *Nu* mă voi căsători cu un bărbat care nu mă vrea.

– Ești sigură?

– L-aș putea împușca acum. Da, sunt destul de sigură.

– Nu, vreau să spun dacă ești sigură că nu te vrea? Mie mi se pare că nu e așa.

Ea își ținu respirația.

– Ce anume ți-a spus de ți-a lăsat impresia asta?

– Crede că faci confuzie între compasiune și iubire. S-a oprit în drum spre Londra, a spus ceva despre o întâlnire cu tatăl lui.

– A aflat cine este?

– Așa se pare. Nu a spus cine este, dar oricum nu contează. Fie că tatăl lui este un lord sau un oarecare, tot fiu nelegitim rămâne.

– Și? Să nu crezi că asta ar avea importanță pentru mine *dacă* l-aș iubi.

– Dar te face să-ți pară rău pentru el, nu-i așa? Recunoaște, ai lăsat mila...

– Nu fi absurd! Abia acum îl înțeleg mai bine, după ce am aflat secretul nașterii sale. A lăsat asta să îi afecteze întreaga viață. S-a convins singur că nu merită nimic. Cred că este ridicol ca o persoană să poarte vina pentru ceva ce s-a întâmplat înainte de nașterea sa. Și știi foarte bine că tata nu l-ar refuza doar din cauza asta, *dacă* l-aș iubi.

Raphael rânji.

– Accentuezi acel *dacă* puțin prea mult, draga mea. Dar nu te îngrijora. Se va întoarce probabil mâine, așa că poți fie să-l împuști, fie să-i spui că-l iubești. Poate până atunci te vei hotărî asupra celui mai bun curs al acțiunii.

Ea îi arată ușa cu degetul.

– Plec acum. Făcu totuși o pauză, adăugând: dacă-l vrei, îl poți avea. Știi asta, da? N-ar fi pentru prima dată când mirele ajunge la altar cu un pistol înfipt în spate.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– N-ar fi pentru prima dată când mireasa ar fugi cât ar ține-o picioarele în direcția opusă. Nu vreau un bărbat care nu mă iubește, Rafe. Nu vreau.

– A spus că asta-l ucide. Nu pare să fie un bărbat care nu-i îndrăgostit.

Raphael închise ușa în urma lui. Ea o deschise cu repeziciune și strigă după el:

– A spus el asta?!?

El nu se opri, ci începu să fluiera o melodie voioasă. Nu avea de gând să spună ce voia ea să audă. Lui nu i-ar fi plăcut să audă de la altcineva că Ophelia era îndrăgostită de el. Amanda trebuia și ea să o audă de la Devin. Sentimentele ei pentru Baldwin îl îngrijoraseră, dar acum își găsisse răspunsul.

Ea rămăsese în pragul ușii, așteptând ca el să-i răspundă totuși. Rafe se opri în capul scării și strigă înspre ea:

– Îți trimit pistolul meu, pentru orice eventualitate.

Ea nu aprecie tachinarea lui.

– Ai grijă să nu-l folosesc împotriva ta!

Capitolul 52

Casa Caswell, din partea elegantă a orașului, era un adevărat conac. Lui Devin îi luă o jumătate de zi să o găsească, așa că era aproape de apus când bătu la ușă. Întârziase, pentru că locuința nu aparținea de fapt familiei Culley, ci era o moștenire din partea familiei Caswell, lăsată în mod special ultimului lor descendent, Garth Culley.

Casa era luxoasă, cu podea de marmură în hol, unde era o băncuță pentru vizitatorii ce nu ajungeau mai departe de atât, îmbrăcată în mătase. Majordomul, cu un costum impecabil, fu plin de considerație când îl informă pe Devin că lordul Garth nu primea vizitatori. Așa că lui Devin îi păru rău să-i spună bărbatului:

– Nu plec până când nu-l văd. Informează-l că fiul lui Elaine Baldwin dorește să-l vadă.

Folosise un ton destul de aspru, dar eficient.

În mod uimitor, majordomul nu fu tulburat, și dădu numai din cap.

– Foarte bine, domnule, puteți aștepta aici până duc mesajul dumneavoastră.

Bărbatul se îndepărtă pe hol în jos și începu să urce pe scările maiestuoase din centrul lui.

Acum că Devin era aici, pe cale să-și întâlnească tatăl pentru prima dată, se aștepta să simtă o oarecare agitație. Nu se întâmplă însă așa. Furia era acolo, abia ascunsă sub suprafață. Nerăbdarea era și ea prezentă, încununarea căutărilor lui de-o viață. Dar simțea și un calm ciudat, în ciuda faptului că știa că probabil trebuia să-l ucidă pe bărbat, sau poate tocmai din această cauză. Avea în buzunar un pistol pregătit pentru asta. Urma să fie ca extirparea unei tumori sau ca uciderea unui câine turbat.

Furia preluă controlul când majordomul coborî scările în locul lui Garth. Refuza așadar să-l vadă? Sau își încărca propriul pistol? Devin se pregăti. Însă majordomul îi făcu semn să înainteze și, când Devin ajunse lângă el, îl conduse spre o ușă aflată la capătul coridorului.

Devin își adună din nou puterile. Bărbatul putea fi suficient de nebun încât să-l împuște în casa sa. Iar Devin nu l-ar fi putut opri

de îndată. Dormitorul era bine luminat și luxos mobilat într-un stil franțuzesc feminin, potrivit mai degrabă începutului de secol. Ca și cum cineva i-ar fi citit gândurile, auzi:

– Nu am schimbat nimic în casa aceasta. Aici a fost camera bunicii mele din partea mamei.

Ochii lui Devin fură atrași către pat, ultimul loc în care se așteptase să-și găsească tatăl. Se simțea dezavantajat acum, că stătea în plină vedere, oferindu-i lui Garth o țintă perfectă, în timp ce el ar fi trebuit să se apropie de patul mare cu baldachin pentru a putea face același lucru.

Primul lucru pe care îl observă Devin fu că Garth Culley arăta mult mai bătrân de cincizeci de ani. Părul lui încărunțise prematur și se subțiasse. Dacă ochii lui avuseseră vreodată culoarea ambrei, acum erau de un căprui obișnuit, injectați și duși în fundul capului. Fața lui Garth era suptă, cu pielea lăsată, ca și cum ar fi pierdut mult în greutate. Nu rămăsese mare lucru din bărbatul de sub cuvertură, care cu siguranță nu era destul de sănătos pentru a alerga după el prin păduri, încercând să-l împuște. Dar era bogat. Își putea permite să angajeze câți ucigași avea nevoie.

Garth își privea fiul cu aviditate. Devin îl atacă direct cu întrebarea sa.

– De ce încerci să mă ucizi, tată?

Întrebarea îl șocă pe bărbat, nu încăpea nici o îndoială. Nu numai expresia lui fu cuprinsă de confuzie, ci și vocea, încă surprinzător de puternică pentru cineva care arăta atât de bolnav.

– De ce mi-aș ucide moștenitorul?

Acum fu rândul lui Devin să fie șocat, dar își reveni mult mai repede.

– Chiar ești nebun, nu-i așa? Moștenitorul tău? Când nici măcar nu mă cunoști, nu ai vrut niciodată să mă cunoști?

– Te înșeli. Te-am spionat prin diverși oameni întreaga ta viață. Am fost chiar la școala ta, am vorbit cu profesorii tăi, te-am privit de departe. M-ai fascinat. Ai îmbrățișat viața cu atâta curaj.

– Mincinosule! izbucni Devin. Te-ai fi prezentat dacă ar fi fost așa!

– Nu, trecuse de mult momentul în care aș fi putut face asta. Am luat decizia devreme. Nu am vrut să știi ce fel de om te-a adus

pe lume. Înțeleg că nici mama ta nu a vrut să știi. Cum de ai aflat acum, după ce a murit de atâția ani?

Furia lui Devin era atât de mare, că aproape-l îneca. Nu-i venea să-și creadă urechilor ce auzea. Nu avea nici un sens. Dacă bărbatul fusese cu adevărat interesat de el, s-ar fi întâlnit la un moment dat, chiar fără să dezvăluie cine era cu adevărat. Dar nu făcuse acest lucru niciodată.

Devin nu fu sigur cum de reuși să răspundă pe un ton cât de cât calm:

– Mi-a lăsat o scrisoare. Abia acum am găsit-o.

– Draga de Elaine, ce a crezut că rezolvă așa? întrebă Garth, perplex.

– A crezut că era posibil să te schimbi, devenind astfel cineva care merită cunoscut.

– Fată prostuță, ar fi trebuit să știe mai bine de-atât. Nu-mi aduc aminte de cele mai multe femei cărora le-am greșit, dar nu am uitat-o niciodată pe Elaine. Am iubit-o, în felul meu, și probabil de aceea m-am interesat de tine. Mai mult decât de copiii mei legitiimi, aș putea adăuga.

Îl duru să audă asta. Ce naiba, doar nu *voia* să creadă așa ceva? Avea nevoie să se așeze pentru a prelua din nou controlul asupra emoțiilor sale, dar nu exista nici un scaun lângă pat. Nu-l vizita nimeni pe Garth? Părea să fie ținut la pat.

– Ce este în neregulă cu tine? întrebă el tăios. Cu sănătatea ta?

– Cel mai ușor ar fi să întreb ce este bine cu mine, răspunse Garth crispat. Nu poți duce o viață ca a mea fără să plătești un preț.

– Ești pe moarte?

– Da. Toată lumea se întreabă cum de nu am murit încă. Îmi pun aceeași întrebare și eu. Prea multe femei ușoare, prea multe boli care și-au pus amprenta asupra mea. Dar mi se spune că tuberculoza e cea care mă ucide.

Dumnezeule, unde era satisfacția în a urî un om pe moarte? Această întâlnire nu mergea deloc cum plănuise. Nici așa cum sperase. Ori cum își imaginase. Cel puțin, putea să spună ce avea de spus.

– Te-am urât întreaga mea viață, chiar și atunci când am crezut că erai altcineva.

– De ce?

– Pentru că m-ai refuzat. Pentru că nu ai fost acolo pentru mine. Pentru că nu ai vrut să ai de-a face cu mine. Și pentru că ai distrus-o pe mama mea.

Garth dădu din cap. Umbra unui zâmbet păru să-i împingă colțurile buzelor în sus.

– Sunt motive bune pentru a urî pe cineva, cred. Dar m-ai fi urât și mai mult dacă te-aș fi lăsat să mă cunoști. Mama ta, însă, și-ar fi putut reface viața, s-ar fi putut căsători, chiar având un copil. Era foarte frumoasă. Dar ce a făcut, în schimb?

Pumnii lui Devin se încheștară.

– Da, știu, a trecut de la un bărbat căsătorit la altul. Gustul ei în privința bărbaților a fost oribil.

– Prostii! Wolseley a divinizat-o. Și-ar fi părăsit familia pentru ea, să știi. Auzindu-l pe Devin cum inspiră brusc, Garth adăugă: nu știi? Este adevărat. Dar ea nu l-a lăsat să intre într-un scandal pentru ea. Te proteja pe tine. Așa cum te protejam și eu, necedând nevoii de a fi parte din viața ta.

– Nu te cred.

– Nu contează. A fost doar un moment scurt de nebunie acela în care am contemplat posibilitatea divorțului și apoi a unei vieți liniștite alături de Elaine și de tine. Ar fi fost ceva egoist. N-ar fi dus la nimic bun. Crede-mă, nu încerc să te fac să mă vezi într-o lumină mai bună. Așa ceva este imposibil.

– Perfect. Devin se lovi în piept. Pentru că am trăit atât de mult cu ura aceasta, încât nimic din ce spui nu o va îndepărta.

– Atunci te vei bucura să afli că am pierdut toate persoanele din viața mea, toți cei de care mi-a păsat vreodată cât de puțin. Soția mea a murit cu mult timp în urmă, deși ea nu a însemnat nimic pentru mine. Fiul pe care mi l-a dăruit a murit într-un accident, deși și el a moștenit caracterul meu infect, exact ceea ce am încercat să previn să ți se întâmple și ție, motiv pentru care mi-am refuzat mie intrarea în viața ta. Fiica mea a murit dând naștere singurului meu nepot, care a murit odată cu ea. Mama a murit înainte să fi ajuns eu la vârsta maturității. Tata m-a dezmoștenit cu mult timp în urmă, și pe bună dreptate. Chiar și puținii prieteni pe care i-am avut de-a lungul vieții s-au dezis de mine.

– Așa cum meriți?

Umbra aceea de zâmbet reveni.

– De ce spui asta sub formă de întrebare? Sigur că nu merit nimic mai mult. Dar cu toate astea sunt bogat, am moștenit-o pe bunica mea maternă. A murit când eu eram încă un copil, altfel probabil m-ar fi dezmoștenit și ea. În schimb, am această bogăție imensă din partea ei, de care pot dispune după bunul meu plac. Nu am aflat asta însă decât după ce tata m-a alungat din viața lui. Nu sunt sigur că știa. Probabil n-ar fi suportat să știe că dezmoștenirea nu m-a rănit atât de tare cum ar fi crezut el, deoarece am ajuns mai bogat decât el.

– Era atât de meschin?

– Nu. Este o slăbiciune de-a mea să cred că toată lumea este la fel de abjectă ca mine, când de fapt știu că nu este așa, tatăl meu cel mai puțin dintre toți. Este un om bun. Sunt cea mai mare dezamăgire a lui.

– Încă este în viață? Dar Devin își răspunse singur la întrebare. Owen Culley este tatăl tău, nu-i așa? Un bărbat pe care îl plac, totuși?

– Nu mă surprinde că-l placi. Și da, el este bunicul tău.

Devin simți un sentiment ciudat de bucurie, ultimul lucru pe care se așteptase să-l simtă în casa aceasta.

– Atunci de ce nu mi-a spus despre tine atunci când l-am întrebat?

– Ce anume l-ai întrebat?

– I-am spus că sunt în căutarea unei rude îndepărtate, care are ochii ca și ai mei.

– Desigur că asta nu l-a făcut să se gândească la mine.

– Atunci el nu știe că sunt nepotul lui?

– Poate că bănuiește, dacă vederea lui e la fel de ageră. Semenii cu o versiune mai tânără a mea, la urma urmei. Sunt sigur că presupune deja că am copii nelegitimi pe tot teritoriul Angliei. Dar nu m-a văzut și nu mi-a vorbit de mai bine de treizeci de ani.

– De ce nu i-ai spus că sunt fiul tău? Cel puțin el ar fi putut face parte din viața mea!

– Asta ar fi fost ceva drăguț din partea mea, nu-i așa? spuse Garth pe un ton sec.

– N-ai făcut nici un lucru drăguț în toată viața ta?

– Doar unul – m-am asigurat că nu mă vei întâlni niciodată. Este vina mamei tale că a distrus asta. Dar am o scrisoare pregătită

pentru el, care să-i fie livrată la moartea mea, în care am pomenit despre tine. După ce mor, nu mai contează dacă știe. Nu am vrut să-i spun mai repede. Asta te-ar fi condus la mine, și nu trebuia să ne întâlnim niciodată. Dar acum, că asta s-a întâmplat deja, presupun că-i pot trimite scrisoarea în această seară. Nu trebuie să te împovărezi tu cu sarcina de a-i spune că sunteți rude.

– Probabil ar prefera să o audă de la mine.

– Și? Nu am ținut niciodată cont de opinia altora, de ce aș începe acum?

– Bine. Fă cum dorești!

– Așa mi-am dus toată această viață nenorocită, Devin, făcând ce aveam chef – indiferent de cine suferea pentru asta. Nu am căzut deja de acord că ai toate motivele pentru a mă urî și nici unul pentru a mă ierta? Faptul că ești moștenitorul meu este numai o întâmplare.

Devin se încruntă. De ce i se părea dintr-odată că ceea ce auzea nu suna adevărat? Dorea tatăl său să se asigure că Devin continua să-l urască? Nu voia ca el sau altcineva să știe că se căia de cele făcute acum, în ultimele sale zile de viață? Dumnezeu, ar fi trebuit să fie cel mai mare prost în viață dacă încerca să vadă vreo urmă de decență la bărbatul din fața sa.

Garth continuă:

– Mi se pare ironic să fac ceva ce-i va face plăcere tatălui meu după ce mor, și nu am nici o îndoială că va fi încântat să afle de tine. Ai ajuns să fii tot ceea ce eu nu am fost niciodată. Ai încercat să te ții tare și să rămâi rece, și acum înțeleg de ce, dar...

– Nu mă cunoști!

– Dimpotrivă, am cufere întregi pline cu rapoarte despre tine, de la servitorii tăi, de la servitorii mamei tale – nu, nu face figura asta, familia și prietenii tăi nu te-ar trăda niciodată. Este atât de evident că-ți pasă de toți cei din viața ta. Ești un om bun, Devin. Asigurându-mă că nu-ți pătez în vreun fel viața, ai ajuns un bărbat de care orice tată ar fi mândru. De aceea ești moștenitorul meu. Cealaltă posibilă alegere nici nu merită menționată.

– Cineva încearcă să mă ucidă. Dacă nu ești tu... este din cauza ta? Deoarece m-ai numit moștenitorul tău?

Garth păru îngrozit.

– Nu ar îndrăzni!

– Cine?

– Este nevoie să investighez...

– Cine?

– Nu poți intimida un mort, Devin. Voi rezolva asta pentru tine, ultimul meu act de bunăvoință.

– Nu vreau nimic de la tine, nici moștenirea, nici favoruri. Doar spune-mi afurisitul acela de nume! Pentru că nu așteaptă să fiu singur ca să mă atace. Ar fi putut-o răni pe Amanda!

– Așadar o iubești? Nu eram sigur – uite, iarăși ești surprins. Spi-onii mei sunt foarte buni, doar că nu-ți pot citi gândurile.

– Atunci înțelegi *de ce* trebuie să-lucid.

– Nu, dacă am învățat ceva în viața asta, acela este că nu trebuie să-i faci conștiinței tale așa ceva. Dacă e cine cred eu că este, mulțumește-te să știi că nu va supraviețui răzbunării mele.

Devin plecă înainte să facă ceva ce ar fi regretat. Era la fel de furios ca atunci când sosise. Întâlnirea fusese profund nesatisfăcătoare. Ar fi trebuit să fie încântat că ticălosul era pe moarte, dar nu se așteptase la asta. La ce se așteptase – înainte să creadă că bărbatul încerca să-l omoare? Ce sperase înainte de asta? Sperase să descopere vreun motiv nobil pentru care tatăl său păstrase distanța? Într-adevăr, tatăl lui *crezuse* că făcea un lucru nobil. Așa era? Ar fi fost Devin altfel dacă ar fi crescut cunoscându-l pe acest bărbat? Nu l-ar fi urât oricum?

Se duse acasă, pe Jermyn Street. Mintea lui era atât de plină, încât mătușa sa trebui să strige la el pentru a-i atrage atenția. Îi dădu un bilet, cu o încruntare îngrijorată pe chip.

– Nu a fost sigilat, ai vrea să-mi explici?

El citi.

Te urăște de moarte, dar vrea să mă împuște dacă te împușc eu pe tine. Întoarce-te la Norford, trebuie să vorbim. Rafe

Devin izbucni în râs. Raphael Locke știa să-și aleagă bine cuvintele, dar acestea înlăturară pe dată vinovăția lui Devin și orice alte emoții neplăcute care îl copleșiseră până atunci.

– Cred că domnișoara mă iubește, spuse el rânjind.

– Ai dedus asta din faptul că te urăște de moarte? pufăi Lydia. Uimitor!

Capitolul 53

– Îmi îndepărtezi mereu scaunul de lângă patul tău.

Tonul acesta plângăreț era atât de tipic. Garth era dezgustat, ca de obicei. Cel puțin nu se putea învinovăți pe sine de felul patetic în care ajunsese bărbatul din fața lui. Mama băiatului îl răsfățase peste măsură, plătindu-i toate datoriile de fiecare dată, nelăsându-l nicio-dată să facă față consecințelor comportamentului său. Păcat că soțul ei nu-i dăduse pe amândoi afară atunci când ea îl înșelase. Dar Garth nu fusese prima ei indiscreție, iar soțul lui Marianne ar fi fost un ipocrit să divorțeze de ea când nici el nu-i fusese credincios.

– Să fie oare din cauză că nu-ți doresc compania? spuse Garth, în timp ce băiatul se opri lângă patul lui. Dar ești prea prost să te prinzi.

Farrell se prefăcu că nu auzise, amintindu-i:

– Tu ai trimis după mine.

– De data aceasta, da. Dar nu vei fi aici suficient de mult timp pentru a te așeza confortabil, așa că aranjamentul mobilei mele nu are nici o însemnătate.

– De fapt mă gândeam că aş putea sta cu tine un pic, dacă nu te deranjează. Am pe urme fiul unui afurisit de duce. Crede că am încercat să-i siluiesc sora. A apărut la casa fratelui meu. Abia am reușit să mă strecor de-acolo.

– Da, știu.

– Știi? Cum așa?

– Am primit o scrisoare de la mama ta în dimineața asta. Moștenitorul familiei Locke este ultima ta grijă. Familia ta s-a spălat acum oficial pe mâini de tine.

Farrell păli.

– Mama nu m-ar abandona!

– Sigur că ar face-o. De ce crezi că te-a trimis să te pui bine pe lângă mine? Pentru că se săturase să-ți plătească slăbiciunile. Dar de data asta ai făcut-o lată, nu-i așa? Prostia de care ai dat dovadă la casa familiei Locke i-a oferit mamei tale ce voia, o scuză pentru a scăpa de tine pentru totdeauna. Dar am asigurat-o că voi avea eu grijă de tine.

Farrell râse ușurat.

- Ai prins drag de mine, nu-i așa? Sunt o așchie din bătrânul copac, la urma urmei.

- Asta a fost prima ta greșeală, să te compari cu mine. Să trăiești o viață fără să ai nimic de care să te simți mândru? Chiar ai aspirat la așa ceva?

- Nu asta ai făcut tu?

- Ba da, dar, după cum vezi, pot și am putut întotdeauna să-mi asum câte un păcat. Un lux desfrânat, după cum se spune. Tu, pe de altă parte, nu ai făcut nimic decât să întinzi mâna către mama ta, așteptând ca ea să plătească pentru păcatele tale. Ai noroc că nu știa cât de mari sunt datoriile tale, altfel ți-ar fi întors spatele cu mult timp în urmă.

- Dar acum ai să-mi plătești tu datoriile? Pentru tine e o nimica toată. Te-aș fi rugat mai devreme, dar...

- Da, știm de ce nu ai făcut-o. Nu voiai să pari că ai venit cu mâna întinsă, când de fapt asta ai făcut din momentul în care ai apărut la ușa mea.

- Sunt fiul tău, la naiba! Doar pentru că nu m-ai crescut tu, nu înseamnă că nu sunt responsabilitatea ta. Nu poți lăsa totul celuiilalt bastard al tău. Merit cel puțin jumătate...

- Nu ai vrut jumătate, ai vrut totul. Credeai că nu voi afla ce ai făcut, ce ai încercat? Cum îndrăznești să-mi ucizi moștenitorul!

- Pentru că ești un ticălos bătrân, care a făcut alegerea greșită! se răsti Farrell la el. Nu e mai bun decât mine. Cu el dispărut, nu vei avea de ales, decât să-mi lași mie totul.

- Minteaa unui prost mă uimește de fiecare dată. Asta nu s-ar întâmpla niciodată, băiete. Să recompensez o versiune patetică a mea? Nici o șansă. Dar ești prea prost să înțelegi adevărul atunci când îl auzi. Tot ai încerca să-l ucizi, nu-i așa? Chiar și când nu ți-ar folosi la nimic.

- Îl urăsc pentru că-l preferi! La fel cum contele l-a preferat pe Justin în locul meu.

- Invidie, gelozie, lene - dacă aș avea vreo umbră de regret pentru ceea ce urmează să fac, tocmai mi-ai îndepărtat-o. Presupun că ar trebui să fiu mulțumit că te-ai lăudat cămătarului că ești fiul meu. Întâmplarea face că m-a vizitat nu cu mult timp în urmă. Dacă nu știi se înseamnă asta, înseamnă că eu sunt acum proprietarul datoriilor tale.

Farrell începu să râdă.

– Ha! Știam eu că nu ai putea lăsa baltă pe cineva care e sânge din sângele tău. Mulțumesc, tată. Dar ar trebui să știi că ticălosul încă mai primește plățile mele. Va trebui să le recuperez de la el.

– Sunt convins că nu ai moștenit prostia asta de la mine. El acceptă nimicurile mamei tale pentru că așa i-am spus eu. Nu trebuia să știi că libertatea ta e în mâinile mele decât după ce m-aș fi plictisit să mă amuz pe seama ta. Ziua aceea a sosit. Poți să-ți plătești astăzi datoria, Farrell Exter?

– Știi bine că nu pot.

– Ați auzit asta, domnule magistrat?

– Fiecare cuvânt, domnule.

Farrell icni și se întoarse brusc pe călcâie, văzându-i astfel pe bărbații masivi care blocau ușa. Se stârni o mică învălmășeală când încercă să scape. Garth închise ochii, prea obosit pentru a mai fi interesat de ce se întâmpla. Însă dâra unui parfum îl avertiză că încă nu putea adormi, un miros pe care nu-l mai simțise de peste treizeci de ani. Îl înconjurase, întorcându-l într-o perioadă de inocență...

– Nu-i va simți nimeni lipsa, ca și mie, spuse Garth, fără să deschidă ochii. Dar îmi pare rău că a trebuit să fii martorul acestui episod, tată.

– Îți îndrepti greșelile atât de târziu în viață? răspunse Owen.

– Una din ele. Garth deschise ochii, bucurându-se de vederea tatălui său. Bătrânul îmbătrânise frumos. Garth rezistase în toți acești ani nevoii de a-l vedea. Cât de mult ai auzit?

– Suficient cât să sper că datoriile sale îl vor ține departe mult timp.

– Își va sfârși zilele în închisoare, spuse Garth criptic. Să înțeleg că mi-ai primit scrisoarea?

Owen dădu din cap, apropiindu-se.

– A fost elocventă. Am crezut că muriseși, până am ajuns la post-scriptum, în care spuneai că încă ești în viață.

– Am fost prea obosit aseară pentru a o rescrie. Trebuia trimisă doar după moartea mea, dar Devin m-a găsit, așa că presupun că vei auzi de el curând, acum că știe adevărul. M-am gândit că vei aprecia că te previn.

– Nu credeam că voi avea vreodată motive să-ți mulțumesc, dar îți mulțumesc pentru Devin. Îmi doresc să fi știut mai devreme, dar mi-ai explicat de ce ai ținut totul secret, și sunt de acord

cu raționamentul tău. Nu ți-a păsat niciodată nici de copiii tăi legitimi, cu atât mai puțin de bastarzi.

– Nu am chiar atâția câți crezi. Îmi doresc să-l fi cunoscut pe acesta mai repede, dar nu te îngrijora, m-am asigurat că nu-și va aminti de mine cu drag. Mă puteți amândoi urî în voie.

– Nu te-am urât niciodată, fiule. Am urât ce ți-ai făcut ție și altora. Am urât faptul că nu ai simțit niciodată vreo remușcare pentru cei cărora le-ai greșit.

– Este nevoie de apropierea de moarte pentru a simți nevoia să îndrepti lucrurile – când deja este prea târziu, spuse Garth obosit.

– Nu este niciodată prea târziu să-ți ceri iertare.

În mod incredibil, ochii lui Garth se umplură de lacrimi. Nu era nevoie să întrebe. Știa deja răspunsul. Prea târziu era prea târziu.

– Tu m-ai putea ierta, tată?

– Deja am făcut-o.

Capitolul 54

Pentru că avea ochii roșii de la atâta plâns, Amanda nu lăsa pe nimeni în camera ei, cu excepția lui Alice. Se simțea rău totuși, să folosească și cu tatăl ei aceeași scuză pe care Ophelia o oferea tuturor celor care întrebau de ea, că nu se simțea bine. Preston nu insistă să o vadă, așa cum făcuse Rafe. Nu spusese decât:

– Când ești gata să vorbești, știi unde să mă găsești, ceea ce arăta destul de clar că știa că nu era deloc bolnavă.

Probabil că Rafe spusese ceva – înainte sau după ce-l căutase pe Farrell Exter. Ophelia îi spusese despre asta, și despre cât de furios fusese Rafe că nu reușise să îl găsească. Dar cel puțin familia Exter îl asigurase pe Rafe că Farrell nu avea să mai beneficieze de ajutorul lor niciodată și, deoarece datoriile lui erau atât de mari, se așteptau să-l vadă curând în închisoarea datornicilor. Fratele lui, Justin, chiar mărturisise că acest scandal avea să fie unul mai mic decât dacă s-ar fi aflat ce încercase să facă, și sperase că Rafe ar fi fost satisfăcut să-l știe în închisoare pe termen lung.

Majoritatea oaspeților plecaseră deja acasă. Doar câțiva mai rămăseseră. După ce se hotărâse că avea să rămână fată bătrână,

Amanda știa că sosise timpul să renunțe să se mai ascundă. Gândul de a se căsători cu unul din cei pe care îi preferase înainte, doar de dragul de a se căsători, o făcea să se simtă îngrozitor, când inima îi era deja dată altcuiva. Trebuia să-și anunțe familia, așa că veni jos, căutându-și tatăl. Trebuia să le spună și curtezanilor ei, dacă mai rămăsese vreunul acolo.

Ajungând la baza scărilor grandioase, fu șocată să-l vadă pe majordom deschizând ușa – și pe Devin stând în fața acesteia. Panicată, se întoarse pe călcâie înainte ca el să o observe și se trezi față în față cu Kendall Goswick, care îi bloca drumul. Nu acum!

– Să înțeleg că te simți mai bine? Tonul lui Kendall părea puțin înțepat, dar asta nu era de mirare. Venise aici doar pentru a o vedea pe ea, dar Amanda fusese absentă în ultimele câteva zile!

– Da, eu...

– Te-am văzut călărind cu Devin într-o dimineață. Mărturisesc că am simțit cum mă cuprinde gelozia la gândul că preferi să petreci timp cu el, nu cu mine.

Suna ca și cum ar fi fost încă gelos. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa, dar nu o putu face. Merita să știe de ce avea să rămână domnișoară bătrână.

– M-a învățat să călăresc pentru a mă putea plimba cu tine, cel puțin așa a început totul.

– Dumnezeu, aș fi preferat să știu adevărul!

– Acesta e adevărul, dar... ai dreptate, m-am îndrăgostit de el. Îmi pare rău, Kendall. Tu ai fost cu adevărat prima mea alegere înainte de toate acestea.

– Voi pleca acum. Se înclină țeapăn. Sunt sigur că veți fi foarte fericiți împreună.

– Kendall...

El nu se opri. Urcă cu repeziciune scările pentru a-și lua lucrurile din cameră. Ea nu mai încercă să-l oprească. Se simțea atât de rău pentru că-i distrusese speranțele.

Apoi auzi în spatele ei o voce care îi făcea mereu inima să o ia razna. De obicei. Acum o făcu doar să-i vină să plângă.

– Cui i-a urât fericire? Întrebă Devin.

Ea inspiră adânc. Clipi, alungându-și lacrimile din ochi. Nu se întoarse cu fața la el totuși.

– Nouă. Nu mi-a dat ocazia de a-i spune că am hotărât să nu mă căsătoresc niciodată.

– Niciodată e un timp foarte lung, Mandy.

Ea auzi amuzamentul din tonul lui, dar se îndoii de faptul că auzise bine. Nu ar fi îndrăznit să se amuze tocmai acum!

– Am alternativă? spuse ea cu amărăciune. M-ai compromis pentru oricare alt bărbat.

El clătină din cap.

– Nu ești compromisă câtuși de puțin.

– Nu mă refer la ceea ce am făcut. Mă refer la... oh, nu mai contează. Dacă ai venit să-mi înșiri motivele pentru care nu te poți căsători cu mine, scutește-mă! Ar fi destul să-mi spui că nu mă iubești. *Nimic altceva nu merită...*

– Sunt și eu aici.

Amanda tresări auzind tonul sever al tatălui ei și văzând expresia lui. Îl urmă în biroul său. Spera că Devin nu urma să o facă și el, că avea să plece. Dar el intră în urma ei și închise ușa. Preston se așeză la birou și arătă spre scaunele din fața acestuia. Amanda scutură din cap. Simțea că era pe cale să izbucnească în lacrimi în orice moment și să fugă înainte să audă orice cuvânt.

– V-am oferit amândurora mai multă îngăduință decât ar fi trebuit, deoarece am fost informat dintr-o o sursă de încredere că v-ați îndrăgostit unul de celălalt și că încă nu v-ați dat seama, spuse Preston. Observațiile mele au venit și ele în sprijinul acestei afirmații. Așa că ce naiba mai așteptați? De ce nu i-ai cerut încă mâna, Devin?

Amanda icni.

– Tată!

– Liniște, draga mea! Ți-am încolțit camerista. Știu exact cât de mult ai plâns din cauza acestui bărbat de când a dispărut. Vreau să știu de ce, când este clar pentru toată lumea că te iubește.

Ea vru să plece stingherită, dar Devin nu o lăsă să iasă pe ușă, înfășurându-și brațele în jurul ei și ignorând eforturile ei de a se elibera.

Devin îi spuse lui Preston, peste creștetul Amandei:

– Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu fiica dumitale. Dar știam că, dacă afli adevărul despre mine, nu o vei lăsa. Așa că nu i-am putut spune cât de mult o iubesc. La cât de impulsivă și curajoasă este, te-ar fi sfidat și s-ar fi căsătorit oricum cu mine. Nu i-am putut face așa ceva. Ar fi ajuns să regret că te-a rănit.

Amanda nu se mai lupta acum, și-și puse brațele în jurul lui Devin. El simți și privi în jos la ea, dându-i drumul pentru a-i cuprinde obraji cu mâinile.

– I-am spus fratelui tău tot adevărul despre mine și despre ce am făcut. Mi-am lăsat inima în mâinile lui. Dacă mi-ar fi spus că nelegitimitatea mea nu conta, nimic din lumea asta nu m-ar fi putut opri să mă căsătoresc cu tine – decât tu. Dar m-am răzgândit și nu mai vreau să las această decizie în seama lui, și nici în a tatălui tău. Mandy, te vreau indiferent de situație, și, dacă mă accepți, mă voi căsători cu tine, chiar dacă nu avem binecuvântarea familiei tale. Te voi face atât de fericită, că nu va fi loc pentru nici un regret, și odată ce familia ta va vedea asta, poate că mă va ierta...

Preston tuși.

– Aș putea trăi și fără să aud asta. Dar, în apărarea ta, voi spune că nu cunoști încă suficient de bine această familie.

– Ce vrea să spună cu asta, și ce am încercat eu să-ți spun înainte, este că nu judecăm o persoană în funcție de ceva ce nu a făcut ea, spuse Amanda. Singurul lucru de care ești vinovat este că m-ai făcut să nu doresc să mai trăiesc fără tine. Da, mă voi căsători cu tine. Te iubesc! Dacă aș fi suficient de puternică, te-aș târî până la altar!

Devin păru ușor uluit. Însă voia să audă și confirmarea tatălui ei.

– Faptul că sunt copil nelegitim chiar nu ar fi avut nici o importanță?

– Nu, nu ar fi avut. Fericirea lui Mandy este mai importantă decât un asemenea fleac. Dar... ar fi bine să nu o mai aud vreodată plângând din cauza ta.

Devin râse și o strânse tare în brațe, ceea ce-i stârni Amandei un geamăt.

– Te asigur, domnule, nu va mai suferi din cauza mea.

Apoi se aplecă și-i șopti ei la ureche:

– Dacă nu erai sigură, promisiunea asta e pentru tine. Am greșit încercând să fac ceea ce credeam că este corect pentru tine, în loc să am încredere că am putea depăși împreună orice obstacol. Nu voi mai face niciodată greșeala asta. Te iubesc prea mult.

Preston își dresе vocea și se ridică în picioare.

– Ei bine, asta a mers mult mai repede decât am crezut. Mă duc acum să o fac pe Ophelia extrem de fericită spunându-i că are de planificat o nuntă. Se îndreaptă spre ușă, pentru a-i lăsa puțin singuri,

însă, înainte de a o închide, mai spuse: dar stai departe de dormitorul ficei mele – până după nuntă.

Amanda își ascunse fața la pieptul lui Devin, dându-și seama că tatăl ei știe *prea* multe. Avea să-l ucidă pe Rafe!

– Promit, dacă poți să promiți și tu, îi spuse Devin.

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Pasiunea pe care mă faci tu să o simt este copleșitoare. Nu sunt sigură că pot promite.

El gemu.

– Sunt și alte camere. Începu să o sărute. Inclusiv aceasta.

Ea se bucură de gustul și atingerea lui pentru un moment, înainte să-și dea seama ce spusese el de fapt, apoi se desprinsese de el.

– Nu în biroul tatălui meu!

El râse.

– Te tachinam doar. Voi respecta dorința tatălui tău. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru bărbatul care mi-a ridicat vinovăția de pe umeri. M-aș fi căsătorit cu tine oricum, Mandy, dar lipsa unei binecuvântări din partea tatălui tău ar fi aruncat o umbră asupra fericirii noastre. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Înțeleg că te-a îngrijorat. Mie nu mi-a trecut prin cap. Dar tu! Clătină din deget în direcția lui. Tu tot ai încercat să mi-l arunci pe Kendall în brațe când era deja clar că noi doi aveam mai multe în comun decât aș fi putut avea vreodată cu el – pescuitul, cursele de cai și, dacă-ți vine să crezi, chiar și călăritul, pe care am ajuns să-l îndrăgesc.

– Dacă nu eram atât de sigur că nu am nici o șansă cu tine, aș fi subliniat eu însumi asta mai repede.

Ea rânji.

– Cupidon s-ar fi recomandat pe el însuși, asta vrei să spui?

– Imaginează-ți uimirea mea, să fiu lovit de propria-mi săgeată. Devin puse o mână pe obrazul ei. Îmi pare rău că nu ți-am prezentat ție scuzele mele, ci fratelui tău. Am lăsat decizia în seama familiei tale, când eram sigur că nu au cum să decidă în favoarea mea, iar acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar întorcându-mă aici, am știut că nu o pot face. Nu puteam lăsa fericirea noastră în voia sorții.

– Îmi doresc să-ți fi venit în fire mai repede, înainte să-mi înec patul în lacrimi. Îl tachina doar. Fericirea ei ștersese deja toată durerea. Însă Devin tresări. Ea își aruncă brațele în jurul gâtului său. Este

totul bine, te iert! Am plâns pentru că te iubeam atât de tare și nu înțelegeam asta. Acum lucrurile stau altfel. Dar nu-ți mai ascunde niciodată sentimentele, Devin, te rog!

– Niciodată. Voi împărtăși cu tine totul de azi înainte.

– La fel voi face și eu. Haide, acum! Îi luă mâna și îl conduse afară din cameră. Vreau să împărtășesc fericirea asta cu familia mea. Cred că unele dintre mătușile mele sunt încă aici. Oh! Cum am putut uita! Se opri și se întoarse spre el, întrebând: Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Nu merită vorbit despre el, Mandy.

– Oprește-te! *Tocmai* ai promis că nu vom mai avea secrete.

El îi oferi un zâmbet strâmb.

– Nu am vrut să stric momentul. Să spunem că sunt fericit că l-am întâlnit cel puțin o dată înainte să moară, fie și numai pentru a înțelege că faptul că a stat deoparte a fost un act de generozitate din partea lui, poate singurul din întreaga sa viață. Așa că da, mi-am primit răspunsurile, singurul lucru pe care l-am vrut vreodată din partea lui.

– A fost ceva deliberat? Pentru binele tău?

– Da, dar nu merită să risipești nici o clipă gândindu-te la el.

– Îmi pare doar rău că nu a fost ce ai sperat tu.

El îi ridică bărbia și încercă să înveselească atmosfera.

– Asta pentru că ești prea empatică! Va trebui să lucrăm la acest defect al tău.

Ea înțelese ce voia el să facă și intră în joc, pufnind.

– Nu este un defect. Iar eu îi sunt foarte recunoscătoare tatălui tău că mi te-a dat pe tine.

– Ironic este faptul că și eu am de ce să-i fiu recunoscător, pentru un cadou neașteptat – un bunic care este încă în viață și care îmi este deja prieten. Voi fi mândru să i te prezint lui Owen Culley.

– Owen? Amanda zâmbi. Familia mea îl cunoaște de ani întregi. Oh, așteaptă numai s-o cunoști pe bunica mea! Nu mai ține min-te nimic acum, îți va da o sută de nume în afară de al tău, dar o vei adora.

– Familia ta va fi curând și a mea. Mă aștept ca sentimentele mele să le copieze pe ale tale în ceea ce privește membrii ei. Devin o împinse apoi lângă perete, cu o scânteiere jucăușă în ochii săi de culoarea ambrei.

– Chiar aveai de gând să rămâi domnișoară bătrână? Chiar?

– Tu nu aveai de gând să te transformi în versiunea ei masculină?
El râse.

– Nu, eram doar hotărât să nu las niciodată dragostea în viața mea, pentru că știam cât de mult poate dura. Nu aveam idee cât de minunată poate fi până te-am întâlnit pe tine.

Inima ei se umplu de un amestec de emoții în timp ce privea în ochii lui. Nu se întâmplase peste noapte. Durase mult mai mult decât se așteptase toată lumea. Dar dragostea o găsisese în sfârșit, și merita din plin așteptarea.

Epilog

Întreaga familie Locke dorise o nuntă de primăvară. Devin fusese de acord, doritor să facă pe placul noii sale familii. Dar Amanda pusese piciorul în prag. Cu edictul tatălui ei răsunându-i încă în urechi și cu Devin hotărât să respecte dorința lui Preston, singura amânare cu care fu de acord fu de o lună, astfel încât petrecerea ei de nuntă să devină astfel un fel de ultimă petrecere a sezonului. Uimitor de multe alte logodne fură anunțate în aceeași lună, totuși, deși cele mai multe erau ale foștilor ei admiratori, care avuseseră, în mod evident, variante de rezervă. Amandei i se păru amuzant. Chiar și John Trask își găsise o moștenitoare.

Felicitările lui Robert Brigston fură cele mai pline de însuflețire în ziua în care ea deveni soția lui Devin, Amanda fiind surprinsă de cât de fericit era Robert pentru ea. Dar Devin fusese lângă ea în acel moment și, după ce Robert se îndepărtă, o întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

Ea șopti:

– Nu a fost invitat la nuntă. A venit doar pentru a ne spune cât de mult se bucură pentru noi?

Devin izbucni în râs.

– Ți-am spus să ai încredere în mine, că nu este potrivit pentru tine. Cred că de fapt, după noi, este cea mai fericită persoană că te-ai căsătorit cu mine în loc să te căsătorești cu el.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Îți dai seama cât de ciudat sună asta?

– Asta este tot ce voi spune pe marginea acestui subiect, o tăchină el.

– Vei spune despre ce? întrebă William, apropiindu-se cu Blythe pentru a-i felicita și ei.

– Despre foștii ei admiratori, spuse Devin.

– Ah, săracii de ei, și nu, nu mă mai simt ca făcând parte din grupul lor, chicoti William. Ai avut dreptate cu privire la Onorabila Margery

Jenkin, Devin. Jur că deja sunt îndrăgostit, sau cel puțin așa mi se pare. Este minunată!

– Mie mi se pare îndrăgostit! adăugă Blythe rânjind, apoi se apropie de Amanda și-i arată inelul ei de logodnă.

– Lordul Oliver? ghici Amanda.

– Da!

Amanda știuse deja secretul, deși nu dezvălui faptul că Oliver, cu care era prietenă, îi spusese la o petrecere că urma să-i ceară mâna lui Blythe. Fusesse secretul lor, dar era bucurătoare acum că Blythe îi acceptase propunerea. Dragostea plutea peste tot în aer, și nici măcar nu se apropia primăvara!

Făcuseră o nuntă intimă la Norford, doar cu familia și prietenii, dar tot se adunase o mulțime de lume la recepție, unde fuseseră invitați cei mai mulți dintre vecini. Amelia Dutton era și ea acolo, împreună cu părinții ei. Amanda o încântase pe fetiță, propunându-i să se ocupe de petalele de flori împrăștiate în cadrul ceremoniei. Owen Culley era acolo, așezat la masă cu mătușa și unchiul lui Devin. Owen plânsese în ziua în care Devin o dusesse pe Amanda să i-o prezinte, iar apoi îl prezentase pe el ca fiind bunicul lui. Ea nu mai dorea să-l vadă vreodată îngrijorat pe soțul ei, iar întâlnirea aceea ar fi putut fi stânjenitoare dacă Devin și Owen nu ar fi fost deja buni prieteni înainte să afle că erau atât de strâns înrudiți.

Proaspăt căsătorii aveau să ia vaporul spre sudul Franței pentru luna de miere, pentru a se bucura de vremea mai caldă, care le-ar fi permis să pescuiască! Nu se hotărâseră încă unde aveau să trăiască după aceea, deși Amanda fu surprinsă cu mai multe opțiuni decât se așteptase. Devin avea chiar o casă în Londra! Deși menționase deja ferma din Lancashire, îi spusese că, dacă ar alege noua fermă în schimb, acest lucru i-ar oferi un motiv să refacă odată casa cea veche. Ei îi plăcea această idee, de vreme ce o parte din deciziile privind renovarea aveau să-i aparțină ei.

Deoarece se apropia ora plecării, Amanda se strecură sus pentru a se schimba de rochia de mireasă. Privind-o plecând, Devin o urmă, nevrând să se despartă de ea nici măcar pentru un timp scurt. Fu însă acostat de Ophelia și Julie. Nu veniseră împreună, ci se întâmplase doar să sosească în același moment, amândouă cu săculețul pentru monede la îndemână.

El le aruncă o privire.

– Sper că aveți cu adevărat de gând să-l plătiți pe Cupidon pentru că și-a aranjat propria nuntă, nu-i așa?

Ambele roșiră, deși Julie pufni.

– Sigur că nu.

Ophelia spuse:

– Este doar un mic dar de nuntă, după care lipi săculețul de pieptul lui, așa cum o făcuse în ziua în care îl angajase.

Și, întocmai cum făcuse el în acea zi, Devin i-l îndesă înapoi în mână.

– Doar să clarificăm lucrurile, poți să-i dăruiești ce vrei soției mele, dar nu mă plăti pe mine că am făcut-o a mea, când astăzi este cea mai fericită zi din viața mea.

Le lăsă și o urmă pe soția lui sus. Julie se holbă la Ophelia.

– Ai avut ceva de-a face cu asta, așadar?

Ophelia rânji.

– Am dat doar un mic impuls în direcția potrivită, asta este tot. Am observat în prima noapte în care a dat cu ochii de el câte priviri încruntate i-a aruncat.

– Hmm. Asta ar fi trebuit să te avertizeze să o ții departe de el.

– Când n-a ridicat nici măcar dintr-o sprânceană în direcția celorlalți admiratori ai ei?

Ajuns sus, Devin zâmbi, dându-și seama că nu mai trebuia să ciocănească la ușa Amandei de-acum, și o deschise. Dar ea nu era singură. El se holbă la camerista ei și spuse:

– Poți pleca. O voi ajuta eu pe soția mea să se dezbrace.

În timp ce închidea ușa în urma lui Alice și o privea cu pasiune pe Amanda, aceasta zâmbi larg.

– Chiar așa? Îl tachină ea.

El începu să traverseze încet camera spre ea.

– Am sentimentul că voi face asta foarte des – acum că pot.

Ea râse când el se rostogoli cu ea pe pat, oferindu-i o perspectivă asupra felului în care avea să se desfășoare viața lor de tineri căsătoriți. Devin nu-și ținuse mâinile departe de ea înainte de căsătorie. Fuseseră surprinși în îmbrățișări amoroase în numeroase ocazii. O târâse în diverse camere goale de fiecare dată când avusese ocazia. Dar se opri întotdeauna înainte de a face dragoste cu ea, onorând dorința tatălui ei. Așa că avuseseră amândoi parte de o perioadă plină de frustrări. Asta până în acel moment.

Amanda nu credea că aveau să iasă din cameră prea curând, la cât de pasional o săruta Devin. Îi dădu jos rochia și da, ea avusese dreptate, nu ieșiră din pat.

Nu se putea abține să nu zâmbească, dar îi era greu să zâmbească și să-l sărute în același timp. El observă.

– Gânduri plăcute?

– Mai mult de atât. Știi măcar cât de fericită sunt astăzi?

El începu să o tachineze.

– Păi, după trei sezoane...

Ea îl înghionti, râzând.

– Asta nu are de-a face decât cu tine. Dragostea face lucrurile cu totul diferite, nu-i așa? Sunt atât de fericită că te-am așteptat!

El o sărută cu pasiune, dar nu terminase de tachinat.

– Și eu. Fetele bătrâne sunt mai pe placul meu.

– Oh!

El o rostogoli înainte ca ea să mai poată spune altceva și, cu o mișcare fluidă, intră în ea, o umplu, și-i alungă orice alt gând din minte. Dumnezeu, era la fel de viril cum își închipuise ea în ziua în care îl văzuse prima dată. Doar că atunci nu știuse că era exact ceea ce își dorea!

Abia își recăpătă suflul, ținându-l încă pe Devin strâns, când îl auzi pe Rafe strigând de cealaltă parte a ușii:

– O să pierdeți vaporul!

Devin rânji și-și cuibări fața între sânii Amandei pentru un moment înainte de a striga înapoi:

– Vom lua altul!

În timp ce se îndepărta, Rafe murmură ceva despre începutul prematur al lunii de miere. Amanda roși.

Devin ridică dintr-o sprânceană.

– Te deranjează că știe ce facem aici? Întrebă el curios.

– Nu, aproape că i-am spus ce am făcut în noaptea balului de ziua lui, înainte să o faci tu! Cred că l-ar fi șocat să o audă de la mine.

– Se va obișnui cu ideea că nu mai ești surioara lui. Acum ești a mea.... se opri, luându-și o expresie serioasă. Fă-mi o promisiune, Mandy! Promite-mi că nu mă vei părăsi niciodată!

Ea știu că se gândea la mama lui. Fu mișcată aproape până la lacrimi – pentru el. Ținându-l strâns, îi șopti:

– Promit! Dar vreau și eu ceva.

– Orice.

— Jură-mi că nu vom dormi niciodată în dormitoare separate!

El se lăsă pe spate, uluit.

— Ți-ai ieșit din minți? Patul meu este patul tău și voi dăruia orice uși mi-ar sta în cale.

Ea îl crezu. La urma urmei, se căsătorise cu o brută minunată. Gândul acesta o făcu să izbucnească în râs.